

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-126-13

Druk nr 2162 cz. 1

Warszawa, 14 lutego 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40 i 47) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu (Dz. Urz. WE L 85 z 28.03.1987, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 8, str. 269);
- 2) dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska (Dz. Urz. WE L 377 z 31.12.1991, str. 48, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 10);
- 3) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. WE L 206 z 22.07.1992, str. 7, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 102);
- 4) dyrektywy Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17, L 158 z 19.06.2012, str. 25).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

- (PCB/PCT) (Dz. Urz. WE L 243 z 24.09.1996, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 3, str. 75);
- 5) dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz. Urz. WE L 10 z 14.01.1997, str. 13, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 410);
 - 6) dyrektywy 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. odnoszącej się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi (Dz. Urz. WE L 12 z 18.01.2000, str. 16, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 3);
 - 7) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. Urz. WE L 269 z 21.10.2000, str. 34, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 224);
 - 8) dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz. Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 91, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 353);
 - 9) dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz. Urz. WE L 189 z 18.07.2002, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 101);
 - 10) dyrektywy 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) (Dz. Urz. WE L 37 z 13.02.2003, str. 24, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 359);
 - 11) dyrektywy 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu (Dz. Urz. UE L 23 z 26.01.2005, str. 3, z późn. zm.);
 - 12) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz. Urz. UE L 152 z 11.06.2008, str. 1);

- 13) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19);
- 14) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3);
- 15) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. UE L 20 z 26.01.2010, str. 7, z późn. zm.);
- 16) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17).

Niniejsza ustawa zapewnia również wykonanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniającego dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 33 z 04.02.2006, str. 1, z późn. zm.).”;

2) w art. 3:

a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:

„2a) badaniach zanieczyszczenia gleby i ziemi – rozumie się przez to pomiary zawartości substancji powodującej ryzyko w glebie i w ziemi, w tym pobieranie próbek oraz związane z tymi pomiarami badania właściwości gleby i ziemi;

2b) dokumencie referencyjnym BAT – rozumie się przez to dokument, będący wynikiem wymiany informacji zorganizowanej przez Komisję Europejską zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, sporządzony dla określonego rodzaju działalności i opisujący w szczególności stosowane techniki, aktualne wielkości emisji i zużycia, techniki uwzględniane przy okazji ustalania najlepszych dostępnych technik, a także opisujący konkluzje BAT oraz wszelkie nowe techniki;”

- b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:
„4a) granicznych wielkościach emisyjnych – rozumie się przez to najwyższe z określonych w konkluzjach BAT wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik;”
- c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
„5a) historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi – rozumie się przez to zanieczyszczenie powierzchni ziemi, które zaistniało przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r.; rozumie się przez to także szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu art. 6 pkt 11 lit. c ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.³⁾), która została spowodowana przez emisję lub zdarzenie, od którego upłynęło więcej niż 30 lat;”
- d) po pkt 8c dodaje się pkt 8d w brzmieniu:
„8d) konkluzji BAT – rozumie się przez to dokument sporządzony na podstawie dokumentu referencyjnego BAT, przyjmowany przez Komisję Europejską, w drodze decyzji, zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, formułujący wnioski dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, wielkości emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów zużycia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich sposobów przeprowadzenia remediacji;”
- e) pkt 10 otrzymuje brzmienie:
„10) najlepszych dostępnych technikach – rozumie się przez to najbardziej efektywny i zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu,

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 138, poz. 865 i Nr 199, poz. 1227, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 152, poz. 897, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368, z 2012 r. poz. 1513, z 2013 r. poz. 21 i 1238 oraz z 2014 r. poz.

- a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość, z tym że:
- a) technika – oznacza zarówno stosowaną technologię, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, eksploatowana oraz likwidowana,
 - b) dostępne techniki – oznaczają techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów i korzyści, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać,
 - c) najlepsza technika – oznacza najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości;”
- f) w pkt 20 lit. a otrzymuje brzmienie:
- „a) przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 oraz przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁴⁾), a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego;”
- g) pkt 25 otrzymuje brzmienie:
- „25) powierzchni ziemi – rozumie się przez to ukształtowanie terenu, glebę, ziemię oraz wody gruntowe, z tym że:
 - a) gleba – oznacza górną warstwę litosfery, złożoną z części mineralnych, materii organicznej, wody glebowej, powietrza glebowego i organizmów, obejmującą wierzchnią warstwę gleby i podglebie,
 - b) ziemia – oznacza górną warstwę litosfery, znajdującą się poniżej gleby, do głębokości oddziaływania człowieka,
 - c) wody gruntowe – oznaczają wody podziemne w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 22 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238 i 1304.

poz.145, z późn. zm.⁵⁾), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;”

h) po pkt 31a dodaje się pkt 31b w brzmieniu:

„31b) remediacji – rozumie się przez to poddanie gleby, ziemi i wód gruntowych działaniom mającym na celu usunięcie lub zmniejszenie ilości substancji powodujących ryzyko, ich kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się, tak aby teren zanieczyszczony przestał stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i planowanego w przyszłości sposobu użytkowania terenu; remediacja może polegać na samooczyszczaniu, jeżeli przynosi największe korzyści dla środowiska;”

i) po pkt 32c dodaje się pkt 32d w brzmieniu:

„32d) samooczyszczaniu – rozumie się przez to biologiczne, chemiczne i fizyczne procesy, których skutkiem jest ograniczenie ilości, ładunku, stężenia, toksyczności, dostępności oraz rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w glebie, ziemi i wodach, przebiegające samoistnie, bez ingerencji człowieka, ale których przebieg może być przez człowieka wspomagany;”

j) po pkt 37 dodaje się pkt 37a w brzmieniu:

„37a) substancji powodującej ryzyko – rozumie się przez to substancję stwarzającą zagrożenie i mieszaninę stwarzającą zagrożenie, należącą co najmniej do jednej z klas zagrożenia wymienionych w częściach 2–5 załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.), w szczególności substancje powodujące ryzyko, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 pkt 1 lit. a;”

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951 i 1513 oraz z 2013 r. poz. 21 i 165.

3) w tytule I tytuł działu III otrzymuje brzmienie:

„Polityka ochrony środowiska oraz programy ochrony środowiska”;

4) art. 13 i art. 14 otrzymują brzmienie:

„Art. 13. Polityka ochrony środowiska to zespół działań mających na celu stworzenie warunków niezbędnych do realizacji ochrony środowiska, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

Art. 14. 1 Polityka ochrony środowiska jest prowadzona na podstawie strategii rozwoju oraz za pomocą programów, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.⁶⁾).

2. Polityka ochrony środowiska jest prowadzona również za pomocą wojewódzkich, powiatowych i gminnych programów ochrony środowiska.”;

5) uchyla się art. 15 i art. 16;

6) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ wykonawczy województwa, powiatu i gminy, w celu realizacji polityki ochrony środowiska, sporządza odpowiednio wojewódzkie, powiatowe i gminne programy ochrony środowiska, uwzględniając cele zawarte w strategiach i programach, o których mowa w art. 14 ust. 1.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organ, o którym mowa w ust. 1, zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238 oraz z 2014 r. poz. ...), w postępowaniu, którego przedmiotem jest sporządzenie programu ochrony środowiska.”;

7) w art. 18 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Po przedstawieniu raportów odpowiednio sejmikowi województwa, radzie powiatu albo radzie gminy, raporty są przekazywane przez organ wykonawczy

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z 2012 r. poz. 1237 oraz z 2013 r. poz. 714.

województwa, powiatu i gminy odpowiednio do ministra właściwego do spraw środowiska, organu wykonawczego województwa i organu wykonawczego powiatu.”;

8) w art. 76 w ust. 2 uchyla się pkt 4;

9) art. 101 otrzymuje brzmienie:

„Art. 101. Ochrona powierzchni ziemi polega na:

- 1) racjonalnym gospodarowaniu;
- 2) zachowaniu funkcji środowiskowych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, w tym między innymi:
 - a) produkcji żywności oraz biomasy,
 - b) magazynowaniu, filtrowaniu i przekształcaniu składników odżywczych, substancji i wody,
 - c) podstaw rozwoju życia i różnorodności biologicznej,
 - d) źródła surowców,
 - e) rezerwuaru pierwiastka węgla,
 - f) zbioru dziedzictwa geologicznego, geomorfologicznego i archeologicznego;
- 3) zapobieganiu zanieczyszczeniu substancjami powodującymi ryzyko oraz na remediacji;
- 4) zachowaniu jak najlepszego stanu gleby poprzez zapobieganie:
 - a) erozji wodnej i wietrznej,
 - b) spadkowi zawartości próchnicy glebowej,
 - c) zagęszczaniu, przez co rozumie się wzrost gęstości objętościowej i zmniejszanie porowatości gleby,
 - d) zasoleniu na skutek gromadzenia się w glebie soli rozpuszczalnych,
 - e) działaniom powodującym zakwaszanie;
- 5) minimalizacji stopnia i łagodzeniu skutków zasklepienia gleby poprzez:
 - a) ograniczanie do niezbędnego minimum powierzchni gleby objętej zabudową,
 - b) zachowywanie lub tworzenie powierzchni biologicznie czynnych gleby, zdolnych do łagodzenia degradującego działania terenów zabudowanych i zanieczyszczeń środowiska;
- 6) zapobieganiu ruchom masowym ziemi i ich skutkom;

- 7) przeciwdziałaniu niekorzystnym zmianom naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi polegającym na:
- a) ograniczaniu tworzenia, powstałych w wyniku przemieszczania lub usuwania mas ziemnych i skalnych oraz odpadów wydobywczych, wykopów, wyrobisk, nasypów i zwałowisk,
 - b) zapobieganiu niszczeniu gleby, w tym mieszaniu jej poziomów genetycznych, które nie wynika z uprawy gruntów ornych,
 - c) zapobieganiu i ograniczaniu niszczenia pokrycia terenu roślinnością,
 - d) zapewnieniu racjonalnego wykorzystania przemieszczanych lub usuwanych mas ziemnych i skalnych,
 - e) zapewnieniu racjonalnego wykorzystania warstwy próchnicznej gleb, głównie w kierunku odtworzenia i ulepszenia gleb,
 - f) ponownym kształtowaniu funkcji lub przygotowaniu do pełnienia nowych funkcji terenów, na których występuje niekorzystne przekształcenie naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi.”;
- 10) po art. 101 dodaje się art. 101a–101s w brzmieniu:
- „Art. 101a. 1. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi ocenia się na podstawie przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi.
2. Dopuszczalna zawartość w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko oznacza zawartość, poniżej której żadna z funkcji pełnionych przez powierzchnię ziemi nie jest znacząco naruszona.
3. Funkcję pełnioną przez powierzchnię ziemi ocenia się na podstawie jej faktycznego zagospodarowania i wykorzystania, chyba że inna funkcja wynika z planu zagospodarowania przestrzennego.
4. Gleby, ziemi lub wód gruntowych nie uznaje się za zanieczyszczone, jeżeli stwierdzone w niej zawartości substancji są pochodzenia naturalnego.
- ”

5. Minister właściwy do spraw środowiska, mając na względzie wpływ niektórych rodzajów działalności na stan powierzchni ziemi, w tym stwarzane przez nie zagrożenie dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, oraz kierując się potrzebą ujednoczenia zasad i zminimalizowania kosztów badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi sposób prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w szczególności:
 - a) substancje powodujące ryzyko szczególnie istotne dla ochrony powierzchni ziemi, ich dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne zawartości w ziemi, zróżnicowane dla poszczególnych właściwości gleby oraz grup gruntów, wydzielonych w oparciu o sposób ich użytkowania,
 - b) etapy identyfikacji terenów zanieczyszczonych, w szczególności:
 - sposób ustalenia działalności mogącej być przyczyną zanieczyszczenia na danym terenie obecnie lub w przeszłości,
 - sposób ustalenia listy substancji powodujących ryzyko, których wystąpienie w glebie lub ziemi jest spodziewane ze względu na działalność, o której mowa w tiret pierwsze,
 - źródła informacji istotne dla oceny zagrożenia zanieczyszczeniem gleby lub ziemi,
 - warunki uznawania istniejących badań zanieczyszczenia gleby i ziemi za aktualne,
 - etapy i sposób prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi,
 - c) rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, wraz ze wskazaniem przykładowych dla tych działalności zanieczyszczeń,
 - d) referencyjne metodyki wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi;
- 2) może określić:
 - a) inne wymagania dotyczące oceny zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu, gdzie jest lub była w przeszłości eksploatowana instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego, w celu zapewnienia identyfikacji każdego zanieczyszczenia przed uruchomieniem instalacji, w trakcie jej eksploatacji oraz po zamknięciu, w tym wymagania dotyczące zakresu i sposobu sporządzenia raportu

początkowego, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a, pomiarów, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4, i raportu końcowego, o którym mowa w art. 217b ust. 1,

- b) referencyjne metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji w glebie, ziemi i wodach gruntowych,
- c) sposób ustalania dopuszczalnej zawartości w glebie oraz dopuszczalnej zawartości w ziemi substancji powodującej ryzyko, innej niż wskazana w pkt 1 lit. a.

Art. 101b. W ramach państwowego monitoringu środowiska dokonuje się oceny oraz badań i obserwacji stanu gleby i ziemi.

Art. 101c. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska prowadzi rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.

2. W rejestrze gromadzi się informacje:

- 1) o potencjalnych historycznych zanieczyszczeniach powierzchni ziemi oraz historycznych zanieczyszczeniach powierzchni ziemi, w tym ich charakterystyce, miejscu, czasie wystąpienia oraz aktualnym statusie terenu, na którym występują;
- 2) o przeprowadzonych remediacjach oraz osiągniętych w ich wyniku efektach ekologicznych;
- 3) o działalności prowadzonej na terenach, na których wystąpiło potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi lub historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, obecnie, a także, o ile takie informacje są dostępne – w przeszłości;
- 4) imię i nazwisko albo nazwę władającego powierzchnią ziemi oraz adres jego zamieszkania lub siedziby;
- 5) imię i nazwisko albo nazwę obowiązującego do przeprowadzenia remediacji oraz adres jego zamieszkania lub siedziby;
- 6) określenie przedmiotu działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), wykonywanej na terenie, na którym występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi lub historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, przez władającego powierzchnią ziemi;
- 7) określenie przedmiotu działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), wykonywanej na terenie, na którym występuje historyczne

zanieczyszczenie powierzchni ziemi, przez obowiązującego do przeprowadzenia remediacji;

- 8) inne, niż wskazane w pkt 1–7, istotne informacje dotyczące historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, w szczególności o prowadzonych postępowaniach administracyjnych i sądowno-administracyjnych w sprawach historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.

3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w drodze decyzji skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, dokonuje do rejestru wpisu o potencjalnym historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi, nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania odpowiednio:

- 1) wykazu, o którym mowa w art. 101d ust. 6;
- 2) aktualizacji wykazu, o której mowa w art. 101d ust. 8;
- 3) zgłoszenia, o którym mowa w art. 101e ust. 1.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, zawiera wskazanie miejsca, na którym występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska aktualizuje i uzupełnia rejestr na podstawie:

- 1) aktualizacji wykazu, o której mowa w art. 101d ust. 8,
- 2) badań, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub art. 101g ust. 1,
- 3) planu remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 1,
- 4) oceny przeprowadzenia remediacji, o której mowa w art. 101n ust. 1

– nie później niż w terminie 6 miesięcy odpowiednio od dnia ich otrzymania, wykonania, ustalenia lub dokonania.

6. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, dokonując wpisu do rejestru, aktualizując lub uzupełniając rejestr, oznacza aktualny status terenu jako teren, na którym:

- 1) występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi – jeżeli informacje na temat terenu zawarto w wykazie, o którym mowa w art. 101d ust. 6, lub w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 101e ust. 1;
- 2) występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi – jeżeli na terenie przeprowadzono badania, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub w art. 101g ust. 1, które potwierdzają historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi;

- 3) występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w trakcie remediacji – jeżeli dla danego terenu ustalono plan remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 1;
- 4) zakończono remediację – jeżeli ocena przeprowadzenia remediacji, o której mowa w art. 101n ust. 1, wykaże, że remediacja została przeprowadzona zgodnie z ustalonym planem remediacji.

7. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w drodze decyzji skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, dokonuje wykreślenia wpisu do rejestru, jeżeli nie potwierdzono historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w szczególności gdy badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub w art. 101g ust. 1, albo badania wykonywane przy opracowaniu planu remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 1, nie potwierdziły występowania na danym terenie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.

8. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może dokonywać zmian w rejestrze, jeżeli stwierdzi niezgodność zawartych w nim danych z posiadanymi informacjami, w szczególności wynikającymi z prowadzonych postępowań administracyjnych w zakresie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.

9. Rejestr prowadzi się:

- 1) przy użyciu systemu teleinformatycznego;
- 2) w podziale na województwa, ale w sposób umożliwiający zestawianie danych dla obszaru całego kraju;
- 3) w sposób umożliwiający sortowanie danych.

10. Bezpośredni dostęp do wszystkich danych zawartych w rejestrze posiadają za pośrednictwem systemu teleinformatycznego organy ochrony środowiska oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska.

11. Brak wpisu do rejestru nie wstrzymuje postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 101f ust. 1, art. 101k ust. 2 lub ust. 3, art. 101l ust. 4, art. 101m ust. 1 pkt 2 lub art. 101o ust. 2.

12. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia dostępu do informacji o środowisku, a także użyteczność i zapewnienie sprawnego funkcjonowania rejestru określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, które są gromadzone w rejestrze.

Art. 101d. 1. Starosta dokonuje identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, poprzez:

- 1) ustalenie działalności mogącej z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, która była prowadzona na danym terenie przed dniem 30 kwietnia 2007 r.;
- 2) ustalenie listy substancji powodujących ryzyko, których wystąpienie w glebie lub ziemi jest spodziewane ze względu na działalność, o której mowa w pkt 1;
- 3) analizę dostępnych informacji na temat zagrożenia zanieczyszczeniem gleby lub ziemi;
- 4) w razie potrzeby – wykonanie pierwszego etapu badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

2. Identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi nie dokonuje się na terenach, na których jest prowadzona działalność, której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo międzynarodowe.

3. Starosta lub upoważniona przez niego osoba, są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonywanie badań na terenie będącym w jego władaniu.

5. Władający powierzchnią ziemi, na wniosek starosty, przekazuje wszelkie znajdujące się w jego posiadaniu informacje dotyczące potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi oraz jego możliwych źródeł.

6. Starosta sporządza wykaz potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.

7. Wykaz zawiera:

- 1) adres, numery działek ewidencyjnych i informacje o ich powierzchni;
- 2) informacje o aktualnym i planowanym sposobie użytkowania gruntów;
- 3) informacje o działalności prowadzonej na terenie;
- 4) informacje o działalności prowadzonej na terenie w przeszłości, o ile takie informacje są dostępne;
- 5) informacje o właściwościach gleby na terenie;
- 6) nazwy substancji powodujących ryzyko oraz informacje o ich zawartości w glebie i w ziemi;

- 7) informacje o remediacji prowadzonej obecnie i w przeszłości na terenie;
- 8) imię i nazwisko albo nazwę obowiązującego do przeprowadzenia remediacji oraz adres jego zamieszkania lub siedziby;
- 9) imię i nazwisko albo nazwę władającego powierzchnią ziemi oraz adres jego zamieszkania lub siedziby.

8. Starosta dokonuje aktualizacji wykazu raz na 2 lata.

9. Starosta przekazuje wykaz oraz – raz na 2 lata – jego aktualizację regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych.

Art. 101e. 1. Władający powierzchnią ziemi, który stwierdził historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi na terenie będącym w jego władaniu, jest obowiązany niezwłocznie zgłosić ten fakt regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu zgłaszającego oraz adres jego zamieszkania lub siedziby;
- 2) adres i numer działki ewidencyjnej;
- 3) informacje na temat czasu wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym, w miarę możliwości, dokumenty uprawdopodobniające, że zgłoszenie dotyczy historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;
- 4) dokumentację potwierdzającą wystąpienie zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym nazwy substancji powodujących ryzyko oraz wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

3. Każdy, kto stwierdził potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, może zgłosić ten fakt staroście.

4. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu zgłaszającego oraz adres jego zamieszkania lub siedziby;
- 2) wskazanie miejsca, w miarę możliwości poprzez podanie adresu lub numeru działki ewidencyjnej;

- 3) informacje na temat czasu wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym, w miarę możliwości, dokumenty uprawdzopodobniające, że zgłoszenie dotyczy historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;
- 4) opis stwierdzonej sytuacji wskazującej na występowanie potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, dokumentację, która uprawdzopodobni jej wystąpienie, w tym, w miarę możliwości, nazwy substancji powodujących ryzyko oraz wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

5. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 i 3, składanego w postaci elektronicznej należy dołączyć zeskanowane dokumenty lub dokumentację, o których mowa odpowiednio w ust. 2 pkt 3 i 4 oraz w ust. 4 pkt 3 i 4.

Art. 101f. 1. Na terenie, na którym była prowadzona przed dniem 30 kwietnia 2007 r. działalność mogąca z dużym prawdopodobięństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz istnieją przesłanki wskazujące na występowanie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, takie jak umieszczenie terenu w wykazie, o którym mowa w art. 101d ust. 6, lub zgłoszenie, o którym mowa w art. 101e ust. 1, regionalny dyrektor ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na władającego powierzchnią ziemi będącego podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązek wykonania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz wyznaczyć termin przedłożenia wyników tych badań.

2. Badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w ust. 1, wykonuje laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy podmiot korzystający ze środowiska posiada pozwolenie zintegrowane, w którym określono sposób wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przechowywać wyniki badań przez okres 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą, oraz przedkładać je regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska na ich żądanie.

5. Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczyna się z urzędu.

Art. 101g. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może wykonywać badania zanieczyszczenia gleby i ziemi w celu potwierdzenia występowania historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi lub w celu opracowania planu remediacji, w przypadku innym niż wskazany w art. 101f ust. 1.

2. Badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w ust. 1, wykonuje laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

3. Zamówienie publiczne na wykonywanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w ust. 1, obejmuje jednorazowe badania lub dokonywanie wszystkich badań we wskazanym okresie.

4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska lub upoważniona przez niego osoba, są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonywanie badań na terenie będącym w jego władaniu.

Art. 101h. 1. Władający powierzchnią ziemi, na której występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji.

2. Jeżeli władający powierzchnią ziemi wykaze, że historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi dokonane po dniu objęcia przez niego władania spowodował inny wskazany podmiot, zwany dalej „innym sprawcą”, obowiązek przeprowadzenia remediacji spoczywa na innym sprawcy.

3. Jeżeli zanieczyszczenie zostało spowodowane przez innego sprawcę za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji solidarnie z innym sprawcą.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, decyzję, o której mowa w art. 101l ust. 4 i art. 101m ust. 1 pkt 2, kieruje się także do władającego powierzchnią ziemi.

Art. 101i. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w przypadku historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, przeprowadza remediację, jeżeli:

- 1) nie można wszcząć wobec władającego powierzchnią ziemi postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji albo egzekucja okazała się bezskuteczna;
- 2) władający powierzchnią ziemi wykaze, że zanieczyszczenie, dokonane po dniu objęcia przez niego władania, spowodował inny sprawca, wobec którego nie

można wszcząć postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji, lub egzekucja okazała się bezskuteczna;

- 3) władający powierzchnią ziemi dokonał zgłoszenia na podstawie art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.⁷⁾) oraz starosta uwzględnił zgłoszenie w rejestrze zawierającym informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi, z wyszczególnieniem terenów, na których obowiązek rekultywacji obciążał starostę;
- 4) z uwagi na zagrożenie dla zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku jest konieczne niezwłoczne jej przeprowadzenie.

Art. 101j. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustala harmonogram swoich zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz co najmniej raz na 5 lat dokonuje jego aktualizacji.

2. Harmonogram obejmuje:

- 1) badania zanieczyszczenia gleby i ziemi na terenach, na których występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi;
- 2) opracowywanie planów remediacji dla terenów, dla których potwierdzono historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi;
- 3) przeprowadzanie remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, o których mowa w art. 101i.

3. Ustalając i aktualizując harmonogram uwzględnia się potrzebę przeprowadzenia w pierwszej kolejności remediacji terenów, które stanowią największe zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska oraz uwzględnia się możliwość finansowania zadań regionalnego dyrektora ochrony środowiska w kolejnych latach.

4. W trakcie opracowywania lub aktualizacji harmonogramu regionalny dyrektor ochrony środowiska zasięga opinii Zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz zarządu właściwego wojewódzkiego funduszu

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 143, poz. 1196, z 2003 r. Nr 7, poz. 78 i Nr 190, poz. 1865, z 2004 r. Nr 49, poz. 464, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, z 2006 r. Nr 50, poz. 360 i Nr 133 poz. 935 oraz z 2014 r. poz.

ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie możliwości wspomagania ze środków tych funduszy zadań objętych harmonogramem.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska opracowuje i przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, co 5 lat, sprawozdanie z realizacji zadań objętych harmonogramem.

Art. 101k. 1. Koszty remediacji obejmują:

- 1) koszty badań zanieczyszczenia gleby i ziemi;
- 2) koszty opracowania projektu planu remediacji;
- 3) koszty przeprowadzenia remediacji.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 101i pkt 4, regionalny dyrektor ochrony środowiska nakłada, w drodze decyzji, na władającego powierzchnią ziemi obowiązek zwrotu poniesionych kosztów remediacji, określając w niej wysokość, sposób i termin ich uiszczenia.

3. Jeżeli władający powierzchnią ziemi wykáže, że historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi dokonane po dniu objęcia przez niego władania, której remediacja spowodowała poniesienie kosztów, o których mowa w ust. 1, spowodował inny sprawca, regionalny dyrektor ochrony środowiska nakłada, w drodze decyzji, obowiązek zwrotu tych kosztów na innego sprawcę, określając w niej wysokość, sposób i termin ich uiszczenia.

4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może odstąpić od żądania zwrotu całości albo części kosztów remediacji, jeżeli władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca:

- 1) nie został zidentyfikowany lub nie można wszcząć wobec niego postępowania egzekucyjnego, lub egzekucja okazała się bezskuteczna;
- 2) koszt postępowania egzekucyjnego jest wyższy niż kwota możliwa do odzyskania.

5. Roszczenia względem władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcy o zwrot kosztów remediacji przedawniają się z upływem 5 lat od dnia, w którym odpowiednio decyzja, o której mowa w ust. 2 albo 3, stała się ostateczna.

6. Do należności z tytułu obowiązku zawrotu kosztów remediacji stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.

Art. 101l. 1. Remediację historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi przeprowadza się zgodnie z ustalonym planem remediacji.

2. Władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca, obowiązany do przeprowadzenia remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jest obowiązany do przedłożenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wniosku o wydanie decyzji ustalającej plan remediacji, który zawiera projekt planu remediacji; do pisemnego wniosku dołącza się jego zapis w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.

3. Projekt planu remediacji zawiera informacje o:

- 1) terenie wymagającym przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni;
- 2) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu;
- 3) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowie;
- 4) nazwach substancji powodujących ryzyko, wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a;
- 5) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiej doprowadzi remediacja;
- 6) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska;
- 7) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w pkt 6 – jeżeli zachodzi taka potrzeba;
- 8) planowanym sposobie przeprowadzenia remediacji;
- 9) planowanym terminie rozpoczęcia i zakończenia remediacji;
- 10) sposobie potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz terminie przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

4. Plan remediacji ustala regionalny dyrektor ochrony środowiska w drodze decyzji określającej:

- 1) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni;

- 2) nazwy substancji powodujących ryzyko oraz ich zawartości w glebie i w ziemi, do jakich doprowadzi remediacja;
- 3) sposób przeprowadzenia remediacji;
- 4) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji;
- 5) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska wydaje decyzję, o której mowa w ust. 4, po zasięgnięciu opinii dotyczącej projektu planu remediacji:

- 1) państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi na danym terenie;
- 2) państwowego powiatowego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do zanieczyszczenia w ujęciach wody przeznaczonej do spożycia;
- 3) dyrektora okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do zanieczyszczenia spowodowanego ruchem zakładu górniczego;
- 4) dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych – w odniesieniu do zanieczyszczenia na gruntach będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe;
- 5) dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do zanieczyszczenia na obszarze parku narodowego i jego otuliny;
- 6) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej – w odniesieniu do zanieczyszczenia w strefach ochronnych ujęć wody;
- 7) starosty – w odniesieniu do zanieczyszczenia gruntów wykorzystywanych na cele rolne.

6. Jeżeli zanieczyszczenie wystąpiło na terenie, do którego inny sprawca nie posiada tytułu prawnego, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, a także przeprowadzenie remediacji zgodnie z planem remediacji ustalonym w drodze decyzji, o której mowa ust. 4.

Art. 101m. 1. W przypadku gdy władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca nie przeprowadza remediacji, pomimo że zgodnie z art. 101h jest do tego obowiązany, regionalny dyrektor ochrony środowiska:

- 1) wzywa go do przedłożenia wniosku, o którym mowa w art. 101l ust. 2, w wyznaczonym terminie;
- 2) jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu – nakłada na władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcę, w drodze decyzji, obowiązek przeprowadzenia remediacji na podstawie ustalonego przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska planu remediacji.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, ustala się obowiązek zwrotu kosztów opracowania projektu planu remediacji, ich wysokość, sposób i termin uiszczenia oraz ustala się plan remediacji:

- 1) zawierający informacje o:
 - a) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,
 - b) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowie,
 - c) nazwach substancji powodujących ryzyko, wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a,
 - d) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,
 - e) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w lit. d – jeżeli zachodzi taka potrzeba;
- 2) określający:
 - a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,
 - b) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakich doprowadzi remediacja,
 - c) sposób przeprowadzenia remediacji,
 - d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,
 - e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia

gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

3. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 101l ust. 5.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się przepisów art. 362.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, opracowanie projektu planu remediacji regionalny dyrektor ochrony środowiska może zlecić wykonawcy, który ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie oraz warunki techniczne i organizacyjne będzie gwarantował należyte jego opracowanie.

6. Do należności z tytułu obowiązku zwrotu kosztów opracowania projektu planu remediacji stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.

7. Jeżeli zanieczyszczenie wystąpiło na terenie, do którego inny sprawca nie posiada tytułu prawnego, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, a także przeprowadzenie remediacji zgodnie z planem remediacji ustalonym w decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

Art. 101n. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska dokonuje oceny przeprowadzenia remediacji, która polega na stwierdzeniu zgodności remediacji z ustalonym planem remediacji.

2. W przypadku gdy stwierdzono niezgodność przeprowadzonej remediacji z ustalonym planem remediacji, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 101o. 1. Jeżeli regionalny dyrektor ochrony środowiska przeprowadza remediację, o której mowa w art. 101i, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić jej przeprowadzenie z zachowaniem warunków określonych w decyzji, o której mowa w ust. 2, a także umożliwić prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.

2. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w celu przeprowadzenia remediacji, określa, w drodze decyzji skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, zakres udostępnienia przez niego powierzchni ziemi oraz ustala plan remediacji:

1) zawierający informacje o:

a) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,

- b) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowie,
 - c) nazwach substancji powodujących ryzyko, wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a,
 - d) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,
 - e) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w lit. d – jeżeli zachodzi taka potrzeba;
- 2) określający:
- a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,
 - b) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakich doprowadzi remediacja,
 - c) sposób przeprowadzenia remediacji,
 - d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,
 - e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

3. Postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 2, wszczyna się z urzędu.

4. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 101l ust. 5.

5. W przypadku, o którym mowa w art. 101i, opracowanie projektu planu remediacji lub przeprowadzenie remediacji regionalny dyrektor ochrony środowiska może zlecić wykonawcy, który ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie oraz warunki techniczne i organizacyjne będzie gwarantował odpowiednie ich opracowanie lub przeprowadzenie.

Art. 101p. 1. Dokonując oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, o której mowa w art. 101l ust. 3 pkt 6, art. 101m ust. 2 pkt 1 lit. d oraz art. 101o ust. 2 pkt 1 lit. d, uwzględnia się w szczególności:

- 1) postać chemiczną, w jakiej występuje zanieczyszczenie i jego biodostępność;

- 2) możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia;
- 3) potencjalne drogi narażenia, z uwzględnieniem rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w zależności od właściwości gleby, ukształtowania, budowy geologicznej i warunków hydrogeologicznych, a także pokrycia terenu;
- 4) środowisko oraz ludzi, którzy mogliby ucierpieć w wyniku zanieczyszczenia;
- 5) występowanie na terenie zanieczyszczonym i w jego okolicy zwłaszcza gruntów uprawnych, ogrodów, parków, placów zabaw, terenów sportowych, budynków mieszkalnych i użytkowych, form ochrony przyrody, zasobów wody pitnej i ujęć wody.

2. Jeżeli ocena występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska wykaze, że nie występuje znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, regionalny dyrektor ochrony środowiska może zwolnić władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcę, w drodze decyzji, z obowiązku przeprowadzenia remediacji albo nie przeprowadzać remediacji, o której mowa w art. 101i.

3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, kierując się potrzebą ujednoczenia sposobu wykonywania oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, może określić, w drodze rozporządzenia, sposób oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska.

Art. 101r. 1. Dopuszcza się następujące sposoby przeprowadzenia remediacji:

- 1) usunięcie zanieczyszczenia, przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko;
- 2) inne, niż wskazany w pkt 1, prowadzące do usunięcia znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i planowanego sposobu użytkowania terenu, takie jak:
 - a) zmniejszenie ilości zanieczyszczeń lub
 - b) ograniczenie możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń i kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie, lub
 - c) przeprowadzenie samooczyszczania powierzchni ziemi, ewentualne działania wspomagające samooczyszczanie, kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym

czasie, ewentualne ograniczenie dostępu ludzi do zanieczyszczonego terenu i ewentualna konieczność zmiany sposobu użytkowania zanieczyszczonego terenu.

2. Przy planowaniu lub określaniu sposobu przeprowadzenia remediacji w pierwszej kolejności należy rozważyć usunięcie zanieczyszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Odstąpienie od usunięcia zanieczyszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, i przeprowadzenie remediacji w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dopuszcza się, jeżeli:

- 1) nie są znane technologie lub sposoby pozwalające na usunięcie zanieczyszczenia lub
- 2) negatywne dla środowiska skutki działań prowadzonych w celu usunięcia zanieczyszczenia byłyby niewspółmiernie wysokie do korzyści osiągniętych w środowisku, lub
- 3) koszty oczyszczania doprowadzające do usunięcia zanieczyszczenia byłyby nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do korzyści osiągniętych w środowisku i zasadne jest przeprowadzenie remediacji w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, co zostało wykazane w analizie kosztów i korzyści przeprowadzonej dla kilku wariantów sposobu przeprowadzenia remediacji, lub
- 4) obowiązany do przeprowadzenia remediacji wykaże, że zanieczyszczenie nastąpiło przed dniem 1 września 1980 r.

Art. 101s. Zabrania się używania do prac ziemnych gleby lub ziemi, w tym używanych do tych prac osadów pochodzących z dna zbiorników powierzchniowych wód stojących lub wód płynących, jeżeli jest przekroczona w nich dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 101a ust. 5, dla gruntów występujących w miejscu użycia tej gleby lub ziemi.”;

- 11) w art. 103 uchyla się ust. 3 i 4;
- 12) uchyla się art. 104 i art. 105;
- 13) uchyla się art. 109;
- 14) art. 118c otrzymuje brzmienie:

„Art. 118c. Wielkość emisji hałasu wyznacza się i ocenia na podstawie pomiarów poziomu hałasu w środowisku.”;

15) w art. 135:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi krajowej, o której mowa w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260, 843, 1446 i 1543) obszar ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie analizy porealizacyjnej. W decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nakłada się obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej po upływie roku od dnia oddania obiektu do użytkowania i jej przedstawienia w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania.”;

b) uchyla się ust. 5a i 5b;

16) w art. 144 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zastosowanie technologii spełniającej wymagania, o których mowa w art. 143, a także dotrzymanie standardów emisyjnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 oraz w przepisach odrębnych, nie zwalnia z obowiązku zachowania standardów jakości środowiska.”;

17) art. 145 otrzymuje brzmienie:

„Art. 145. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do:

- 1) dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. a, oraz stałych lub przejściowych odstępstw od standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. c;
- 2) dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 169 ust. 3 pkt 3 lit. a;
- 3) zapewnienia ich prawidłowej eksploatacji, polegającej w szczególności na:
 - a) stosowaniu paliw, surowców lub materiałów zapewniających ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na środowisko,
 - b) podejmowaniu odpowiednich działań w przypadku powstania zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy

urządzeń ochronnych ograniczających emisję, w celu ograniczenia ich skutków dla środowiska;

- 4) postępowania w sposób, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. e, w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;
 - 5) wstrzymania podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymania instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. f;
 - 6) stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. g;
 - 7) stosowania rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. h;
 - 8) przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - a) informacji o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o odstępstwach od standardów emisyjnych,
 - b) informacji lub danych dotyczących warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji– w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i.”;
- 18) po art. 145 dodaje się art. 145a w brzmieniu:

„Art. 145a. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia, który otrzymał informacje lub dane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i, albo deklaracje, dokumenty lub dane, o których mowa w art. 146a ust. 1 lub 146b ust. 1 i 3, przekazuje niezwłocznie te informacje, dane, deklaracje lub dokumenty wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, który otrzymał od użytkownika urządzenia informacje lub dane w trybie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i, przekazuje niezwłocznie te informacje lub dane ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;

19) art.146 otrzymuje brzmienie:

„Art. 146. 1. Standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza ustala się dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów, odpowiednio jako:

- 1) stężenie gazów lub pyłów w gazach odlotowych lub
- 2) masa gazów lub pyłów wprowadzana w określonym czasie, lub
- 3) stosunek masy gazów lub pyłów do jednostki wykorzystywanego surowca, materiału, paliwa lub powstającego produktu.

2. Standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza mogą zostać zróżnicowane w zależności od:

- 1) rodzaju lub skali działalności, procesu technologicznego lub operacji technicznej, terminu wydania pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu oddania do użytkowania lub zakończenia użytkowania, terminu dalszego łącznego czasu użytkowania – w przypadku instalacji i źródeł spalania paliw;
- 2) skali działalności lub roku produkcji – w przypadku urządzeń spalania lub współspalania odpadów.

3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, mając na uwadze potrzebę ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów, w związku z wprowadzaniem gazów lub pyłów do powietrza, oraz mając na uwadze przepisy prawa Unii Europejskiej określające dopuszczalne wielkości emisji substancji do powietrza ze źródeł spalania paliw, instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów, instalacji przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest, instalacji do produkcji dwutlenku tytanu, instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne i z urządzeń spalania lub współspalania odpadów, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje instalacji, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;
- 2) rodzaje źródeł spalania paliw, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;

- 3) standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza dla instalacji i źródeł spalania paliw, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 4) standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza dla urządzeń spalania lub współspalania odpadów;
- 5) dla niektórych z rodzajów instalacji i źródeł spalania paliw oraz dla urządzeń spalania lub współspalania odpadów:
 - a) warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane, w tym stopień odsiarczania, lub
 - b) sposób sprawdzania dotrzymywania standardów emisyjnych, lub
 - c) stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów emisyjnych, lub
 - d) warunki odstępstw, granice odstępstw lub warunki zastosowania planu obniżenia emisji, lub
 - e) sposoby postępowania w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, lub
 - f) przypadki, w których jest wymagane wstrzymanie podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymanie instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, lub
 - g) wymagania lub ograniczenia w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, o określonych właściwościach, cechach lub parametrach, lub
 - h) wymagania w zakresie stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczenie emisji, lub
 - i) przypadki, w których prowadzący instalacje lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - informacje o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o odstępstwach od standardów emisyjnych,
 - informacje lub dane dotyczące warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji, lub
 - j) termin i formę przekazania informacji lub danych, o których mowa w lit. i.”;

20) po art. 146 dodaje się art. 146a–146i w brzmieniu:

„146a. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2014 r., pisemną deklarację, że źródło będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r., a czas użytkowania źródła, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r., nie przekroczy 17 500 godzin, jeżeli spełnia ono następujące warunki:

- 1) pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.,
- 2) całkowita nominalna moc cieplna źródła, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW,
- 3) źródło lub żadna z jego części, które będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2015 r., nie zostały zgłoszone, do dnia 30 czerwca 2004 r., w pisemnej deklaracji złożonej organowi właściwemu do wydania pozwolenia, jako źródło, które będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., i którego czas użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20 000 godzin

– obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. lub w okresie krótszym, jeżeli limit czasu użytkowania źródła wynoszący 17 500 godzin zostanie wykorzystany przed dniem 31 grudnia 2023 r. – wielkości dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, wielkości dopuszczalnej emisji pyłu i wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki lub stopnie odsiarczania, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r.

2. Czas użytkowania 17 500 godzin, o którym mowa w ust. 1, wynosi 32 000 godzin, w przypadku źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 1500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej zasady łączenia, którego użytkowanie rozpoczęto przed dniem 31 grudnia 1986 r. i które jest opalane lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej poniżej 5800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45% wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60% wagowo i zawartości tlenku wapnia w popiele powyżej 10%.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, dla źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, opalanego paliwem stałym albo lokalnymi paliwami stałymi, dla którego pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 1 lipca 1987 r., wielkość dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. nie może być wyższa niż $200 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$.

4. Jeżeli źródło spalania paliw, o którym mowa w ust. 1 i 2, lub część tego źródła, będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2023 r. lub po dniu, w którym wykorzystany zostanie limit czasu użytkowania odpowiednio 17 500 albo 32 000 godzin, to przy określaniu wielkości dopuszczalnej emisji na okres po tych dniach źródło to uznaje się za źródło oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.

Art. 146b. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:

- 1) pierwsze pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.,
 - 2) całkowita nominalna moc cieplna, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW i nie większa niż 200 MW,
 - 3) co najmniej 50% produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w tym źródle, obliczone jako średnia krocząca z pięciu lat, stanowi ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody
- obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. – wielkości dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, wielkości dopuszczalnej emisji pyłu i wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki lub stopnie odsiarczania, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r.

2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać informacje lub dane dotyczące w szczególności:

- 1) całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw;
- 2) obowiązujących standardów emisyjnych lub stopni odsiarczania;

- 3) określonych w pozwoleniu zintegrowanym wielkości dopuszczalnych emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, pyłu i dwutlenku siarki lub stopni odsiarczania;
- 4) rodzaju stosowanego paliwa;
- 5) udziału ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, wyrażonego w procentach i obliczonego jako średnia krocząca z pięciu lat w roku 2014 oraz 2015 – w przypadku dokumentów przedkładanych w 2015 r.

3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w terminie do końca lutego każdego roku, dane dotyczące udziału ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, wyrażonego w procentach i obliczonego jako średnia krocząca z pięciu lat.

Art. 146c. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację wystąpił w 2012 r. do ministra właściwego do spraw środowiska, z wnioskiem o objęcie Przejściowym Planem Krajowym, które zostało uwzględnione w wykazie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h, i które spełnia następujące warunki:

- 1) pierwsze pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.,
- 2) całkowita nominalna moc cieplna źródła, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW,
- 3) źródło lub żadna z jego części, które będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2015 r., nie zostały zgłoszone, do dnia 30 czerwca 2004 r., w pisemnej deklaracji złożonej organowi właściwemu do wydania pozwolenia, jako źródło, które będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., i którego czas użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20 000 godzin,
- 4) nie będą w nim współspalane odpady po dniu 31 grudnia 2015 r.,
- 5) źródło spalania paliw nie jest opalane gazami o niskiej wartości opałowej pozyskiwanymi z pozostałości po procesach zgazowania lub rafinacji albo

z pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej – jeżeli jest eksploatowane w rafinerii ropy naftowej

– obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. – w odniesieniu do substancji, ze względu na które źródło zostało objęte Przejściowym Planem Krajowym, wielkości dopuszczalnej emisji lub stopnie odsiarczania, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dla źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, opalanego paliwem stałym, dla którego pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 1 lipca 1987 r., wielkość dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., nie może być wyższa niż $200 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$.

Art. 146d. Do źródeł spalania paliw określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 146h nie stosuje się przepisów art. 146a i 146b.

Art. 146e. Prowadzący instalację może cofnąć wniosek, o którym mowa w art. 146c ust. 1; o cofnięciu wniosku prowadzący instalację informuje ministra właściwego do spraw środowiska oraz organ właściwy do wydania pozwolenia.

Art. 146f. 1. Projekt Przejściowego Planu Krajowego jest opracowywany przez ministra właściwego do spraw środowiska, przyjmowany w drodze uchwały Rady Ministrów i przedkładany do zaakceptowania przez Komisję Europejską.

2. Po zaakceptowaniu projektu Przejściowego Planu Krajowego przez Komisję Europejską, Rada Ministrów przyjmuje w drodze uchwały Przejściowy Plan Krajowy.

3. Przejściowy Plan Krajowy obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r.

4. Przejściowy Plan Krajowy zawiera:

- 1) wykaz źródeł spalania paliw wraz z danymi dotyczącymi ich parametrów eksploatacyjnych;
- 2) maksymalne emisje substancji dla źródła spalania paliw – roczne dla lat 2016–2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.;
- 3) łączne maksymalne emisje substancji dla wszystkich źródeł spalania paliw – roczne dla lat 2016–2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.;

- 4) działania, które prowadzący instalację powinien zrealizować w celu nieprzekraczania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w pkt 2;
- 5) sposób monitorowania realizacji Przejściowego Planu Krajowego i sprawozdawania do Komisji Europejskiej.

Art. 146g. Prowadzący instalację spalania paliw, której częścią jest źródło spalania paliw, uwzględnione w wykazie, o którym mowa w art. 146h pkt 1, jest obowiązany do:

- 1) dotrzymania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 2, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 4;
- 2) realizacji działań w celu nieprzekraczania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 5;
- 3) przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia i ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - a) w terminie do końca miesiąca po upływie każdego kwartału – aktualizowanej co kwartał informacji o wielkości emisji substancji, dla których dla danego źródła spalania paliw są określone maksymalne emisje substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 2,
 - b) w terminie dwóch miesięcy po upływie każdego roku – informacji o realizacji działań, o których mowa w pkt 2,
 - c) informacji o każdej planowanej zmianie dotyczącej źródła spalania paliw, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h, która może mieć wpływ na zmianę wielkości emisji substancji z tego źródła, w szczególności o planowanym wyłączeniu źródła spalania paliw z eksploatacji oraz o rozpoczęciu współspalania odpadów w źródle spalania paliw;

- 4) przestrzegania wymagań, o których mowa w art. 146i.

Art. 146h. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, mając na uwadze art. 146f ust. 2, przepisy prawa Unii Europejskiej w sprawie emisji przemysłowych oraz cofnięte wnioski prowadzących instalacje, o których mowa w art. 146e, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz źródeł spalania paliw wraz z danymi dotyczącymi ich parametrów eksploatacyjnych;

- 2) maksymalne emisje substancji dla źródła spalania paliw na okres, o którym mowa w art. 146f ust. 3 – roczne dla lat 2016–2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.;
- 3) łączne maksymalne emisje substancji dla wszystkich źródeł spalania paliw na okres, o którym mowa w art. 146f ust. 3 – roczne dla lat 2016–2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.;
- 4) warunki uznawania za dotrzymane maksymalnych emisji substancji, o których mowa w pkt 2;
- 5) działania, które prowadzący instalację powinien zrealizować w celu nieprzekraczania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w pkt 2.

Art. 146i. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, mając na uwadze art. 146f ust. 2 oraz przepisy prawa Unii Europejskiej w sprawie emisji przemysłowych, może określić, w drodze rozporządzenia, inne wymagania istotne dla realizacji Przejściowego Planu Krajowego.”;

21) w art. 147a:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobieranie próbek przez:”;

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonania są obowiązani, w tym pobieranie próbek, we własnym laboratorium, pod warunkiem że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.”;

22) w art. 148 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji, o których mowa w art. 147 ust. 1 i 2, oraz pomiarów ilości pobieranej wody, o których mowa w art. 147 ust. 1, mając na uwadze potrzebę zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji

z niektórych instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów i kontroli ilości pobieranej wody.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zostaną ustalone:

- 1) przypadki, w których są wymagane ciągłe pomiary emisji z instalacji, źródła spalania paliw albo z urządzenia spalania lub współspalania odpadów;
- 2) przypadki, w których są wymagane okresowe pomiary emisji z instalacji, źródła spalania paliw albo z urządzenia spalania lub współspalania odpadów, oraz częstotliwości prowadzenia tych pomiarów;
- 3) zakres wykonywania niektórych pomiarów;
- 4) referencyjne metodyki wykonywania pomiarów;
- 5) sposób ewidencjonowania przeprowadzonych pomiarów.”;

23) w art. 150 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na prowadzącego instalację lub użytkownika urządzenia obowiązek prowadzenia w określonym czasie pomiarów wielkości emisji wykraczających poza obowiązki, o których mowa w art. 147 ust. 1, 2 i 4, jeżeli z przeprowadzonej kontroli wynika, że nastąpiło przekroczenie standardów emisyjnych; do wyników przeprowadzonych pomiarów stosuje się odpowiednio przepis art. 147 ust. 6.”;

24) w art. 152 ust. 6–7a otrzymują brzmienie:

„6. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany:

- 1) przedłożyć organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia informacje o:
 - a) rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji,
 - b) zakończeniu eksploatacji instalacji,
 - c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2;
- 2) dokonać ponownego zgłoszenia instalacji, jeżeli zmiana wprowadzona w instalacji ma charakter istotnej zmiany.

7. Informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1, należy przedłożyć w terminie 14 dni odpowiednio od dnia:

- 1) rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji;
- 2) zakończenia eksploatacji instalacji;
- 3) zmiany w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2.

7a. Informacje zawarte w zgłoszeniu, o którym mowa w ust. 1 i w ust. 6 pkt 2, oraz informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1, prowadzący instalację, objętą obowiązkiem

zgłoszenia z uwagi na wytwarzanie pól elektromagnetycznych, przedkłada także państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu.”;

25) w art. 153 w ust. 2 uchyla się pkt 3;

26) w tytule III w dziale II w rozdziale 1 po art. 157 dodaje się art. 157a w brzmieniu:

„Art. 157a. 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) ciepłe użytkowym – rozumie się przez to ilość ciepła wytwarzanego w źródle spalania paliw obejmującą ciepło zużywane w zakładzie, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, na cele grzewcze lub przemysłowe niezwiązane z produkcją energii elektrycznej i ciepła oraz ciepło przeznaczone dla odbiorców zewnętrznych na cele grzewcze lub przemysłowe;
- 2) ciepłe dostarczonym do publicznej sieci ciepłowniczej – rozumie się przez to tę część ciepła użytkowego, która jest przekazywana poza teren zakładu, w którym jest zlokalizowane źródło spalania paliw, z wyjątkiem ciepła, które jest dostarczane do innych zakładów mających bezpośrednie połączenie ze źródłem spalania paliw;
- 3) czasie użytkowania źródła spalania paliw – rozumie się przez to wyrażony w godzinach czas, w którym pracuje źródło spalania paliw lub część źródła spalania paliw, odprowadzając substancje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączenia, które są ustalane z uwzględnieniem specyficznych procesów oraz parametrów operacyjnych pozwalających na określenie momentu zakończenia rozruchu i rozpoczęcia wyłączenia źródła spalania paliw oraz decyzji wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącej określenia okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Dz. Urz. UE L 123 z 09.05.2012, str. 44);
- 4) lokalnych paliwach stałych – rozumie się przez to naturalnie występujące paliwa stałe wydobywane lokalnie i spalane w źródle spalania paliw specjalnie zaprojektowanym dla tego rodzaju paliw;
- 5) nominalnej mocy cieplnej – rozumie się przez to ilość energii wprowadzanej w paliwie do źródła spalania paliw w jednostce czasu przy jego nominalnym obciążeniu;
- 6) stopniu odsiarczania – rozumie się przez to wyrażony w procentach stosunek różnicy między masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w określonym czasie a masą siarki zawartej w gazach odlotowych

odprowadzonych do powietrza w tym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w tym czasie;

- 7) średniej kroczącej z pięciu lat – rozumie się przez to wartość średnią danego parametru obliczaną w każdym roku z pięciu poprzednich lat;
- 8) źródle spalania paliw – rozumie się przez to część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii.

2. Źródłem spalania paliw jest także zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw, o których mowa w ust. 1 pkt 8, w przypadkach gdy:

- 1) gazy odlotowe z tych źródeł spalania paliw są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (pierwsza zasada łączenia);
- 2) dwa lub więcej źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie takiego pozwolenia złożono po tym dniu i dla których całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW, zostały zainstalowane w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (druga zasada łączenia).”;

- 27) po art. 168 dodaje się art. 168a w brzmieniu:

„Art. 168a. 1. Kontrolę spełniania przez zawierające lotne związki organiczne – farby i lakiery przeznaczone do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszaniny do odnawiania pojazdów, o których mowa w przepisach

wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 pkt 3, wymagań określonych w tych przepisach, prowadzą:

- 1) właściwe organy Inspekcji Ochrony Środowiska – u producentów i użytkowników tych produktów;
- 2) właściwe organy Inspekcji Handlowej – u importerów oraz sprzedawców hurtowych i detalicznych tych produktów;
- 3) właściwe organy nadzoru budowlanego – w zakresie produktów, które są wyrobami budowlanymi.

2. Kontrola jest realizowana w ramach programu monitorowania.

3. Organy, o których mowa w ust. 1, przekazują informacje i dane o wynikach kontroli odpowiednio do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, niezwłocznie po zakończeniu kontroli.

4. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego przekazują informacje i dane otrzymane od organów, o których mowa w ust. 1, do ministra właściwego do spraw środowiska, w terminie do końca marca roku następującego po roku, którego te informacje i dane dotyczą.”;

28) w art. 169:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, mając na uwadze osiągnięcie celów, o których mowa w art. 166, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) oznaczenie numeryczne lub cechy produktów pozwalające na identyfikację produktu lub grupy produktów lub ich nazwy;
- 2) szczegółowe wymagania dla poszczególnych produktów lub grup produktów;
- 3) dla zawierających lotne związki organiczne – niektórych farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów:

a) dopuszczalne wartości maksymalnej zawartości lotnych związków organicznych w tych produktach, które warunkują dopuszczenie wprowadzania ich do obrotu,

- b) zakres informacji zamieszczanych na etykietach tych produktów,
 - c) metody badań, zgodnie z którymi należy określać maksymalną zawartość lotnych związków organicznych w produktach,
 - d) program monitorowania, o którym mowa w art. 168a ust. 2 zawierający:
 - sposób i częstotliwość sprawdzania przestrzegania wymagań, o których mowa w lit. a i b,
 - kryteria wyboru podmiotów objętych monitorowaniem w danym roku,
 - sposób przekazywania informacji i danych o wynikach kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 3, oraz informacji i danych, o których mowa w art. 168a ust. 4.”
- b) uchyla się ust. 2,
- c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Przepisu ust. 3 pkt 3 lit. a nie stosuje się do urządzeń spalania lub współspalania odpadów, dla których standardy emisyjne są określone w przepisach wydanych na podstawie art. 146.”;
- 29) w art. 175 ust. 5a otrzymuje brzmienie:
„5a. Do pomiarów, o których mowa w ust. 1–3, w tym pobierania próbek, stosuje się odpowiednio przepisy art. 147a.”;
- 30) w art. 178 ust. 1a otrzymuje brzmienie:
„1a. Do pomiarów, o których mowa w ust. 1–3, w tym pobierania próbek, stosuje się odpowiednio przepisy art. 147a.”;
- 31) w art. 181 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Do pozwoleń wodnoprawnych na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi stosuje się odpowiednio art. 187, art. 188 ust. 3 pkt 2 i ust. 4, art. 189, art. 193 ust. 2 i art. 198.”;
- 32) w art. 183 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Ostateczne decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, organ ochrony środowiska przekazuje niezwłocznie wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;
- 33) w tytule III w dziale IV w rozdziale 1 po art. 183a dodaje się art. 183b w brzmieniu:
„Art. 183b. 1. Na wniosek prowadzących oznaczone części instalacji, oznaczone części instalacji można objąć jednym pozwoleniem.

2. Prowadzący oznaczone części instalacji, o których mowa w ust. 1, występują ze wspólnym wnioskiem o udzielenie pozwolenia, wskazując jeden z tych podmiotów jako głównego prowadzącego lub określając szczegółowo zakres odpowiedzialności poszczególnych podmiotów za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska.”;

34) w art. 184:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pozwolenie wydaje się, z zastrzeżeniem art. 183b, art. 189, art. 191a i art. 217, na wniosek prowadzącego instalację.”,

b) w ust. 2:

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) oznaczenie głównego prowadzącego instalację lub określenie zakresu odpowiedzialności poszczególnych prowadzących za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska, w przypadku określonym w art. 183b;”,

– po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączenia instalacji;”,

c) w ust. 4 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) kopię wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wraz z kopią załączników, o ile taka decyzja była wymagana, albo kopię takiej decyzji, jeżeli została wydana, w przypadku, o którym mowa w ust. 3.”;

35) w art. 187:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Ustanawiając zabezpieczenie roszczeń, organ ochrony środowiska, o którym mowa w art. 376 pkt 2 i 2b, właściwy do wydania pozwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1–4, uzgadnia wysokość tego zabezpieczenia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska.

1b. Regionalny dyrektor ochrony środowiska uzgadnia wysokość zabezpieczenia roszczeń w formie postanowienia, na które służy zażalenie.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę prawdopodobieństwo wystąpienia i rozmiary potencjalnych szkód w środowisku oraz kierując się potrzebą zapewnienia pokrycia kosztów działań naprawczych w przypadku wystąpienia szkody w środowisku, może określić, w drodze rozporządzenia, sposoby określania wysokości zabezpieczenia roszczeń, w zależności od rodzaju prowadzonej przez podmiot korzystający ze środowiska działalności, wielkości produkcji i parametrów technicznych instalacji.”;

36) w art. 188:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pozwolenie jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat, z wyjątkiem pozwolenia zintegrowanego, które jest wydawane na czas nieoznaczony. Na wniosek prowadzącego instalację pozwolenie zintegrowane może być wydane na czas oznaczony.”,

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) maksymalny dopuszczalny czas utrzymywania się uzasadnionych technologicznie warunków eksploatacyjnych odbiegających od normalnych, w szczególności w przypadku rozruchu i wyłączenia instalacji, a także warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączenia instalacji oraz warunki wprowadzania do środowiska substancji lub energii w takich przypadkach;”,

c) w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) oznaczenie głównego prowadzącego instalację lub określenie zakresu odpowiedzialności poszczególnych prowadzących za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska, w przypadku, o którym mowa w art. 183b;”;

37) art.189 otrzymuje brzmienie:

„Art. 189. 1. Podmiot, który staje się prowadzącym instalację lub jej oznaczoną część, przejmuje prawa i obowiązki wynikające z pozwoleń dotyczących tej instalacji lub jej oznaczonej części.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, występuje niezwłocznie z wnioskiem o zmianę pozwoleń w zakresie oznaczenia prowadzącego instalację.”;
- 38) uchyla się art. 190 i art. 191;
- 39) w art. 193:
- a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;”;
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie pozwolenia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 2–8.”;
- c) uchyla się ust. 4,
- d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Pozwolenie nie wygasa, jeżeli nastąpiło przejście praw i obowiązków, o którym mowa w art. 189, albo przejście na podstawie innych przepisów, praw i obowiązków wynikających z decyzji, w tym w szczególności przepisów tytułu IV Kodeksu spółek handlowych, w przypadku połączenia, podziału lub przekształcenia spółek handlowych, albo przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 216 i 1643).”;
- 40) w art. 195 w ust. 1:
- a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) przepisy dotyczące ochrony środowiska zmieniły się w stopniu uniemożliwiającym emisję lub korzystanie ze środowiska na warunkach określonych w pozwoleniu;”;
- b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 215 ust. 4 pkt 2 lub art. 216 ust. 3.”;
- 41) art. 199 otrzymuje brzmienie:
„Art. 199. Postępowanie w przedmiocie wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wszczyna się z urzędu albo na wniosek prowadzącego instalację.”;
- 42) w art. 201 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może

powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych.”;

43) w art. 202:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w pozwoleniu zintegrowanym ustala się warunki emisji na zasadach określonych dla pozwoleń, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2–4, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód, bez zalecania jakiegokolwiek techniki czy technologii.

2. Do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego nie stosuje się przepisów art. 224 ust. 3 i 4; dla tych instalacji ustala się w szczególności dopuszczalną wielkość emisji gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza:

- 1) wymienionych w konkluzjach BAT, a jeżeli nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – w dokumentach referencyjnych BAT;
- 2) objętych standardami emisyjnymi.”,

b) w ust. 2a:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w sposób niezorganizowany lub za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej z instalacji, do których nie stosuje się przepisów w sprawie standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, oraz jeżeli nie została ona określona w konkluzjach BAT;”,

– uchyla się pkt 3,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W pozwoleniu zintegrowanym określa się warunki wytwarzania i sposoby postępowania z odpadami na zasadach określonych w przepisach ustawy o odpadach, niezależnie od tego, czy dla instalacji wymagane byłoby uzyskanie pozwolenia na wytwarzanie odpadów.”;

44) art. 204 otrzymuje brzmienie:

„Art. 204. 1. Instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik,

a w szczególności nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych.

2. W szczególnych przypadkach organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może w pozwoleniu zintegrowanym zezwolić na odstępstwo od granicznych wielkości emisyjnych, jeżeli w jego ocenie ich osiągnięcie prowadziłoby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska oraz pod warunkiem że nie zostaną przekroczone standardy emisyjne, o ile mają one zastosowanie.

3. Przy dokonywaniu oceny, o której mowa w ust. 2, organ właściwy powinien wziąć pod uwagę położenie geograficzne, lokalne warunki środowiskowe, charakterystykę techniczną instalacji lub inne czynniki mające wpływ na funkcjonowanie instalacji i środowisko jako całość.

4. Jeżeli konkluzje BAT nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, dopuszczalną wielkość emisji z instalacji ustala się, uwzględniając potrzebę przestrzegania standardów emisyjnych i standardów jakości środowiska.”;

45) art. 206 otrzymuje brzmienie:

„Art. 206. Minister właściwy do spraw środowiska gromadzi informacje o najlepszych dostępnych technikach, konkluzjach BAT i dokumentach referencyjnych BAT oraz rozpowszechnia je na potrzeby organów właściwych do wydawania pozwoleń i zainteresowanych podmiotów korzystających ze środowiska.”;

46) w art. 207:

a) w ust. 1:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) czas niezbędny do wdrożenia poszczególnych najlepszych dostępnych technik dla danego rodzaju instalacji;”,

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) dokumenty referencyjne BAT oraz konkluzje BAT, o ile zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.”,

b) uchyla się ust. 2 i 3;

47) art. 208 otrzymuje brzmienie:

„Art. 208. 1. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego powinien spełniać wymagania określone dla wniosków o wydanie pozwoleń, o których mowa w art. 181

ust. 1 pkt 2–4, oraz, jeżeli wody powierzchniowe lub podziemne są pobierane wyłącznie na potrzeby instalacji – wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód.

2. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego powinien także zawierać:

- 1) informacje dotyczące instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego o:
 - a) oddziaływaniu emisji na środowisko jako całość,
 - b) istniejącym lub możliwym oddziaływaniu transgranicznym na środowisko,
 - c) prognozowanej wielkości emisji hałasu wyznaczonej przez poziomy hałasu powodowanego poza zakładem na terenach sąsiednich oraz o akustycznym oddziaływaniu na rodzaje terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, a także o rozkładzie czasu pracy źródeł hałasu dla doby, wraz z przewidywanymi wariantami,
 - d) prognozowanej ilości, stanie i składzie ścieków przemysłowych, o ile ścieki nie będą wprowadzane do wód lub do ziemi,
 - e) prognozowanej ilości wykorzystywanej wody, o ile nie zachodzą warunki, o których mowa w art. 202 ust. 6,
 - f) proponowanych sposobach zapobiegania występowaniu i ograniczania skutków awarii, jeżeli nie dotyczy zakładów, o których mowa w art. 248 ust. 1,
 - g) spełnianiu wymagań, o których mowa w art. 207 ust. 1 i 1a;
- 2) uzasadnienie dla proponowanej wielkości emisji w przypadku, o którym mowa w art. 204 ust. 2;
- 3) opis wariantów środków zapobiegających powstawaniu zanieczyszczeń, o ile takie warianty istnieją;
- 4) w przypadku gdy eksploatacja instalacji obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodującej ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu:
 - a) raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami, zwany dalej „raportem początkowym”,
 - b) opis stosowanych sposobów zapobiegania emisjom do gleby, ziemi i wód gruntowych,
 - c) propozycje dotyczące sposobu prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu, w związku

z eksploatacją instalacji albo sposobu i częstotliwości wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek.

3. W informacji, o której mowa w ust. 2 pkt 1 lit. c, proponowane poziomy hałasu poza zakładem powinny być wyrażone wskaźnikami hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$ w odniesieniu do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1.

4. Raport początkowy zawiera:

- 1) informacje na temat działalności prowadzonej na terenie zakładu;
- 2) informacje na temat działalności prowadzonych na terenie zakładu w przeszłości, o ile takie informacje są dostępne;
- 3) nazwy substancji powodujących ryzyko, wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu;
- 4) informacje na temat stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu, w tym wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

5. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci papierowej w dwóch egzemplarzach.

6. Do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego dołącza się:

- 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;
- 2) zapis wniosku w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych;
- 3) kopię programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251, lub kopię raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253, jeżeli były opracowane.

7. W przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 6, jeżeli prowadzący instalację ubiega się o uzyskanie pozwolenia zintegrowanego pomimo niedotrzymywania dopuszczalnych poziomów hałasu poza terenem zakładu, wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego powinien zawierać dodatkowo informacje, że konieczne jest utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania i określenie granic takiego obszaru, ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu, wymagań technicznych dotyczących

budynków oraz sposobów korzystania z terenów; w tym przypadku nie jest wymagane sporządzenie przeglądu ekologicznego.

8. Do wniosku, o którym mowa w ust. 7, powinna być dołączona także poświadczona przez właściwy organ kopia mapy ewidencyjnej z zaznaczonym przebiegiem granic obszaru, na którym jest konieczne utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania.”;

48) w art. 209 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ właściwy do wydania pozwolenia przedstawia ministrowi właściwemu do spraw środowiska albo podmiotowi, o którym mowa w art. 213 ust. 1, zapis wniosku w postaci elektronicznej, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w terminie do 14 dni od dnia jego otrzymania.”;

49) w art. 210 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wysokość opłaty rejestracyjnej nie może być wyższa niż 12 000 zł.”;

50) art. 211 otrzymuje brzmienie:

„Art. 211. 1. Pozwolenie zintegrowane powinno spełniać wymagania określone dla pozwoleń, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2–4, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód.

2. Prowadzący instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego informuje niezwłocznie organ właściwy do wydania pozwolenia oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o naruszeniu warunków tego pozwolenia.

3. Wielkości dopuszczalnej emisji określone w pozwoleniu zintegrowanym dla instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego powinny być określone dla takich samych lub krótszych okresów i tych samych warunków odniesienia, co graniczne wielkości emisyjne, jeżeli zostały one ustalone.

4. Jeżeli konkluzje BAT nie określają granicznych wielkości emisyjnych, określone w pozwoleniu zintegrowanym warunki powinny odpowiadać poziomowi ochrony środowiska określonemu w konkluzjach BAT.

5. W pozwoleniu zintegrowanym określa się – dla instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego – zakres i sposób monitorowania wielkości emisji zgodny z wymaganiami dotyczącymi monitorowania określonymi w konkluzjach BAT, jeżeli zostały one określone. W przypadku braku konkluzji BAT – można uwzględnić dokumenty referencyjne BAT, w zakresie, w jakim wykraczają one poza

wymagania, o których mowa w art. 147, oraz wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 148 ust. 1.

6. Pozwolenie zintegrowane powinno także określać, w odniesieniu do instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego:

- 1) rodzaj prowadzonej działalności;
- 2) sposoby osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości;
- 3) wymagania zapewniające ochronę gleby, ziemi i wód gruntowych, w tym środki mające na celu zapobieganie emisjom do gleby, ziemi i wód gruntowych oraz sposób ich systematycznego nadzorowania, o ile są konieczne;
- 4) w przypadku instalacji, które wymagają raportu początkowego – sposób prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu w związku z eksploatacją instalacji, albo sposób i częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek;
- 5) sposoby ograniczania oddziaływań transgranicznych na środowisko;
- 6) wielkość emisji hałasu wyznaczoną dopuszczalnymi poziomami hałasu poza zakładem, wyrażonymi wskaźnikami hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$, w odniesieniu do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, oraz rozkład czasu pracy źródeł hałasu dla doby, wraz z przewidywanymi wariantami;
- 7) ilość, stan i skład ścieków przemysłowych, o ile ścieki nie będą wprowadzane do wód lub do ziemi;
- 8) ilość wykorzystywanej wody, o ile nie zachodzą warunki, o których mowa w art. 202 ust. 6;
- 9) sposoby zapobiegania występowaniu i ograniczania skutków awarii oraz wymóg informowania o wystąpieniu awarii, jeżeli nie dotyczy to zakładów, o których mowa w art. 248 ust. 1;
- 10) sposoby postępowania w przypadku zakończenia eksploatacji instalacji, w tym sposoby usunięcia negatywnych skutków powstałych w środowisku w wyniku prowadzonej eksploatacji, gdy są one przewidywane;
- 11) sposoby zapewnienia efektywnego wykorzystania energii;

12) zakres, sposób i termin przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska corocznej informacji pozwalającej na przeprowadzenie oceny zgodności z warunkami określonymi w pozwoleniu, w zakresie nieobjętym art. 149.

7. W pozwoleniu zintegrowanym obejmującym źródło spalania paliw, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h, określa się, dla tego źródła, maksymalne emisje substancji na okres, o którym mowa w art. 146f ust. 3, wraz z warunkami uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 4.

8. W pozwoleniu zintegrowanym można określić dodatkowe wymagania związane z eksploatacją instalacji, jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.

9. W przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 6, w pozwoleniu zintegrowanym stwierdza się konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.

10. Pozwolenie zintegrowane, o którym mowa w ust. 9, wywołuje skutki prawne od dnia wejścia w życie uchwały rady powiatu albo uchwały sejmiku województwa o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania.

11. Uzasadnienie pozwolenia zintegrowanego powinno zawierać ocenę, o której mowa w art. 204 ust. 2.

12. Organ właściwy do wydania pozwolenia przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska albo podmiotowi, o którym mowa w art. 213 ust. 1, elektroniczną kopię pozwolenia zintegrowanego oraz decyzji zmieniającej pozwolenie zintegrowane, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w terminie do 14 dni od dnia ich wydania.”;

51) po art. 211 dodaje się art. 211a w brzmieniu:

„Art. 211a. 1. W celu prowadzenia badań nad nową techniką, organ właściwy do wydania pozwolenia może, na wniosek prowadzącego instalację, zmienić pozwolenie zintegrowane, określając wariant funkcjonowania instalacji zawierający dopuszczalne wielkości emisji przekraczające graniczne wielkości emisyjne oraz zezwalając na odstępnie od wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik, na czas nie dłuższy niż 9 miesięcy.

2. Przez nową technikę, o której mowa w ust. 1, rozumie się nową technikę w działalności przemysłowej, której zastosowanie mogłoby zapewnić wyższy lub co

najmniej ten sam poziom ochrony środowiska i większą oszczędność kosztów niż obecnie istniejące najlepsze dostępne techniki, o ile będzie ona mogła mieć zastosowanie na skalę przemysłową.

3. Prowadzący instalację przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia sprawozdanie zawierające informacje dotyczące efektów prowadzonych badań nad nową techniką, w terminie do 30 dni po upływie czasu, o którym mowa w ust. 1.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 210.”;

52) art. 214–217 otrzymują brzmienie:

„Art. 214. 1. Przed dokonaniem zmiany w instalacji objętej pozwoleniem zintegrowanym, polegającej na zmianie sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowie, która może mieć wpływ na środowisko, prowadzący instalację jest obowiązany poinformować o planowanych zmianach organ właściwy do wydania pozwolenia lub złożyć wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego.

2. Jeżeli organ, o którym mowa w ust. 1, stwierdzi, że planowana zmiana w instalacji wymaga zmiany niektórych warunków wydanego pozwolenia zintegrowanego, informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności złożenia wniosku o zmianę pozwolenia zintegrowanego. W takim przypadku organ stwierdza, czy planowana zmiana ma charakter istotnej zmiany.

3. Zmianę w instalacji uważa się za istotną w szczególności, gdy zwiększana skala działalności wynikająca z tej zmiany, sama w sobie, kwalifikowałaby ją jako instalację, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 201 ust. 2.

4. Wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego zawiera dane, o których mowa w art. 184 i art. 208, mające związek z planowanymi zmianami.

5. Decyzja o zmianie pozwolenia zintegrowanego określa wymagania, o których mowa w art. 188 i art. 211, mające związek z planowanymi zmianami.

Art. 215. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy warunków pozwolenia zintegrowanego niezwłocznie po publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej konkluzji BAT odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, lecz nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia publikacji.

2. Organ właściwy do wydania pozwolenia informuje prowadzącego instalację o rozpoczęciu analizy, a w trakcie jej przeprowadzania:

- 1) bierze pod uwagę wszystkie konkluzje BAT, które dla danego rodzaju instalacji zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej od czasu wydania pozwolenia lub ostatniej analizy wydanego pozwolenia;
- 2) może zażądać od prowadzącego instalację przedłożenia informacji, w szczególności wyników monitorowania procesów technologicznych, niezbędnych do przeprowadzenia analizy i umożliwiających porównanie ich z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w odpowiednich konkluzjach BAT oraz określonymi w nich wielkościami emisji;
- 3) dokonuje oceny zasadności udzielenia odstępstwa, o którym mowa w art. 204 ust. 2.

3. Organ właściwy do wydania pozwolenia przedkłada niezwłocznie wyniki analizy prowadzącemu instalację oraz, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, ministrowi właściwemu do spraw środowiska albo podmiotowi, o którym mowa w art. 213 ust. 1.

4. W przypadku gdy analiza dokonana na podstawie ust. 1 wykazała konieczność zmiany pozwolenia zintegrowanego, organ właściwy do wydania pozwolenia niezwłocznie:

- 1) przekazuje prowadzącemu instalację informację o konieczności dostosowania instalacji, w terminie nie dłuższym niż 4 lata od dnia publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej konkluzji BAT, do wymagań określonych w konkluzjach BAT;
- 2) wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie roku od dnia wezwania, określając zakres tego wniosku mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy.

5. W decyzji o zmianie pozwolenia wydanej na wniosek, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, organ właściwy do wydania pozwolenia określa termin, nie dłuższy niż 4 lata od dnia publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej konkluzji BAT, dostosowania instalacji do nowych wymagań określonych w tej decyzji.

6. Udzielając odstępstwa, o którym mowa w art. 204 ust. 2, organ właściwy do wydania pozwolenia może określić późniejszy termin dostosowania instalacji do nowych wymagań.

7. W decyzji o ograniczeniu wydanej na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 stosuje się odpowiednio przepisy ust. 5.

8. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, nie stosuje się przepisów art. 210.

Art. 216. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy pozwolenia zintegrowanego także:

- 1) co najmniej raz na 5 lat lub
- 2) jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji, lub
- 3) jeżeli nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o ochronie środowiska.

2. Do analizy stosuje się odpowiednio przepisy art. 215 ust. 2 i 3.

3. W przypadku gdy analiza wykazała konieczność zmiany pozwolenia zintegrowanego, organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie 6 miesięcy od dnia wezwania, określając zakres tego wniosku mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisów art. 210.

Art. 217. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może, na wniosek prowadzącego instalację lub z urzędu za jego zgodą, wydać nowe pozwolenie zintegrowane w celu ujednoczenia tekstu obowiązującego pozwolenia, z uwzględnieniem wszystkich zmian wprowadzonych do tego pozwolenia od dnia jego wydania.

2. W pozwoleniu, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy do wydania pozwolenia:

- 1) ujednocza tekst pozwolenia;
- 2) stwierdza wygaśnięcie dotychczasowego pozwolenia.

3. Do pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 208, art. 210 i art. 218.”;

53) po art. 217 dodaje się art. 217a–217d w brzmieniu:

„Art. 217a. 1. Ustalając w pozwoleniu zintegrowanym sposób i częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi substancjami powodującymi ryzyko oraz wykonywania pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4, uwzględnia się, że:

- 1) badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonuje się co najmniej raz na 10 lat,
- 2) pomiary zawartości substancji w wodach gruntowych, w tym pobieranie próbek, wykonuje się co najmniej raz na 5 lat

– o ile takie badania lub pomiary nie opierają się na systematycznej ocenie ryzyka, o której mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4.

2. Badania lub pomiary, o których mowa w ust. 1, wykonuje się:

- 1) przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a;
- 2) w sposób umożliwiający ich ilościowe porównanie z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym, jeżeli taki raport dla danej instalacji jest wymagany.

3. Prowadzący instalację przekazuje wyniki badań lub pomiarów organowi właściwemu do wydania pozwolenia w terminie miesiąca od dnia ich wykonania.

Art. 217b. 1. Przed przystąpieniem do zakończenia eksploatacji instalacji, dla której wymagany był raport początkowy, prowadzący instalację sporządza i przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia raport końcowy o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko, zwany dalej „raportem końcowym”.

2. Jeżeli prowadzący instalację nie przedłożył raportu końcowego, to w przypadkach, o których mowa w art. 193 ust. 1 pkt 2, 5, 7 i 8, organ właściwy do wydania decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia zintegrowanego nakłada na dotychczasowego prowadzącego instalację, dla której wymagany był raport początkowy, obowiązek sporządzenia i przedłożenia raportu końcowego, określając termin wykonania tego obowiązku nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia stwierdzenia wygaśnięcia pozwolenia.

3. Raport końcowy zawiera:

- 1) informacje na temat planowanego sposobu użytkowania terenu, o ile takie informacje są dostępne;

- 2) nazwy substancji powodujących ryzyko, które były wykorzystywane, produkowane lub uwalniane przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu;
- 3) informacje na temat zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu, w tym wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.

4. Raport końcowy sporządza się w sposób umożliwiający ilościowe porównanie zawartych w nim wyników badań i pomiarów z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym.

Art. 217c. 1. Sporządzając raport początkowy, wykonując badania lub pomiary, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4, oraz sporządzając raport końcowy, w celu przedstawienia informacji na temat zanieczyszczenia substancjami powodującymi ryzyko gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu, ocenę zanieczyszczenia powierzchni ziemi prowadzi się w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 101a ust. 5.

2. W raporcie początkowym, w dokumentacji badań lub pomiarów oraz w raporcie końcowym, o których mowa w ust. 1, informacje na temat zanieczyszczenia substancjami powodującymi ryzyko gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu przedstawia się w postaci opisu tekstowego, zestawień tabelarycznych oraz map wskazujących zasięg zanieczyszczenia.

Art. 217d. 1. Jeżeli organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdził zanieczyszczenie substancjami powodującymi ryzyko gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu, przesyła odpowiednio kopię raportu początkowego, kopię wyników badań lub pomiarów, o których mowa w art. 217a ust. 3, lub kopię raportu końcowego regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.

2. Ustalając w planie remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 4 lub art. 101m ust. 2, lub art. 101o ust. 2 ustawy albo w art. 13 ust. 3 pkt 2 lub art. 15 ust. 2 pkt 3, lub art. 17 ust. 2a ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, sposób przeprowadzenia remediacji dla terenu zakładu, na którym jest

eksploatowana instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego oraz wskutek której eksploatacji nastąpiło zanieczyszczenie, można uwzględnić, że usunięcie zanieczyszczenia zostanie odłożone do czasu zakończenia eksploatacji instalacji, jeżeli prowadzący instalację wykaże, że nie stwarza to znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska.

3. W przypadku określonym w ust. 2, jako sposób przeprowadzenia remediacji ustalony w planie remediacji, wskazuje się:

- 1) planowane działania w celu zapobieżenia lub zmniejszenia dalszego zanieczyszczenia, w tym działania w celu ograniczenia lub wyeliminowania emisji zanieczyszczenia lub usunięcia pierwotnego źródła zanieczyszczenia;
- 2) jeżeli jest taka potrzeba – sposób ograniczenia rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia;
- 3) sposób kontrolowania zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie.

4. Przed przystąpieniem do zakończenia eksploatacji instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego ustala się nowy plan remediacji, na podstawie odpowiednio art. 101l ust. 4 lub art. 101m ust. 1 pkt 2, lub art. 101o ust. 2 ustawy albo art. 13 ust. 3 pkt 2 lub art. 15 ust. 1 pkt 2, lub art. 17 ust. 2a ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, którego celem jest doprowadzenie gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu do:

- 1) stanu określonego w raporcie początkowym – jeżeli w raporcie początkowym nie stwierdzono występowania zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych;
- 2) stanu niestwarzającego znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz stanu środowiska – jeżeli w raporcie początkowym stwierdzono występowanie zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych.

5. W decyzji ustalającej nowy plan remediacji stwierdza się wygaśnięcie wcześniejszej decyzji lub jej części w zakresie dotyczącym terenu zakładu.”;

54) art. 218 i art. 219 otrzymują brzmienie:

„Art. 218. Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest:

- 1) wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji;
- 2) wydanie decyzji zmieniającej pozwolenie zintegrowane dotyczącej istotnej zmiany instalacji;
- 3) wydanie pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiana polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa;
- 4) wydanie decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2.

Art. 219. 1. W razie możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w przypadku nowej lub istotnie zmienianej instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego, stosuje się odpowiednio przepisy działu VI ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, z tym że przez dokumentację, o której mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, rozumie się część wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego, która umożliwi państwu, na którego terytorium może oddziaływać instalacja wymagająca uzyskania takiego pozwolenia, ocenę możliwego znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

2. Właściwy organ przekazuje państwu, o którym mowa w ust. 1, decyzję udzielającą nowe lub zmienione w wyniku istotnej zmiany instalacji pozwolenie zintegrowane wraz z uzasadnieniem zawierającym w szczególności:

- 1) wyniki konsultacji przeprowadzonych przed podjęciem decyzji oraz wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w decyzji;
- 2) wykaz dokumentów referencyjnych BAT istotnych dla danej instalacji lub działalności;
- 3) sposób określenia warunków pozwolenia, w tym dopuszczalnych wielkości emisji, w odniesieniu do najlepszych dostępnych technik oraz wielkości emisji określonych w konkluzjach BAT.”;

55) w art. 305a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nie są spełnione warunki prowadzenia pomiarów, o których mowa w art. 147a, w tym pobierania próbek.”;

56) w tytule V w dziale III dodaje się rozdział 5 w brzmieniu:

„Rozdział 5

Przepisy szczególne dotyczące kar za niespełnianie warunków uznawania za dotrzymane maksymalnych emisji substancji ze źródeł spalania paliw, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h

Art. 315d. W przypadku niedotrzymywania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w art. 146h pkt 2, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w art. 146h pkt 4, prowadzący instalację, o którym mowa w art. 146g, ponosi administracyjną karę pieniężną.

Art. 315e. Karę, o której mowa w art. 315d, wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska, biorąc pod uwagę każdą wprowadzoną do powietrza ilość substancji przekraczającą maksymalne emisje substancji, określone dla źródła spalania paliw w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 2, przy czym jednostkowa stawka kary wynosi 15 zł za każdy kilogram substancji.”

57) w art. 319 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewniło usunięcie przyczyn wymierzenia kar, zostało zrealizowane przed wydaniem przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, decyzji wymierzającej administracyjną karę pieniężną.

6. Wydanie przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska decyzji orzekającej o zmniejszeniu lub umorzeniu kary, w sytuacji, o której mowa w ust. 5, wymaga złożenia wniosku do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, przed upływem terminu, w którym powinna być ona uiszczona.

7. Przepisy ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio do odraczania terminu opłaty za korzystanie ze środowiska.”;

58) po art. 335 dodaje się art. 335a–335d w brzmieniu:

„Art. 335a. 1. Kto nie prowadzi badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, będąc do tego obowiązany decyzją wydaną na podstawie art. 101f ust. 1 lub nie przechowuje wyników badań w wymaganym okresie wbrew art. 101f ust. 4, podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto nie zapewnia wykonania badań przez laboratorium zgodnie z art. 101f ust. 2.

Art. 335b. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101e ust. 1, nie zgłasza regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi,

podlega karze grzywny.

Art. 335c. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101h ust. 1 i 2, nie przeprowadza remediacji,

podlega karze grzywny.

Art. 335d. 1. Kto wbrew art. 101l ust. 1 prowadzi remediację niezgodnie z ustalonym planem remediacji lub będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101l ust. 2, nie przedkłada regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska projektu planu remediacji,

podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto uniemożliwia przeprowadzenie remediacji lub prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, zgodnie z obowiązkami określonymi w art. 101l ust. 6, art. 101m ust. 7 i art. 101o ust. 1.”;

59) art. 336 otrzymuje brzmienie:

„Art. 336. Kto, wbrew art. 101s, używa do prac ziemnych glebę lub ziemię, jeżeli przekroczona w nich jest dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko,

podlega karze grzywny.”;

60) art. 339 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 145 pkt 1, wprowadzając do środowiska substancje lub energie, w zakresie, w jakim nie wymaga to pozwolenia, nie dotrzymuje standardów emisyjnych,

podlega karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega ten, kto:

- 1) nie postępuje w sposób, o którym mowa w art. 145 pkt 4;
- 2) nie zatrzymuje instalacji i urządzenia do spalania lub współspalania odpadów, zgodnie z art. 145 pkt 5;
- 3) nie stosuje paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 145 pkt 6;
- 4) nie stosuje rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 145 pkt 7;
- 5) nie przekazuje informacji lub danych, o których mowa w art. 145 pkt 8.”;

61) po art. 339 dodaje się art. 339a w brzmieniu:

„Art. 339a. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 146g:

- 1) nie dotrzymuje maksymalnych emisji substancji, o których mowa w art. 146g pkt 1,
- 2) nie realizuje działań zapobiegających, o których mowa w art. 146g pkt 2,
- 3) nie przekazuje informacji, zgodnie z art. 146g pkt 3,
- 4) nie przestrzega wymagań, o których mowa w art. 146g pkt 4,
podlega karze grzywny.”;

62) w art. 340 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) będąc obowiązany do zapewnienia wykonania pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobierania próbek, przez laboratorium lub certyfikowane jednostki badawcze, o których mowa w art. 147a ust. 1, nie spełnia tego obowiązku;”;

63) po art. 351b dodaje się art. 351c w brzmieniu:

„Art. 351c. Kto, będąc obowiązany do sporządzenia raportu końcowego, nie spełnia tego obowiązku lub przedłożył raport niezgodny z wymaganiami, o których mowa w art. 217b ust. 3,
podlega karze grzywny.”;

64) w art. 362 uchyla się ust. 6;

65) art. 363 otrzymuje brzmienie:

„Art. 363. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działanie negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do:

- 1) ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia;
- 2) przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

2. Przepisy art. 362 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.”;

66) art. 377a otrzymuje brzmienie:

„Art. 377a. Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 95 ust. 1, oraz w art. 378 ust. 2a i 2aa.”;

67) w art. 378 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zadania samorządu województwa, o których mowa w ust. 2a i 2aa, art. 91 ust. 1, 3, 3a i 5, art. 92 ust. 1, art. 94 ust. 2, art. 95 ust. 1, art. 96, art. 119 ust. 2, art. 135 ust. 2 oraz art. 162 ust. 3, 6 i 7, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.”;

68) w art. 400a w ust. 1:

a) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) przedsięwzięcia związane z ochroną powierzchni ziemi, z wyłączeniem remediacji polegających na samooczyszczaniu;”;

b) po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) przedsięwzięcia związane z niepolegającą na samooczyszczaniu remediacją historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jeżeli obowiązującym do przeprowadzenia remediacji jest regionalny dyrektor ochrony środowiska lub władająca powierzchnią ziemi jednostka samorządu terytorialnego;”;

c) pkt 42 otrzymuje brzmienie:

„42) inne zadania służące ochronie środowiska i gospodarce wodnej, wynikające z zasady zrównoważonego rozwoju i zgodne z polityką ochrony środowiska;”;

69) w art. 400b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Celem działania wojewódzkich funduszy jest finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 1–9a i 11–42.”;

70) w art. 400h:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) uchwalanie, z uwzględnieniem strategii i programów, o których mowa w art. 14 ust. 1, i list przedsięwzięć priorytetowych przedkładanych przez wojewódzkie fundusze, planu działalności i zatwierdzanie list priorytetowych programów Narodowego Funduszu, do dnia 31 stycznia każdego roku; listy programów priorytetowych w części dotyczącej gospodarki wodnej wymagają uzgodnienia z Prezesem Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej;”;

b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uchwalanie planów działalności wojewódzkich funduszy, do dnia 30 listopada każdego roku, na rok następny, z uwzględnieniem strategii i programów, o których mowa w art. 14 ust. 1, oraz strategii działania wojewódzkich funduszy i wojewódzkich programów ochrony środowiska;”;

71) w art. 400k w ust. 1 dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) wydawanie opinii w zakresie możliwości wspomagania ze środków Narodowego Funduszu i wojewódzkich funduszy zadań regionalnych dyrektorów ochrony środowiska w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi objętych harmonogramami, o których mowa w art. 101j ust. 1, oraz w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku objętych harmonogramami, o których mowa w art. 16a ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.”;

72) w art. 401c ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Wysokości zobowiązań określonych w ust. 1–9a mogą być zmniejszane za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska. Przy udzielaniu zgody minister właściwy do spraw środowiska uwzględnia w szczególności potrzeby realizacji zasady zrównoważonego rozwoju, strategii i programów, o których mowa w art. 14 ust. 1, oraz zobowiązań określonych w prawie Unii Europejskiej i umowach międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.”;

73) uchyla się tytuł VIII.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1 po pkt 13 dodaje się pkt 13a w brzmieniu:

„13a) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;

2) w art. 5 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ustala, w porozumieniu z wojewodą, kierunki działania oraz roczne plany pracy Inspekcji Ochrony Środowiska w województwie, których elementem są roczne plany działalności kontrolnej;”;

3) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. 1. Roczny plan działalności kontrolnej obejmuje:

- 1) ogólną ocenę znaczących zagadnień dotyczących środowiska;
- 2) obszar objęty planem kontroli;
- 3) wykaz zakładów objętych planem, w tym wykaz instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego;
- 4) procedury opracowywania programów kontroli planowych;
- 5) procedury kontroli nieplanowych.

2. W odniesieniu do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego wojewódzki inspektor ochrony środowiska na podstawie rocznego planu kontroli sporządza programy kontroli planowych, obejmujące częstotliwość kontroli w terenie dla różnych rodzajów instalacji.

3. Częstotliwość kontroli, o której mowa w ust. 2, jest ustalana z uwzględnieniem systematycznej oceny zagrożeń dla środowiska stwarzanych przez daną instalację, oraz przepisów dotyczących częstotliwość prowadzenia kontroli.

4. Okres pomiędzy kontrolami nie przekracza:

- 1) jednego roku dla instalacji stwarzających największe zagrożenie;
- 2) trzech lat dla instalacji, której prowadzącym instalację jest organizacja zarejestrowana w systemie ekzarządzania i audytu (EMAS) lub dla instalacji stwarzających najmniejsze zagrożenie.

5. Systematyczna ocena zagrożeń dla środowiska, o której mowa w ust. 3, uwzględnia co najmniej jedno z następujących kryteriów:

- 1) potencjalne i rzeczywiste oddziaływanie danych instalacji na zdrowie ludzi i środowisko, z uwzględnieniem poziomu i rodzajów emisji, wrażliwości środowiska lokalnego i ryzyka wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;
- 2) historię zgodności z warunkami pozwolenia;
- 3) rejestrację organizacji lub prowadzącego instalację w systemie ekzarządzania i audytu (EMAS).

6. Jeżeli kontrola instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego wykaże istotne naruszenie wymogów określonych w tym pozwoleniu, w terminie 6 miesięcy od zakończenia tej kontroli przeprowadza się powtórny kontrolę, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁴⁾).

7. Pozaplanowe kontrole przeprowadza się w szczególności w celu jak najszybszego zbadania skarg i wniosków o interwencje, wystąpienia poważnych awarii, stwierdzenia naruszeń wymogów określonych w pozwoleniach zintegrowanych oraz, w stosownych przypadkach, przed udzieleniem lub zmianą pozwolenia zintegrowanego.”;

- 4) w art. 9:
- a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) przeprowadzania niezbędnych pomiarów lub badań, w tym pobierania próbek, lub wykonywania innych czynności kontrolnych w celu ustalenia na terenie kontrolowanej nieruchomości, w obiekcie lub jego części, stanu środowiska oraz oceny tego stanu w świetle przepisów o ochronie środowiska, a także indywidualnie określonych w decyzjach administracyjnych warunków wykonywania działalności wpływającej na środowisko;”;
- b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:
- „2a. Jeżeli przeprowadzenie niezbędnych pomiarów, w tym pobranie próbek, lub wykonanie innych czynności kontrolnych wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić do udziału w kontroli osobę niebędącą inspektorem, posiadającą taką wiedzę lub takie umiejętności.”;
- 5) w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Koszty analiz i wykonywania pomiarów, w tym pobierania próbek, na podstawie których stwierdzono naruszenie wymagań ochrony środowiska, ponoszą jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne, których działalność jest źródłem naruszania tych wymagań.”;
- 6) uchyla się rozdział 4a;
- 7) w art. 28f ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:
- „3. Pomiary, badania i pobieranie próbek w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, wykonują laboratoria, o których mowa w ust. 1, posiadające akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.⁸⁾).
4. W zakresie, w jakim laboratoria, o których mowa w ust. 3, nie posiadają akredytacji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może zawrzeć umowę o wykonanie badań i pomiarów, pobranie próbek i analiz z inną jednostką posiadającą akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.”.

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i Nr 227, poz. 1367, z 2012 r. poz. 1529 oraz z 2013 r. poz. 898.

Art. 3. W ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1205 oraz z 2014 r. poz. 40) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5b otrzymuje brzmienie:

„Art. 5b. Przepisów rozdziału 2 nie stosuje się do gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast.”;

2) art. 22a otrzymuje brzmienie:

„Art. 22a. 1. Przepisów art. 20 i art. 22 nie stosuje się do rekultywacji gruntów, które zostały zanieczyszczone substancjami, preparatami, organizmami lub mikroorganizmami.

2. Do rekultywacji gruntów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio:

1) do gruntów zanieczyszczonych po dniu 30 kwietnia 2007 r. – przepisy ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.³⁾);

2) do gruntów zanieczyszczonych przed dniem 30 kwietnia 2007 r. – przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 oraz z 2013 r. poz. 984 i 1238) w art. 23 w ust. 2 po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:

„21a) wydawanie, na wniosek organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, opinii dotyczącej skutków ekonomicznych, w tym wpływu na opłacalność wytwarzania energii, zastosowania do źródeł spalania paliw drugiej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 2 tej ustawy;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.⁹⁾) w art. 3 w ust. 1 po pkt 2c dodaje się pkt 2d w brzmieniu:

„2d) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47 i ...);”.

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 106, poz. 622 i Nr 153, poz. 903, z 2012 r., poz. 1203 i 1448 oraz z 2013 r. poz. 984.

Art. 6. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.¹⁰⁾) uchyla się art. 13.

Art. 7. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, 628 i 842) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) uwzględnianie wymagań ochrony przyrody w strategiach i programach, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47 i ...), programach ochrony środowiska przyjmowanych przez organy jednostek samorządu terytorialnego, koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategiach rozwoju województw, planach zagospodarowania przestrzennego województw, strategiach rozwoju gmin, studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego i planach zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz w działalności gospodarczej i inwestycyjnej;”;

2) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„Art. 37. 1. Jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszaru znajdującego się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zostały podjęte bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 34, lub uzgodnienia lub decyzji, o których mowa w art. 35a, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, wydaje decyzję, którą nakazuje, w zależności od potrzeb, ich natychmiastowe wstrzymanie lub podjęcie niezbędnych działań zapobiegawczych lub działań naprawczych.

2. Jeżeli działania na obszarze Natura 2000 zostały podjęte sprzecznie z ustaleniami planu zadań ochronnych lub planu ochrony, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor urzędu morskiego, wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1.

¹⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 143, poz. 1196, z 2003 r. Nr 7, poz. 78 i Nr 190, poz. 1865, z 2004 r. Nr 49, poz. 464, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 oraz z 2006 r. Nr 50, poz. 360 i Nr 133, poz. 935.

3. Jeżeli w stosunku do działań, o których mowa w ust. 1 i 2, jest prowadzone postępowanie, o którym mowa w art. 48, w art. 49b albo w art. 50 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 oraz z 2014 r. poz. 40), regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, zawiesza postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, do czasu zakończenia przez właściwy organ postępowania prowadzonego na podstawie ustawy – Prawo budowlane.

4. W przypadku działań, o których mowa w ust. 1 i 2, do których ma jednocześnie zastosowanie ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.³⁾), nie prowadzi się postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1.”;

3) po art. 37 dodaje się art. 37a–37d w brzmieniu:

„Art. 37a. 1. Jeżeli w decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 1, nakazuje się podjęcie niezbędnych działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, w decyzji tej określa się:

- 1) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko;
- 2) zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, w tym czynności zmierzających do ograniczenia oddziaływania na obszar Natura 2000 lub obszar znajdujący się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1;
- 3) termin rozpoczęcia i zakończenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych.

2. Przez działania zapobiegawcze i działania naprawcze rozumie się odpowiednio działania zapobiegawcze i działania naprawcze, o których mowa w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.

3. Ustalając kolejność, zakres i sposób podejmowania działań naprawczych, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, kieruje się charakterem, zasięgiem i rozmiarem negatywnego oddziaływania, a także możliwością naturalnej naprawy elementów przyrodniczych na obszarze, na którym negatywne oddziaływanie wystąpiło.

4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, wydaje decyzję, o której mowa w art. 37 ust. 1, po zasięgnięciu opinii dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do negatywnego oddziaływania na obszarze parku narodowego.

Art. 37b. W decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 1, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, może nałożyć obowiązek prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiarów zawartości substancji w wodzie, w tym pobierania próbek, lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, określając:

- 1) zakres badań, pomiarów lub monitoringu;
- 2) metodykę prowadzenia badań, pomiarów lub monitoringu;
- 3) termin i formę przedkładania wyników badań, pomiarów lub monitoringu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektorowi właściwego urzędu morskiego.

Art. 37c. 1. Jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszaru znajdującego się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zostały podjęte przez więcej niż jeden podmiot, odpowiedzialność tych podmiotów jest solidarna.

2. Jeżeli działania, o których mowa w ust. 1, zostały podjęte za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, jest on obowiązany do prowadzenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, a także do prowadzenia monitoringu solidarnie z podmiotem, który je podjął. Przez władającego powierzchnią ziemi rozumie się podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 44 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, decyzję, o której mowa w art. 37 ust. 1, kieruje się także do władającego powierzchnią ziemi.

Art. 37d. Podmiot obowiązany do przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych informuje regionalnego dyrektora ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektora właściwego urzędu morskiego, o ich zakończeniu.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282, z późn. zm.¹¹⁾) w załączniku do ustawy w części I uchyla się ust. 12.

Art. 9. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) spowodowanych również przez inną działalność niż ta, o której mowa w pkt 1, podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli dotyczą gatunków chronionych lub chronionych siedlisk przyrodniczych oraz wystąpiły z winy podmiotu korzystającego ze środowiska.”;
- 2) w art. 4:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, która zaistniała przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., a także jeżeli od emisji lub zdarzenia, które spowodowały bezpośrednie zagrożenie szkodą lub szkodę w środowisku, upłynęło więcej niż 30 lat, w tym do historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;”;
 - b) w pkt 2 lit. c otrzymuje brzmienie:
 - „c) działalność, której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo międzynarodowe lub której jedynym celem jest ochrona przed klęską żywiołową.”;
- 3) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. Przepisów ustawy nie stosuje się do szkód jądrowych w zakresie uregulowanym w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 264 i 908).”;

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1448 i 1512 oraz z 2013 r. poz. 21 i 455.

¹²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 138, poz. 865 i Nr 199, poz. 1227, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 152, poz. 897, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368, z 2012 r. poz. 1513 oraz z 2013 r. poz. 21 i 1238.

- 4) w art. 6:
- a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:
„1a) badaniach zanieczyszczenia gleby i ziemi – rozumie się przez to badania zanieczyszczenia gleby i ziemi w rozumieniu art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”
 - b) w pkt 2:
 - uchyla się lit. a,
 - lit. d otrzymuje brzmienie:
„d) miejsca tokowania, lęgu, pierzenia i zimowania ptaków wędrownych oraz miejsca ich zatrzymywania się i żerowania wzdłuż tras wędrówek;”
 - c) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) działaniach naprawczych – rozumie się przez to wszelkie działania, w tym działania ograniczające lub tymczasowe, podejmowane w celu naprawy lub zastąpienia w równoważny sposób elementów przyrodniczych lub ich funkcji, które uległy szkodzie, a także działania kompensacyjne; do działań naprawczych zalicza się w szczególności przeprowadzenie remediacji, przywracanie naturalnego ukształtowania terenu, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, reintrodukcję zniszczonych gatunków, prowadzące do usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz przywracania równowagi przyrodniczej na danym terenie;”
 - d) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) gatunkach chronionych – rozumie się przez to gatunki objęte ochroną na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 26, art. 48 i art. 49 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;”
 - e) po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:
„7a) historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi – rozumie się przez to historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w rozumieniu art. 3 pkt 5a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”
 - f) w pkt 8 lit. c otrzymuje brzmienie:
„c) w odniesieniu do powierzchni ziemi – usunięcie zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska;”

- g) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:
„8a) naturalnej regeneracji – rozumie się przez to:
- a) w odniesieniu do:
 - gatunków chronionych – proces odtwarzania się populacji gatunku na danym terenie do stanu początkowego lub do osiągnięcia właściwego stanu ochrony gatunku,
 - chronionych siedlisk przyrodniczych – proces odtwarzania się siedliska przyrodniczego na danym terenie do stanu początkowego lub do osiągnięcia właściwego stanu ochrony siedliska przyrodniczego
 - przebiegający samoistnie, bez ingerencji człowieka, ale którego przebieg może być przez człowieka wspomagany,
 - b) w odniesieniu do wód i powierzchni ziemi – samooczyszczanie w rozumieniu art. 3 pkt 32d ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”
- h) po pkt 9 dodaje się pkt 9a i 9b w brzmieniu:
„9a) pomiarach – rozumie się przez to również obserwacje, analizy oraz pobieranie próbek;
- 9b) remediacji – rozumie się przez to remediację w rozumieniu art. 3 pkt 31b ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”
- i) pkt 10 otrzymuje brzmienie:
„10) stanie początkowym – rozumie się przez to stan i funkcje środowiska oraz poszczególnych elementów przyrodniczych przed wystąpieniem szkody w środowisku, oszacowane na podstawie dostępnych informacji; w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi rozumie się przez to w szczególności stan określony w raporcie początkowym, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska albo, jeżeli nie ma dostępnych informacji na temat stanu początkowego lub w raporcie początkowym stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko – stan zgodny z dopuszczalnymi zawartościami substancji powodujących ryzyko;”

j) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a)substancji powodującej ryzyko – rozumie się przez to substancję w rozumieniu art. 3 pkt 37a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;

k) w pkt 11 lit. a i b otrzymują brzmienie:

„a) w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych, mającą znaczący negatywny wpływ na osiągnięcie lub utrzymanie właściwego stanu ochrony tych gatunków lub siedlisk przyrodniczych, z tym że szkoda w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych nie obejmuje uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu, wynikającego z działania podmiotu korzystającego ze środowiska zgodnie z:

- art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub
- art. 56 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub
- zatwierdzonym planem urządzenia lasu, dla którego przeprowadzono strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 46 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238 oraz z 2014 r. poz. ...), lub
- decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub
- postanowieniami, o których mowa w art. 90 ust. 1 i art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,

b) w wodach, mającą znaczący negatywny wpływ na potencjał ekologiczny, stan ekologiczny, chemiczny lub ilościowy wód;”;

5) w art. 7 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 2, podejmuje działania w porozumieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, na którego

obszarze działania wystąpiło bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku.”;

6) w art. 9 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) podjęcia działań w celu ograniczenia szkody w środowisku, zapobieżenia kolejnym szkodom i negatywnym skutkom dla zdrowia ludzi lub dalszemu osłabieniu funkcji elementów przyrodniczych, w tym natychmiastowego opanowania, powstrzymania, usunięcia lub ograniczenia w inny sposób zanieczyszczenia lub innych szkodliwych czynników;”;

7) w art. 12 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, decyzję, o której mowa w art. 13 i art. 15, kieruje się także do władającego powierzchnią ziemi.”;

8) w art. 13:

a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Wniosek o uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach zawiera informacje dotyczące:”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Wniosek o uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi zawiera projekt planu remediacji obejmujący informacje o:

- 1) terenie wymagającym przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni;
- 2) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu;
- 3) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy;
- 4) o nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 5) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiej doprowadzi remediacja;
- 6) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska;

- 7) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w pkt 6 – jeżeli zachodzi taka potrzeba;
 - 8) planowanym sposobie przeprowadzenia remediacji;
 - 9) planowanym terminie rozpoczęcia i zakończenia remediacji;
 - 10) sposobie potwierdzenia przeprowadzenia remediacji, oraz terminie przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,
- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych następuje w drodze decyzji:
- 1) dla szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach, określającej:
 - a) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko,
 - b) zakres i sposób przeprowadzenia działań naprawczych,
 - c) termin rozpoczęcia i zakończenia działań naprawczych,
 - d) sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego;
 - 2) dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi ustalającej plan remediacji, z uwzględnieniem art. 217d ust. 3–5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, określającej:
 - a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,
 - b) nazwy substancji powodujących ryzyko oraz ich zawartości w glebie i w ziemi, do jakich doprowadzi remediacja,
 - c) sposób przeprowadzenia remediacji,
 - d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,
 - e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku wystąpienia więcej niż jednej szkody w środowisku, w tym szkody w środowisku w powierzchni ziemi, wniosek o uzgodnienie warunków prowadzenia działań naprawczych zawiera informacje, o których mowa w ust. 2 i 2a.”,

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Organ ochrony środowiska wydaje decyzję, o której mowa w ust. 3, po zasięgnięciu opinii w zakresie warunków przeprowadzenia działań naprawczych zawartych w projekcie tej decyzji:

- 1) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej – w odniesieniu do szkody w środowisku w wodach lub szkody w środowisku w powierzchni ziemi, jeżeli dotyczy ona zanieczyszczenia w strefach ochronnych ujęć wody;
- 2) dyrektora urzędu morskiego – w odniesieniu do szkody w środowisku na obszarach morskich;
- 3) dyrektora okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do szkody w środowisku spowodowanej ruchem zakładu górniczego;
- 4) dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych – w odniesieniu do szkody w środowisku na gruntach będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe;
- 5) dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do szkody w środowisku na obszarze parku narodowego i jego otuliny;
- 6) państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi na danym terenie;
- 7) państwowego powiatowego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do szkody w środowisku w ujęciach wody przeznaczonej do spożycia oraz wody w kąpieliskach;
- 8) starosty – w odniesieniu do szkody w środowisku w powierzchni ziemi na gruntach wykorzystywanych na cele rolne.”,

f) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Organ ochrony środowiska, występując o opinię, o której mowa w ust. 6, przedkłada projekt decyzji.

6b. Niewydanie opinii w terminie określonym w art. 106 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) uważa się za akceptację warunków zawartych w projekcie decyzji.”;

9) art. 14 i art. 15 otrzymują brzmienie:

„Art. 14. Minister właściwy do spraw środowiska, uwzględniając wpływ podejmowanych działań na zdrowie i bezpieczeństwo ludzi, potrzebę minimalizacji kosztów tych działań, możliwość osiągnięcia celów naprawy i przeciwdziałanie przyszłym szkodom w środowisku lub pogłębianiu istniejących szkód w środowisku oraz wpływ działań naprawczych na stan elementów przyrodniczych lub ich funkcje, określi w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje działań naprawczych oraz warunki i sposoby ich prowadzenia dla szkód w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub wodach;
- 2) warunki i sposoby przeprowadzania remediacji – dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi.

Art. 15. 1. Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska lub w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 2, podmiot korzystający ze środowiska lub władający powierzchnią ziemi nie podejmie działań zapobiegawczych lub nie uzgodni działań naprawczych, organ ochrony środowiska:

- 1) wzywa do przedłożenia w określonym terminie wniosku o uzgodnienie warunków przeprowadzenia odpowiednio działań zapobiegawczych lub naprawczych;
- 2) jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu – w drodze decyzji, nakłada obowiązek przeprowadzenia działań.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, organ ochrony środowiska określa odpowiednio:

- 1) zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych, w tym czynności zmierzające do ograniczenia oddziaływania na środowisko;
- 2) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko;

- 3) zakres i sposób przeprowadzenia działań naprawczych, a w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi – ustala plan remediacji, z uwzględnieniem przepisów art. 217d ust. 3–5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska:
- a) zawierający informacje o:
- aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,
 - właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy,
 - nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
 - ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,
 - budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w tiret czwarte – jeżeli zachodzi taka potrzeba,
- b) określający:
- teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,
 - zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakich doprowadzi remediacja,
 - sposób przeprowadzenia remediacji,
 - termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,
 - sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji, termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 4) termin wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;
- 5) sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego.

3. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 13 ust. 4, 5 i 6.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 362 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”;

10) w art. 16 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) z uwagi na zagrożenie dla zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku, konieczne jest niezwłoczne podjęcie tych działań.”;

11) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustala harmonogram swoich zadań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które zostały zgłoszone, na podstawie art. 11 ust. 1 lub art. 24 ust. 1, oraz co najmniej raz na rok dokonuje jego aktualizacji.

2. Harmonogram obejmuje:

- 1) gromadzenie danych i badań w celu oceny, czy bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku rzeczywiście występuje oraz oceny zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska;
- 2) opracowywanie projektu działań zapobiegawczych lub naprawczych;
- 3) przeprowadzenie działań zapobiegawczych lub naprawczych.

3. Ustalając i aktualizując harmonogram, uwzględnia się potrzebę podjęcia w pierwszej kolejności działań w odniesieniu do bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które stanowią największe zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, oraz możliwość finansowania zadań w kolejnych latach.

4. W trakcie opracowywania lub aktualizacji harmonogramu regionalny dyrektor ochrony środowiska zasięga opinii Zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz zarządu właściwego wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie możliwości wspomagania ze środków tych funduszy zadań objętych harmonogramem.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska opracowuje i przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, co 5 lat, sprawozdanie z realizacji zadań ujętych w harmonogramie.”;

12) w art. 17:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 2, dotyczy szkody w środowisku w powierzchni ziemi organ, ochrony środowiska ustala, z uwzględnieniem przepisów art. 217d ust. 3–5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w tej decyzji, plan remediacji:

1) zawierający informacje o:

- a) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,
- b) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy,
- c) nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
- d) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,
- e) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w lit. d – jeżeli zachodzi taka potrzeba;

2) określający:

- a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,
- b) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiego doprowadzi remediacja,
- c) sposób przeprowadzenia remediacji,
- d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,
- e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji, termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 13 ust. 4, 5 i 6.”;

13) w art. 17a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W trakcie realizacji działań naprawczych dla szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach właściwy organ ochrony środowiska może podjąć decyzję o ich zaniechaniu, jeżeli:”;

14) po art. 17a dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Art. 17b. 1. Dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi, dokonując oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, o której mowa w art. 13 ust. 2a pkt 6 lub w art. 15 ust. 2 pkt 3 lit. a tiret czwarte, lub w art. 17 ust. 2a pkt 1 lit. d, uwzględnia się w szczególności:

- 1) postać chemiczną, w jakiej występuje zanieczyszczenie i jego biodostępność;
- 2) możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia;
- 3) potencjalne drogi narażenia z uwzględnieniem rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w zależności od właściwości gleby, ukształtowania, budowy geologicznej i warunków hydrogeologicznych, a także pokrycia terenu;
- 4) środowisko oraz ludzi, którzy mogliby ucierpieć w wyniku zanieczyszczenia;
- 5) występowanie na terenie zanieczyszczonym i w jego okolicy zwłaszcza gruntów uprawnych, ogrodów, parków, placów zabaw, terenów sportowych, budynków mieszkalnych i użytkowych, form ochrony przyrody, zasobów wody pitnej i ujęć wody.

2. Przy dokonywaniu oceny uwzględnia się przepisy, wydawane na podstawie art. 101p ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli zostały wydane.

3. Jeżeli ocena wykaże, że nie występuje znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, regionalny dyrektor ochrony środowiska może odpowiednio zwolnić, w drodze decyzji, podmiot korzystający ze środowiska z obowiązku przeprowadzenia działań naprawczych albo nie przeprowadzać działań, o których mowa w art. 16.”;

15) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Na obszarze, na którym występuje bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku, organ ochrony środowiska może, w drodze

decyzji, nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska prowadzący działalność stwarzającą ryzyko szkody w środowisku lub inną działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, która jest przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, obowiązek wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiarów zawartości substancji w wodzie, w tym pobierania próbek, lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przechowywać wyniki badań, wyniki pomiarów oraz dane z monitoringu przez okres 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą, oraz przedkładać je organowi ochrony środowiska na jego żądanie.

3. W decyzji, o której mowa w ust. 1, organ ochrony środowiska określa:

- 1) zakres badań, pomiarów lub monitoringu;
- 2) metodykę prowadzenia badań, pomiarów lub monitoringu;
- 3) termin i formę przedkładania wyników badań, pomiarów lub monitoringu;
- 4) w przypadku gdy bezpośrednio zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku zostały spowodowane przez działalność więcej niż jednego podmiotu korzystającego ze środowiska – podział obowiązków między tymi podmiotami.

4. Podmiot korzystający ze środowiska zapewnia wykonanie badań lub pomiarów, o których mowa w ust. 1, przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

5. W przypadku innym niż wskazany w ust. 1, w celu potwierdzenia występowania bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku regionalny dyrektor ochrony środowiska może wykonywać badania zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiary zawartości substancji w wodzie, w tym pobieranie próbek lub monitoring przyrodniczy różnorodności biologicznej i krajobrazowej.

6. Zamówienie publiczne na wykonywanie badań, pomiarów lub monitoringu, o których mowa w ust. 5, obejmuje jednorazowe badania, pomiary lub monitoring lub dokonywanie we wskazanym okresie czasu wszystkich potrzebnych regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska badań, pomiarów lub monitoringu.

7. Regionalny dyrektor ochrony środowiska lub upoważniona przez niego osoba są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiarów zawartości substancji w wodzie,

w tym pobierania próbek, lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej.

8. Podmiot korzystający ze środowiska lub upoważniona przez niego osoba są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu realizacji decyzji nakładającej obowiązek, o którym mowa w ust. 1.

9. W przypadkach, o których mowa w ust. 7 i 8, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić prowadzenie badań, pomiarów lub monitoringu na terenie będącym w jego władaniu.”;

16) w art. 23 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy decyzja, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2, stanie się ostateczna, organ ochrony środowiska żąda od podmiotu korzystającego ze środowiska albo, w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 2, od podmiotu korzystającego ze środowiska lub władającego powierzchnią ziemi – zwrotu poniesionych przez siebie kosztów, o których mowa w art. 21 pkt 1 i 2.”;

17) w art. 24:

a) uchyla się ust. 2,

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu zgłaszającego bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkodę w środowisku, jego adres zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) wskazanie miejsca bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, w miarę możliwości poprzez podanie adresu lub numeru działki ewidencyjnej, na której stwierdzono ich wystąpienie;
- 3) informacje na temat czasu wystąpienia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, w miarę możliwości poprzez wskazanie daty ich wystąpienia;
- 4) opis stwierdzonej sytuacji wskazującej na występowanie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, w tym w miarę możliwości, określenie ich rodzaju.

4. Zgłoszenie powinno, w miarę możliwości, zawierać dokumentację potwierdzającą wystąpienie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku i wskazanie odpowiedzialnego podmiotu korzystającego ze

środowiska, a w przypadku zgłoszenia dotyczącego szkody w powierzchni ziemi – nazwy substancji powodujących ryzyko oraz wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do zgłoszenia w formie elektronicznej należy dołączyć zeskanowaną dokumentację, o której mowa w ust. 4.”,

d) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Organ ochrony środowiska, uznając za uzasadnione zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, postanawia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2, albo w przypadkach, o których mowa w art. 16, podejmuje działania zapobiegawcze lub naprawcze. Przepisy art. 17 stosuje się odpowiednio.

6. Organizacja ekologiczna dokonująca zgłoszenia, na podstawie którego wszczęto postępowanie, ma prawo uczestniczyć w tym postępowaniu na prawach strony.”;

18) po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a 1. Organ ochrony środowiska zawiesza postępowanie wszczęte na podstawie art. 24 ust. 5 do czasu usunięcia odpadów z miejsc nieprzeznaczonych do ich składowania lub magazynowania.

2. Organ ochrony środowiska podejmuje postępowanie z urzędu w terminie do dwóch miesięcy od dnia powzięcia informacji o usunięciu odpadów, o którym mowa w ust. 1.”;

19) w art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ ochrony środowiska wprowadza niezwłocznie do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1, dane ze zgłoszenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1, oraz uzasadnionego zgłoszenia, o którym mowa w art. 24 ust. 1.”;

20) w art. 26:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Po otrzymaniu od podmiotu korzystającego ze środowiska informacji o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, o której mowa w art. 19, albo po zakończeniu prowadzonych przez organ ochrony środowiska działań

zapobiegawczych lub naprawczych organ ochrony środowiska wprowadza do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1, następujące dane:

- 1) określenie rodzaju, opis, wskazanie miejsca i datę wystąpienia lub wykrycia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku;
- 2) imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo adres siedziby oraz określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), podmiotu korzystającego ze środowiska, którego działalność była przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, jeżeli został on zidentyfikowany;
- 3) datę wszczęcia postępowania w sprawie;
- 4) zeskanowane decyzje wydane w sprawie;
- 5) informacje o odwołaniach od decyzji, o których mowa w pkt 4, wskazanie podmiotu odwołującego się od decyzji, organu, do którego wniesiono odwołanie, przyczyn odwołania, treści i daty wydania decyzji przez organ odwoławczy;
- 6) datę zakończenia działań zapobiegawczych lub naprawczych;
- 7) opis przeprowadzonych działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz osiągniętego efektu ekologicznego.

2. Organ ochrony środowiska, wprowadza również do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1, następujące dane, o ile je posiada:

- 1) wskazanie źródła finansowania kosztów działań zapobiegawczych lub naprawczych;
 - 2) informację o bezpośrednim pokryciu kosztów przez obowiązane do ich ponoszenia;
 - 3) informację o pełnym albo częściowym odzyskaniu kosztów od obowiązane do ich ponoszenia w wyniku postępowania egzekucyjnego;
 - 4) informację o pełnym albo częściowym odzyskaniu kosztów ze środków zabezpieczenia finansowego podmiotu korzystającego ze środowiska;
 - 5) informację o przyczynie nieodzyskania całości albo części kosztów.”,
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy w chwili zakończenia działań zapobiegawczych lub naprawczych trwa postępowanie egzekucyjne w celu odzyskania kosztów od

obowiązanego do ich ponoszenia, informacja o wynikach tego postępowania powinna zostać przekazana do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska po jego zakończeniu.”;

21) po art. 26 dodaje się art. 26a w brzmieniu:

„Art. 26a. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska prowadzi, przy użyciu systemu teleinformatycznego, rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które wystąpiły na terenie kraju.

2. W rejestrze gromadzi się informacje o:

- 1) zgłoszonych bezpośrednich zagrożeniach szkodą w środowisku oraz szkodach w środowisku, w tym rodzaju, charakterystyce, miejscu i czasie wystąpienia bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku;
- 2) podejmowanych w związku z wystąpieniem bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku działań zapobiegawczych i naprawczych oraz osiągniętych w ich wyniku efektach ekologicznych;
- 3) imię, nazwisko albo nazwę i określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), podmiotu korzystającego ze środowiska, którego działalność była przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby;
- 4) inne istotne informacje o bezpośrednich zagrożeniach szkodą w środowisku oraz szkodach w środowisku, w szczególności o postępowaniach administracyjnych i sądowno-administracyjnych w sprawach bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku.

3. Organ ochrony środowiska wprowadza i aktualizuje informacje w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, na każdym etapie postępowania administracyjnego i sądowno-administracyjnego.

4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może dokonywać zmian w rejestrze, jeżeli stwierdzi niezgodność zawartych w nim danych z posiadanymi informacjami, w szczególności wynikającymi z prowadzonych postępowań administracyjnych i sądowno-administracyjnych w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku oraz szkód w środowisku.

5. Bezpośredni dostęp do wszystkich danych zawartych w rejestrze posiadają, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, organy ochrony środowiska oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska.

6. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie do końca lutego każdego roku, zbiorczą informację na temat zawartości rejestru, o którym mowa w ust. 1, za rok poprzedni.

7. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę zakres informacji wymagany do sporządzenia raportów dla Komisji Europejskiej dotyczących doświadczeń nabytych podczas stosowania przepisów w zakresie odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku, użyteczność i zapewnienie sprawnego funkcjonowania rejestru oraz potrzebę zapewnienia dostępu do informacji o środowisku, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, które są gromadzone w rejestrze.”;

22) w rozdziale 5 po art. 26a dodaje się art. 26b–26d w brzmieniu:

„Art. 26b. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszone przez organ ochrony środowiska bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku mogą mieć skutki na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy organ państwa, na którego terytorium skutki te mogą wystąpić.

Art. 26c. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska po uzyskaniu informacji o bezpośrednim zagrożeniu szkodą w środowisku lub o szkodzie w środowisku, które zostały spowodowane na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a których skutki mogą oddziaływać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy organ ochrony środowiska.

Art. 26d. Przepisów art. 26b i art. 26c nie stosuje się do poważnych awarii przemysłowych w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”;

23) w art. 29 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Tej samej karze podlega, kto będąc obowiązany na podstawie art. 19, nie informuje o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych.

4. Tej samej karze podlega, kto nie prowadzi badań, pomiarów lub monitoringu, będąc do tego obowiązany decyzją wydaną na podstawie art. 20 ust. 1 lub nie zapewnia wykonania badań i pomiarów zgodnie z art. 20 ust. 4, lub nie przechowuje wyników badań w wymaganym okresie wbrew art. 20 ust. 2.”;

24) po art. 29 dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Art. 29a. Orzekanie w sprawach o czyny określone w art. 28 i art. 29 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”;

25) uchyla się art. 35.

Art. 10. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 2:

a) w pkt 23:

- w lit. a uchyla się tiret pierwsze,
- uchyla się lit. b,
- po lit. e dodaje się lit. ea i eb w brzmieniu:
„ea) harmonogramach zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi,
eb) rejestrze historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi,”
- lit. f otrzymuje brzmienie:
„f) wnioskach o wydanie decyzji i o decyzjach ustalających plan remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi,”

b) pkt 29 otrzymuje brzmienie:

„29) z zakresu ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888 oraz z 2014 r. poz. ...) – o rejestrach poważnych awarii;”

c) w pkt 35 dodaje się lit. c i d w brzmieniu:

„c) harmonogramach zadań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, o których mowa w art. 16a tej ustawy,

d) rejestrze bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, o którym mowa w art. 26a ust. 1 tej ustawy;”;

- 2) w art. 25 w ust. 1:
 - a) w pkt 1 uchyla się lit. a,
 - b) w pkt 4 w lit. a dodaje się tiret siódme w brzmieniu:

„– decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 tej ustawy,”,
 - c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska – decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;
 - d) w pkt 7 w lit. a dodaje się tiret czwarte w brzmieniu:

„– decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 tej ustawy,”.

Art. 11. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska:

- 1) roczne inwentaryzacje emisji:
 - a) gazów cieplarnianych, zgodnie z wytycznymi do Konwencji Klimatycznej,
 - b) substancji określonych w Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, sporządzonej w Genewie dnia 13 listopada 1979 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 60, poz. 311 oraz z 1988 r. Nr 40, poz. 313),
 - c) substancji, dla których poziomy emisji lub stężeń zostały określone w przepisach prawa Unii Europejskiej;
- 2) informacje i dane, które mają być przekazane Komisji Europejskiej, dotyczące źródeł spalania paliw, o których mowa w art. 157a ust. 1 pkt 8 i ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, 888 i 1238) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1 pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) spalarni odpadów – rozumie się przez to zakład lub jego część przeznaczone do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej, obejmujące instalacje i urządzenia służące do prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów wraz z oczyszczaniem gazów odlotowych i wprowadzaniem ich do powietrza, kontrolą, sterowaniem i monitorowaniem procesów oraz instalacjami związanymi z przyjmowaniem, wstępnym przetwarzaniem i magazynowaniem odpadów dostarczonych do termicznego przekształcania oraz instalacjami związanymi z magazynowaniem i przetwarzaniem substancji otrzymanych w wyniku spalania i oczyszczania gazów odlotowych; jeżeli współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem tej instalacji nie jest wytwarzanie energii ani wytwarzanie produktów materialnych, tylko termiczne przekształcenie odpadów, wówczas instalacja ta uważana jest za spalarnię odpadów;”;

2) w art. 34 uchyla się ust. 2;

3) w art. 42 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest wydanie zezwolenia dotyczącego instalacji do termicznego przekształcania odpadów lub decyzji o zmianie tego zezwolenia.”;

4) art. 157 otrzymuje brzmienie:

„1. Spalarnie odpadów oraz współspalarnie odpadów są projektowane, budowane, wyposażane i użytkowane w sposób zapewniający osiągnięcie poziomu termicznego przekształcania odpadów, przy którym ilość i szkodliwość dla życia, zdrowia ludzi lub dla środowiska, odpadów i innych emisji powstających wskutek termicznego przekształcania odpadów będzie jak najmniejsza.

2. Jeżeli do termicznego przekształcania odpadów stosuje się procesy inne niż utlenianie, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, wówczas spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów obejmuje zarówno te procesy, jak i następujący

po nich proces spalania substancji powstających podczas tych procesów termicznego przekształcania odpadów.”;

5) w art. 163:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisów art. 155–162 nie stosuje się do instalacji do zgazowania lub pirolizy odpadów, jeżeli gazy powstałe w wyniku procesów zgazowania lub pirolizy są oczyszczone w takim stopniu, że przed spalaniem nie stanowią już odpadów i nie mogą spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego.”,

b) w ust. 3:

- w pkt 1 uchyla się lit. c,
- uchyla się pkt 2.

Art. 13. 1. Programy ochrony środowiska uchwalone w celu realizacji Polityki ekologicznej państwa na lata 2009–2012 z perspektywą do roku 2016, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność na czas, na jaki zostały uchwalone, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2016 r.

2. Jeżeli program ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 1, wymaga aktualizacji, odpowiednio sejmik województwa, rada powiatu albo rada gminy uchwała nowy program ochrony środowiska uwzględniający cele zawarte w strategiach i programach, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 14. Do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, za dopuszczalne zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, o których mowa w art. 101a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, uważa się standardy jakości gleby oraz standardy jakości ziemi określone w przepisach dotychczasowych.

Art. 15. W terminie 2 lat od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, dopuszcza się wykonywanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przez laboratorium posiadające akredytację w zakresie wykonywania w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 105 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 16. Starosta przekaze regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wykaz potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi w dwudziestym piątym miesiącu od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 17. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska uruchomi system teleinformatyczny do prowadzenia rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, nie później jednak niż w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. 1. W stosunku do podmiotu posiadającego decyzję w sprawie rekultywacji zanieczyszczonej gleby lub ziemi, wydaną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie wydaje się decyzji w sprawie remediacji, o której mowa w ustawie zmienianej w art. 1.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 19 ust. 1.

Art. 19. 1. Na wniosek obowiązującego do przeprowadzenia rekultywacji lub na wniosek obowiązującego do przeprowadzenia działań naprawczych dotyczących szkody w środowisku w powierzchni ziemi, złożony do regionalnego dyrektora ochrony środowiska, uchyla się decyzje wydane na podstawie:

- 1) art. 106 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu ustalonym na dzień 29 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
 - 2) art. 362 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym,
 - 3) art. 13 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
 - 4) art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym
- i wydaje odpowiednio, dla historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi – decyzję ustalającą plan remediacji na podstawie art. 1011 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, a dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi – decyzję o uzgodnieniu warunków przeprowadzenia działań naprawczych, która ustala plan remediacji na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 1011 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 i art. 13 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 9.

Art. 20. 1. Postępowania wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w sprawach:

- 1) nałożenia obowiązku poniesienia kosztów rekultywacji, o których mowa w art. 102 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu ustalonym na dzień 29 kwietnia 2007 r., w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 2) uzgodnienia warunków rekultywacji, o których mowa w art. 106 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu ustalonym na dzień 29 kwietnia 2007 r., w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 3) nałożenia obowiązku prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi, o których mowa w art. 107 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu ustalonym na dzień 29 kwietnia 2007 r., w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 4) rekultywacji dokonywanej przez organ, o których mowa w art. 108 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu ustalonym na dzień 29 kwietnia 2007 r., w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 5) nałożenia obowiązku rekultywacji, o których mowa w art. 362 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym,
- 6) uzgodnienia warunków prowadzenia działań naprawczych, o których mowa w art. 13 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 7) nałożenia obowiązku przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 8) zakresu udostępniania powierzchni ziemi przez władającego powierzchnią ziemi oraz zakresu i sposobu przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 17 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,
- 9) nałożenia obowiązku prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi lub wodzie lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej krajobrazowej, o których mowa w art. 20 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym,

10) nałożenia obowiązku poniesienia kosztów działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 23 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym

– stają się postępowaniami, wszczętymi odpowiednio z urzędu lub na wniosek, na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 oraz w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W sprawach o uzgodnienie:

- 1) warunków przeprowadzenia rekultywacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2,
- 2) warunków prowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi, o których mowa w ust. 1 pkt 6

– organ wzywa do przedłożenia odpowiednio wniosku, o którym mowa w art. 101 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, albo wniosku o uzgodnienie przeprowadzenia działań naprawczych, o którym mowa w art. 13 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 9, i wyznacza termin jego przedłożenia, nie krótszy niż 3 miesiące.

3. Jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu, o którym mowa w ust. 2, organ stosuje odpowiednio art. 101m ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 albo art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 9.

Art. 21. Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 135 ust. 2 albo ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 135 ust. 2 albo ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane.

Art. 22. 1. Do źródeł spalania paliw, o których mowa w art. 157a ust. 1 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 1, dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem, i zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r., przepisy:

- 1) art. 157a ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1 w zakresie decyzji wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącej określenia okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych,
- 2) art. 157a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1

– stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

2. Do dnia 31 grudnia 2015 r. standardy emisyjne dla źródeł spalania paliw, o których mowa w ust. 1, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca

1987 r., o łącznej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, z których gazy odlotowe są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin, stanowią standardy emisyjne odpowiadające łącznej nominalnej mocy cieplnej tych źródeł.

3. Do źródeł spalania paliw lub ich części wymienionych w Akcie dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, w Załączniku XII, w Rozdziale 13, w Sekcji D, w punkcie 2 literze b lub literze c (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864) przepisów art. 157a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się przy określaniu odpowiednio dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu i dopuszczalnych wielkości emisji pyłu obowiązujących do terminów tam określonych.

Art. 23. Dane, o których mowa w art. 146b ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, są przekazywane po raz pierwszy do końca lutego 2017 r.

Art. 24. Projekt Przejściowego Planu Krajowego przyjęty przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy może być zmieniany na podstawie art. 146f ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 25. Do zgłoszeń, o których mowa w art. 152 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, dokonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przy wnoszeniu sprzeciwu, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 26. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają decyzje wydane dotychczas na podstawie art. 189 i art. 190 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, które nie wywołały skutków prawnych w związku z niezyskaniem tytułu prawnego do instalacji lub jej oznaczonej części.

Art. 27. 1. Pozwolenia zintegrowane wydane dla instalacji, które były eksploatowane w dniu wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, oraz nie będą objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego od dnia wejścia w życie tych przepisów, pozostają w mocy na czas, na jaki zostały wydane, w zakresie, w jakim wymagają one uzyskania pozwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2–4 ustawy zmienianej w art. 1, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód.

2. Pozwolenia zintegrowane wydane dla instalacji, które były eksploatowane w dniu wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej

w art. 1, oraz będą objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego – organ właściwy do ich wydania:

- 1) zmienia z urzędu, w zakresie czasu, na jaki zostały wydane, zgodnie z art. 188 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą oraz
- 2) analizuje, i jeżeli to konieczne, zmienia z urzędu, w celu dostosowania do wymagań wynikających z przepisów art. 211 ust. 5, ust. 6 pkt 3 i 12 ustawy, o której mowa w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1.

3. Obowiązek uzyskania pozwolenia zintegrowanego dla instalacji, które:

- 1) są eksploatowane w dniu wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 oraz
- 2) nie były objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego ze względu na rodzaj prowadzonej w niej działalności przed dniem wejścia w życie tych przepisów, a od dnia ich wejścia w życie będą objęte tym obowiązkiem

– powstaje z dniem 1 lipca 2015 r.

Art. 28. 1. Przy pierwszym postępowaniu w przedmiocie zmiany pozwolenia zintegrowanego wszczętym po zakończeniu postępowania w sprawie zmiany pozwolenia zintegrowanego, o którym mowa w art. 27 ust. 2, prowadzący instalację:

- 1) wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego oraz
- 2) eksploatowaną w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz
- 3) gdy jej eksploatacja obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodujących ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu

– opracowuje i przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W pozwoleniu zintegrowanym zmienionym w wyniku postępowania, o którym mowa w ust. 1, określa się także sposób prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu w związku z eksploatacją instalacji, albo sposób i częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w sprawie ograniczenia bez odszkodowania pozwolenia zintegrowanego dla instalacji, o której mowa w ust. 1, w postępowaniu prowadzonym w trybie art. 195 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 29. 1. W terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację spalania paliw, której częścią są źródła spalania paliw, do których może mieć zastosowanie druga zasada łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy, przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia analizę dotyczącą możliwości technicznych odprowadzania gazów odlotowych ze źródeł jednym kominem oraz skutków ekonomicznych zastosowania tej zasady.

2. Organ właściwy do wydania pozwolenia może wystąpić do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o opinię, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 21a ustawy zmienianej w art. 4.

3. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydaje opinię w drodze postanowienia. Opinia ta jest dla organu właściwego do wydania pozwolenia wiążąca. Przepisy art. 106 § 2–4 i § 6 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 30. W przypadku konkluzji BAT opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) analizy, o której mowa w art. 215 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dokonuje się nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 2) w informacji, o której mowa w art. 215 ust. 4 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1, wskazuje się termin nie dłuższy niż 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 3) w decyzji, o której mowa w art. 215 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, określa się termin nie dłuższy niż 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 31. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekazuje, w formie elektronicznej bazy danych oraz wydruku, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, niezwłocznie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, prowadzony na podstawie art. 28a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2.

Art. 32. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekaże, na podstawie spisu zdawczo-odbiorczego, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska niezwłocznie po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy otrzymane zgodnie z:

- 1) art. 25 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym – kopie zgłoszeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 24 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym;
- 2) art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym – informacje i zgłoszenia o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych.

Art. 33. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska uruchomi system teleinformatyczny do prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, o którym mowa w art. 26a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, nie później niż w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska wprowadzi do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, dane z rejestru, ze zgłoszeń i informacji otrzymanych na podstawie art. 31 i art. 32, w terminie 6 miesięcy od dnia uruchomienia systemu teleinformatycznego.

3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska wprowadzi do rejestru dane z otrzymanych, przed uruchomieniem systemu teleinformatycznego:

- 1) zgłoszeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9,
- 2) uzasadnionych zgłoszeń, o których mowa w art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 3) informacji, o których mowa w art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– w terminie 6 miesięcy od dnia jego uruchomienia.

4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska wprowadza do rejestru dane o zakończeniu prowadzonych przez siebie, przed uruchomieniem systemu teleinformatycznego, działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz dane, o których mowa w art. 26 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia jego uruchomienia.

Art. 34. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustali pierwszy harmonogram zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz pierwszy harmonogram

zadań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 35. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 105, art. 201 ust. 2 i art. 210 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 101a ust. 5, art. 201 ust. 2 i art. 210 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1,
- 2) art. 145 ust. 1 pkt 1 i art. 146 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 3) art. 148 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, zachowuje moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 153 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 153 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1:

- 1) w zakresie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w preparatach do odnawiania pojazdów – zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych w tym zakresie na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;
- 2) w zakresie szczegółowych wymagań dla niektórych produktów ze względu na ich negatywne oddziaływanie na środowisko – zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych w tym zakresie na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

Art. 36. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 28a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów

wykonawczych wydanych na podstawie art. 26a ust. 7 ustawy zmienianej w art. 9, jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 37. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 10 ustawy zmienianej w art. 9, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10 ustawy zmienianej w art. 9,
- 2) art. 14 ustawy zmienianej w art. 9, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– jednak nie dłużej niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 38. 1. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków Inspekcji Ochrony Środowiska będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł.
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

2. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków Inspekcji Handlowej będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł.

10) 2023 r. – 40 tys. zł.

3. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków nadzoru budowlanego będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł.
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

4. W latach 2014–2023 maksymalny limit wydatków Urzędu Regulacji Energetyki będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:

- 1) 2014 r. – 0 zł;
- 2) 2015 r. – 40 tys. zł;
- 3) 2016 r. – 40 tys. zł;
- 4) 2017 r. – 40 tys. zł;
- 5) 2018 r. – 40 tys. zł;
- 6) 2019 r. – 40 tys. zł;
- 7) 2020 r. – 40 tys. zł;
- 8) 2021 r. – 40 tys. zł;
- 9) 2022 r. – 40 tys. zł.
- 10) 2023 r. – 40 tys. zł.

5. Organem monitorującym wykorzystanie limitu wydatków, określonego w ust. 1–4, jest odpowiednio minister właściwy do spraw środowiska, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, minister właściwy do spraw budownictwa oraz minister właściwy do spraw gospodarki.

6. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, określonego w ust. 1–4, stosuje się mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji wydatków.

Art. 39. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Wprowadzenie

Projekt ustawy implementuje postanowienia dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17), zwanej dalej „dyrektywą IED”, poprzez wprowadzenie zmian i uzupełnień do krajowych aktów prawnych.

Celem dyrektywy IED jest ujednoczenie i konsolidacja obowiązujących przepisów wspólnotowych dotyczących emisji przemysłowych, tak aby usprawnić system zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez działalność przemysłową oraz ich kontroli. Realizacja przepisów ma umożliwić osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i środowiska przy jednoczesnym zmniejszaniu barier administracyjnych.

Dyrektywa IED zastępuje siedem dotychczas obowiązujących dyrektyw. Jej zadaniem jest:

1) zmniejszenie negatywnych oddziaływań instalacji przemysłowych na stan środowiska oraz zwiększenie wkładu w realizację celów strategii tematycznych poprzez:

- zaostrzenie dopuszczalnych wielkości emisji dla źródeł energetycznego spalania, spalania odpadów i produkcji ditlenku tytanu,
- poszerzenie listy rodzajów działalności wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego;

2) ujednoczenie warunków prowadzenia działalności gospodarczej w ramach Unii Europejskiej poprzez wzmocnienie roli najlepszych dostępnych technik (BAT);

3) poprawa przejrzystości wydawanych pozwoleń zintegrowanych poprzez wprowadzenie wymogu uzasadniania i dokumentowania przypadków, w których korzysta się z pozostawionego marginesu elastyczności;

4) uproszczenie legislacji i zmniejszenie zbędnych kosztów administracyjnych, poprzez konsolidację obowiązujących przepisów wspólnotowych dotyczących emisji przemysłowych, oraz modyfikacja systemu wydawania pozwoleń i ich aktualizacji oraz raportowania.

Przedmiotowa transpozycja pociąga za sobą potrzebę zmian istniejącego systemu prawnego w odniesieniu do ochrony i rekultywacji powierzchni ziemi. Obowiązujące przepisy prawne w tym zakresie stanowią regulacje odrębne od systemu pozwoleń zintegrowanych. Dyrektywa IED nakłada na prowadzącego instalację nowe obowiązki w zakresie ochrony gleb i wód podziemnych:

- 1) dotyczące opracowania raportu początkowego zawierającego informacje na temat zanieczyszczenia gleby i wód podziemnych;
- 2) prowadzenia monitoringu gleby i wód podziemnych w trakcie prowadzenia działalności oraz oceny stanu zanieczyszczenia po zakończeniu eksploatacji instalacji;
- 3) po zakończeniu działalności doprowadzenie gleby i wód podziemnych na terenie zakładu do stanu początkowego i niestwarzającego znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi i środowiska.

Wobec powyższego dla wdrożenia wymaganych dyrektywą obowiązków niezbędne jest doprecyzowanie i uporządkowanie przepisów w odniesieniu do dokonywania oceny wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi oraz określenia sposobów prowadzenia rekultywacji terenów zanieczyszczonych.

Dodatkowo projekt zawiera zmiany przepisów dotyczących:

- zapobiegania i naprawy szkód w środowisku – oprócz zmian wynikających z porządkowania przepisów dotyczących ochrony powierzchni ziemi w związku z transpozycją dyrektywy IED, zaproponowano dokonanie poprawek dotyczących sposobu transpozycji niektórych przepisów dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku, oraz wyeliminowanie problemów interpretacyjnych związanych ze stosowaniem obowiązujących przepisów w tym zakresie (projekt zmiany ustawy o zapobieganiu i naprawie szkód w środowisku, ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz ustawy o ochronie przyrody),
- polityki ekologicznej państwa,
- programu monitorowania, o którym mowa w art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE.

II. Stan prawny w dziedzinie, której dotyczy projektowana ustawa

Dotychczas obowiązujące prawo Unii Europejskiej w zakresie kontroli i ograniczania emisji zanieczyszczeń z działalności przemysłowej obejmowało następujące regulacje:

- 1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz. Urz. UE L 24 z 29.01.2008, str. 8), zwaną dalej „dyrektywą IPPC”;
- 2) dyrektywę 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. WE L 309 z 27.11.2001, str. 1);
- 3) dyrektywę 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz. Urz. L 332 z 28.12.2000, str. 91; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 35);
- 4) dyrektywę Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (Dz. Urz. WE L 85 z 29.03.1999, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 15, t. 4, str. 118);
- 5) dyrektywę Rady 78/176/EWG z dnia 20 lutego 1978 r. w sprawie odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu (Dz. Urz. L 54 z 25.02.1978, str. 19; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 15, t. 1, str. 71);
- 6) dyrektywę Rady 82/883/EWG z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie procedur nadzorowania i monitorowania środowiska naturalnego w odniesieniu do odpadów pochodzących z przemysłu ditlenku tytanu (Dz. Urz. L 378 z 31.12.1982, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 13, t. 6, str. 367);
- 7) dyrektywę Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów mających na celu ograniczanie i ostateczną eliminację zanieczyszczeń powodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu (Dz. Urz. L 409 z 31.12.1992, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 15, t. 2, str. 170).

Zostały one implementowane do prawa krajowego w następujących aktach prawnych:

- 1) ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40 i 47) oraz wydanych na jej podstawie aktach wykonawczych:
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 95, poz. 558),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. Nr 206, poz. 1291),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz. U. Nr 215, poz. 1366);
- 2) ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, 888 i 1238) oraz wydanych na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.) aktach wykonawczych, które obowiązują do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach:
 - rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 marca 2002 r. w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów (Dz. U. Nr 37, poz. 339, z późn. zm.),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 21 października 2002 r. w sprawie odpadów pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów, które nie mogą być unieszkodliwiane przez ich składowanie (Dz. U. Nr 180, poz. 1513),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 8 października 2002 r. w sprawie składowisk odpadów oraz miejsc magazynowania odpadów pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów (Dz. U. Nr 176, poz. 1456);

- 3) ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r., poz. 145, z późn. zm) oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych:
- rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie dopuszczalnych mas substancji, które mogą być odprowadzane w ściekach przemysłowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1867),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. Nr 137, poz. 984, z późn. zm.);
- 4) ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238).

System pozwoleń zintegrowanych został wprowadzony do polskiego systemu prawnego ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238), zwaną dalej „Poś”, w wyniku konieczności transpozycji dyrektywy nr 96/61/WE w sprawie zintegrowanego zapobiegania i ograniczenia zanieczyszczeń (IPPC¹), której celem jest kompleksowa ochrona środowiska i poprawa jego stanu poprzez kontrolę emisji z dużych zakładów przemysłowych.

Rodzaje instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055). Wykaz tych instalacji jest w pełni zgodny z odpowiednim wykazem z dyrektywy 96/61/WE.

Warunkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego jest złożenie przez prowadzącą instalację wniosku o wydanie pozwolenia i uiszczenie opłaty rejestracyjnej. Wniosek powinien spełniać wymagania określone w art. 184 i art. 208 Poś.

Organy właściwe do wydawania pozwoleń zintegrowanych (marszałek województwa, starosta, prezydent miasta lub regionalny dyrektor ochrony środowiska – zwany dalej „rdoś”), ustalając warunki funkcjonowania dla poszczególnych instalacji,

¹ Zastąpioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli.

wymagających ww. pozwoleń, powinny brać pod uwagę wymagania określone w dokumentach referencyjnych opisujących najlepsze dostępne techniki (BREF). Dokumenty te mają charakter wytycznych przyjmowanych przez Komisję Europejską i nie są wiążące prawnie dla krajów członkowskich, a co za tym idzie określone w nich poziomy emisji zanieczyszczeń nie są traktowane jako wielkości dopuszczalne, które muszą być przenoszone na poziom pozwoleń emisyjnych. Taka konstrukcja przepisów zapewnia dużą elastyczność pozwalającą na uwzględnianie w treści wydawanych pozwoleń lokalnych warunków środowiskowych, charakterystyki technicznej danej instalacji czy też uwarunkowań społecznych i ekonomicznych. Według ustaleń Komisji Europejskiej prowadzi to jednak do znacznych dysproporcji w zakresie warunków prowadzenia tego samego rodzaju działalności na terenie państw członkowskich Unii Europejskiej, co narusza równość konkurencji pomiotów gospodarczych.

Pozwolenie zintegrowane różni się od pozwoleń sektorowych tym, że bez jego posiadania prowadzenie działalności jest niemożliwe. Zgodnie z art. 365 Poś wojewódzki inspektor ochrony środowiska wstrzymuje, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji eksploatowanej bez wymaganego pozwolenia zintegrowanego.

Ponadto prowadzący instalację ma obowiązek informowania organu właściwego do wydania pozwolenia o wszelkich planowanych zmianach w sposobie funkcjonowania instalacji. W przypadku gdy w ocenie organu zmiana ta jest zmianą istotną w rozumieniu Poś, organ prowadzi postępowanie w sprawie zmiany pozwolenia, zapewniając udział społeczeństwa w postępowaniu, tak jak w przypadku wydania nowego pozwolenia.

Dodatkowo organ wydający pozwolenie ma obowiązek przeprowadzenia jego analizy co najmniej raz na 5 lat i, w razie konieczności, jego zmiany. Zmiany dokonuje się także w przypadku, gdy nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji lub zmiana w przepisach prawa.

Zgodnie z wymogami dyrektywy IPPC do dnia 30 października 2007 r. prowadzący instalacje objęte zakresem przedmiotowej dyrektywy powinni uzyskać pozwolenia zintegrowane.

Według rejestru prowadzonego przez Ministra Środowiska, w dniu 31 grudnia 2011 r. pozwolenia zintegrowane posiadało w Polsce ok. 2800 podmiotów na prowadzenie ok. 3400 instalacji.

Zagadnienia związane z ochroną powierzchni ziemi oraz naprawą jej stanu, czyli rekultywacją, są obecnie regulowane w następujących aktach prawnych:

- 1) ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1205);
- 2) ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40 i 47) oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359);
- 3) ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą szkodową”, oraz wydanych na jej podstawie aktach wykonawczych:
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku (Dz. U. Nr 82, poz. 501),
 - rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (Dz. U. Nr 103, poz. 664);
- 4) ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą wprowadzającą”.

Ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych jest aktem prawnym, który w szczególności reguluje zasady prowadzenia spraw ochrony gleb użytkowanych w celach rolnych i leśnych, w tym rekultywacji oraz poprawy ich wartości użytkowej.

Istotnym elementem prawnej ochrony gleb rolnych i leśnych jest problematyka związana z degradacją i rekultywacją tych gruntów. Przepisy przedmiotowej ustawy określają zasady, tryb postępowania i organy właściwe (starosta) do działania w odniesieniu do rekultywacji i zagospodarowania gruntów rolnych i leśnych. Przepisów tej ustawy nie stosuje się do rekultywacji gruntów, które zostały zanieczyszczone substancjami, preparatami, organizmami i mikroorganizmami. Do rekultywacji gruntów rolnych i leśnych zanieczyszczonych substancjami, preparatami, organizmami i mikroorganizmami stosuje się przepisy ustawy szkodowej.

Pewne ograniczenie w stosowaniu tej ustawy wprowadzono poprzez art. 5b, który mówi, że przepisów przedmiotowej ustawy, w pełnym zakresie, nie stosuje się do

gruntów rolnych stanowiących użytki rolne położone w granicach administracyjnych miast.

Poś definiuje pojęcie powierzchni ziemi i gleby oraz określa zakres ich ochrony. Wprowadza wymóg utrzymania jakości gleby i ziemi powyżej lub co najmniej na poziomie wymaganych standardów jakości gleby i ziemi, które zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi, bądź na doprowadzeniu jakości gleby i ziemi co najmniej do wymaganych standardów, gdy na skutek zanieczyszczenia jakość gleby uległa pogorszeniu.

Standard jakości określa zawartość niektórych substancji w glebie albo ziemi, poniżej których żadna z funkcji pełnionych przez powierzchnię ziemi nie jest naruszona. W przypadku stwierdzenia przekroczenia wartości dopuszczalnej stężenia substancji w badanej glebie lub ziemi albo niekorzystnego przekształcenia naturalnego ukształtowania terenu istnieje obowiązek ich rekultywacji.

Poś zobowiązuje organ – starostę do prowadzenia okresowych badań jakości gleby i ziemi.

Źródłem obowiązku rekultywacji może być również decyzja wydana w trybie art. 362 ww. ustawy. Organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot, który negatywnie oddziałuje na środowisko, obowiązek przywrócenia środowiska do stanu właściwego. Do działań tych należy również rekultywacja powierzchni ziemi.

Obowiązująca od dnia 30 kwietnia 2007 r. ustawa o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie uchyliła niektóre przepisy Poś dotyczące ochrony powierzchni ziemi. Jednakże, na mocy przepisów przejściowych (art. 35), przepisy Poś zostały czasowo zachowane w mocy w odniesieniu do szkód w środowisku w powierzchni ziemi, które wystąpiły przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub są konsekwencją działalności zakończonej przed tą datą. Przepisy te realizują zasadę odpowiedzialności władającego powierzchnią ziemi za zanieczyszczenia znajdujące się na gruncie, będącym w jego władaniu. Poś określa również wyjątki od tej generalnej zasady:

- 1) przypadek, kiedy władający wykáže, że zanieczyszczenie powierzchni ziemi w okresie jego władania spowodował inny wskazany podmiot – sprawca zanieczyszczenia,

2) przypadki, kiedy obowiązek rekultywacji należy do organu ochrony środowiska (obecnie – rdoś).

Zakres, sposób oraz termin rozpoczęcia i zakończenia rekultywacji określa rdoś, w drodze decyzji.

Zgodnie z uchylonym, jednakże czasowo utrzymanym w mocy (na podstawie art. 35 ustawy szkodowej), art. 107 Poś, na obszarach, gdzie występuje przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi, rdoś może, w drodze decyzji, nałożyć na władający powierzchnią ziemi podmiot korzystający ze środowiska, obowiązany do rekultywacji, obowiązek prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi.

Ustawa o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie stanowi transpozycję dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (dyrektywy ELD). Przepisy ustawy szkodowej stosuje się do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub do szkody w środowisku, między innymi w powierzchni ziemi. Przedmiotowa ustawa obejmuje szkody spowodowane przez określone w ustawie szkodowej rodzaje działalności stwarzające ryzyko szkody w środowisku. Do działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku zalicza się między innymi eksploatację instalacji wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Kryteria oceny, pozwalające stwierdzić, czy w danym przypadku wystąpiła szkoda w środowisku, zostały określone w rozporządzeniu w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku. W odniesieniu do szkody w środowisku w powierzchni ziemi jest to przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie Poś lub konieczność zmiany dotychczasowego sposobu wykorzystania powierzchni ziemi.

W przypadku wystąpienia szkody w środowisku podmiot jest obowiązany do podjęcia działań mających na celu ograniczenie szkody oraz do przeprowadzenia działań naprawczych. Warunki przeprowadzenia działań naprawczych uzgadniane są z rdoś, w drodze decyzji. Rodzaje działań naprawczych oraz warunki i sposób prowadzenia takich działań zostały określone w rozporządzeniu w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia. Rozporządzenie to stanowi, że w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi prowadzi się następujące działania naprawcze:

- 1) usunięcie bieżącego lub przyszłego zagrożenia dla zdrowia ludzi;
- 2) przywrócenie jakości gleb i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości, w rozumieniu przepisów Poś.

Należy zwrócić uwagę, iż rozwiązanie takie jest ostrzejsze niż wymaga tego dyrektywa ELD, która naprawę szkody w środowisku w powierzchni ziemi rozumie jako usunięcie zagrożenia dla zdrowia ludzi, zgodnie z wytycznymi zawartymi w Załączniku II.

Ponadto, zgodnie z przedmiotowym rozporządzeniem, prowadząc działania naprawcze, uwzględnia się możliwość wykorzystania naturalnej regeneracji elementów przyrodniczych, jeżeli przynosi ona największe korzyści dla środowiska.

Organ ochrony środowiska po otrzymaniu zgłoszenia o wystąpieniu bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku oraz wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania jest obowiązany przekazać jego kopię Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska, który prowadzi rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które wystąpiły na terenie kraju.

W świetle przepisów ustawy wprowadzającej, podmioty dysponujące w dniu wejścia w życie Poś, tj. 1 października 2001 r., gruntami zanieczyszczonymi, gdy zanieczyszczenie to spowodował inny podmiot, miały możliwość zgłoszenia tego faktu staroście do dnia 30 czerwca 2004 r. Procedury wynikające z przepisów przejściowych umożliwiały zwolnienie z odpowiedzialności tylko właściciela gruntów, który nie dokonał ich zanieczyszczenia.

Zgodnie z przepisem art. 13 ustawy wprowadzającej, jeżeli podmiot obowiązany do rekultywacji zanieczyszczonej powierzchni ziemi (a zgodnie z Poś był nim władający powierzchnią ziemi) wykaże, że zanieczyszczenie nastąpiło przed dniem 1 września 1980 r., działania związane z rekultywacją może przeprowadzić w węższym zakresie.

Wejście w życie przepisów ustawy szkodowej nie eliminuje stosowania przepisów ustawy wprowadzającej w odniesieniu do szkód wyrządzonych w powierzchni ziemi przed dniem 30 kwietnia 2007 r. Nie jest jednak zadowalające określenie odpowiedzialności za przeprowadzenie dotychczas niedokonanej rekultywacji terenów, które zostały zgłoszone i uwzględnione w rejestrze prowadzonym przez starostę. Rejestr ten na podstawie art. 36 ustawy szkodowej został przekazany wojewodzie, a następnie na podstawie art. 161 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz

o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238) – przekazany przez wojewodę do rdoś.

Podsumowując, w zależności od:

- rodzaju degradacji powierzchni ziemi (zanieczyszczenie gleby lub ziemi czy niekorzystne zmiany naturalnego ukształtowania),
 - czasu, w którym degradacja nastąpiła (przed czy po dniu 30 kwietnia 2007 r.),
 - odpowiedzialnego za przeprowadzenie rekultywacji (władający powierzchnią ziemi, sprawca, który ją spowodował, w tym podmiot gospodarczy lub osoba fizyczna, organ ochrony środowiska),
 - sposobu rekultywacji (oczyszczanie do standardów jakości gleby i ziemi, przywracanie zmian naturalnego ukształtowania, nadanie lub przywrócenie gruntom zdegradowanym albo zdewastowanym wartości użytkowych lub przyrodniczych),
 - kategorii użytkowania gruntu (grunty rolne i leśne, tereny związane z działalnością górniczą, tereny zajęte pod działalność stwarzającą ryzyko szkody w środowisku)
- można wyróżnić kilka regulacji prawnych odnoszących się do rekultywacji powierzchni ziemi.

Są to:

- rekultywacja gruntów rolnych i leśnych,
- rekultywacja zmienionego naturalnego ukształtowania terenu, w tym rekultywacja terenów zdegradowanych w wyniku działalności górniczej,
- rekultywacja gleby i ziemi zanieczyszczonych przed dniem 30 kwietnia 2007 r.,
- naprawa szkód w powierzchni ziemi, które powstały po dniu 30 kwietnia 2007 r.

W zależności od podstawy prawnej inne są cele oraz kryteria przeprowadzania rekultywacji/naprawy. Różny jest również system odpowiedzialności za rekultywację/naprawę zanieczyszczonej gleby i ziemi oraz inne są organy administracji właściwe w tych sprawach.

Szczególnym źródłem problemów jest ograniczone stosowanie przez organy administracji uchylonych w Poś przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi, ale obowiązujących dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi powstałych przed dniem 30 kwietnia 2007 r.

Wątpliwości budzi również określanie zakresu rekultywacji (działań naprawczych):

- 1) w odniesieniu do zanieczyszczenia gleby lub ziemi, które wystąpiło przed rokiem 1980, istnieje możliwość wykonania rekultywacji ograniczonej, tj. zabezpieczającej przed migracją i rozprzestrzenianiem się zanieczyszczeń; nie ma zatem obowiązku oczyszczania gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami;
- 2) jeżeli do zanieczyszczenia gleby lub ziemi doszło w latach 1980–2007, istnieje bezwzględny obowiązek oczyszczania każdej gleby zanieczyszczonej do wymaganego standardu jakości, biorąc pod uwagę jej aktualny bądź planowany sposób użytkowania, z wyjątkiem gleby i ziemi, w których przekroczenia standardów wynikają z naturalnie wysokiej zawartości substancji w środowisku (tło geochemiczne);
- 3) w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi (zanieczyszczenia po dniu 30 kwietnia 2007 r.) jako działanie naprawcze wskazuje się usunięcie zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz przywrócenie jakości gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości, jako złagodzenie tego obowiązku dopuszcza się możliwość wykorzystania naturalnej regeneracji, jeżeli przynosi ona największe korzyści dla środowiska, ponadto ustawa szkodowa w art. 17a określa przypadki, w których można zaniechać działań naprawczych (dotyczy to jedynie działań naprawczych prowadzonych przez rdoś).

Analiza obowiązujących rozwiązań prawnych pozwala stwierdzić, że kwestie ochrony i rekultywacji powierzchni ziemi, które są regulowane w kilku aktach prawnych, tworzą skomplikowany i niespójny system, który nastęrcza trudności zarówno interpretacyjnych, jak i wykonawczych organom administracji publicznej, podmiotom gospodarczym oraz obywatelom. Konsekwencją obowiązujących regulacji prawnych w tym zakresie są liczne wątpliwości dotyczące zakresu, sposobu i trybu uzgadniania warunków prowadzenia rekultywacji, czyli naprawy stanu gleby i ziemi. Brak uporządkowania tych przepisów może stanowić znaczący problem przy wdrażaniu dyrektywy IED. Już na etapie sporządzania raportów początkowych przez prowadzących instalacje wymagające uzyskania pozwolenia zintegrowanego zostaną prawdopodobnie ujawnione zanieczyszczenia gleby i ziemi podlegające regulacjom o ochronie i rekultywacji powierzchni ziemi (sprzed dnia 30 kwietnia 2007 r.) oraz o szkodach w środowisku (spowodowane po dniu 30 kwietnia 2007 r.). Zanieczyszczenia podlegające regulacjom ustawy szkodowej będą również ujawniane później, na etapie monitorowania terenu zakładu w trakcie prowadzonej działalności.

Również na zakończenie eksploatacji instalacji wymagane przez dyrektywę IED doprowadzenie terenu zakładu do stanu początkowego lub odpowiednio usunięcie, kontrolowanie, ograniczenie rozprzestrzeniania się lub ograniczenie ilości substancji powodujących ryzyko będzie musiało być wykonywane zgodnie z obowiązującymi regulacjami dotyczącymi rekultywacji i naprawy szkód w powierzchni ziemi.

Zagadnienia ochrony wód podziemnych oraz naprawy ich stanu w przypadku wystąpienia szkody w środowisku w wodach regulują:

- 1) ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz.145, z późn. zm.) oraz wydane na jej podstawie:
 - rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie kryteriów i sposobu oceny stanu wód podziemnych (Dz. U. Nr 143, poz. 896);
- 2) ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w szczególności dział I i III w tytule II oraz działów I–III w tytule III;
- 3) ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie oraz wydane na jej podstawie akty wykonawcze:
 - rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku (Dz. U. Nr 82, poz. 501),
 - rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (Dz. U. Nr 103, poz. 664).

Polityka ekologiczna państwa jest obecnie uchwalana przez Sejm na wniosek Rady Ministrów, na podstawie art. 15 Poś. Natomiast zagadnienia związane z trybem przyjmowania dokumentów strategicznych są uregulowane w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.).

Dotychczas nie uregulowano kwestii związanych z pełną implementacją art. 6 postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. W szczególności problem dotyczy określenia wymagań programu monitorowania, o którym mowa w art. 6 dyrektywy. Podstawowe wymagania dyrektywy 2004/42/WE, wynikające z art. 3 i załączników nr II i III, zostały uwzględnione w rozporządzeniu

Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. Nr 11, poz. 72, z późn. zm.), wydanego na podstawie art. 169 Poś. W roku 2007 resort gospodarki opracował projekt rozporządzenia, który w założeniu miał stanowić akt prawa dostosowujący w pełni prawo krajowe do wymagań art. 6 dyrektywy 2004/42/WE. Prace nad tym rozporządzeniem nie zostały jednak dotychczas sfinalizowane z uwagi na brak przepisu upoważniającego. W obecnym stanie prawnym zakres upoważnienia zawarty w art. 169 Poś nie pozwala na pełne wywiązanie się z obowiązków wynikających z ww. dyrektywy.

III. Cel i zakres ustawy

Celem projektowanej ustawy jest ograniczanie niekorzystnego oddziaływania instalacji przemysłowych na środowisko poprzez skuteczniejsze zapobieganie i ograniczanie emisji zanieczyszczeń. Rozwiązania przyjęte w projekcie wynikają z konieczności implementowania postanowień dyrektywy IED poprzez wprowadzenie zmian i uzupełnień do istniejących krajowych aktów prawnych. Wskazać należy, iż dyrektywa IED zmienia zakres uregulowań dotyczących wydawania pozwoleń zintegrowanych oraz modyfikuje wymagania szczegółowe dotyczące funkcjonowania instalacji przemysłowych – w tym dopuszczalne wielkości emisji.

Polska, jako członek Unii Europejskiej, została zobowiązana do dokonania tych zmian w przepisach zgodnie z treścią art. 80 ust. 1 dyrektywy IED do dnia 7 stycznia 2013 r. oraz do ich implementacji w terminach wskazanych w art. 82 tej dyrektywy.

Ponadto rozwiązania zawarte w projekcie ustawy porządkują system ochrony powierzchni ziemi, gdyż transponowane wprost przepisy dyrektywy IED bez wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu tego systemu nie działałyby prawidłowo. Dostosowanie regulacji krajowych do postanowień dyrektywy IED nastąpi przede wszystkim poprzez zmianę:

- 1) ustawy – Prawo ochrony środowiska;
- 2) ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, 888 i 1238), zwanej dalej „ustawą o odpadach”;

3) ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888), zwanej dalej „ustawą o IOS”.

Ponadto projekt doprecyzowuje niektóre przepisy innych ustaw, w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych pojawiających się przy ich stosowaniu po wprowadzeniu nowych regulacji. Zmienia się następujące ustawy:

- 1) ustawę z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1205);
- 2) ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.);
- 3) ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.);
- 4) ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.),
- 5) ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627);
- 6) ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282, z późn. zm.);
- 7) ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.);
- 8) ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238);
- 9) ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107).

IV. Zmiana ustawy – Prawo ochrony środowiska (art. 1 projektu ustawy)

1. Definicje i przepisy ogólne

Uzupełniono i poprawiono odnośnik nr 1 do tytułu ustawy, aby dostosować go do stanu faktycznego.

W art. 3 dodano lub zmieniono następujące definicje:

- 1) definicja badań zanieczyszczenia gleby i ziemi

Ocena zanieczyszczenia powierzchni ziemi odbywa się w związku z przekroczeniem

dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi, które są zróżnicowane i uzależnione od poszczególnych właściwości gleby. Ponieważ pomiary zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi prowadzi się w odniesieniu do właściwości danej gleby, które również muszą być zbadane konkretnymi metodami, pojęcie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przy wąskiej interpretacji mogłoby zostać uznane za wykraczające poza zakres zawartej obecnie w art. 3 pkt 21 Poś definicji pomiaru. Konieczne było zatem wprowadzenie definicji porządkującej tę kwestię;

2) definicja dokumentu referencyjnego BAT

Dotychczas pojęcie to nie było zdefiniowane, ponieważ znajdowało się w art. 207 ust. 1 pkt 6 Poś. Wprowadzenie definicji stanowi transpozycję art. 3 pkt 11 dyrektywy IED. Dokumenty referencyjne BAT są wynikiem wymiany informacji organizowanej przez Komisję Europejską zgodnie z art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str.17);

3) definicja granicznych wielkości emisyjnych

Wprowadzenie tej definicji jest kluczowe dla poprawnej transpozycji dyrektywy IED. Graniczne wielkości emisyjne oznaczać będą wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w konkluzjach BAT i stanowić będą podstawę określania dopuszczalnych wielkości emisyjnych w pozwoleniach zintegrowanych. Definicja ta transponuje art. 3 pkt 13 dyrektywy IED;

4) definicja konkluzji BAT

Wprowadzenie tej definicji jest kluczowe dla poprawnej transpozycji dyrektywy IED. Konkluzje BAT stanowić będą podstawę ustalania wymagań wynikających z najlepszych dostępnych technik określanych w pozwoleniach zintegrowanych. Definicja ta transponuje art. 3 pkt 12 dyrektywy IED. Konkluzje BAT są przyjmowane przez Komisję Europejską, w drodze decyzji, zgodnie z art. 13 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str.17) udostępnione i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

5) definicja historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi

Pojęcie to dotychczas nie było zdefiniowane. Dyrektywa ELD nie ma zastosowania do przypadków, które miały miejsce przed dniem 30 kwietnia 2007 r., oraz do przypadków, od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (art. 17 dyrektywy ELD). Podczas transpozycji tej dyrektywy do polskiego systemu prawnego w ustawie szkodowej zdecydowano utrzymać w mocy dotychczasowe krajowe przepisy dotyczące ochrony powierzchni ziemi w odniesieniu do szkód nieobjętych ustawą szkodową. Zatem, mimo że pojęcie „historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi” dotychczas nie było nazwane ani zdefiniowane, funkcjonuje już w obiegu jako szkoda w środowisku w powierzchni ziemi wyrządzona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., do której nie znajdują zastosowania przepisy ustawy szkodowej (art. 35 ustawy szkodowej).

Po ponownym przeanalizowaniu dyrektywy ELD i regulacji ustawy szkodowej dostrzeżono również, że wyłączając w art. 4 pkt 1 ustawy szkodowej stosowanie tej ustawy do „przedawnionych” szkód w środowisku, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r., ale od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (pierwsza taka sytuacja może nastąpić w 2037 r.), nie wskazano przepisów, które znajdą zastosowanie do tego rodzaju przypadków.

Wprowadzenie definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi charakteryzowanej przez podanie daty granicznej, która już funkcjonuje w systemie prawnym (30 kwietnia 2007 r.), oraz przyjęte wyłączenia stosowania ustawy szkodowej do szkód w środowisku, które nie zostały wykryte przez 30 lat od ich wystąpienia, pozwolą w prostszy sposób rozróżnić zanieczyszczenia powierzchni ziemi i stosować właściwą podstawę prawną przy podejmowaniu remediacji;

6) definicja najlepszej dostępnej techniki

Aby zapewnić zgodność z definicją z art. 3 pkt 10 dyrektywy IED, wprowadzono sformułowanie o możliwym wykorzystaniu poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia. Dotychczasowe brzmienie tej definicji mówiło o granicznych wielkościach emisyjnych, które to wyrażenie, zgodnie z przepisami projektu ustawy, będzie oznaczać wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w konkluzjach BAT. Ponadto obecnie obowiązująca definicja nie odnosiła się do innych warunków pozwolenia, co wynika z definicji z dyrektywy IED;

7) definicja podmiotu korzystającego ze środowiska

Wprowadzenie proponowanego przepisu umożliwi egzekwowanie stosownych działań zapobiegawczych lub naprawczych od podmiotów zagranicznych, będących sprawcami szkód w środowisku, co jest zgodne z wynikającą z prawa UE, a w szczególności z dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, zasadą „zanieczyszczający płaci”, transponowaną do polskiego porządku prawnego ustawą szkodową. Pierwotnie Poś odwoływała się w definicji podmiotu korzystającego ze środowiska do ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101 poz. 1178, z późn. zm.). Ówczesne rozwiązanie nie rozróżniało definicji przedsiębiorcy i przedsiębiorcy zagranicznego. Jednakże ww. ustawa – Prawo działalności gospodarczej została zastąpiona ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.), która różnicuje te pojęcia (art. 4 – definicja przedsiębiorcy oraz art. 5 pkt 3 – definicja przedsiębiorcy zagranicznego), w związku z czym w przedmiotowym projekcie zmiany Poś uzupełniono odwołanie w definicji podmiotu korzystającego ze środowiska także do art. 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Konieczność uaktualnienia definicji także w zakresie, w jakim obejmuje ona „osoby wykonujące zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki”, wynika ze zmian w obecnie obowiązujących przepisach prawnych. Należy zwrócić uwagę, iż terminologią taką posługiwała się ustawa z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, która została uchylona przez ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Obecnie wykonywanie działalności leczniczej (art. 4 ustawy o działalności leczniczej) przez lekarzy może odbywać się tylko w formach określonych w art. 5 tej ustawy, tj. jako jednoosobowa działalność gospodarcza lub spółka cywilna, jawna albo partnerska;

8) definicja powierzchni ziemi

Zmiana polega na doprecyzowaniu definicji i wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych związanych z jej stosowaniem. Ponadto w definicji powierzchni ziemi uwzględniono wody gruntowe, które stanowią tę część wód podziemnych, która znajduje się w strefie nasycenia i pozostaje w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;

9) definicja remediacji

Pojęcie remediacji nie jest zdefiniowane w dyrektywie IED, mimo że zostało użyte w definicji konkluzji BAT. Ponadto dyrektywa IED w art. 22 ust. 3 zakłada, że „operator podejmuje niezbędne działania mające na celu usunięcie, kontrolę, ograniczenie rozprzestrzeniania się lub ograniczenie ilości substancji stwarzających zagrożenie, tak, aby teren, przy uwzględnieniu jego aktualnego i zatwierdzonego przyszłego użytkowania, przestał stwarzać takie zagrożenie”. Cytowany fragment jest powtórzeniem definicji pojęcia „remediacja” z projektu ramowej dyrektywy glebowej, która do tej pory nie została przyjęta, a stanowi komplementarną część projektowanego systemu ochrony gleb wraz z dyrektywą ELD i dyrektywą IED. Dla jasności i spójności proponowanych przepisów zasadne jest wprowadzenie definicji remediacji.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że obowiązujące obecnie pojęcia „rekultywacja” i „naprawa elementów przyrodniczych” nie odpowiadają przepisom dyrektywy IED. W rozumieniu dotychczasowych przepisów art. 103 ust. 2 Poś rekultywacja zanieczyszczonej gleby lub ziemi polega na ich przywróceniu do stanu wymaganego standardami jakości (dla zanieczyszczeń, które wystąpiły przed dniem 30 kwietnia 2007 r.) oraz analogicznie w ustawie szkodowej w art. 6 pkt 8 lit. c – naprawa elementów przyrodniczych w odniesieniu do powierzchni ziemi polega na usunięciu zagrożenia dla zdrowia ludzi, w tym przywróceniu stanu zgodnego ze standardami jakości gleby i ziemi (dla zanieczyszczeń, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r.).

Dodatkowo istotne jest rozszerzenie definicji remediacji dla historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi o możliwość wykorzystania samooczyszczania elementów przyrodniczych (w tym również gleby i ziemi), o której mowa w definicji naprawy elementów przyrodniczych w art. 6 pkt 8 ustawy szkodowej. Samooczyszczanie jest alternatywą dla miejsc, dla których koszty i możliwości techniczne przeprowadzenia remediacji przewyższają korzyści dla środowiska. Dotychczasowy brak regulacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi skutkuje tym, że konieczne jest dokonywanie jej rekultywacji również w przypadkach, kiedy koszty jej przeprowadzenia znacznie przewyższają korzyści dla środowiska. Taki stan prawny powoduje, że obowiązek ten jest zaniewany, a do rekultywacji dochodzi jedynie w miejscach, gdzie jest to podyktowane głównie względami ekonomicznymi, a nie środowiskowymi.

W definicji remediacji użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Dotychczasowe przepisy Poś, a także ustawy szkodowej nie były w tym zakresie konsekwentne. Przykładowo w definicji „substancji niebezpiecznej” użyto wyrażenia „zagrożenie życia lub zdrowia ludzi lub środowiska”, z kolei w definicji „zanieczyszczenia” zastosowano zwrot „emisję, która może być szkodliwa dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. W przedmiotowym projekcie ustawy zdecydowano się konsekwentnie używać sformułowania „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Brak odniesienia do „życia” nie ma znaczenia merytorycznego, gdyż, jeżeli coś powoduje zagrożenie dla zdrowia, to jest to już wystarczające do stwierdzenia, że zagrożenie występuje, z kolei wszystkie zagrożenia dla życia ludzi są także zagrożeniami dla zdrowia. Doprecyzowanie „zagrożenia środowiska” jako „zagrożenia stanu środowiska” wynika z potrzeby dokładniejszego określenia, że ochronie podlegają nie tylko elementy środowiska, ale także stan, w jakim się one znajdują;

10) definicja samooczyszczania

Pojęcie to dotychczas nie było zdefiniowane w przepisach prawnych. Wprowadzenie proponowanego przepisu ma na celu ułatwienie ustalania planu remediacji, w przypadku gdy remediacja ma być prowadzona sposobem polegającym na samooczyszczaniu;

11) definicja substancji powodującej ryzyko

Definicja ta jest zgodna z art. 3 pkt 18 dyrektywy IED. Jednak, aby ułatwić jej stosowanie, wprowadzono doprecyzowanie – wskazanie list konkretnych substancji, które uważa się za powodujące ryzyko dla gleby, ziemi i wód podziemnych (rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359) zostanie zastąpione przez rozporządzenie w sprawie oceny wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi, wydane na podstawie nowego art. 101a ust. 5, zawierające uaktualnioną listę substancji).

Wyrażenie „substancja powodująca ryzyko” przyjęto ze względu na konieczność niedopuszczenia do naruszenia art. 3 pkt 37 Poś – definicji substancji niebezpiecznej, art. 160 Poś – dot. substancji stwarzających szczególne zagrożenie dla środowiska ani także art. 9 pkt 13e ustawy – Prawo wodne – definicji substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego.

Zaproponowana zmiana Działu III Poś Polityka ochrony środowiska oraz programy ochrony środowiska jest zgodna z dokumentem „Plan uporządkowania strategii rozwoju – tekst uwzględniający dokonane w dniu 10 marca 2010 r. oraz 30 kwietnia 2011 r. reasumpcje decyzji Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2009 r.”. Zgodnie z ww. Planem, docelowo obowiązywać powinno 9 nowych strategii rozwoju, realizujących cele zawarte w długookresowej i średniookresowej strategii rozwoju kraju.

Ponadto, zgodnie z przyjętymi przez Radę Ministrów w kwietniu 2009 r. założeniami systemu zarządzania rozwojem Polski, za niezbędne uznaje się uchylenie (uznanie za nieobowiązujące) dokumentów dublujących się. W tym kontekście należy podkreślić, że w ramach nowego systemu dokumentów strategicznych, wiodącym dokumentem dla obszarów środowisko i gospodarka wodna, wyznaczającym cele w polityce zrównoważonego rozwoju, jest strategia Bezpieczeństwo energetyczne i środowisko (projekt).

Jednocześnie, w celu zapewnienia skuteczności i wiarygodności systemu monitorowania i sprawozdawczości Średniookresowej Strategii Rozwoju Kraju oraz strategii zintegrowanych, istnieje konieczność zapewnienia przepływu informacji pomiędzy instytucjami realizującymi politykę zrównoważonego rozwoju na podstawie Poś. W tym celu proponuje się dodanie w art. 18 przepisu odnoszącego się do sposobu przekazywania sprawozdań z realizacji programów ochrony środowiska pomiędzy różnymi poziomami wdrażania tych programów.

Zmiana art. 76 ma charakter porządkujący i ma na celu uchylenie pkt 4 w ust. 2, który pokrywa się z pozostałymi przepisami dot. wymagań ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji które są określone w tym artykule, wynikającymi z pozostałych punktów ust. 2 oraz z ust. 3 tego artykułu.

2. Ochrona powierzchni ziemi

Przepisy działu IV o ochronie powierzchni ziemi (art. 1 pkt 9 i 10 projektu ustawy – nowe art. 101–101s) nie stanowią wprost transpozycji prawa Unii Europejskiej, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.

Raport początkowy, o którym mowa w zmienianym art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), musi zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi

ryzyko. Dyrektywa IED nie precyzuje poziomu substancji powodujących ryzyko, które wskazują na występowanie zanieczyszczenia, ani sposobu, zakresu i zasięgu prowadzenia badań zanieczyszczenia. Aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów w tym zakresie, zdecydowano, że ocena stanu zanieczyszczenia będzie się odbywała w oparciu o ogólne przepisy dotyczące dokonywania oceny występowania zanieczyszczenia powierzchni ziemi zawarte w nowym art. 101a.

W raporcie początkowym wykazane zostaną istniejące zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z Poś. W obecnym stanie prawnym ich rekultywacja polegałaby na przywróceniu gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości, określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 22 ust. 3 dyrektywy IED, a zwłaszcza jego drugi akapit, wprowadza obowiązek przeprowadzania „po ostatecznym zakończeniu działalności” remediacji, „gdy skażenie gleby i wód podziemnych terenu stwarza znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska”. Zatem zanieczyszczenia, które powstały na skutek objętej pozwoleniem eksploatacji instalacji przed pierwszą aktualizacją pozwolenia po wejściu w życie nowych przepisów, usuwa się nie do stanu z raportu początkowego, a do stanu niezagrażającego zdrowiu ludzi i środowisku, poprzez przeprowadzenie remediacji.

Istnieje zatem potrzeba zmiany dotychczasowych krajowych uregulowań zobowiązujących do przeprowadzania rekultywacji, rozumianej jako doprowadzenie do standardu jakości, na mniej restrykcyjny obowiązek remediacji, który dopuszcza poddanie gleby, ziemi i wód gruntowych działaniom mającym na celu nie zawsze usunięcie zanieczyszczenia do stanu wymaganego standardami jakości gleby i ziemi (tylko, jeżeli jest to jedyny sposób usunięcia zagrożenia), a w zamian – zmniejszenie ilości, kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się substancji powodujących ryzyko, w tym także samooczyszczaniu. Sposób prowadzenia remediacji ustala się na podstawie nowego art. 101r.

Przewiduje się, że znaczną część terenów w Polsce zanieczyszczonych przed dniem 30 kwietnia 2007 r., kwalifikowanych w oparciu o obowiązujące standardy

jakości gleby i ziemi jako wymagające rekultywacji, będzie można wyłączyć z obowiązku rekultywacji, rozumianej jako usuwanie zanieczyszczeń za wszelką cenę. Przy uwzględnieniu czynników, takich jak lokalizacja, sposób użytkowania, forma chemiczna substancji zanieczyszczającej, rodzaj gleby itp., obszary te będą mogły zostać poddane remediacji innej niż usuwanie zanieczyszczenia, z uwzględnieniem koniecznych zmian w użytkowaniu.

Ponadto w dziale o ochronie powierzchni ziemi wprowadzono inne zmiany przepisów, które mają za zadanie doprecyzować dotychczasowe rozwiązania, w tym zwłaszcza dotyczące prowadzenia rejestru powierzchni ziemi oraz planowania i prowadzenia remediacji przez rdoś (wyjątki od generalnej zasady odpowiedzialności władającego lub sprawcy).

Uzasadnienie poszczególnych przepisów rozdziału

Przepisy art. 101 wyznaczające kierunki ochrony powierzchni ziemi zostały zmienione w stosunku do obecnie obowiązującego zakresu. W celu złagodzenia skutków transpozycji dyrektywy IED oraz nieprzekraczania wymogów prawa unijnego w zakresie ochrony powierzchni ziemi jest uzasadnione usunięcie dotychczasowych przepisów zobowiązujących do bezwzględnego utrzymywania i doprowadzania do stanu wymaganego standardami jakości gleby i ziemi.

Ponadto sprecyzowanie w zmienianym art. 101 zakresu ochrony powierzchni ziemi w szerszym kontekście niż to było dotychczas wynika z dostosowania do polityki Unii Europejskiej określonej w komunikacie Komisji Europejskiej – Strategia tematyczna w dziedzinie ochrony gleby – COM(2006)231. W dokumencie tym ochronę i zrównoważone użytkowanie gleb oparto na zapobieganiu przyszłej degradacji gleb, zachowaniu oraz przywracaniu ich funkcji, biorąc pod uwagę aktualne i planowane przeznaczenie. W komunikacie wskazano na liczne procesy prowadzące do degradacji gleb, wśród których wymienia się: erozję, spadek zawartości materii organicznej, zanieczyszczenia, zasklepienie, zagęszczanie, zasolenie, osuwanie się ziemi. Wynikiem tych procesów jest utrata żyzności gleb i zasobów węgla, zmniejszenie różnorodności biologicznej gleb, niższa zdolność do retencji wody, zakłócenie w obiegu gazów i składników odżywczych oraz spowolnienie rozkładu substancji zanieczyszczających. Dokumentem zobowiązującym do podejmowania działań prewencyjnych jest również komunikat Komisji Europejskiej – Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy –

COM(2011)571, w którym podkreślono m.in., że państwa członkowskie powinny w procesie decyzyjnym w większym stopniu uwzględniać wpływ użytkowania gruntów i jego skutki dla środowiska oraz ograniczać, na ile to możliwe, zajmowanie nowych powierzchni oraz wdrożyć działania niezbędne do ograniczenia erozji gleby i zwiększenia w niej zawartości materii organicznej.

Nowy art. 101a doprecyzowuje dotychczasowe przepisy dotyczące oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi i jest kluczowy dla prawidłowej transpozycji dyrektywy IED. Dokonanie oceny zanieczyszczenia jest niezbędnym elementem raportu początkowego, monitorowania zanieczyszczenia gleby i wód gruntowych na terenie zakładu w trakcie prowadzonej działalności oraz raportu końcowego. Zasadne jest, aby wykonanie przez prowadzącego instalację takiej oceny odbywało się na takich samych zasadach, jak dokonywanie oceny stanu zanieczyszczenia gleb w każdym innym przypadku (monitoring państwowy; identyfikacja miejsc, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi; kryteria oceny wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi zgodnie z ustawą szkodową).

Dotychczas kryterium oceny, czy dana gleba lub ziemia jest zanieczyszczona, było przekroczenie standardów jakości gleby i ziemi. W projektowanych przepisach art. 101a ust. 1–4 w zasadzie kryterium oceny nie zmienia się. Będzie nim przekroczenie dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko, z uwzględnieniem funkcji pełnionej przez powierzchnię ziemi oraz tzw. tła geochemicznego, czyli naturalnej zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie, ziemi lub wodach gruntowych (dotyczy to tylko pewnych substancji, np. niektórych metali; duża część substancji powodujących ryzyko jest pochodzenia antropogenicznego i nie występuje w środowisku w sposób naturalny).

Projekt ustawy zakłada włączenie do definicji powierzchni ziemi (projektowana zmiana art. 3 pkt 25 Poś) wód gruntowych, czyli wód podziemnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145, z późn. zm.), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem. Zgodnie z nową, dodaną definicją (projektowany art. 3 pkt 31b Poś) remediacja obejmie łącznie glebę, ziemię i wody gruntowe. Zakłada się, że remediacja wód gruntowych będzie towarzyszyła remediacji gleby lub ziemi, a efekt remediacji będzie oceniany w oparciu o zawartości substancji powodujących

ryzyko w glebie i w ziemi, a nie w oparciu o określone odrębnie dopuszczalne zawartości dla wód gruntowych.

Nowy art. 101a ust. 5 wprowadza upoważnienie dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia, które zastąpi obecnie obowiązujące rozporządzenie w sprawie standardów jakości gleby i standardów jakości ziemi. W rozporządzeniu zostaną określone etapy identyfikacji terenów zanieczyszczonych, rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko oraz referencyjne metodyki wykonywania badań. Celem takiego rozwiązania jest takie doprecyzowanie sposobu prowadzenia identyfikacji terenów, na których występuje zanieczyszczenie powierzchni ziemi, aby ograniczyć koszty badań do niezbędnego minimum, np. poprzez:

- wskazanie terenów, które muszą zostać zbadane (ograniczenie oceny, w tym wykonywania kosztownych badań w terenie, tylko do terenów położonych na terenie działalności, które mogą z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenia powierzchni ziemi, lub działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku oraz terenów, na których jest eksploatowana instalacja wymagająca pozwolenia zintegrowanego, w przypadku gdy eksploatacja tej instalacji obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodujących ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu),
- określenie etapów prowadzenia badań, w tym zakresu badań wstępnych (orientacyjne, przykładowe określenie rodzajów zanieczyszczeń typowych dla działalności, które mogą z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenia powierzchni ziemi, określenie metodyk referencyjnych prowadzenia badań, w tym także metodyki pobierania próbek) oraz przypadków, w jakich konieczne jest prowadzenie badań szczegółowych oraz ich zakresu.

W planowanym rozporządzeniu zostaną określone niektóre substancje powodujące ryzyko oraz ich dopuszczalne zawartości w glebie oraz w ziemi, które zastąpią dotychczasowe standardy jakości. Jak dotychczas kryterium zróżnicowania dopuszczalnych zawartości w glebie i w ziemi niektórych substancji powodujących ryzyko pozostanie sposób użytkowania gruntów. Natomiast zamiast parametru wodoprzepuszczalności obecnie proponuje się, aby przy wyznaczaniu dopuszczalnych

zawartości brać pod uwagę inne właściwości gleby (skład granulometryczny, zawartość próchnicy, odczyn gleby), gdyż właściwości te mają zasadnicze znaczenie w kształtowaniu odporności gleb na zanieczyszczenia oraz ryzyko migracji tych zanieczyszczeń do wód gruntowych.

W upoważnieniu do wydania rozporządzenia (nowy art. 101a ust. 5 pkt 2) zawarto również część fakultatywną. Nowy art. 101a ust. 5 pkt 2 lit. a pozwoli na określenie, w razie potrzeby, dodatkowych wymagań dotyczących oceny wystąpienia zanieczyszczenia na terenie zakładu, gdzie eksploatowana jest instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Przy opracowaniu rozporządzenia zostaną wzięte w tym zakresie pod uwagę planowane do wydania wytyczne Komisji Europejskiej dotyczące treści raportu początkowego (art. 22 ust. 2 dyrektywy IED).

Należy zauważyć, że przedmiotowe rozporządzenie wpłynie na stosowanie ustawy szkodowej, z uwagi na planowane odesłanie do dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi jako kryterium wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi.

Pozostawiono również z dotychczasowych przepisów (art. 105 ust. 3 pkt 3 Poś) możliwość określenia referencyjnych metodyk modelowania rozprzestrzeniania substancji w glebie, ziemi i wodach gruntowych. Takie metodyki nie zostały dotychczas określone przepisami prawa, natomiast w trakcie stosowania nowych przepisów dotyczących możliwości przeprowadzania remediacji poprzez ograniczenie rozprzestrzeniania się substancji powodujących ryzyko w glebie, ziemi i wodach gruntowych, na etapie opracowywania planu remediacji może pojawić się potrzeba przewidywania zakresu i kierunku rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń, w tym zwłaszcza dla terenów, na których zgodnie z nowym art. 217d planuje się odłożenie usunięcia zanieczyszczenia do czasu zakończenia eksploatacji instalacji.

Projektowana w art. 1 pkt 2 lit. j zmiany Poś definicja „substancji powodującej ryzyko” jest nową definicją, która wynika wprost z transpozycji dyrektywy IED. Celem definicji jest wskazanie substancji, których wykorzystywanie, produkcja lub uwalnianie przy jednoczesnej możliwości zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych nakłada na prowadzącego instalację, wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego, obowiązek sporządzenia raportu początkowego oraz inne obowiązki w zakresie ochrony powierzchni ziemi. Dyrektywa IED nie precyzuje jednak listy tych substancji, a jedynie odsyła do klas zagrożenia wymienionych w częściach 2–5

załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1). Aby ułatwić stosowanie definicji w polskich warunkach prawnych, w projekcie ustawy wprowadzono doprecyzowanie definicji – wskazanie list konkretnych substancji, które uważa się za powodujące ryzyko w rozporządzeniu wydanym na podstawie nowego art. 101a ust. 5. Aby jednak zapewnić uniknięcie wątpliwości w przypadku pojawienia się nietypowego zanieczyszczenia (substancją powodującą ryzyko, która nie jest wymieniona w rozporządzeniu), proponuje się także umożliwienie ministrowi właściwemu do spraw środowiska określenie na podstawie procedury analizy ryzyka sposobu określania dopuszczalnej zawartości substancji powodujących ryzyko, które nie zostaną wprost wymienione na liście (art. 101a ust. 5 pkt 2 lit. c).

W upoważnieniu do wydania rozporządzenia użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (nowy art. 3 pkt 31b Poś).

Proponowany art. 101b jest nową wersją dotychczasowego art. 109 ust. 1. Wprowadzona zmiana w tym artykule wynika z potrzeby ujednoczenia terminologii stosowanej w odniesieniu do powierzchni ziemi oraz dostosowania przepisu ustawy do faktycznie realizowanego obecnie przez Główny Inspektorat Ochrony Środowiska monitoringu gleby i ziemi (obserwacja stanu gleby i ziemi, która zawiera informacje zarówno o poziomie zanieczyszczenia gleb i ziemi, jak i bada inne parametry gleby, które determinują wpływ określonego zanieczyszczenia na zdrowie ludzi i środowisko).

Proponowane art. 101c i art. 101d dotyczą gromadzenia informacji na temat terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Obowiązek prowadzenia okresowych badań jakości gleby i ziemi jest realizowany przez starostę i wynika z dotychczasowego art. 109. Należy zwrócić uwagę, że ustawa szkodowa uchyliła art. 110 Poś, zobowiązujący starostę do prowadzenia rejestru informacji o terenach zanieczyszczonych. Jednakże art. 110 został zachowany czasowo w mocy przez art. 35 ustawy szkodowej dla szkód, które wystąpiły przed dniem 30 kwietnia 2007 r., z tym że organem prowadzącym rejestr jest rdoś. Konsekwencją tego rozwiązania jest brak spójności i brak przepływu informacji między starostą a rdoś.

Dodatkowo istotne jest, że prowadzony obecnie, na podstawie art. 28a ust. 1 ustawy o IOŚ, rejestr szkód w środowisku (w tym w powierzchni ziemi) jest ograniczony do terenów spełniających kryteria wystąpienia szkody w środowisku, ponadto obejmuje tylko szkody, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r.

Wobec powyższego, mimo przepisów prawnych obowiązujących do gromadzenia informacji na temat stanu gleb i ziemi, nie ma spójnych informacji w tym zakresie w jednolitym systemie zarówno na poziomie regionalnym, jak i dla obszaru całego kraju.

Obecnie zaprojektowany art. 101c określa sposób prowadzenia rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Prowadzenie rejestru, w tym opracowanie i uruchomienie systemu teleinformatycznego koniecznego do jego funkcjonowania, spoczywać będzie na Generalnym Dyrektorzem Ochrony Środowiska, zwanym dalej „GDOŚ” (nowy art. 101c ust. 1). Dzięki takiemu rozwiązaniu dane na temat historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi będą dostępne w jednolitym systemie dla obszaru całego kraju. Ponadto Minister Środowiska, jako bezpośrednio nadzorujący GDOŚ, będzie miał wpływ na treść i sposób prowadzenia rejestru.

Proponowany art. 101c ma za zadanie usprawnić dotychczasowy system i zapewnić stałą aktualizację bazy prowadzonej przez GDOŚ danymi poziomymi otrzymywanymi od starosty (wykaz, o którym mowa w nowym art. 101d ust. 6) oraz rdoś (zgłoszenia, o których mowa w nowym art. 101e ust. 1).

Aby zapewnić sprawny przepływ danych, zdecydowano, że dane będą wprowadzane do rejestru bezpośrednio na poziomie regionalnym przez rdoś. GDOŚ będzie jedynie posiadał uprawnienia do modyfikacji danych w rejestrze, gdy stwierdzi błędy (nowy art. 101c ust. 8).

Rejestr będzie uzupełniany wszystkimi danymi, które spływają do rdoś w trakcie prowadzonych postępowań, oraz przez dane dostarczane do rdoś przez starostę.

Ze względu na konieczność zapewnienia jak najpełniejszej ochrony interesów władających powierzchnią ziemi, wprowadzono nowe przepisy art. 101c ust. 3 i ust. 7 obligujące regionalnego dyrektora ochrony środowiska do wydawania decyzji skierowanych do władającego powierzchnią ziemi:

- decyzji o wpisie potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi do rejestru,

- decyzji o wykreśleniu wpisu z rejestru, jeżeli nie potwierdzono występowania historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi (przykładowo – taka sytuacja może mieć miejsce, gdy w drugim etapie badań – tzw. badań szczegółowych – na terenie potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi nie potwierdzono obecności substancji powodujących ryzyko w ilości powyżej dopuszczalnych zawartości w glebie i w ziemi lub gdy stwierdzone zanieczyszczenie okazało się po badaniach szczegółowych lub analizie dokumentów – zanieczyszczeniem spowodowanym po 30 kwietnia 2007 r., czyli szkodą w środowisku w powierzchni ziemi).

W nowym art. 101c ust. 10 określono organy posiadające dostęp do rejestru.

Należy zwrócić uwagę, że o obowiązkach w zakresie ochrony powierzchni ziemi decydować będą inne decyzje, a brak wpisu do rejestru nie wstrzymuje postępowań w sprawie ich wydania (nowy art. 101c ust. 11):

- decyzja nakładająca obowiązek wykonania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi (nowy art. 101f ust. 1),
- decyzja nakładająca obowiązek zwrotu kosztów remediacji (nowy art. 101k ust. 2 lub 3),
- decyzja ustalająca plan remediacji (nowy art. 101l ust. 4),
- decyzja nakładająca obowiązek przeprowadzenia remediacji (nowy art. 101m ust. 1 pkt 2),
- decyzja określająca zakres udostępniania powierzchni ziemi przez władającego powierzchnią ziemi, w przypadku gdy obowiązek przeprowadzenia remediacji spoczywa na regionalnym dyrektorze ochrony środowiska, oraz ustalająca plan remediacji (nowy art. 101o ust. 2).

W nowym art. 101c ust. 12 przewidziano upoważnienie dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu informacji, które powinny zostać zawarte w rejestrze. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z ust. 5 tego artykułu rejestr będzie uzupełniany wszystkimi danymi, które spływają do rdoś w trakcie prowadzonych postępowań, oraz danymi dostarczanymi do rdoś przez starostę, a rozporządzenie obejmie szczegółowy zakres informacji, które mają być w rejestrze zawarte. Należy zwrócić uwagę, że analogiczne rozwiązanie zawarto w art. 28a ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, na podstawie którego wydano rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia

26 lutego 2008 r. w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku.

Proponowany art. 101d określa zasady prowadzenia przez starostę identyfikacji terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Określenie takich zasad wynika z potrzeby aktywnego poszukiwania terenów, na których w przeszłości mogło wystąpić zanieczyszczenie. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi może pozostawać niewykryte przez wiele lat, zwłaszcza na tzw. terenach „porzuconych”, gdzie nie jest obecnie prowadzona działalność i gdzie nie prowadzi się badań środowiska. Zanieczyszczenie takich terenów nie pojawi się w zgłoszeniach dokonywanych przez podmioty korzystające ze środowiska. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi, które pozostaje niezauważone, może powodować zagrożenie dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, a także rozprzestrzeniać się poprzez wody gruntowe lub akumulować w łańcuchu pokarmowym. Jednak nie jest zasadne prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w sposób losowy. Takie rozwiązanie generuje zbyt wysokie, nieuzasadnione koszty, jednocześnie nie doprowadzając do wykrycia punktowych zanieczyszczeń. Sposób sformułowania ust. 1 w art. 101d ma służyć ograniczeniu poszukiwań prowadzonych przez starostę do terenów, na których prowadzona była działalność mogąca z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Rozwiązanie takie ma na celu ujednoczenie metodyki identyfikacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz ograniczenie kosztów badań wykonywanych w terenie jedynie do miejsc wytypowanych w drodze analizy dokumentów. W stosunku do obecnie obowiązujących przepisów propozycja ogranicza zakres prowadzonych przez starostę badań do miejsc związanych z prowadzeniem określonych działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi.

Nowy art. 101d ust. 1 pkt 4 wprowadza obowiązek, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonywane były przez akredytowane laboratorium. Jest to rozwiązanie konsekwentne i spójne z pozostałymi przepisami prawa ochrony środowiska. Zasada ta została wprowadzona, aby uzyskane wyniki mogły być uznane za wiarygodne. Należy przy tym zwrócić uwagę, że rozwiązanie takie wprowadzono konsekwentnie we wszystkich projektowanych zmianach przepisów dotyczących prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, czy to przez organy administracji, czy też podmioty korzystające ze środowiska.

Należy zwrócić uwagę, że wymóg taki zawarty jest w art. 147a Poś w odniesieniu do pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska (przepis jest stosowany np. do pomiarów emisji do powietrza, pomiarów jakości ścieków, pomiarów hałasu). Ponadto podobny przepis obowiązuje dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi (art. 20 ustawy szkodowej). Nie byłoby zasadne wprowadzanie odmiennych zasad badania zanieczyszczenia gleby i ziemi na terenach, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Rozwiązanie takie mogłoby skutkować nierównym traktowaniem podmiotów odpowiedzialnych za wykonanie badań lub pomiarów. Istotne jest, że przed przeprowadzeniem szczegółowych badań w niektórych przypadkach może istnieć wątpliwość, czy dane zanieczyszczenie jest zanieczyszczeniem historycznym, czy też aktualnym, podlegającym rygorom ustawy szkodowej. Zatem utrzymanie odmiennych przepisów w tym zakresie mogłoby powodować poważne problemy z ich stosowaniem.

Nowy art. 101d ust. 2 ogranicza obszar identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, tak aby zapewnić ochronę przed koniecznością wpuszczenia osób postronnych (np. w celu wykonania badań lub przeprowadzenia remediacji) na tereny, na których jest prowadzona działalność, której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo międzynarodowe.

Nowe przepisy art. 101d ust. 3 i 4 zostają wprowadzone w celu wyeliminowania działań ograniczających bądź uniemożliwiających wykonanie badań związanych z oceną zanieczyszczenia gleby i ziemi przez starostę lub upoważnioną przez niego osobę (np. pracownika laboratorium) na terenie władającego powierzchnią ziemi, na którym występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi. Stąd też zobowiązuje się władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia przeprowadzenia badań na terenie będącym w jego władaniu.

Nowy art. 101d ust. 5 ma umożliwić skorzystanie z dostępnych informacji na temat potencjalnie występujących historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, które znajdują się w posiadaniu władającego powierzchnią ziemi. Rozwiązanie takie przyjęto z uwagi na niezasadność prowadzenia nowych badań, w przypadku gdy są dostępne dane na temat zanieczyszczenia.

Nowy art. 101d ust. 6 obliguje starostę do sporządzenia wykazu potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Zobligowanie starosty do wykonywania tego zadania wynika z faktu, iż to starosta ma informacje na temat

historii danego terenu, a także prowadzi rejestr gruntów. Wciąż także, na podstawie dotychczasowych przepisów, spoczywał i spoczywa na nim obowiązek prowadzenia okresowych badań jakości gleby i ziemi (dotychczasowy art. 109 Poś). Co prawda rejestry prowadzone przez starostów na podstawie przepisów Poś (art. 110) zostały przekazane wojewodom, a następnie do rdoś, ale ich treść, kompletność i aktualność budzą poważne wątpliwości. Zatem dokonanie ponownej identyfikacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi na poziomie powiatów jest niezbędne.

W nowym art. 101d ust. 7 doprecyzowano zakres zawartych w wykazie sporządzanym przez starostę informacji na temat każdego z potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Informacje te są konieczne do podejmowania decyzji, kształtowania polityki i planowania finansowania remediacji zanieczyszczonych miejsc, a szczególnie do ustalenia harmonogramu zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi ustalanego przez rdoś (o którym mowa w nowym art. 101j).

Nowy art. 101d ust. 8 obliguje starostę do aktualizacji wykazu co 2 lata. Dzięki takiemu rozwiązaniu zawartość rejestru będzie stale aktualizowana danymi wpływającymi z poziomu powiatów i będzie mogła być wykorzystywana jako wiarygodne źródło informacji o postępach prowadzonej identyfikacji terenów oraz ich remediacji.

Zgodnie z nowym art. 101d ust. 9 dane zbierane przez starostę będą trafiać do rdoś, jako organu właściwego w sprawach historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.

Proponowany art. 101e ma na celu wykorzystanie wszystkich istniejących oraz zbieranych w różnych celach informacji o stanie gleby i ziemi w celu uzupełniania rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, o którym mowa w projektowanym art. 101c. Zobowiązanie podmiotu korzystającego ze środowiska do zgłaszania organowi informacji w tym zakresie (nowy art. 101e ust. 1) pozwoli na ograniczenie kosztów koniecznych do poniesienia przez organ. Należy zwrócić uwagę, że do prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi są obowiązane podmioty w ramach obowiązków wynikających z innych przepisów prawnych, takich jak obowiązek stwierdzenia szkody w środowisku w powierzchni ziemi, a także proponowane w związku z transpozycją dyrektywy IED obowiązki dla prowadzącego instalację wymagającą pozwolenia zintegrowanego: sporządzanie raportu początkowego, prowadzenie monitoringu w trakcie działania instalacji oraz

sporządzanie raportu końcowego.

Projektowany art. 101e ust. 3 ma umożliwić każdemu, kto stwierdził potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, zgłoszenie tego faktu do starosty, który będzie miał możliwość uwzględnić zgłoszone potencjalne historyczne zanieczyszczenie w sporządzanym przez siebie wykazie, o którym mowa w nowym art. 101d. Zgłoszenie będzie dobrowolne. Należy zwrócić uwagę, że w nowym art. 101e ust. 4, określającym zakres zgłoszenia, w pkt 2 i 3 zastosowano wyrażenie „w miarę możliwości”, które ogranicza zakres informacji wymaganych obligatoryjnie. Intencją zobligowania do zawarcia w zgłoszeniu określenia opisu stwierdzonej sytuacji wskazującej na występowanie potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi oraz dokumentacji, która uprawdopodobni jej wystąpienie (nowy art. 101e ust. 4 pkt 4), było ograniczenie niezasadnych zgłoszeń historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Doświadczenia wynikające ze stosowania analogicznego art. 24 ustawy szkodowej wskazują, że niezasadne zgłoszenia szkód w środowisku w powierzchni ziemi są dość powszechne, angażując siły i środki rdoś na prowadzenie postępowań wstępnych, których skutkiem jest odmowa wszczęcia postępowania na podstawie przepisów ustawy szkodowej. Mając zatem na względzie z jednej strony nieblokowanie możliwości zgłaszania, a z drugiej strony ograniczenie zgłoszeń całkowicie niezasadnych, proponuje się zobligowanie zgłaszającego do załączania dokumentacji, która uprawdopodobni występowanie zanieczyszczenia (m.in. dokumentów urzędowych, opracowań eksperckich, a nawet dokumentacji fotograficznej miejsca, na którym występuje degradacja, w tym np. zalegających odpadów, obumarłej roślinności). Ze względu na fakt, iż nie każdy zgłaszający ma możliwość przeprowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, nie jest uzasadnione obligatoryjne wymaganie załączania ich wyników. Jednakże należy mieć na uwadze, że badania zanieczyszczenia gleby i ziemi mogą być prowadzone np. w ramach państwowego monitoringu jakości gleby i ziemi oraz przez krajowe jednostki naukowo-badawcze w ramach realizacji różnych zadań. Źródłem danych w tym zakresie mogą być wyniki badań uzyskiwane w wyniku zlecenia przez potencjalnych nabywców nieruchomości gruntowych, szczególnie na terenach związanych z prowadzeniem działalności przemysłowej. W takich przypadkach załączenie wyników badań przez zgłaszającego nie powinno stanowić problemu.

Proponowany art. 101f stanowi nową wersję art. 107 Poś oraz jest analogiczny do art. 20 ustawy szkodowej, z tym że wprowadzono w nim zmianę doprecyzującą brzmienie. Obowiązek prowadzenia badań będzie można nałożyć nie „na obszarze, na którym istnieje przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi”, a na terenie, na którym prowadzona była przed dniem 30 kwietnia 2007 r. działalność mogąca z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz istnieją przesłanki wskazujące na występowanie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Dotychczasowy przepis art. 107 Poś trudno było zastosować do identyfikowania terenów zanieczyszczonych, z uwagi na fakt, że do prowadzenia badań można było zobowiązać dopiero po stwierdzeniu przekroczenia standardów jakości gleby lub ziemi. Powstawała więc trudna sytuacja, w której najpierw trzeba było przeprowadzić badania, aby zobowiązać do ich prowadzenia.

Możliwość nałożenia obowiązku prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi na władającego powierzchnią ziemi, który jest podmiotem korzystającym ze środowiska, daje organowi możliwość kontrolowania zanieczyszczonej gleby i ziemi oraz identyfikacji zanieczyszczeń w powierzchni ziemi, jak również skuteczności i słuszności przyjętej formy remediacji, bez przeznaczania na ten cel środków publicznych, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”. Zdecydowano nie wprowadzać możliwości nałożenia tego obowiązku na władającego powierzchnią ziemi, który nie jest podmiotem korzystającym ze środowiska, z uwagi na fakt, iż wykonanie tego obowiązku przez osobę fizyczną może być trudne do wyegzekwowania. Przepis dotychczasowego art. 107 Poś również dotyczył władającego powierzchnią ziemi podmiotu korzystającego ze środowiska.

Zdecydowano się zrezygnować z nakładania obowiązku prowadzenia badań na podmiot korzystający ze środowiska, który nie jest władającym powierzchnią ziemi, ale jest zidentyfikowanym sprawcą zanieczyszczenia, co byłoby rozwiązaniem analogicznym do zastosowanego w odniesieniu do określania zasad odpowiedzialności za przeprowadzenie remediacji (art. 101h). Wprowadzenie takiego rozwiązania mogłoby naruszać zasadę niedziałania prawa wstecz, jako że dotychczasowy art. 107 Poś nie przewidywał możliwości nakładania tego obowiązku na sprawcę zanieczyszczenia, a jedynie na władający powierzchnią ziemi podmiot korzystający ze środowiska.

Proponowany art. 101f ust. 2 wprowadza obowiązek, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonywane były przez akredytowane laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto wcześniej przy uzasadnieniu art. 101d ust. 1 pkt 4.

W związku z transpozycją dyrektywy IED z możliwości nałożenia tego obowiązku wyłączono podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane do remediacji, które posiadają pozwolenie zintegrowane. Źródłem obowiązków w tym zakresie dla tych podmiotów będą odpowiednie postanowienia w pozwoleniu zintegrowanym zobowiązujące do prowadzenia badań (projektowany art. 211 ust. 6 pkt 4).

Aby ograniczyć potrzebę wykonywania wciąż nowych, kosztownych badań wprowadzono w nowym art. 101f ust. 4 obowiązek przechowywania wyników tych badań przez okres 5 lat (analogicznie do dotychczasowego art. 107 ust. 2 Poś).

W nowym art. 101g wskazano, iż rdoś może wykonywać badania jedynie, gdy nie ma możliwości nałożenia tego obowiązku na władającego powierzchnią ziemi podmiot korzystający ze środowiska. Rozwiązanie takie jest zgodne z zasadą „zanieczyszczający płaci”. Projektowany art. 101g ust. 2 wprowadza obowiązek, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonywane były przez akredytowane laboratorium. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto wcześniej przy uzasadnieniu proponowanego art. 101d ust. 1 pkt 4.

Nowy art. 101g ust. 3 wskazuje rdoś, że wykonanie badań może zlecić w drodze zamówienia publicznego na jednorazowe badania lub, w zależności od potrzeb, wybrać stałego wykonawcę takich badań.

Przepis art. 101g ust. 4 i 5 zostaje wprowadzony w celu wyeliminowania działań ograniczających bądź uniemożliwiających wykonanie badań związanych z oceną zanieczyszczenia gleby i ziemi przez rdoś lub upoważnioną przez niego osobę (np. pracownika laboratorium) na terenie władającego powierzchnią ziemi, na którym występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi. Stąd też zobowiązuje się władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia przeprowadzenia badań na terenie będącym w jego władaniu. Przepis zawiera rozwiązanie analogiczne jak w aktualnie obowiązującym art. 17 ustawy szkodowej.

Projektowany art. 101h jest nową wersją art. 102 ust. 1–3 Poś, która dostosowuje stosowaną terminologię do przyjętej w pozostałej części nowego brzmienia rozdziału

o ochronie powierzchni ziemi. W przypadku przepisów, w odniesieniu do historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, w odróżnieniu od szkód w środowisku w powierzchni ziemi, objętych ustawą szkodową, przyjęto zasadę domniemania odpowiedzialności władającego powierzchnią ziemi za zanieczyszczenie gleby lub ziemi, w okresie jego władania. Od odpowiedzialności może się on zwolnić, udowadniając, że zanieczyszczenie spowodował inny podmiot oraz, że zanieczyszczenie nastąpiło bez jego zgody i wiedzy. Określanie odpowiedzialności za wykonanie remediacji istotnie odróżnia rozwiązania przyjęte dla historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi od przepisów ustawy szkodowej, w przypadku których dużo prostsze jest wykazanie bezpośredniego związku przyczynowo-skutkowego między prowadzoną działalnością a zanieczyszczeniem oraz jest jedną z przyczyn odrębnego uregulowania tych zagadnień.

Zaproponowany art. 101i jest analogiczny do dotychczasowego art. 102 ust. 4 i 5 Poś, natomiast jego konstrukcja została dostosowana do art. 16 ustawy szkodowej. Dodatkowo wprowadzono określenie odpowiedzialności za przeprowadzenie dotychczas niedokonanej rekultywacji terenów, które zostały zgłoszone na podstawie art. 12 ustawy wprowadzającej i uwzględnione w rejestrze zawierającym informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie standardów jakości gleby i ziemi, prowadzonym w przeszłości przez starostę. Rejestr ten na podstawie art. 36 ustawy szkodowej został przekazany wojewodzie, a następnie na podstawie art. 161 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – przekazany przez wojewodę do rdoś.

Przedmiotowy przepis określa wyjątki w stosunku do generalnych zasad odpowiedzialności za przeprowadzenie remediacji, określonych w art. 101h, wskazując okoliczności, w których odpowiedzialny za jej przeprowadzenie jest rdoś. Są to te szczególne sytuacje, w których zasada „zanieczyszczający płaci” nie może zostać w pełni zachowana, z uwagi na brak możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności za przeprowadzenie remediacji:

- władającego powierzchnią ziemi, który jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji na podstawie projektowanego art. 101h ust. 1,
- podmiotu, który został przez władającego powierzchnią ziemi wskazany jako inny sprawca zanieczyszczenia, które zostało dokonane po dniu objęcia władania nad

terenem przez władającego, który jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji na podstawie projektowanego art. 101h ust. 2.

Zwolnienie z obowiązku remediacji jest uzależnione od braku możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego albo sytuacji, gdy egzekucja taka okazała się bezskuteczna.

Z kolei dalej idącym szczególnym wyjątkiem jest nowy art. 101i pkt 3, który zwalnia władającego powierzchnią ziemi z obowiązku rekultywacji (pojęcie, które po nowelizacji ma zostać zastąpione terminem remediacja) na podstawie przepisów dotychczasowych – art. 12 ustawy wprowadzającej. Mamy tu do czynienia z prawem nabytym.

Dodatkowo – art. 101i pkt 4 (analogiczny do dotychczasowego art. 102 ust. 5 Poś) jest jedynym przypadkiem, gdy remediacji dokonuje rdoś, mimo możliwości zidentyfikowania i pociągnięcia do odpowiedzialności odpowiednio – władającego powierzchnią ziemi albo sprawcy, który nie jest zwolniony z obowiązku remediacji na podstawie art. 12 ustawy wprowadzającej. Utrzymanie tego przepisu wynika z potrzeby zachowania możliwości działania dla rdoś, gdy z uwagi na istniejące istotne zagrożenia dla zdrowia ludzi lub środowiska jest konieczne niezwłoczne podjęcie działań. Jednakże, dokonanie remediacji przez rdoś w tym przypadku nie powoduje naruszenia zasady „zanieczyszczający płaci”, gdyż projektowany art. 101k określa dla tego przypadku zasady zwrotu poniesionych przez rdoś kosztów remediacji.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że jeżeli władającym powierzchnią ziemi jest przedsiębiorca, to w powyższych przypadkach wykonanie remediacji przez rdoś może stanowić pomoc publiczną. Zatem niezależnie od projektowanych przepisów art. 101i, określających zasady odpowiedzialności administracyjnej za przeprowadzenie remediacji, muszą być w takiej sytuacji stosowane również odpowiednie przepisy odnoszące się do zasad udzielania pomocy publicznej. Do tej pomocy mają zastosowanie postanowienia Wytocznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska (Dz. Urz. UE C82 z 01.04.2008, str. 1).

W nowym art. 101i pkt 4 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b).

Proponowany art. 101j dotyczy harmonogramu zadań rdoś w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Obecnie występuje obowiązek remediacji miejsc, na

których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi na podstawie art. 102 ust. 4 Poś i obowiązek prowadzenia rejestru miejsc, m.in. na których obowiązek remediacji obciąża rdoś na podstawie art. 110 Poś (przepisy zmienione art. 35 ustawy szkodowej).

Aby zrationalizować prowadzoną przez rdoś politykę remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz ułatwić planowanie i wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na ten cel, proponuje się w projektowanym art. 101j opracowywanie przez rdoś harmonogramu obejmującego badania zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz remediację miejsc zanieczyszczonych, który uwzględni priorytetyzację zadań biorąc pod uwagę zarówno zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska, jak i możliwości finansowania działań w tym zakresie. Wprowadzony obowiązek przekazywania co 5 lat sprawozdania z realizacji zadań objętych tym harmonogramem Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska ma na celu zmobilizowanie organów do podejmowania zadań w tym zakresie. Natomiast obowiązek konsultowania projektu harmonogramu z zarządami funduszy ochrony środowiska ma zapewnić spójność polityki w zakresie finansowania remediacji.

Harmonogram remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi stanowi dokument planistyczny, podobny np. do wojewódzkiego programu ochrony środowiska (ale o znacznie węższym zakresie). Dokument ten nie decyduje o prawach i obowiązkach władających powierzchnią ziemi ani podmiotów korzystających ze środowiska. Obowiązki w zakresie ochrony powierzchni ziemi nakładane są w drodze decyzji (decyzje te wymieniono w uzasadnieniu do nowego art. 101c).

Celem opracowania harmonogramu jest uporządkowanie realizacji zadań przez rdoś. Harmonogram dotyczy jedynie terenów, na których to rdoś jest obowiązany do remediacji. Zatem dokument ten nie może być przyjmowany ani w drodze decyzji (nie dotyczy sprawy indywidualnej), ani w drodze aktu prawa miejscowego (nie może stanowić aktu powszechnie obowiązującego).

Zdecydowano dla jasności proponowanych przepisów umieścić przepisy dotyczące harmonogramu bezpośrednio po nowym art. 101i, który wskazuje obowiązki rdoś w zakresie remediacji. Także w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wprowadzono przepisy zobowiązujące do udostępniania harmonogramów.

W projektowanym art. 101j ust. 3 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b).

Nowy art. 101k dotyczy zwrotu kosztów remediacji, która została przeprowadzona przez rdoś, w przypadku gdy, z uwagi na zagrożenie życia lub zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku, jest konieczne niezwłoczne jej podjęcie. Proponowany art. 101k doprecyzowuje dotychczasowy art. 102 ust. 7–9 Poś i został zredagowany analogicznie do art. 23 ustawy szkodowej, aby zapewnić spójność regulacji w odniesieniu do historycznych zanieczyszczeń oraz szkód w środowisku w powierzchni ziemi, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r.

Nowy art. 101l w stosunku do dotychczasowych przepisów art. 106 Poś został uszczegółowiony, a jego konstrukcja ujednolicona z art. 13 ustawy szkodowej. Wprowadzona w związku z transpozycją dyrektywy IED definicja remediacji oraz związana z tym zmiana obowiązku oczyszczania gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości na „usunięcie lub zmniejszenie ilości, kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń ...” powoduje, że będzie konieczne przeprowadzenie bardziej szczegółowej analizy każdego przypadku terenu zanieczyszczonego, w tym zagrożenia zdrowia ludzi i środowiska. Zamieszczone w planie remediacji informacje stanowią podstawowe dane, konieczne do podjęcia decyzji co do określenia sposobu wykonywania remediacji. Zatem w proponowanym art. 101l ust. 2 zobowiązano obowiązanego do przeprowadzenia remediacji do przedłożenia wniosku o wydanie decyzji ustalającej plan remediacji, który zawiera projekt planu remediacji. Zakres projektu planu remediacji wskazuje art. 101l ust. 3.

Nowy art. 101l ust. 3 pkt 4 i 10 wprowadza wymaganie, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, których wyniki mają być elementem projektu planu remediacji, były wykonywane przez akredytowane laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto wyżej przy uzasadnieniu nowego art. 101d ust. 1 pkt 4.

W projektowanym art. 101l ust. 3 pkt 6 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b).

W nowym art. 101l ust. 4 określono zakres niezbędnych informacji, jakie muszą być

zawarte w decyzji ustalającej plan remediacji. W proponowanym art. 1011 ust. 5 wskazano organy właściwe do zaopiniowania wydawanej przez rdoś decyzji, które zostały wskazane analogicznie do dotychczasowych przepisów ustawy szkodowej, z uwzględnieniem zmian proponowanych obecnie do tych przepisów (szczegółowe uzasadnienie w rozdziale dot. przepisów ustawy szkodowej).

Nowy art. 1011 ust. 6 zostaje wprowadzony w celu wyeliminowania działań ograniczających bądź uniemożliwiających wykonanie remediacji oraz badań związanych z oceną zanieczyszczenia gleby i ziemi przez innego niż władający powierzchnią ziemi sprawcę lub upoważnioną przez niego osobę (np. pracownika laboratorium), czyli w przypadkach, w których nie posiada on tytułu prawnego do terenu, na którym występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi. Stąd też zobowiązuje się władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia przeprowadzenia badań i remediacji. Przepis stanowi ujednolicenie z art. 17 ustawy szkodowej.

Projektowany art. 101m upoważnia organ do nałożenia, w drodze decyzji, obowiązku przedłożenia projektu planu remediacji, w przypadkach gdy władający bądź inny sprawca zaniedbuje obowiązek przeprowadzenia remediacji, do której przeprowadzenia jest obowiązany. Obecnie sytuacja taka w odniesieniu do nałożenia obowiązku przeprowadzenia rekultywacji jest regulowana przez art. 362 ust. 6 Poś, jednakże art. 362, nie odnosząc się bezpośrednio do przepisów o ochronie powierzchni ziemi, nie zawiera żadnych wytycznych, co do sposobu określenia planu remediacji. Ponadto w projektowanych przepisach dodano obowiązek wezwania władającego lub sprawcy do przedłożenia wniosku o wydanie decyzji ustalającej plan remediacji zgodnie z nowym art. 1011 ust. 2 przed wydaniem decyzji obligującej do przeprowadzenia remediacji. Decyzja ta ustala plan remediacji na warunkach nałożonych przez rdoś oraz obliguje do zwrotu kosztów opracowania przez rdoś planu remediacji. Zatem istnieje potrzeba poinformowania obowiązanego do przeprowadzenia remediacji, że jeżeli będzie uchylał się od obowiązku remediacji i nie przedłoży wniosku, to zgodnie z nowym art. 1011 ust. 2, zostanie wydana decyzja na podstawie art. 101m ust. 1 pkt 2. W celu ujednolicenia wymagań analogiczne zmiany wprowadzono w art. 15 ustawy szkodowej.

W nowym art. 101m ust. 2 pkt 1 lit. d użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 w nowym pkt 31b).

Nowy art. 101m ust. 2 pkt 1 lit. c oraz pkt 2 lit. e wprowadza obowiązek, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonywane były przez akredytowane laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto przy uzasadnieniu nowego art. 101d ust. 1 pkt 4.

Proponowany przepis art. 101m ust. 7 zostaje wprowadzony w celu wyeliminowania działań ograniczających bądź uniemożliwiających wykonanie remediacji oraz badań związanych z oceną zanieczyszczenia gleby i ziemi przez innego niż władający powierzchnią ziemi sprawcę lub upoważnioną przez niego osobę (np. pracownika laboratorium), czyli w przypadkach, jeżeli nie posiada on tytułu prawnego do terenu, na którym występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi. Stąd też zobowiązuje się władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia przeprowadzenia badań i remediacji. Przepis stanowi ujednolicenie z art. 17 ustawy szkodowej.

Przesłanką wprowadzenia art. 101n jest zapewnienie zgodności wykonania remediacji z planem remediacji, ustalonym w drodze decyzji wydanej na podstawie nowego art. 101l lub 101m. Należy przy tym zwrócić uwagę, że plan remediacji określa m.in. sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia. Dokumentacja ta będzie podstawą dla rdoś do stwierdzenia zgodności przeprowadzonej remediacji z ustalonym planem remediacji. Przepis ten pozwala również, w przypadku stwierdzenia niezgodności z wydaną decyzją, zastosować przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków niepieniężnych. Proponowany przepis art. 101o wskazuje potrzebę ustalenia, w drodze decyzji, planu remediacji, również w przypadku gdy remediację wykonuje rdoś. W takim przypadku wydawana przez rdoś decyzja jest kierowana do władającego powierzchnią ziemi, w celu wyeliminowania działań ograniczających bądź uniemożliwiających wykonanie remediacji przez rdoś. Przepis stanowi ujednolicenie z art. 17 ustawy szkodowej.

Proponowane przepisy art. 101o ust. 2 pkt 1 lit. d oraz pkt 2 lit. e wprowadzają obowiązek, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonywane były przez akredytowane laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto wcześniej przy uzasadnieniu nowego art. 101d ust. 1 pkt 4.

W nowym art. 101o ust. 2 pkt 1 lit. d użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt nowy 31b Poś).

Dodanie art. 101p ma na celu uszczegółowienie zakresu oraz czynników, jakie należy brać pod uwagę przy dokonywaniu oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska. Bardzo istotnym i znacznie łagodzącym dotychczasowe przepisy uregulowaniem jest art. 101p ust. 3, który pozwala rdoś podjąć decyzję o zaniechaniu remediacji, jeżeli przeprowadzona ocena występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska wykaże, że takie zagrożenie nie występuje. Stwierdzenie przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi wszczyna procedurę nakładającą obowiązek wykonania remediacji. Jednakże przy opracowaniu planu remediacji zostaną zebrane dodatkowe dane mające wpływ na ocenę zanieczyszczenia. Istnieje zatem potrzeba umożliwienia rdoś podjęcia decyzji o zaniechaniu remediacji w wyjątkowych wypadkach. Taka sytuacja może mieć miejsce, gdy wcześniejsza ocena zanieczyszczenia sporządzona jedynie na podstawie analizy próbek nie zostanie potwierdzona szczegółową analizą zagrożenia opracowaną z uwzględnieniem postaci chemicznej zanieczyszczenia, jego biodostępności, unieruchomienia tych substancji w glebie, możliwych dróg rozprzestrzeniania się oraz potencjalnie narażonych ludzi i elementów środowiska. Efektem wszczętego postępowania będzie w tym wypadku wydanie decyzji zwalniającej władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcę z przeprowadzenia remediacji, zamiast wydania decyzji ustalającej plan remediacji.

Nowy art. 101p ust. 3 wprowadza możliwość dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia w sprawie sposobu oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska. Z uwagi na zakres rozporządzenia obejmujący zagadnienia higieny środowiska oraz planowany udział państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego w opiniowaniu projektu planu remediacji, zawierającego ocenę występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi, proponuje się wydanie przedmiotowego rozporządzenia w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia.

Analogiczne do art. 101p zmiany wprowadzono, dodając art. 17b w ustawie szkodowej.

W art. 101p ust. 2 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).

Wprowadzenie nowego art. 101r dotyczącego ustalania w planie remediacji sposobu prowadzenia remediacji łagodzi dotychczasowe przepisy i wprowadza doprecyzowanie zasad dokonywania wyboru najwłaściwszego sposobu przeprowadzenia remediacji. Wprowadzona w związku z transpozycją dyrektywy IED definicja remediacji oraz związane z tym zniesienie obowiązku bezwzględnego oczyszczania gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości powoduje, że będzie konieczne indywidualne określanie celów remediacji dla każdego terenu zanieczyszczonego. Nowy art. 101r określa dopuszczalne sposoby przeprowadzenia remediacji oraz przesłanki dotyczące wyboru sposobu przeprowadzenia remediacji. Jako najlepszą formę doprowadzenia środowiska do stanu właściwego przyjęto usunięcie zanieczyszczenia przynajmniej do dopuszczalnej zawartości substancji powodującej ryzyko (analogicznie do dotychczas obowiązującego obowiązku przywrócenia stanu gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości). Należy pamiętać, że jedynie ta forma remediacji daje gwarancję całkowitego usunięcia negatywnego wpływu na środowisko. Biorąc jednak pod uwagę proporcjonalność prowadzonych działań, doświadczenia związane ze stosowaniem dotychczasowych przepisów oraz uregulowania Unii Europejskiej (dyrektywy IED oraz dyrektywy ELD, a także projekt ramowej dyrektywy glebowej) zdecydowano dopuścić w ściśle określonych przypadkach możliwość przeprowadzenia remediacji sposobem innym niż usunięcie zanieczyszczenia.

Nowy art 101r ust. 1 pkt 2 wyszczególnia sposoby prowadzenia remediacji inne niż oczyszczanie. Istotne jest, że inne sposoby prowadzenia remediacji muszą prowadzić do usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska w danym przypadku. Zatem nie jest możliwe dowolne wybieranie sposobu prowadzenia remediacji, należy wykazać, że przy użyciu odpowiednich, wybranych środków doprowadzi się do usunięcia zagrożenia.

Nowy art. 101r ust. 3 określa warunki przeprowadzenia remediacji sposobem innym niż usunięcie zanieczyszczenia. W art. 101r ust. 3 pkt 1, zgodnie z możliwością wprowadzoną w art. 22 ust. 3 dyrektywy IED, przewidziano możliwość odstąpienia od oczyszczania na rzecz innej formy remediacji, gdy oczyszczanie nie jest technicznie wykonalne.

Oczyszczanie gleby lub ziemi samo w sobie może powodować negatywne skutki w środowisku, ponieważ może wymagać wejścia na teren z ciężkim sprzętem, wykopywania zanieczyszczonych mas ziemnych w celu oczyszczania ex situ itp. Proponowany art. 101r ust. 3 pkt 2 zapobiega prowadzeniu oczyszczania, gdy mogłoby ono spowodować niewspółmiernie wysokie negatywne skutki w środowisku. Dotyczy to przykładowo sytuacji, gdy na danym terenie znajdują się obiekty chronione na podstawie przepisów o ochronie przyrody, np. drzewa, które musiałyby ulec zniszczeniu w wyniku prowadzenia remediacji. Podobne, aczkolwiek węższe, rozwiązanie było dotychczas zawarte w § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi, który to przepis pozwalał na zachowanie na obszarach chronionych standardów wynikających ze stanu faktycznego, gdy zanieczyszczenie nie powodowało zagrożenia. Nowy art. 101r ust. 3 pkt 3 określa możliwość odstąpienia od oczyszczania z przyczyn finansowych. Prowadzenie oczyszczania do stanu dopuszczalnej zawartości substancji powodujących ryzyko nie zawsze jest uzasadnione z punktu widzenia analizy kosztów i korzyści, ponieważ usunięcie zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska może zostać osiągnięte poprzez zmniejszenie ilości zanieczyszczeń, ograniczenie ich rozprzestrzeniania się, a nawet prowadzenie długotrwałego samooczyszczania na terenach, na których droga narażenia na substancje powodujące ryzyko nie wskazuje na występowanie zagrożenia przy zachowaniu np. ograniczenia dostępu do terenu lub zmiany jego sposobu użytkowania.

Z kolei nowy art. 101r ust. 3 pkt 4 ma charakter porządkujący i jest związany z uchynieniem art. 13 ustawy wprowadzającej. Zapisana w art. 13 ustawy wprowadzającej możliwość odstąpienia od rekultywacji polegającej na przywracaniu zanieczyszczonej gleby lub ziemi do stanu wymaganego standardami jakości w przypadku zanieczyszczeń powstałych przed dniem 1 września 1980 r. na rzecz rekultywacji ograniczonej, polegającej na przeprowadzeniu działań wykluczających zagrożenie życia lub zdrowia ludzi bądź powstanie innych szkód oraz możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia, będzie mogła być realizowana poprzez remediację której definicję wprowadzono do projektu zmiany Poś (art. 3 nowy pkt 31b).

W nowym art. 101r użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt nowy 31b).

Art. 101s stanowi powtórzenie dotychczasowego przepisu art. 104 Poś, który obecnie obowiązuje. Zmiana polega na zamianie kryterium zanieczyszczenia, jakim są obecnie standardy jakości gleby i ziemi, na dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie nowego art. 101a ust. 5 oraz doprecyzowaniu brzmienia.

Uchylenie w Poś dotychczasowych art. 103 ust. 3 i 4, art. 104 i art. 105, a także art. 109 jest wynikiem wprowadzenia wyżej opisanych projektowanych przepisów.

3. Ochrona przed hałasem i obszary ograniczonego użytkowania

Zmiana art. 118c wynika ze zmian wprowadzonych do przepisów art. 145a.

Uchylenie w art. 135 ust. 5a i 5b Poś, stanowiących upoważnienie dla ministra właściwego do spraw transportu do wydania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, rozporządzenia określającego zakres, formę dokumentacji niezbędnej do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi krajowej, sposoby ograniczenia użytkowania terenu w obszarach ograniczonego użytkowania oraz rodzaje rekompensaty dla właścicieli nieruchomości położonych w obszarach ograniczonego użytkowania, związane jest m.in. z faktem, iż dyspozycja tego przepisu powinna być realizowana w ramach art. 135 ust. 1 Poś. Przepis art. 135 ust. 1 Poś daje wystarczającą podstawę do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania również dla dróg krajowych.

Nie jest zatem możliwe wydanie przedmiotowego aktu wykonawczego. Podjęta została próba wydania tegoż rozporządzenia przez ówczesnego Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, jednakże większość przepisów ujętych w projekcie rozporządzenia w sprawie dokumentacji i rekompensat dotyczących obszaru ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia polegającego na budowie dróg krajowych wykracza poza upoważnienie ustawowe. Wskazywane jest, iż zaproponowane w projekcie rozporządzenia rekompensaty są de facto odszkodowaniami określonymi w kodeksie cywilnym (postać tzw. rekompensaty pieniężnej oraz restytucji naturalnej). Ponadto z upoważnienia ustawowego nie wynika jasno, kto jest odpowiedzialny za sporządzenie dokumentacji niezbędnej do utworzenia

obszaru ograniczonego użytkowania, dlatego też nie jest możliwe jednoznaczne określenie właściwego do tego zadania podmiotu. Jednocześnie inne regulacje prawne, w tym art. 129 ww. ustawy, dają podstawę zarówno do wykupu nieruchomości, jak i odszkodowań za poniesioną szkodę w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania.

Należy również zauważyć, iż w przypadku innych inwestycji infrastrukturalnych (np. inwestycji kolejowych czy lotniskowych, czy pozostałych dróg publicznych) nie ma określonych jednolitych standardów dokumentacji niezbędnej do tworzenia obszarów ograniczonego użytkowania. Wydaje się, że nie jest właściwe wyróżnianie w tym zakresie dróg krajowych. Pozostawienie jednolitych przepisów dla każdej gałęzi daje szansę wypracowania jednolitej praktyki w tym zakresie.

Zmiana art. 135 ust. 5 jest konsekwencją uchylenia ust. 5a.

4. Instalacje i urządzenia

Dodanie art. 145a, art. 146a–146i i art. 157a oraz zmiana brzmienia przepisów art. 144, 145, 146 i 148 są podyktowane potrzebą przeniesienia do polskich przepisów niektórych postanowień rozdziałów III–VI dyrektywy IED. W tym celu niezbędne jest m.in. dostosowanie do zakresu spraw koniecznych do uregulowania w aktach wykonawczych do ustawy brzmienia przepisów upoważniających ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzeń w sprawie standardów emisyjnych (art. 146) i w sprawie pomiarów wielkości emisji (art. 148) oraz dodanie przepisu upoważniającego ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzeń, w których uregulowane zostaną kwestie realizacji Przejściowego Planu Krajowego (art. 146h i art. 146i).

Zmiany redakcyjne wprowadzone do art. 144 ust. 4 są wynikiem zmiany przepisów upoważniających do wydania rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji.

Nowy art. 157a zawiera definicje niektórych pojęć istotnych z punktu widzenia przeniesienia do Poś postanowień art. 32–35 dyrektywy IED, dopuszczających czasowe odstępstwa od ogólnych wymagań emisyjnych dla źródeł spalania paliw. Wśród tych definicji zamieszczono m.in. definicję źródła spalania paliw (odpowiadającą pojęciu obiektu energetycznego spalania z dyrektywy IED), uwzględniającą postanowienia art. 3 pkt 25 i art. 29 dyrektywy IED, mającą znaczenie zarówno dla przepisów tytułu

III działu II rozdziału 1 Poś, jak i dla przepisów rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy, które zostanie wydane na podstawie jej zmienianego art. 146.

Zasady łączenia źródeł, wynikające z art. 29 dyrektywy IED, będą miały zastosowanie do źródeł istniejących (rozumianych jako źródła, dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wniosek o wydanie pozwolenia na budowę złożono przed tym dniem, i zostały one oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.) dopiero od dnia 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem źródeł lub ich części objętych derogacjami traktatowymi, do których przy ustalaniu wielkości dopuszczalnych emisji – odpowiednio tlenków azotu i pyłu – zasady łączenia będą stosowane dopiero po dniu wskazanym w Akcie dotyczącym warunków przystąpienia ... oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej w Załączniku XII w Rozdziale 13 w Sekcji D punkcie 2 literze b i literze c. Stanowią o tym przepisy przejściowe art. 22 projektu ustawy. Odstępstwa od stosowania zasad łączenia do istniejących źródeł spalania paliw po dniu 31 grudnia 2015 r. dotyczą wyłącznie wymagań emisyjnych. Przy ustalaniu innych wymagań i warunków dotyczących źródeł spalania paliw zasady te są uwzględniane (np. przy ustalaniu czasu użytkowania źródła spalania paliw, który zgodnie z definicją podaną w nowym art. 157a ust. 1 pkt 3 liczony jest jako czas, w którym pracuje źródło jako całość lub dowolna jego część, z wyjątkiem okresów rozruchu i wyłączenia źródła określanych z zastosowaniem decyzji wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącej określenia okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych).

Zmiany brzmienia art. 145 i 146 Poś uwzględniają potrzebę implementacji przepisów art. 7 i 8 dyrektywy IED w zakresie objętych przez ten dokument technologii produkcji.

Nowy przepis art. 145a reguluje kwestie przekazywania pomiędzy organami ochrony środowiska i inspekcji ochrony środowiska informacji, danych, dokumentów lub deklaracji otrzymanych od podmiotów prowadzących instalacje i użytkowników urządzeń objętych standardami emisyjnymi. Dodanie tego przepisu ma związek z kontynuacją działań deregulacyjnych, które w odniesieniu do podmiotów prowadzących instalacje lub używających urządzenia objęte standardami emisyjnymi będą przejawiać się w ograniczeniu przekazywania przez te podmioty określonych informacji, danych, dokumentów i deklaracji, co do zasady, do jednego organu.

Tak jak ma to miejsce obecnie, standardy emisyjne, o których mowa w art. 146 ust. 1, w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów będą określane dla tych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów, o których mowa w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 146.

Dodanie do Poś przepisów art. 146a–146i stworzy ramy prawne wprowadzenia mechanizmów elastycznych określonych w art. 32, 33 i 35 dyrektywy IED – tzw. Przejściowego Planu Krajowego (zwanego dalej „PPK”), ograniczonego odstępstwa w całym okresie eksploatacji (opt-out) oraz odstępstw dla źródeł spalania paliw zasilających publiczne sieci ciepłownicze. Nie uwzględniono w tych przepisach derogacji dla małych systemów wydzielonych, wynikającej z art. 34 dyrektywy IED, ponieważ w Polsce takie systemy nie funkcjonują.

Mechanizmy elastyczne umożliwiają operatorom niektórych dużych źródeł spalania paliw (LCP), skorzystanie z czasowego odstępstwa od zastrzonych z dniem 1 stycznia 2016 r. wymagań emisyjnych wynikających z części 1 załącznika V do dyrektywy IED. Dla źródeł spalania paliw (rozumianych zgodnie z definicją podaną w nowym art. 157a ust. 1 pkt 8 i ust. 2), które spełniają warunki do zastosowania poszczególnych mechanizmów, w okresach odstępstw, obowiązywać będą wielkości dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, pyłu, dwutlenku siarki lub stopnie odsiarczenia, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r. Jednym z warunków skorzystania z tych mechanizmów jest przedłożenie ministrowi właściwemu do spraw środowiska lub organowi właściwemu do wydania pozwolenia odpowiednich deklaracji, wniosków lub dokumentów w określonych terminach. Jakkolwiek same odstępstwa będą skutkować od dnia 1 stycznia 2016 r., to dopełnienie tych czynności (złożenie wniosku, deklaracji lub przekazanie odpowiednich dokumentów) powinno nastąpić w terminach wcześniejszych odpowiednio do dnia 1 stycznia 2013 r. odnośnie do PPK, do dnia 1 stycznia 2014 r. odnośnie do opt-out oraz do dnia 30 czerwca 2015 r. dla odstępstw dla źródeł zasilających publiczne sieci ciepłownicze. W przypadku PPK i odstępstwa opt-out terminy te wynikają bezpośrednio z art. 32 ust. 5 i art. 33 ust. 1 lit. a dyrektywy IED, natomiast termin dla trzeciego z odstępstw został ustalony, przy uwzględnieniu art. 35 ust. 2 tej dyrektywy, zobowiązującego państwa członkowskie do przekazania do Komisji Europejskiej, najpóźniej do dnia 1 stycznia 2016 r., odpowiednich informacji i danych dotyczących źródeł objętych odstępstwem.

W projektowanych przepisach przyjęto, że jeżeli warunkiem odstępstwa jest określona wartość nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw, to zważywszy na fakt, że odstępstwa obejmować będą okres od dnia 1 stycznia 2016 r., konieczne będzie przy ustalaniu nominalnej mocy cieplnej źródła uwzględnienie zasad łączenia, o których mowa w nowym art. 157a ust. 2. Zasady te będą także stosowane w okresie odstępstwa opt-out przy ustalaniu czasu użytkowania źródła spalania paliw korzystającego z tego odstępstwa. Czas ten – istotny z punktu widzenia oceny wykorzystania przewidzianego dla źródła limitu 17 500 godzin jego użytkowania (albo 32 000 godzin w przypadku źródła opalanego lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej poniżej 5800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45% wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60% wagowo i zawartości tlenu wapnia w popiele powyżej 10%) – będzie liczony niezależnie od tego, ile i które części źródła będą eksploatowane. W art. 146a ust. 4 uregulowano także kwestie wymagań emisyjnych dla źródeł spalania paliw, które pomimo złożonej przez prowadzącego instalację deklaracji, o której mowa w ust. 1 tego przepisu, będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2023 r. lub po dniu, w którym wykorzystany zostanie limit czasu użytkowania odpowiednio 17 500 albo 32 000 godzin.

Zastosowanie do danego źródła spalania paliw jednego z trzech uwzględnionych w ustawie mechanizmów derogacyjnych wyklucza zastosowanie do tego źródła pozostałych dwóch mechanizmów.

Szczegółowe wymagania dotyczące PPK są określone w art. 32 dyrektywy IED oraz w decyzji wykonawczej Komisji z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych. W myśl postanowień dyrektywy IED, w przypadku podjęcia decyzji o skorzystaniu z mechanizmu PPK, państwo członkowskie powinno było przesłać projekt PPK do Komisji Europejskiej do dnia 1 stycznia 2013 r. Projekt polskiego PPK został sporządzony i przekazany do KE w wymaganym terminie.

Prawne uwarunkowania dla prawidłowej realizacji PPK w Polsce, w tym obowiązki podmiotów prowadzących źródła spalania paliw objęte PPK, wprowadzają nowe przepisy art. 146d–146i.

Jednocześnie przyjęto, że nieprzestrzeganie wymagań wynikających z PPK podlegać będzie przepisom w sprawach o wykroczenia i zaproponowano art. 339a Poś.

Brzmienie art. 339 tego przepisu zostało zmienione także wskutek wprowadzenia zmian do przepisów art. 145 i 146 Poś.

Zmiana art. 147a (oraz odpowiednio pozostałych przepisów Poś), polegająca na doprecyzowaniu pojęcia „pomiaru” poprzez dodanie sformułowania „w tym pobieranie próbek” wynika z problemów interpretacyjnych występujących w orzecznictwie administracyjnym oraz sygnalizowanych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, zwanemu dalej „GIOŚ”. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2010 r. (IV SA/Wa 1969/09), w ocenie Sądu „brak jest bowiem wystarczających podstaw do tego, aby przez „zapewnienie wykonania pomiarów wielkości emisji” rozumieć również „pobieranie próbek”, bowiem Poś, pomimo, iż w art. 3 pkt 21 stanowi, iż „ilekroć w ustawie tej mowa o pomiarze, rozumie się przez to również obserwacje oraz analizy”, zawiera przepisy rozróżniające pojęcia „pobranie próbek” i „wykonanie pomiarów”. WSA wskazał, iż „interes ochrony środowiska wymagałby, aby wszystkie czynności związane z wykonywaniem pomiarów, w tym także czynności pobierania próbek, były przeprowadzane przez podmioty posiadające stosowane akredytacje”.

Dodatkowo zmianę ust. 1a w art. 147a wprowadzono w celu umożliwienia pobierania próbek do badań również przez prowadzących instalację lub użytkowników urządzenia, posiadających certyfikat systemu zarządzania jakością, którzy wykonują pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska we własnym laboratorium, także gdy jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.

Zmiana brzmienia art. 148 bierze się z konieczności dodania do tego przepisu wytycznych, którymi powinien kierować się organ wydający na jego podstawie akt wykonawczy do ustawy oraz z dostosowania zakresu upoważnienia do potrzeb wynikających z transpozycji dyrektywy IED.

W art. 150 uchylono odniesienie do nieistniejących przepisów art. 56 ust. 4.

W art. 152 dokonano zmian porządkujących w odniesieniu do przypadków zmiany w eksploatacji instalacji, która została zgłoszona właściwemu organowi ochrony środowiska oraz zmiany w zakresie danych lub informacji zawartych w dokonanych zgłoszeniach instalacji.

W art. 153 w ust. 2 uchylono pkt 3 dotyczący instalacji wymagających zgłoszenia z uwagi na powodowanie hałasu. W trybie art. 153 ust. 1 Poś, którego brzmienie nie

było dotychczas zmieniane w czasie obowiązywania tego przepisu, od dnia 1 października 2001 r., wydane były trzy rozporządzenia przez Ministra Środowiska. W żadnym z tych rozporządzeń nie objęto zgłoszeniami – ze względu na brak merytorycznego uzasadnienia – instalacji, z których emitowany jest hałas do środowiska. Także obecnie potrzeba taka nie występuje. Od 2005 r. instalacje emitujące hałas do środowiska nie są objęte systemem pozwoleń emisyjnych, natomiast w myśl art. 115a Poś, organ ochrony środowiska, po stwierdzeniu, na podstawie pomiarów, że w wyniku działalności zakładu przekraczane są dopuszczalne poziomy hałasu, jest obowiązany wydać dla tego zakładu decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu. W decyzji takiej organ ochrony środowiska określa dopuszczalne poziomy hałasu oraz, w razie potrzeby, wymagania mające na celu nieprzekraczanie dopuszczalnych poziomów hałasu poza zakładem.

Zmiana przepisu art. 169 wynika z konieczności dostosowania brzmienia tego przepisu do zakresu wymagań, które należy określić w jednym z rozporządzeń wydawanych w trybie tego przepisu, przenoszącym do polskiego prawa postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. W obecnym stanie prawnym zakres art. 169 nie pozwala na prawidłową i pełną transpozycję postanowień dyrektywy 2004/42/WE. W szczególności problem dotyczy określenia dla programu monitorowania wymagań, o którym mowa w art. 6 tej dyrektywy. W Polsce podstawowe wymagania, wynikające z art. 3 i załączników I i II, są określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. Nr 11, poz. 72, z późn. zm., wydanym na podstawie art. 169 Poś). W 2007 r. w Ministerstwie Gospodarki opracowano także projekt rozporządzenia, który w założeniu miał stanowić akt transponujący do naszego prawa wymagania art. 6 dyrektywy 2004/42/WE. Prace nad tym rozporządzeniem nie zostały jednak dotychczas sfinalizowane z uwagi na brak odpowiedniego przepisu upoważniającego.

Ponieważ do dnia dzisiejszego brakuje w Polsce uregulowania gwarantującego prawidłową, pełną implementację art. 6 dyrektywy 2004/42/WE, zaproponowano zmianę zakresu przedmiotowego upoważnienia do wydania rozporządzenia, zamieszczonego w art. 169 ustawy – Poś, co umożliwi ministrowi właściwemu do spraw gospodarki uregulowanie, w drodze rozporządzenia, kwestii związanych z monitorowaniem wymagań dotyczących zawartości LZO w niektórych wprowadzanych do obrotu farbach i lakierach przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów.

W kontekście tej regulacji istotne znaczenie ma także ustalenie podziału kompetencji w zakresie kontroli tych produktów u ich producentów, importerów, sprzedawców hurtowych i detalicznych oraz użytkowników. Z uwagi na fakt, że regulacja dotyczy jakości dwóch rodzajów produktów wprowadzanych w Polsce do obrotu (lakierów i farb przeznaczonych do powlekania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów), organami właściwymi do prowadzenia kontroli tych produktów są organy – Inspekcji Ochrony Środowiska, Inspekcji Handlowej oraz nadzoru budowlanego. Zmieniany przepis art. 169 oraz dodany art. 168a zostały doprecyzowane poprzez wskazanie zakresu programu monitorowania oraz zadań organów realizujących kontrole w ramach tego programu, w tym przekazywania informacji o wynikach tych kontroli. Wprowadzenie pkt 3 w art. 169 jest uszczegółowieniem art. 168.

Zmiana art. 175 i art. 178 jest konsekwencją zmiany art. 147a.

5. Pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii

Zmiana art. 181 ma na celu dostosowanie brzmienia tego artykułu do zmian art. 189–191 Poś.

Zmiana art. 183 ma na celu usprawnienie przepływu informacji pomiędzy różnymi organami ochrony środowiska – ostateczne decyzje udzielające pozwoleń na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii organ je wydający będzie przekazywał wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Zmiany art. 183b wynikają z art. 4 dyrektywy IED, dotyczącego możliwości regulowania sytuacji, gdy jedna instalacja jest prowadzona przez kilku operatorów (pod

warunkiem określenia ich odpowiedzialności). Doświadczenia z funkcjonowania obecnych przepisów wskazują, iż umożliwienie kilku prowadzącym oznaczone części jednej instalacji objęcia jej jednym pozwoleniem pozwoli rozwiązać szereg problemów prawnych, zgłaszanych przez prowadzących instalacje oraz przez organy administracji. Zaproponowane przepisy umożliwiają prowadzącym instalację podjęcie decyzji co do określenia zakresu odpowiedzialności poszczególnych podmiotów za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska.

Zmiana art. 184 ust. 1, jest konsekwencją treści nowego art. 217 wskazującego na możliwość wydania nowego pozwolenia zintegrowanego z urzędu, w przypadku gdy zachodzi konieczność ujednoczenia treści pozwolenia zintegrowanego.

Zmiana art. 184 ust. 2 wynika z wprowadzenia art. 183b. Dodatkowo wprowadzono zmiany (nowy pkt 10a) uwzględniające fakt, że eksploatacja instalacji w warunkach rozruchu i wyłączania wiąże się zazwyczaj z innymi warunkami i wielkościami emisji. W związku z tym do prawidłowego ukształtowania warunków pozwolenia, jest niezbędne dokładne określenie momentu w którym kończy się okres rozruchu i zaczyna okres wyłączania instalacji.

Zmiana art. 184 ust. 4, przez dodanie pkt 4, dotycząca załączania do wniosku o wydanie pozwolenia kopii wniosku o wydanie decyzji albo kopii decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z kopią załączników, jeżeli została wydana, jest rozszerzeniem zakresu istniejącego obecnie przepisu o tym brzmieniu, który dotyczy pozwoleń zintegrowanych, na wszystkie pozwolenia sektorowe. Zmiana ta usprawni przepływ pomiędzy organami ochrony środowiska informacji dotyczących środowiskowych aspektów funkcjonowania instalacji.

Zmiana art. 187 polegająca na dodaniu ust. 1a i 1b zapewni organowi właściwemu w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku wpływ na sposób i wysokość ustanawianego zabezpieczenia roszczeń w decyzjach wydawanych przez inne organy ochrony środowiska.

Propozycja zmiany ust. 6 art. 187 Poś wynika z faktu, iż w obowiązującym prawie oraz na podstawie zebranych w tym zakresie doświadczeń nie można wskazać konkretnych metod określania wysokości ustanawianego zabezpieczenia. W związku z tym proponuje się zmianę brzmienia upoważnienia do wydania rozporządzenia polegającą na zamianie sformułowania „metody określania wysokości zabezpieczenia roszczeń” na „sposoby określania wysokości zabezpieczenia roszczeń”.

W art. 188 ust. 1 wprowadzono przepis o nieoznaczonym terminie obowiązywania pozwoleń zintegrowanych, które do tej pory wydawane były na czas określony nie dłuższy niż 10 lat. Projektowany przepis ogranicza zbędne obciążenia podmiotów gospodarczych, które ponosiły dodatkowe koszty związane z wydawaniem nowego pozwolenia co 10 lat. Likwiduje także zbędną barierę administracyjną oraz ogranicza obowiązki organów administracji. Wysoki poziom ochrony środowiska oraz jakość pozwoleń będą zachowane, gdyż zgodnie z wymaganiami dyrektywy IED, a także zgodnie z wymaganiami proponowanych art. 215 i art. 216 Poś treść pozwoleń zintegrowanych będzie analizowana i, w razie konieczności, zmieniana co 5 lat oraz każdorazowo po ukazaniu się nowej konkluzji BAT. Nie ma zatem żadnego uzasadnienia dla oznaczonego terminu obowiązywania pozwoleń zintegrowanych. Rozwiązanie takie funkcjonuje w większości krajów Unii Europejskiej, a dotychczasowe regulacje stanowiły dodatkowe obciążenie dla polskich przedsiębiorców w stosunku do ich konkurentów w Unii Europejskiej. Zniesienie obowiązku wydawania co 10 lat nowych pozwoleń zintegrowanych spowoduje, że nie będzie pobierana opłata skarbowa za ich wydanie, więc z tego tytułu zostaną uszczuplone dochody jednostek samorządowych. Jednakże wynika to ze zmniejszenia obciążeń dla tych jednostek związanych z dokonywaniem określonych czynności przez te jednostki. Istnieje jednak potrzeba umożliwienia uzyskania pozwolenia zintegrowanego tym podmiotom, dla których problematyczne byłoby uzyskanie nowego pozwolenia zintegrowanego na czas nieoznaczony. Nie można bowiem wykluczyć, że zważywszy na uwarunkowania dotyczące postępowania kompensacyjnego (wynika to z art. 225–229 Poś), jak również na zaostrzenie od dnia 1 stycznia 2020 r. poziomu dopuszczalnego w powietrzu dla pyłu zawieszonego PM 2,5, uzyskanie pozwolenia zintegrowanego na czas nieoznaczony dla niektórych instalacji nowo budowanych lub zmienionych w sposób istotny byłoby utrudnione.

Przy zachowaniu niezmienionego brzmienia przepisów nie byłoby możliwe udzielenie pozwolenia zintegrowanego na czas oznaczony podmiotom zainteresowanym uzyskaniem takiego pozwolenia. Podkreślenia wymaga, iż nadal jako zasada pozostanie wydanie pozwoleń zintegrowanych na czas nieoznaczony, a możliwość udzielenia pozwolenia zintegrowanego na czas oznaczony będzie zależna od woli podmiotu. Przepis art. 188 ust. 1 doprecyzowano także w pkt 3 w zakresie rozruchu i wyłączenia instalacji. Zmiana ust. 2 wynika ze zmiany art. 183b.

Zmiany art. 189–191 Poś uproszczą dotychczasową procedurę przenoszenia praw i obowiązków wynikających z pozwoleń dotyczących instalacji przy jej nabywaniu i prowadzić będą do zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla organów oraz dla nabywców instalacji, którzy w myśl obecnych przepisów muszą występować o takie przeniesienie przed nabyciem tytułu prawnego do instalacji. Taki przepis utrudniał jego wykorzystanie i powodował szereg problemów, np. podmioty często dowiadywały się o nim po zakończeniu transakcji, co oznaczało, że nabywca nie mógł eksploatować instalacji, gdyż musiał złożyć wniosek o wydanie nowego pozwolenia i czekać na wydanie decyzji. Zgodnie z przepisami projektu, prawa i obowiązki dotyczące instalacji będą przenoszone automatycznie z chwilą nabycia instalacji lub jej oznaczonej części. W związku ze zmianami niezbędne było także uchylenie ust. 12 w części I załącznika do ustawy o opłacie skarbowej odnoszącego się do opłaty za wydanie decyzji o przeniesieniu praw i obowiązków wynikających z pozwoleń na wprowadzanie substancji i energii do środowiska wydawanych na podstawie przepisów o ochronie środowiska oraz pozwoleń wodnoprawnych.

Zmiany art. 193 i 199 Poś mają na celu dostosowanie ich brzmienia do zmian przepisów dotyczących przenoszenia praw i obowiązków wynikających z pozwoleń. Ponadto zmniejszają obciążenia administracyjne, gdyż zmieniają sposób wygaszania pozwoleń, dla których upłynął czas obowiązywania na wynikający wprost z mocy prawa, zamiast wydawania przez właściwy organ decyzji o wygaszeniu.

Zmiana art. 195 ust. 1 pkt 2 doprecyzowuje istniejące przepisy dotyczące cofnięcia lub uchylecia pozwoleń w przypadku zmiany przepisów dotyczących ochrony środowiska. Obecne brzmienie tego punktu ogranicza się do zmian uniemożliwiających emisję na warunkach określonych w pozwoleniu. Jednakże w pozwoleniach zintegrowanych określa się także inne niż emisja istotne warunki korzystania ze środowiska, których niemożliwość realizacji powinna stanowić podstawę do cofnięcia lub uchylecia pozwolenia. Wprowadzenie pkt 5 wynika ze zmian wprowadzonych w nowych art. 215 i 216 i ma na celu jasno określić konsekwencje braku dostosowania pozwoleń do wymagań konkluzji BAT.

Zmiana brzmienia art. 201 ust. 1 Poś wynika bezpośrednio z transpozycji art. 2 ust. 2 dyrektywy IED. Materia wyłączająca instalacje lub ich części, stosowane wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych z obowiązku uzyskania pozwolenia zintegrowanego obecnie jest

regulowana w objaśnieniach do załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska wydanego na podstawie art. 201 ust. 2. Przepisy wyłączające instalacje badawcze z obowiązku uzyskania pozwolenia zintegrowanego powinny stanowić uregulowania ustawowe.

Zmiana art. 202 ust. 1 wynika z wprowadzenia zmian redakcyjnych w art. 204 Poś zaproponowanych przez Radę Legislacyjną, dotyczących przepisu o niezalecaniu technik i technologii w pozwoleniach. Zmiana ust. 2 w art. 202 ma na celu dostosowanie sposobu ustalania dopuszczalnej wielkości emisji do powietrza w pozwoleniach do wymagań dyrektywy IED – odnosi się do gazów lub pyłów wymienionych w konkluzjach BAT oraz standardach emisyjnych z instalacji.

W zmianie ust. 2a w art. 202 zmodyfikowano przepis mówiący o nieustalaniu w pozwoleniach zintegrowanych emisji niezorganizowanej do powietrza. Dla określonych rodzajów działalności przemysłowej konkluzje BAT mogą opisywać ten rodzaj emisji, i zgodnie z art. 15 dyrektywy IED, będzie musiał on być normowany w pozwoleniu. W celu uniknięcia potencjalnego konfliktu przepisów wprowadzono wyjątek dla sytuacji, w których konkluzje BAT ten rodzaj emisji określają. Uzupełniono także przepis o emisję za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej, co jest doprecyzowaniem istniejących przepisów zgodnym z aktualną ich wykładnią.

W ust. 4 dokonano zmian redakcyjnych związanych z wejściem w życie nowej ustawy o odpadach z dnia 14 grudnia 2012 r.

Zmiana art. 204 jest kluczowa dla prawidłowej implementacji dyrektywy IED, gdyż ustala nadrzędną rolę granicznych wielkości emisyjnych przy określaniu dopuszczalnych wielkości emisji w pozwoleniach zintegrowanych. Przepis ten umocowuje ustawowo obowiązek spełniania granicznych wielkości emisyjnych, określanych w konkluzjach BAT, które jako decyzje wykonawcze Komisji Europejskiej publikowane są w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W ust. 2 i 3 tego artykułu wprowadzono przepisy transponujące art. 15 ust. 4 dyrektywy IED, który wprowadza możliwość i zasady udzielania pozwoleń z odstępstwami od granicznych wielkości emisyjnych zawartych w konkluzjach BAT. Na podstawie posiadanych informacji organ wydający pozwolenie powinien ocenić, biorąc pod uwagę określone ogólne kryteria, czy zachodzą przesłanki do udzielenia odstępstwa, o które wnioskuje prowadzący instalację. Odstępstwo takie może być udzielone, m.in. pod warunkiem że nie zostaną naruszone obowiązujące standardy

emisyjne. Ponadto w ust. 4 wskazano schemat postępowania w przypadku braku publikacji konkluzji BAT, zapewniający, że instalacja nie będzie powodować przekroczenia standardów jakości środowiska oraz standardów emisyjnych.

Uchylenie w art. 206 ust. 2–5 oraz w art. 207 ust. 2 i 3 Poś dotyczy istniejących obecnie martwych przepisów (w tym niewykorzystywanego upoważnienia do wydania rozporządzenia) dotyczących granicznych wielkości emisji, które należy uchylić, aby zapewnić funkcjonowanie nowych rozwiązań niezbędnych do prawidłowej transpozycji dyrektywy IED. Przepisy te były wcześniej wprowadzone, aby dać możliwość ministrowi właściwemu do spraw środowiska ustalania ogólnie wiążących wielkości emisji dla instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Obecnie są one zbędne, gdyż wymagania te będą ustalane na poziomie prawa Unii Europejskiej (konkluzje BAT).

Nowe brzmienie art. 207 ust. 1 pkt 6 Poś wynika wprost z konieczności transpozycji art. 14 ust. 3 oraz art. 13 ust. 7 dyrektywy IED. Aktualne brzmienie tego punktu odnosi się do informacji na temat najlepszych dostępnych technik publikowanych zgodnie z art. 16 dyrektywy 1996/61/WE, która przestała obowiązywać państwa członkowskie w dniu 7 stycznia 2014 r., gdyż zastępuje ją dyrektywa IED. Dodatkowo doprecyzowano przepis, że pkt 2 w ust. 1 art. 207 o uwzględnianiu czasu niezbędnego do wdrożenia najlepszych dostępnych technik, poprzez dodanie słowa „poszczególnych”, aby podkreślić, iż dla danej działalności jest kilka możliwych do zastosowania najlepszych dostępnych technik i czas wdrożenia każdej z nich powinien być uwzględniany przy ich wyborze.

W zmienianym art. 208 doprecyzowano obowiązujący obecnie zakres informacji, które powinien zawierać wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego. W przypadku wielkości emisji hałasu, ilości i składu ścieków i ilości wykorzystywanej wody, o których mowa w art. 208 ust. 2 pkt 1 lit. c–e wyraz „planowanej” zastąpiono wyrazem „prognozowanej”, aby wartości opisywane we wnioskach o wydanie pozwoleń były oparte na danych lub obliczeniach.

Dodatkowo, aby ograniczyć zbędne obciążenia administracyjne, o których informują prowadzący instalację oraz organy właściwe do wydania pozwoleń, doprecyzowano w ust. 2 pkt 1 lit. d, iż we wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego (oraz samym pozwoleniu) normować należy jedynie ścieki przemysłowe, bez wód opadowych i ścieków bytowych.

W ust. 2 pkt 2 tego artykułu wprowadzono obowiązek uzasadnienia dla proponowanych wielkości emisji, w przypadku gdy prowadzący instalację ubiega się o udzielenie odstępstwa od granicznych wielkości emisji, o którym mówi art. 15 ust. 4 dyrektywy IED. Przepis ten ma na celu zapewnienie organowi wydającemu pozwolenie niezbędnych informacji do przeprowadzenia oceny, czy takiego odstępstwa udzielić. Przepis ten ma istotne znaczenie dla zapewnienia prawidłowego przebiegu procesu udzielania pozwolenia z odstępstwem od granicznych wielkości emisji.

Ponadto w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a, dodaje się, kluczowy dla prawidłowej transpozycji dyrektywy IED w zakresie ochrony powierzchni ziemi i wód gruntowych, obowiązek zawarcia we wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego – raportu początkowego. Ma on być sporządzany jedynie w przypadku, gdy eksploatacja instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego jest związana z wykorzystywaniem, produkcją lub uwalnianiem substancji powodującej ryzyko oraz, co jest kluczowe tym przepisem, występuje ryzyko zanieczyszczenia terenu zakładu. Należy podkreślić, iż sam fakt produkcji, wykorzystywania lub uwalniania tych substancji, zgodnie z dyrektywą IED, nie stwarza ryzyka zanieczyszczenia – ryzyko to powinno być przeanalizowane we wniosku o wydanie pozwolenia, i dopiero po uznaniu, że występuje realna możliwość zanieczyszczenia terenu zakładu – raport początkowy jest wymagany. Ma on dotyczyć stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko. W art. 208 ust. 4 określono, jakie informacje ma zawierać raport początkowy. Przepisy te stanowią transpozycję art. 12 ust. 1 lit. e w powiązaniu z art. 22 ust. 2 dyrektywy IED. Należy zwrócić uwagę, że przepis ten wprowadza m.in. wymaganie, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiary zawartości substancji powodujących ryzyko w wodach gruntowych, w tym pobieranie próbek, których wyniki są elementem raportu początkowego, wykonywane były przez akredytowane laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto przy uzasadnieniu nowego art. 101d ust. 1 pkt 4. Dodatkowym wymaganiem jest obowiązek wykonywania tych badań i pomiarów w sposób umożliwiający porównanie z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym (dotyczy to przypadku, gdy raport początkowy dla danej instalacji jest wymagany). Wprowadza się również w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. b i c obowiązek przedstawienia opisu stosowanych sposobów zapobiegania emisjom do gleby, ziemi

i wód gruntowych oraz propozycji dotyczących prowadzenia systematycznej oceny ryzyka ich zanieczyszczenia lub badań zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w wodach gruntowych. Przepisy te stanowią transpozycję dyrektywy IED (art. 14 ust. 1 lit. b i e). Istotne jest, że obowiązki te dotyczą jedynie instalacji, których eksploatacja obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodującej ryzyko.

W art. 208 ust. 6 wprowadzono obowiązek dołączania do wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego kopii programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251, lub kopii raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253 Poś, jeżeli był opracowany. Zmiana ta ma na celu dokładniejszą transpozycję postanowień dyrektywy IED związanych z usprawnieniem przepływu informacji pomiędzy organami ochrony środowiska.

Ponadto doprecyzowano formę, w jakiej należy składać wniosek o wydanie pozwolenia oraz wprowadzono przepis o załączaniu kopii programu zapobiegania awariom, lub kopii raportu o bezpieczeństwie, jeżeli był opracowany, w celu prawidłowej transpozycji art. 12 dyrektywy IED.

W zmienianym art. 209 ust. 1 wprowadzono, zgodnie z wnioskami Najwyższej Izby Kontroli, stały termin 14 dni na przekazanie przez organy ministrowi właściwemu do spraw środowiska kopii wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego.

W zmienianym art. 210 ust. 3 zamieniono maksymalną wysokość opłaty rejestracyjnej z 3000 euro na 12 000 złotych. Kwotę tę przeliczono za pomocą średniego kursu euro w NBP w latach 2010–2011, który wyniósł 4,0572 zł i został zaokrąglony do 4 zł. Zmiana ta usunie zbędne obciążenie administracyjne uciążliwe zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorców polegające na konieczności ustalenia kursu euro przy dokonywaniu wniesienia opłaty rejestracyjnej w złotych.

W zmienianym art. 211 ust. 2 wprowadzono obowiązek określania w pozwoleniu zintegrowanym konieczności informowania, przez prowadzących instalację, o naruszeniu warunków tego pozwolenia organu go wydającego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Przepis ten wynika wprost z art. 8 dyrektywy IED.

W ust. 3 tego artykułu wprowadzono obowiązek określania w pozwoleniu zintegrowanym dopuszczalnej wielkości emisji dla takich samych lub krótszych okresów i tych samych warunków odniesienia, co graniczne wielkości emisyjne. Przepis ten stanowi transpozycję art. 15 ust. 3 lit. a dyrektywy IED i ma istotne

znaczenie dla prawidłowej jej implementacji. Zdecydowano się nie wprowadzać przewidzianej dyrektywą IED możliwości określania dopuszczalnych wielkości emisji dla innych wartości, okresów i warunków referencyjnych niż określone w konkluzjach BAT, gdyż prowadziłyby to do niejasności przy ustalaniu zgodności eksploatacji z wydanym pozwoleniem i spełnianiu przez instalacje wymagań wynikających z BAT, a także prowadziłyby do wydłużenia procedury wydawania pozwoleń zintegrowanych.

W ust. 4 tego artykułu opisano sposób określania warunków pozwolenia w sytuacji, gdy konkluzje BAT nie zawierają granicznych wielkości emisji. Stanowi to transpozycję art. 14 ust. 4 dyrektywy IED, natomiast ust. 5 odnosi się analogicznie do określania wymogów monitoringu.

W celu transpozycji art. 14 ust. 1 lit. d dyrektywy IED w art. 211 w ust. 6 dodano pkt 12 obligujący organy właściwe do wydania pozwolenia zintegrowanego do określenia w nim sposobu przekazywania i zakresu corocznej informacji pozwalającej na przeprowadzenie oceny zgodności z warunkami określonymi w pozwoleniu. Informacja ta byłaby przekazywana organom wydającym pozwolenie oraz właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. W celu ograniczenia obciążenia administracyjnego dla prowadzących instalacje informacja ta powinna zawierać dane jedynie w zakresie, w jakim wykraczają one poza już obowiązujące wymagania sprawozdawcze, o których mowa w art. 149 Poś.

W art. 211 w ust. 6 pkt 4 dodano obowiązek określenia w pozwoleniu zintegrowanym wymagań zapewniających ochronę gleby, ziemi i wód gruntowych oraz sposobu prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko lub sposobu i częstotliwości wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w wodach gruntowych. Badania i pomiary dotyczą substancji powodujących ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu, w związku z eksploatacją instalacji. Wprowadzone zmiany stanowią transpozycję art. 14 ust. 1 lit. b i e oraz art. 22 ust. 1 dyrektywy IED. Wymagana częstotliwość wykonywania badań i pomiarów będzie określona w pozwoleniu zgodnie z ogólnymi zasadami zawartymi w nowym art. 217a.

W art. 211 ust. 7 wskazano na potrzebę uwzględnienia w pozwoleniu zintegrowanym faktu objęcia źródła spalania paliw Przejściowym Planem Krajowym

i określenia w pozwoleniu maksymalnych emisji substancji na okres realizacji PPK, wraz z warunkami uznawania ich za dotrzymane.

W ust. 8 tego artykułu doprecyzowano, w stosunku do obowiązujących przepisów, że w pozwoleniu zintegrowanym można określić dodatkowe wymagania związane z eksploatacją instalacji, jeśli jest to konieczne do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości. Zmiana ta ma na celu zwiększenie elastyczności niezbędnej przy określaniu wymagań pozwoleń zintegrowanych.

W ust. 10 tego artykułu sprostowano istniejący obecnie błędny przepis o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania w drodze decyzji wojewody. W świetle obowiązujących przepisów obszary te są tworzone uchwałą rady powiatu albo uchwałą sejmiku województwa.

W ust. 11 tego artykułu wprowadzono zobowiązanie organu do uzasadnienia decyzji o udzielaniu odstępstwa i to uzasadnienie powinno stanowić element pozwolenia, natomiast w ust. 12 ograniczono obowiązek przesyłania kopii pozwolenia przez organy właściwe wyłącznie do postaci elektronicznej oraz wprowadzono, zgodnie z wnioskami Najwyższej Izby Kontroli, stały termin 14 dni na ich przekazanie.

Projektowany nowy art. 211a określa możliwość ustalenia, na wniosek prowadzącego instalację, czasowego (nie dłuższego niż 9 miesięcy) wariantu funkcjonowania instalacji zawierającego dopuszczalne wielkości emisji przekraczające graniczne wielkości emisyjne oraz zezwolenia na odstępstwo od wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik w celu prowadzenia badań nad nową techniką. Przepisy te stanowią transpozycję art. 15 ust. 5 dyrektywy IED. Proponowany artykuł zawiera w sobie definicję nowej techniki, transponując tym samym art. 3 ust. 14 dyrektywy IED.

Zmiany art. 214 porządkują i doprecyzowują dotychczasowe przepisy dotyczące zmian w instalacjach wymagających uzyskania pozwoleń zintegrowanych, znajdujące się obecnie w art. 214 i 215 Poś. Ich treść merytoryczna nie ulega zmianie w stosunku do obowiązujących przepisów, natomiast nowy układ i precyzyjniejsze sformułowania usuwają liczne wątpliwości dotyczące procedury zmiany i istotnej zmiany pozwolenia zintegrowanego.

Zmiany art. 215 i 216 Poś wynikają z konieczności transpozycji art. 21 dyrektywy IED oraz mają na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących przeprowadzania

okresowej analizie pozwoleń zintegrowanych. W stosunku do obecnie funkcjonujących przepisów dodano przepis, iż analizę przeprowadza się niezwłocznie po publikacji przez Komisję Europejską konkluzji BAT lub gdy oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków, lub wielkości emisji z danej instalacji. Analizując pozwolenie organ powinien wziąć pod uwagę wszystkie konkluzje BAT dla danej instalacji, które zostały opublikowane od czasu wydania pozwolenia lub jego ostatniej analizy. Dodano przepis zgodny z art. 21 ust. 2 dyrektywy IED stanowiący, że organ właściwy może zażądać od prowadzącego instalację przedłożenia informacji umożliwiających dokonanie tej analizy.

Jeżeli przeprowadzona analiza wykaże konieczność zmiany pozwolenia, organ ją przeprowadzający wzywa prowadzącego do wystąpienia w terminie roku od dnia wezwania z wnioskiem o zmianę pozwolenia, określając zakres tego wniosku mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy, oraz informuje prowadzącego instalację o konieczności dostosowania instalacji do wymagań określonych w tych konkluzjach BAT w czasie nie dłuższym niż 4 lata od dnia ich publikacji, a w przypadku analiz nie związanych z ich publikacją – w terminie pół roku od dnia zakończenia tej analizy. Na podstawie tego wniosku organ wydaje nowe pozwolenie zintegrowane.

Postępowanie związane ze zmianą pozwolenia w sytuacji, gdy nie będzie ono dotyczyło istotnych zmian w instalacji, będzie przeprowadzane bez konieczności uiszczenia opłaty rejestracyjnej oraz zapewnienia udziału społeczeństwa w postępowaniu – jak to ma miejsce w przypadku wydawania nowego pozwolenia lub istotnej zmiany jego warunków.

W przypadku analiz wynikających z publikacji nowych konkluzji BAT, organ określa w wydanym pozwoleniu termin na dostosowanie się do nowych wymagań nie dłuższy niż 4 lata od dnia publikacji tej konkluzji. Stanowi to transpozycję przepisów art. 21 ust. 3 dyrektywy IED.

Zgodnie z brzmieniem pkt 22 preambuły dyrektywy IED, w przypadku gdy 4 lata są niewystarczające do dostosowania instalacji do wymagań wynikających z nowej konkluzji BAT, organ może ten czas wydłużyć, udzielając pozwolenia z odstępstwem od granicznych wielkości emisyjnych. Wprowadzenie do krajowych przepisów takiej

możliwości pozwoli na zmniejszenie obciążeń wynikających z dyrektywy IED dotyczących prowadzących instalację.

W przypadku gdy prowadzący instalację, pomimo wezwania do złożenia wniosku, nie wywiąże się z tego obowiązku stosuje się przepisy art. 195 o cofnięciu lub ograniczeniu pozwolenia, uwzględniając 4-letni termin na dostosowanie się, o którym mowa w ust. 5 tego artykułu.

Organ właściwy każdorazowo powinien przekazać ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje o wynikach analizy.

W zmienianym art. 217 wprowadzono mechanizm pozwalający na ujednoczenie treści pozwoleń zintegrowanych przez prowadzących instalacje oraz przez organy je wydające. W nowym pozwoleniu organ powtarza warunki obowiązującego pozwolenia.

Ujednoczenie treści pozwoleń poprzez wydanie nowego pozwolenia wychodzi naprzeciw licznym głosom zainteresowanych podmiotów (prowadzących instalacje, organów administracji, organizacji pozarządowych, osób fizycznych zainteresowanych informacjami o środowisku) mówiącym, iż obecna forma pozwoleń (często licząca powyżej 100 stron) z dodatkowymi decyzjami zmieniającymi, utrudnia korzystanie z informacji o środowisku oraz prowadzi do pomyłek i błędów, także sądowych. Wprowadzając nieoznaczony termin obowiązywania pozwolenia jest niezbędny mechanizm, który zapewni czytelność i przejrzystość tych decyzji administracyjnych.

Nowy art. 217a stanowi transpozycję art. 16 ust. 2 dyrektywy IED i określa minimalną częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, o ile takie monitorowanie nie opiera się na systematycznej ocenie ryzyka zanieczyszczenia. Zgodnie ze zmienianym art. 211 ust. 6 pkt 4 częstotliwość badań i pomiarów ma być określana indywidualnie w pozwoleniu zintegrowanym. Intencją wprowadzenia art. 217a jest zapewnienie, aby w pozwoleniu zintegrowanym częstotliwość badań i pomiarów była określana zgodnie z wymaganiami dyrektywy IED, czyli nie rzadziej niż raz na pięć lat – w przypadku wód gruntowych oraz nie rzadziej niż raz na 10 lat – w przypadku gleby lub ziemi. Wymagana częstotliwość wynika bezpośrednio z art. 16 dyrektywy IED.

Nowy art. 217a ust. 2 wprowadza wymaganie, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiary zawartości substancji powodujących ryzyko w wodach gruntowych, w tym pobieranie próbek, wykonywane były przez akredytowane

laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto przy uzasadnieniu nowego art. 101d ust. 1 pkt 4. Dodatkowym wymaganiem jest obowiązek wykonywania tych badań i pomiarów w sposób umożliwiający porównanie z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym (dotyczy to przypadku, gdy raport początkowy dla danej instalacji jest wymagany).

Ponadto, proponowany art. 217a ust. 3 zakłada, że wyniki badań i pomiarów będą przekazywane organowi wydającemu pozwolenie – celem takiego rozwiązania jest ocena wyników badań i pomiarów przez kompetentny organ i ewentualne stwierdzenie wystąpienia zanieczyszczenia wymagającego remediacji. Rozwiązanie takie służy wzmocnieniu transpozycji dyrektywy ELD w zakresie obowiązku niezwłocznego zgłoszenia wystąpienia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku do organu ochrony środowiska.

Projektowane przepisy art. 217b–217d stanowią częściową transpozycję art. 22 ust. 3 i 4 dyrektywy IED. Przepis art. 22 ust. 3 dyrektywy IED wskazuje m.in. na obowiązek dokonania oceny stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód podziemnych po ostatecznym zakończeniu działalności. Dla wygody stosowania przepisów, ocenę tę nazwano „raportem końcowym” oraz określono zakres tego raportu w sposób zgodny z raportem początkowym, co powinno ułatwić porównanie początkowego stanu środowiska na danym terenie ze stanem końcowym. Pozostała część art. 22 ust. 3 dyrektywy IED zasadniczo pokrywa się z obowiązującymi wymaganiami PoS w zakresie ochrony powierzchni ziemi oraz ustawy szkodowej. Jeżeli chodzi o określanie odpowiedzialności za przeprowadzenie remediacji, zdecydowano nie wprowadzać innych zasad jej określania od obecnie obowiązujących w tym zakresie. Mimo że dyrektywa IED wskazuje wyraźnie odpowiedzialność operatora, czyli prowadzącego instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego, zaproponowane rozwiązanie nie jest sprzeczne z przepisami dyrektywy w tym zakresie.

Dyrektywa IED określa dość wąski zakres odpowiedzialności prowadzącego instalację. Wynikający z dyrektywy IED (art. 22 ust. 3) obowiązek doprowadzenia terenu zakładu do stanu początkowego dotyczy tylko określonych w raporcie substancji powodujących ryzyko, pochodzących z instalacji (a nie np. z instalacji pomocniczych, z instalacji historycznych itp.), które na zakończenie działalności przekraczają

zawartości w glebie, ziemi lub wodach gruntowych stwierdzone w raporcie początkowym. Odpowiedzialność spoczywa zawsze na prowadzącym instalację.

Dyrektywa IED (art. 22 ust. 4) odnosi się także do zanieczyszczenia spowodowanego „na skutek dozwolonych w pozwoleniu działalności prowadzonych przez operatora” przed opracowaniem raportu początkowego. Obowiązek usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi i środowiska odnosi się zatem tylko do zanieczyszczeń z instalacji. Co więcej, przy ocenie odpowiedzialności należy brać pod uwagę stan terenu przed rozpoczęciem eksploatacji, który powinien być opisany w każdym pozwoleniu zintegrowanym. W tym przypadku również odpowiedzialność spoczywa zawsze na prowadzącym instalację.

Niezależnie od powyższego ten sam podmiot, który jest podmiotem prowadzącym instalację, podlega innym reżimom odpowiedzialności w zakresie ochrony powierzchni ziemi, wynikającym z przepisów innych niż dotyczące pozwoleń zintegrowanych. Prowadzącego instalację dotyczą zasady odpowiedzialności wynikające z obowiązujących przepisów Poś oraz ustawy szkodowej (transponujących dyrektywę ELD). Opracowanie raportów początkowych ujawni nieujawnione zanieczyszczenia, które już dziś z mocy prawa podlegają rekultywacji (działaniom naprawczym).

Rozwiązanie polegające na stosowaniu dotychczasowych zasad określania odpowiedzialności w zakresie ochrony powierzchni ziemi dla prowadzących instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego, dla których wymagany jest raport początkowy, prowadzi do następujących rozstrzygnięć:

1. W zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi odpowiedzialność będzie określana na podstawie przepisów rozdziału o ochronie powierzchni ziemi Poś (projektowany art. 101h i art. 101i). Przyjęto tu zasadę domniemania odpowiedzialności władającego powierzchnią ziemi za zanieczyszczenie gleby lub ziemi, w okresie jego władania. Od odpowiedzialności może się on zwolnić jedynie udowadniając, że zanieczyszczenie spowodował inny podmiot po dniu objęcia przez niego władania oraz, że zanieczyszczenie nastąpiło bez jego zgody i wiedzy lub występują przesłanki wskazujące na odpowiedzialność rdoś, określone w art. 101h. Jeżeli prowadzący instalację jest sprawcą zanieczyszczenia (zostało ono spowodowane „na skutek dozwolonych w pozwoleniu działalności prowadzonych przez operatora” przed opracowaniem raportu początkowego) odpowiada za zanieczyszczenia na swoim terenie, co jest zgodne z dyrektywą IED (art. 22 ust. 4).

Prowadzący instalację może także odpowiadać za inne historyczne zanieczyszczenia powierzchni ziemi, ale nie jako prowadzący instalację, ale jedynie wtedy, gdy jest jednocześnie władającym powierzchnią ziemi i na podstawie obowiązujących przepisów nie może wskazać, że zanieczyszczenia dokonał inny sprawca po dniu objęcia przez niego władania, a za remediację nie jest w danym przypadku odpowiedzialny rdoś (wyjątki określone w ustawie). Ten zakres odpowiedzialności nie wynika jednak z prowadzenia instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego i nie ma związku z dyrektywą IED.

2. W zakresie szkód w środowisku w powierzchni ziemi odpowiedzialność będzie określana na podstawie przepisów ustawy szkodowej. Ustawa szkodowa ustanawia generalną zasadę odpowiedzialności podmiotu korzystającego ze środowiska prowadzącego działalność stwarzającą ryzyko szkody w środowisku za przeprowadzenia działań zapobiegawczych i naprawczych. Wyjątki od tej reguły wskazano w art. 12 i art. 16 tej ustawy (odpowiedzialność solidarna wielu podmiotów oraz odpowiedzialność rdoś). Do działalności stwarzających ryzyko szkody w środowisku zalicza się m.in. eksploatację instalacji wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Rozwiązanie to jest zgodne z dyrektywą IED (art. 22 ust. 3). Prowadzący instalację może także odpowiadać za inne szkody w środowisku, ale nie jako prowadzący instalację, ale jedynie wtedy gdy jest jednocześnie prowadzącym inne rodzaje działalności stwarzających ryzyko szkody w środowisku. Ten zakres odpowiedzialności nie wynika jednak z prowadzenia instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego i nie ma związku z dyrektywą IED.

Proponowany art. 217b ust. 1 określa obowiązek sporządzenia i przedłożenia raportu końcowego przez prowadzącego instalację, dla której wymagany był raport początkowy. Ust. 3 tego artykułu określa zawartość raportu końcowego, wskazując m.in. wymaganie, aby badania zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiary zawartości substancji powodujących ryzyko w wodach gruntowych, w tym pobieranie próbek, których wyniki stanowią element raportu końcowego były wykonywane przez akredytowane laboratorium lub przez własne laboratorium podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli jest ono objęte systemem zarządzania jakością. Szczegółowe uzasadnienie tego rozwiązania zawarto przy uzasadnieniu do nowego art. 101d ust. 1 pkt 4. Dodatkowym wymaganiem jest obowiązek wykonywania tych badań i pomiarów

w sposób umożliwiający porównanie z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym.

W art. 217b ust. 2 wprowadzono przepis mający zapobiegać sytuacji, gdy w przypadku utraty tytułu prawnego do instalacji przez prowadzącego tę instalację, innej sytuacji, gdy pozwolenie staje się bezprzedmiotowe, a także okoliczności wskazujących na zaprzestanie eksploatacji instalacji, nieprowadzenia działalności objętej pozwoleniem przez 2 lata, wstrzymania użytkowania składowiska lub termicznego przekształcania odpadów na czas dłuższy niż rok – które to przesłanki skutkują wygaśnięciem pozwolenia – raport końcowy nie zostanie sporządzony.

W projektowanym art. 217c określono sposób prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz pomiarów zawartości w wodach gruntowych substancji powodujących ryzyko, poprzez odwołanie do przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 101a ust. 5. Dokonanie oceny zanieczyszczenia jest niezbędnym elementem raportu początkowego, monitorowania zanieczyszczenia gleby i wód podziemnych na terenie zakładu w trakcie prowadzonej działalności oraz raportu końcowego. Zasadne jest, aby wykonanie przez prowadzącego instalację takiej oceny odbywało się na takich samych zasadach jak dokonywanie oceny stanu zanieczyszczenia gleb w każdym innym przypadku (monitoring państwowy; identyfikacja miejsc, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi; kryteria oceny wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi zgodnie z ustawą szkodową).

Projektowany art. 217c ust. 2 określa postać, w jakiej przedstawione mają być wyniki badań i pomiarów, będące elementem raportu początkowego, dokumentacji badań lub pomiarów, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 lub raportu końcowego.

Proponowany art. 217d reguluje sposób postępowania, w przypadku gdy w raporcie początkowym, podczas monitoringu w trakcie eksploatacji instalacji, lub w raporcie końcowym, zostanie stwierdzone zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Zasadne jest, aby wykonanie remediacji na terenie zakładu, na którym eksploatowana jest lub była instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego, odbywało się na takich samych zasadach jak na innych terenach zanieczyszczonych (odesłanie do właściwych przepisów Poś oraz ustawy szkodowej), z tym że zdecydowano, aby zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy IED wprowadzić możliwość odłożenia usuwania zanieczyszczenia do czasu zakończenia eksploatacji instalacji (pod określonymi warunkami, w sposób

nienaruszający przepisów dyrektywy ELD). Dyrektywa IED wymaga, w art. 22 ust. 3, podjęcia po ostatecznym zakończeniu działalności niezbędnych środków mających na celu zaradzenie temu zanieczyszczeniu tak, aby przywrócić teren zakładu do stanu określonego w raporcie początkowym (art. 22 ust. 3 akapit 1) lub gdy zanieczyszczenie wynika z działalności przed opracowaniem raportu początkowego i istniało już w momencie jego opracowania – do stanu niestwarzającego zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz stanu środowiska (art. 22 ust. 3 akapit 2). Z tym, że akapit drugi w art. 22 ust. 3 dyrektywy IED precyzuje, że podjęte działania oznaczają przeprowadzenie remediacji (usunięcie, kontrolę, ograniczenie rozprzestrzeniania się lub ograniczenie ilości substancji stwarzających zagrożenie tak, aby teren, przy uwzględnieniu jego aktualnego i zatwierdzonego przyszłego użytkowania, przestał stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska).

W nowym art. 217d użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś).

Zmiany art. 218 doprecyzowują rodzaje postępowań, w których należy zapewnić udział społeczeństwa i wynikają ze zmian wprowadzonych dyrektywą IED.

Zmiany art. 219 doprecyzowują przepisy dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 24 ust. 2 i art. 26 ust. 4 dyrektywy IED organy właściwe przekazują krajom zainteresowanym także decyzję udzielającą nowe lub zmienione w wyniku istotnej zmiany instalacji pozwolenie zintegrowane wraz z uzasadnieniem zawierającym m.in. wyniki konsultacji przeprowadzonych przed podjęciem decyzji, wykaz dokumentów referencyjnych BAT istotnych dla danej instalacji lub działalności, sposób określenia warunków pozwolenia, w tym dopuszczalnych wielkości emisji w odniesieniu do najlepszych dostępnych technik oraz wielkości emisji określonych w konkluzjach BAT.

6. Administracyjne kary pieniężne

Zmiana art. 305a jest konsekwencją zmiany art. 147a.

Wprowadzenie nowego rozdziału 5 w tytule V dziale III Administracyjne kary pieniężne (nowe art. 315d i 315e), wiąże się z koniecznością określenia sankcji karnych za niespełnianie warunków uznawania za dotrzymane maksymalnych rocznych emisji

substancji określonych w PPK dla poszczególnych źródeł spalania paliw. Ponieważ uczestnictwo w PPK oznaczać będzie czasowe odstępstwo od zaostrzonych, co do zasady, z dniem 1 stycznia 2016 r. wymagań emisyjnych dla dużych źródeł spalania paliw, a jednym z istotnych warunków realizacji PPK jest sukcesywne zmniejszanie – w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 30 czerwca 2020 r. – emisji ze wszystkich objętych nim źródeł, przyjęto, że w przypadku niespełnienia określonych w akcie wykonawczym warunków uznawania za dotrzymane maksymalnych rocznych emisji substancji przyznanych dla źródła w PPK, wymierzana będzie administracyjna kara pieniężna. Kara ta musi być ustalona na poziomie motywującym operatorów źródeł do skutecznego, terminowego działania na rzecz ograniczania emisji substancji objętych PPK. Wysokość jednostkowej stawki tej kary ustalono na poziomie 15 zł za każdy kilogram przekraczający maksymalne roczne emisje substancji ustalone dla źródła w PPK. Przy tej stawce jednostkowej przekroczenie limitu rocznej emisji danej substancji o 1 tonę skutkować będzie dla operatora karą w wysokości 15 000 zł.

Wprowadzenie zmian w art. 319 Poś umożliwi wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska rozliczenie kosztów poniesionych przez podmiot korzystający ze środowiska na inwestycje, które usunęły przyczyny wymierzenia kary, a które zostały zrealizowane przed wydaniem decyzji o karze.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami Poś (art. 317–319), aby podmiot korzystający ze środowiska mógł wystąpić do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska z wnioskiem o odroczenie terminu płatności administracyjnej kary pieniężnej musiał terminowo realizować przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia kar w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.

W wielu przypadkach przedsięwzięcie, które usunęło przyczynę wymierzenia zostało zrealizowane jeszcze przed wydaniem przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska decyzji o karze. Najwyższa Izba Kontroli oceniła odracanie przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska terminu płatności administracyjnych kar pieniężnych w sytuacji, gdy przedsięwzięcie, które usunęło przyczynę ich ponoszenia zostało zrealizowane przed wydaniem decyzji wymierzającej tę karę, oraz niezawierających odpowiednich harmonogramów realizacji przedsięwzięć, jako naruszające dyspozycję art. 317 ust. 1 oraz art. 318 ust. 5 pkt 3 Poś, a orzekanie o zmniejszeniu lub umorzeniu kary bez uprzedniego odroczenia terminu jej płatności jako naruszenie dyspozycji art. 319 ust. 1, 3 i 3a Poś.

Zgodnie z orzecnictwem sądów administracyjnych oraz wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1997 r. sygn. akt III RN51/97 zakład, który z należytą sprawnością zrealizował odpowiednie inwestycje i usunął w ten sposób przyczyny wymierzenia mu kary, nie może być z tego powodu gorzej traktowany od zakładu, który powstrzymał się od realizacji odpowiednich inwestycji aż do wymierzenia kary.

W związku z powyższym, realizując zalecenia NIK, zaproponowano zmiany w art. 319 Poś umożliwiające wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska rozliczenie kosztów poniesionych przez podmiot korzystający ze środowiska na inwestycje, które usunęły przyczyny wymierzenia kary, a które zostały zrealizowane przed wydaniem decyzji o karze.

7. Przepisy karne

Większość proponowanych zmian (z wyjątkiem zmiany art. 339 i nowego art. 339a) jest konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” i dostosowuje dotychczasowe brzmienie przepisów karnych do proponowanego brzmienia przepisów rozdziału oraz ujednocila system kar z przyjętym w ustawie szkodowej tak, aby bez względu na czas wystąpienia zanieczyszczenia obowiązywały te same kary za te same działania i zaniechanie działań.

Proponowany art. 335a stanowi nową wersję uchylonego art. 337, z tym że dodano sankcję za wykonywanie badań w laboratorium innym niż laboratorium akredytowane lub własne laboratorium podmiotu, objęte systemem zarządzania jakością. Podobna sankcja obowiązuje w odniesieniu do pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska wykonywanych na podstawie art. 147a Poś (przepis karny – zmieniany art. 340 ust. 2).

Nową sankcją jest, analogiczny do przyjętego dla szkód, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r., w ustawie szkodowej (art. 28 ust. 2), przepis art. 335b, który dotyczy historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Wprowadzenie tego przepisu wynika z potrzeby zachowania konsekwencji w stosowaniu przepisów. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi powinno podlegać zgłaszaniu bez względu na czas jego wystąpienia. Dla prowadzących instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego oznacza to, że jeżeli nie zgłoszą stwierdzonego w raporcie początkowym historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi podlegać będą karze

grzywny, tak jak w myśl obowiązujących przepisów podlegają karze grzywny za niezgłoszenie szkód, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r.

Proponowany art. 335c stanowi nową wersję uchylonego art. 335.

Natomiast projektowany art. 335d jest analogiczny do art. 29 ustawy szkodowej. Celem wprowadzenia przepisu jest zapewnienie zgodności prowadzenia remediacji z ustalonym planem oraz umożliwienie prowadzenia badań i remediacji na terenie niebędącym we władaniu obowiązanego do ich przeprowadzenia.

Nowe brzmienie art. 336 wynika z uchylenia art. 105 Poś i zastąpienia go art. 101a.

Propozycja zmiany art. 339 wiąże się ze zmianą art. 145 i art. 146, a nowy art. 339a – z potrzebą wprowadzenia odpowiednich sankcji za brak realizacji wymagań wynikających z art. 146g. Ten ostatni przepis ma związek z potrzebą przeniesienia do polskich przepisów postanowień dyrektywy IED, w tym jej art. 32 dotyczącego PPK, oraz uwzględnienia skutków wdrożenia postanowień decyzji wykonawczej Komisji z dnia 10.02.2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie IED. Z PPK – po zaakceptowaniu projektu PPK przez Komisję Europejską i uwzględnieniu ustaleń PPK, zgodnie z projektowanymi art. 146c–146i Poś – wynikać będą dla operatorów źródeł spalania paliw dodatkowe ograniczenia w postaci maksymalnych emisji substancji – rocznych dla lat 2016–2019 i na pierwsze półrocze 2020 r., obowiązek realizacji określonych działań w celu nieprzekraczania tych maksymalnych emisji oraz obowiązki w zakresie monitorowania i sprawozdawczości. Niezbędne jest zatem wprowadzenie przepisów, które pozwolą na stosowanie odpowiednich sankcji karnych z tytułu niedotrzymania tych obowiązków przez operatorów źródeł objętych PPK.

Zmiana art. 340 jest konsekwencją zmiany art. 147a.

8. Odpowiedzialność administracyjna

W związku ze zmianami wprowadzonymi w nowym art. 217b nakładającymi na operatorów, pewnych rodzajów instalacji, obowiązek przedkładania właściwym organom raportu końcowego, konieczne było wprowadzenie przepisów sankcyjnych zabezpieczających wywiązywanie się prowadzących instalacje z tego obowiązku. Z uwagi na fakt, że obowiązek sporządzania i przedkładania raportów końcowych nie istniał dotychczas w prawie krajowym dodany został nowy art. 351c.

Ze względu na fakt, że część władających powierzchnią ziemi i sprawców obowiązanych do przeprowadzenia remediacji uchyla się od tego obowiązku jest konieczne umożliwienie rdoś nałożenia na nich obowiązku przedłożenia planu remediacji w określonym terminie. Obecnie sytuacja taka w odniesieniu do nałożenia obowiązku przeprowadzenia rekultywacji jest regulowana przez art. 362 ust. 6, jednakże art. 362, nie odnosząc się bezpośrednio do przepisów o ochronie powierzchni ziemi, nie zawiera żadnych wytycznych, co do sposobu określenia planu remediacji.

Wobec powyższego proponuje się uchylić art. 362 ust. 6 i zamiast tego możliwość nałożenia przez rdoś obowiązku przedłożenia planu remediacji zawrzeć w nowym art. 101m w rozdziale o ochronie powierzchni ziemi.

Ustawa szkodowa nie obejmuje szkód w środowisku spowodowanych przez osobę fizyczną, zatem istnieje potrzeba uzupełnienia art. 363 Poś o możliwość nałożenia na osobę fizyczną, która negatywnie oddziaływała na środowisko obowiązku przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

9. Organy administracji do spraw ochrony środowiska

Zmiany wprowadzane w art. 377a oraz art. 378 ust. 4 wynikają z uchylenia tytułu VIII ustawy – Prawo ochrony środowiska dotyczącego programów dostosowawczych.

10. Finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej

Zmiana wprowadzona w art. 400a ma na celu zapewnienie finansowania ze środków funduszy ochrony środowiska remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, jeżeli obowiązany do jej przeprowadzenia jest rdoś lub władająca powierzchnią ziemi jednostka samorządu terytorialnego. Obecnie Poś wskazuje możliwość finansowania „przedsięwzięć związanych z ochroną powierzchni ziemi” (art. 400a ust. 1 pkt 9), jednak brak jest jasnego wskazania, w jakich przypadkach będzie możliwość uzyskania wsparcia z funduszy ochrony środowiska, szczególnie z uwzględnieniem zasady „zanieczyszczający płaci”. Ponadto nie ma uzasadnienia dla finansowania ze środków publicznych remediacji polegających na samooczyszczaniu (stąd wyłączenia w zmienianym art. 400a ust. 1 pkt 9 i 9a).

Zmiana brzmienia art. 400b daje możliwość finansowania wspomaganie remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Zmiany art. 400h i 401c wynikają ze zmian w systemie zarządzania rozwojem Polski (nowy system dokumentów strategicznych), a w konsekwencji likwidacji Polityki Ekologicznej Państwa. Nie zmienia się sposób uchwalania planów działalności NFOŚiGW i zatwierdzania list priorytetowych programów NFOŚiGW, a jedynie podstawa, na której mają się one opierać.

Zmiana art. 400k jest konsekwencją wprowadzenia zasady opiniowania przez Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i zarządy wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej projektów harmonogramów zadań rdoś w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi (w nowym art. 101j ust. 4) oraz harmonogramu zadań rdoś w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą i szkód w środowisku (nowy art. 16a ust. 4 ustawy szkodowej).

Zmiana w art. 401c ust. 11 została wprowadzona, aby ze środków NFOŚiGW finansowane mogły być wszystkie działania na rzecz ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju zapisane w innych strategiach i programach, o których jest mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.).

11. Programy dostosowawcze

Tytuł VIII Poś – Programy dostosowawcze – został wprowadzony w celu umożliwienia realizacji podmiotom prowadzącym instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego inwestycji niezbędnych do wypełnienia wymagań wynikających z najlepszej dostępnej techniki. Realizacja programu dostosowawczego pozwala na uzyskanie pozwolenia zintegrowanego (a więc także na prowadzenie działalności) przez instalacje niespełniające wymagań ochrony środowiska. Zasady ustalania treści programu dostosowawczego określa ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Jednocześnie ustawa wprowadza szereg sankcji i kar za niezrealizowanie programu dostosowawczego w terminie – do cofnięcia pozwolenia zintegrowanego włącznie.

Na takie rozwiązanie zezwalał Załącznik XIII do Traktatu o Przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, w którym wymienione były podmioty uprawnione do funkcjonowania na ww. zasadach, nie dłużej niż do końca 2010 r.

Obecnie przepisy Tytułu VIII nie mają już zastosowania, zatem niniejszą ustawą dokonuje się ich uchylecia.

V. Zmiany innych ustaw

1. Zmiana ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska (art. 2 projektu ustawy)

Proponowana zmiana polegająca na wprowadzeniu pkt 13a w ust. 1 w art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska wynika z konieczności wprowadzenia zmian dostosowujących w pełni polskie prawo do postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. Celem zmiany jest wskazanie organów IOŚ jako właściwych w sprawach kontroli producentów i użytkowników niektórych farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów, w zakresie spełniania przez te produkty wymagań dotyczących m.in. dopuszczalnej zawartości lotnych związków organicznych.

Pozostałe zmiany wynikają z konieczności transpozycji art. 23 dyrektywy IED. Wprowadzone przepisy zawierają wymagania dotyczące planu kontroli oraz zakresu działań związanych z opracowaniem rocznego planu kontroli. Przepisy te wprowadzają do ustawy rozwiązania zgodne z aktualnie obowiązującym w inspekcji ochrony środowiska dokumentem wewnętrznym „System kontroli Inspekcji ochrony środowiska”.

Ponadto uchylene rozdziału 4a wynika z przeniesienia kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku z Głównego Inspektora Ochrony Środowiska na Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska. Zadanie to realizowane jest obecnie przez GIOŚ z uwagi na fakt, iż z chwilą wejścia w życie ustawy szkodowej nie istniał jeszcze rdoś i GDOŚ, a organem odpowiedzialnym za szkody w środowisku był wojewoda. Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach

oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.) zadania z zakresu szkód w środowisku posiadał rdoś i GDOŚ. Natomiast prowadzenie rejestru nadal pozostało w kompetencji GIOŚ, co stanowi niepotrzebne obciążenie związane z przekazywaniem informacji zawartych w rejestrze między organami. Ponadto proponowane rozwiązanie zapewni prowadzenie rejestru przez organ właściwy w sprawach szkód w środowisku oraz historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, a także nadzorujący bezpośrednio rdoś, właściwy w tej sprawie na poziomie regionalnym oraz spójność informacji na temat zanieczyszczenia powierzchni ziemi.

Ze względu na zmianę Poś w zakresie poboru próbek jest niezbędna zmiana w tym zakresie art. 9, art. 18 i art. 28f ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska.

2. Zmiana ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych (art. 3 projektu ustawy)

Zmiana brzmienia art. 5b ma na celu rozszerzenie katalogu gruntów, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1205), do których przepisów ustawy się nie stosuje. Obecne ograniczenie jedynie do gruntów rolnych stanowiących użytki rolne powoduje szereg komplikacji w stosowaniu przepisów tej ustawy do gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast. Ponadto podstawowym celem zmiany przepisu jest przywrócenie stosowania przepisów zobowiązujących do zapobiegania degradacji gruntów oraz rekultywacji gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast.

Proponowana zmiana art. 22a ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której zanieczyszczenie gruntów, do którego doszło przed dniem 30 kwietnia 2007 r. byłoby regulowane dwiema ustawami i leżało w kompetencjach dwóch organów administracji publicznej. Obecnie brak jest odesłania do odpowiednich przepisów Poś w odniesieniu do rekultywacji gruntów rolnych i leśnych, które zostały zanieczyszczone przed wejściem w życie ustawy szkodowej tj. przed dniem 30 kwietnia 2007 r. (ustawa szkodowa odnosi się wyłącznie do bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które zaistniały od dnia 30 kwietnia 2007 r.).

3. Zmiana ustawy – Prawo energetyczne (art. 4 projektu ustawy)

Potrzeba zmiany art. 23 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.) wynika z konieczności przeniesienia do polskich przepisów art. 29 ust. 2 dyrektywy IED. Wprowadza on jedną z tzw. zasad łączenia, która stanowi, że w przypadku gdy gazy odlotowe z kilku źródeł spalania paliw faktycznie odprowadzane są odrębnymi kominami, ale właściwy organ oceni (uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne), że mogłyby one odprowadzać te gazy jednym kominem, to taki zespół źródeł traktuje się jako jedno źródło i wymagania emisyjne ustala się przy uwzględnieniu sumy nominalnych mocy cieplnych tych źródeł (nowy art. 157a ust. 2 pkt 2).

Ponieważ w projekcie ustawy o zmianie Poś (art. 1 niniejszego projektu ustawy) zakłada się (w art. 29), że analizę w zakresie technicznych i ekonomicznych uwarunkowań dla zastosowania zasady łączenia do konkretnych źródeł spalania paliw przedkładać będzie podmiot prowadzący instalację, ostateczną decyzję w tym przedmiocie mógłby podejmować organ ochrony środowiska. Nie można jednak wykluczyć, że ocena przedłożona przez prowadzącego instalację będzie nasuwać wątpliwości, szczególnie w zakresie analizowanych skutków ekonomicznych, i w tych sytuacjach jest niezbędne wsparcie organu ochrony środowiska opinią ekspercką Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, jako organu kompetentnego do obiektywnej oceny ekonomicznych uwarunkowań dla zastosowania zasady łączenia, w szczególności co do wpływu na opłacalność wytwarzania energii w źródłach. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne Prezes Urzędu Regulacji Energetyki jest centralnym organem administracji rządowej powołanym do realizacji zadań dotyczących regulacji gospodarki paliwami i energią. Obowiązki i kompetencje tego organu są ściśle związane z polityką państwa w zakresie energetyki tzn. warunkami ekonomicznymi funkcjonowania przedsiębiorstw energetycznych, koncepcją funkcjonowania rynku oraz wymaganiami wynikającymi z obowiązku dostosowania prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej. Działania podejmowane przez ten organ skierowane są na wypełnienie celu wytyczonego przez ustawodawcę, a zmierzającego m.in. do tworzenia warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz równoważenia

interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Szeroko zakrojone zadania regulacyjne są realizowane przez ten organ przy udziale ekspertów z dziedziny energetyki.

Dlatego też uznano, że jest niezbędne włączenie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki – jako arbitra – w sprawach dotyczących stosowania zasady łączenia sformułowanej w dyrektywie IED przy uwzględnieniu przesłanek ekonomicznych. Wspomaganie decyzji organu ochrony środowiska opinią Prezesa URE co do ekonomicznych skutków stosowania zasady łączenia wynikającej z dyrektywy IED nie jest sprzeczne z postanowieniami tej dyrektywy.

Zakłada się przy tym, że spraw kierowanych w tym trybie do Prezesa URE będzie niewiele. Po pierwsze problem może dotyczyć źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono po tym dniu, po drugie – opinia Prezesa URE byłaby wydawana wyłącznie wtedy, gdy organ ochrony środowiska miałby wątpliwości co do ekonomicznych skutków zastosowania zasady łączenia przedstawionych w analizie przedkładanej organowi przez operatora. Istotną kwestią jest także to, że nie byłoby to zadanie długofalowe. W ustawie założono bowiem, że w odniesieniu do wszystkich istniejących źródeł spalania rozstrzygnięcie sprawy stosowania tej zasady łączenia następowaloby w krótkim czasie po wejściu w życie ustawy. W art. 29 niniejszego projektu ustawy przyjęto, że w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy podmiot prowadzący instalację, której częścią są źródła spalania paliw, do których może mieć zastosowanie druga zasada łączenia, przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia analizę dotyczącą możliwości technicznych odprowadzania gazów odlotowych ze źródeł jednym kominem oraz skutków ekonomicznych zastosowania tej zasady. Jeżeli organ będzie miał zastrzeżenia do tej analizy, może wystąpić do Prezesa URE o opinię dotyczącą skutków ekonomicznych, w tym wpływu na opłacalność wytwarzania energii, zastosowania do źródeł spalania paliw drugiej zasady łączenia.

Jednoznaczne rozstrzygnięcie zasadności stosowania lub nie do określonych źródeł spalania paliw ww. zasady łączenia jest szczególnie ważne z punktu widzenia podmiotu prowadzącego określone źródła spalania paliw, w kontekście pewności wymagań emisyjnych, które mają zastosowanie do tych źródeł. Niedopuszczalne byłoby bowiem

pozostawienie tej kwestii do rozstrzygnięcia w trybie administracyjnym w każdej indywidualnej sprawie związanej z ustaleniem wymagań emisyjnych dla instalacji.

4. Zmiana ustawy o Inspekcji Handlowej (art. 5 projektu ustawy)

Proponowana zmiana wprowadzająca pkt 2d w art. 3 w ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.) wynika z konieczności transpozycji do polskiego prawa postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. Zmiana ta ma na celu wskazanie organów Inspekcji Handlowej jako właściwych w sprawach kontroli importerów oraz sprzedawców hurtowych i detalicznych niektórych farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów, w zakresie spełniania przez te produkty wymagań dotyczących m.in. dopuszczalnej zawartości lotnych związków organicznych.

5. Zmiana ustawy o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (art. 6 projektu ustawy)

Uchylenie art. 13 jest konieczne z uwagi na to, że ustanowiona możliwość odstąpienia od rekultywacji polegającej na przywracaniu zanieczyszczonej gleby lub ziemi do stanu wymaganego standardami jakości w przypadku zanieczyszczeń powstałych przed dniem 1 września 1980 r. na rzecz rekultywacji ograniczonej, polegającej na przeprowadzeniu działań wykluczających zagrożenie życia lub zdrowia ludzi bądź powstanie innych szkód oraz możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia, będzie mogła być realizowana poprzez remediację, której definicje wprowadzono niniejszą ustawą do Poś w art. 3 w nowym pkt 31b. Remediacja w określonych przypadkach dopuszcza różne formy postępowania z zanieczyszczeniami.

6. Zmiana ustawy o ochronie przyrody (art. 7 projektu ustawy)

W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, z późn. zm.) zaproponowano zmianę brzmienia art. 37. W obecnym stanie prawnym, jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub proponowanego obszaru Natura 2000, zostały podjęte bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 34, lub decyzji, o której mowa w art. 35a tej ustawy, rdoś, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskigo, nakazuje ich natychmiastowe wstrzymanie i podjęcie w wyznaczonym terminie niezbędnych czynności w celu przywrócenia poprzedniego stanu danego obszaru, jego części lub chronionych na nim gatunków. Jednocześnie działania takie mogą spełniać kryteria szkody w środowisku w rozumieniu ustawy szkodowej.

Powyższe oznacza, iż w tym samym stanie faktycznym, mogą istnieć przesłanki do wszczęcia dwóch postępowań administracyjnych, czyli postępowania z art. 37 ustawy o ochronie przyrody oraz postępowania na podstawie ustawy szkodowej, dotyczy to np. sytuacji szkody w siedliskach/gatunkach będących przedmiotem ochrony w obszarze Natura 2000 dokonanej przez podmiot korzystający ze środowiska – wówczas organ powinien wszcząć oba postępowania. Należy wskazać, iż przypadki takie zdarzają się w praktyce dosyć często.

Zatem jest zasadne, aby w takich sytuacjach prowadzić jedno postępowanie. Mając przy tym na uwadze, iż przepisy ustawy szkodowej mają szersze zastosowanie, postępowaniem tym powinno być właśnie postępowanie prowadzone na zasadach określonych w ustawie szkodowej – w przypadku postępowania w trybie ustawy o ochronie przyrody organ bierze pod uwagę jedynie oddziaływanie/szkodę w przedmiotach ochrony danego obszaru Natura 2000, natomiast w przypadku postępowania w trybie ustawy szkodowej postępowanie obejmuje szkodę we wszystkich gatunkach i siedliskach chronionych w rozumieniu ustawy o ochronie przyrody.

Jednocześnie w przypadku pozostałych działań szkodzących dla celów ochrony obszarów Natura 2000 będzie prowadzone postępowanie w trybie ustawy o ochronie przyrody. W obecnym stanie prawnym, przepis art. 37 ust. 1 ma charakter bardzo ogólny, w przeciwieństwie do rozwiązań, jakie znajdują się w ustawie szkodowej, dlatego też proponuje się, zmianę zakresu przepisów dotyczących zasad prowadzonego

postępowania, w tym zakresie wydawanej decyzji. Przy tworzeniu propozycji przepisów posiłowano się konstrukcjami zaczerpniętymi z ustawy szkodowej.

Dodatkowo proponuje się dodanie nowego przepisu, zgodnie z którym rdoś będzie zawieszał prowadzone przez siebie postępowanie, jeżeli, w stosunku do działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, jest prowadzone postępowanie, o którym mowa w art. 48, w art. 49b albo w art. 50 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Zdaniem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w takie sytuacji pierwszeństwo powinny mieć przepisy prawa budowlanego.

Jednocześnie wprowadzono poprawkę dotyczącą działań sprzecznych z ustaleniami planów zadań ochronnych. W przepisie tym zamieniono wyraz „niezgodnie” na „sprzecznie”, co bardziej odpowiada celowi tej regulacji i ogranicza stosowanie tego przepisu jedynie do sytuacji, w której podjęte działania są w wyraźnej sprzeczności z ustaleniami planu, nie dotyczyć będzie działań, do których plan w ogóle się nie odnosi.

7. Zmiana ustawy o opłacie skarbowej (art. 8 projektu ustawy)

Uchylenie ust. 12 w części I załącznika do ustawy z dnia 26 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282, z późn. zm.) wynika z likwidacji obowiązku wydawania decyzji o przeniesieniu praw i obowiązków, o którym mowa w zmienianym art. 189 Poś.

8. Zmiana ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (art. 9 projektu ustawy)

Zmiany ustawy szkodowej są głównie konsekwencją transpozycji dyrektywy IED w zakresie obowiązku sporządzenia raportu początkowego, prowadzenia monitoringu gleby, ziemi i wód podziemnych w trakcie eksploatacji instalacji i obowiązku przeprowadzenia na zakończenie działalności, remediacji gleby, ziemi i wód podziemnych, a nie tak jak jest to do tej pory wymagane – oczyszczenia gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości.

Ponadto konieczność nowelizacji ustawy szkodowej wynika z potrzeby zapewnienia pełnej transpozycji dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom w środowisku naturalnym

(Dz. Urz. UE L 143 z 30.04.2004, str. 56; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 357) oraz potrzeby modyfikacji i doprecyzowania przepisów tej ustawy. Należy zwrócić uwagę, że sprzeczności niektórych przepisów przyjętych w polskim prawie z dyrektywą ELD mogą prowadzić do zarzutów Komisji Europejskiej o niezgodność, bądź jej niepełną implementację (pismo Dyrekcji Generalnej KE Środowisko z dnia 19 lipca 2010 r. znak: ENV A.2/AB/db/Aren(20101442.345)).

Także dotychczas zdobyte doświadczenie przy stosowaniu ustawy szkodowej przez organy właściwe, tj. regionalnych dyrektorów ochrony środowiska oraz Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, wskazuje na konieczność zmiany niektórych niejednoznacznych i nieprecyzyjnych przepisów. Poniżej przedstawiono szczegółowe uzasadnienie proponowanych zmian.

Zaproponowano zmianę brzmienia art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy szkodowej. Należy zwrócić uwagę, że dotychczasowe brzmienie przepisu budzi wątpliwości interpretacyjne, czy ustawa ta ma zastosowanie do szkód w środowisku dotyczących gatunków chronionych lub chronionych siedlisk przyrodniczych w przypadku spowodowania ich działalnością stwarzającą ryzyko szkody w środowisku. Zmiana regulacji ma na celu wyeliminowanie tych wątpliwości. Nie ma uzasadnienia dla ograniczenia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkód w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych wyłącznie do zdarzeń będących następstwem działalności podmiotu korzystającego ze środowiska, innej niż stwarzająca ryzyko szkody w środowisku.

Zmiana art. 4 pkt 1 ma charakter porządkujący, wynika z wprowadzenia definicji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji znajduje się w rozdziale dotyczącym zmian Poś, przy uzasadnieniu do definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi (art. 3 nowy pkt 5a), a także przy uzasadnieniu do uchylenia art. 35 ustawy szkodowej.

Zaproponowano także zmianę brzmienia art. 4 pkt 2 lit. c ustawy szkodowej dotyczącego wyłączenia z odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku działalności, której celem jest obrona narodowa, bezpieczeństwo międzynarodowe lub której celem jest ochrona przed klęską żywiołową. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 4 ust. 6 dyrektywy 2004/35/WE, dyrektywy tej nie stosuje się do działań, których jedynym celem jest ochrona przed klęską żywiołową (w wersji angielskiej: „sole purpose of which is to protect from natural disasters”). Natomiast

art. 4 pkt 2 lit. c ustawy szkodowej stanowi, iż przepisów tej ustawy nie stosuje się do działalności „której celem jest ochrona przed klęską żywiołową”. Pominięcie warunku, że ochrona przed klęskami żywiołowymi musi być jedynym/wyłącznym celem działań zwolnionych spod stosowania ustawy, stanowi niedozwolone poszerzenie tego wyłączenia na działania, które mają więcej celów, a ochrona przed klęskami żywiołowymi jest tylko jednym z ich skutków, często pobocznym, a nawet dyskusyjnym (obejmuje to np. różnorodne inwestycje hydrotechniczne, którym obok innych celów przypisuje także cel ochrony przeciwpowodziowej). Przedmiotowa zmiana ma na celu dostosowanie art. 4 pkt 2 lit. c ustawy szkodowej do art. 4 ust. 6 dyrektywy 2004/35/WE. Ponadto proponuje się zamianę sformułowania „obrona narodowa” na „obronność i bezpieczeństwo państwa”. Przedmiotowa propozycja ma na celu ujednoczenie terminologii używanej w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.).

W projekcie ustawy proponuje się zmianę brzmienia art. 5 ustawy szkodowej dotyczącego wyłączenia gospodarki leśnej spod odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku. Niniejsze wyłączenie zostało poruszone w odrębnym piśmie Dyrekcji Generalnej KE Środowisko z dnia 19 lipca 2010 r., znak: ENV A.2/AB/db/Aren(20101442.345). Zgodnie z art. 5 pkt 2 ustawy szkodowej, jej przepisów nie stosuje się do „gospodarki leśnej prowadzonej zgodnie z zasadami trwale zrównoważonej gospodarki leśnej, o której mowa w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59, z późn. zm.)”. Takie ograniczenie zakresu obowiązywania wprowadzonych przepisów wykracza poza listę wyłączeń dopuszczonych w dyrektywie 2004/35/WE. Dyrektywa nie przewiduje możliwości wyłączenia spod jej działania całych, niewymienionych w jej art. 4, rodzajów działalności.

Proponowane zmiany w art. 6:

- 1) wprowadzenie definicji badań zanieczyszczenia gleby i ziemi ma charakter porządkujący i wynika z wprowadzenia definicji badań zanieczyszczenia gleby i ziemi do zmienianej ustawy Poś. Szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale dotyczącym Poś przy uzasadnieniu do nowego pkt 2a w art. 3;

- 2) zmiana definicji chronionych siedlisk przyrodniczych – wykreślenie z art. 6 pkt 2 lit. a spowoduje, że przepis w nowym brzmieniu zapewni objęcie ustawą wszelkich chronionych siedlisk przyrodniczych bez względu na miejsce ich występowania. Dotychczasowe brzmienie powodowało zbędne nakładanie się na siebie siedlisk wymienionych w lit. a oraz b. W związku z definicją szkody w środowisku odwołującej się do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych jest wystarczające odniesienie się do typów siedlisk, o których mowa w lit. b, a które i tak są elementem form ochrony przyrody, o których mowa w lit. a. Taka zmiana spowoduje, że przepis stanie się bardziej czytelny bez uszczerbku dla ilości i rodzajów wskazanych siedlisk. Ponadto zaproponowano również zmianę brzmienia pkt 2 lit. d, gdyż w przypadku siedlisk gatunków ptaków wędrownych, czyli gatunków, o które chodzi w art. 4 ust. 2 dyrektywy 79/409/EWG Rady z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zwanej dalej „dyrektywą ptasią”, dyrektywa ELD wymaga, by wszystkie ich siedliska były zaliczone do „siedlisk chronionych”. Ustawa szkodowa zalicza do chronionych siedlisk przyrodniczych „miejsca lęgu, pierzenia i zimowania ptaków wędrownych oraz miejsca ich zatrzymywania się wzdłuż tras wędrówek”, co jest pojęciem węższym, ponieważ pomija np. miejsca żerowania i miejsca tokowania. Przedmiotowa propozycja ma za zadanie dostosowanie przepisów ustawy szkodowej do przepisów dyrektywy ELD;
- 3) zmiana definicji działań naprawczych (art. 6 pkt 3) wynika z konieczności zamiany obowiązku przeprowadzenia oczyszczania powierzchni ziemi na obowiązek wykonania remediacji, która oprócz oczyszczania, czyli usunięcia zanieczyszczenia do stanu wymaganego standardami jakości gleby i standardami jakości ziemi, obejmuje też łagodniejsze działania, takie jak: zmniejszenie ilości zanieczyszczeń, ich kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się. Ponadto należy zwrócić uwagę, że dotychczasowe brzmienie powodowało wątpliwości interpretacyjne dotyczące możliwości nałożenia obowiązku przeprowadzenia kompensacyjnych działań naprawczych jako wykraczających poza definicję działań naprawczych. W wielu przypadkach brak działań kompensacyjnych likwidujących straty przejściowe uniemożliwi lub przynajmniej znacznie utrudni przywrócenie stanu początkowego lub przybliżonego do stanu początkowego poprzez podjęcie wyłącznie podstawowych i uzupełniających działań naprawczych;

- 4) zmiana definicji gatunków chronionych (art. 6 pkt 7) ma na celu wyeliminowanie niezgodności ustawy szkodowej z dyrektywą 2004/35/WE (art. 2 pkt 3 lit. a dyrektywy) i polega ona na uzupełnieniu definicji gatunku chronionego o gatunki będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty wskazane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000 (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 510, z późn. zm.). W ten sposób wszystkie gatunki z załącznika II do dyrektywy 92/43/EWG Rady z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zwanej dalej „dyrektywą siedliskową”, zostaną objęte reżimem odpowiedzialności na mocy ustawy szkodowej;
- 5) dodanie w art. 6 pkt 7a definicji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, poprzez odesłanie do Poś, porządkuje przepisy w tym zakresie; szczególne uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale – dotyczącym Poś przy uzasadnieniu do definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi (art. 3 pkt 5a);
- 6) zmiana definicji naprawy elementów przyrodniczych (art. 6 pkt 8) w odniesieniu do powierzchni ziemi (lit. c) usuwa doprecyzowanie wskazujące na obowiązek przywrócenia stanu zgodnego ze standardami jakości gleby i ziemi, pozostawiając definicję ogólną, zgodną z tekstem dyrektywy szkodowej; zmiana wiąże się z powyższą zmianą definicji działań naprawczych; w definicji użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi i stanu środowiska”; szczególne uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś);
- 7) wprowadzenie definicji naturalnej regeneracji (art. 6 ust. 8a); pojęcie to dotychczas nie było zdefiniowane w przepisach prawnych. Wprowadzenie proponowanego przepisu ma na celu ułatwienie określania wymaganego zakresu działań naprawczych;
- 8) wprowadzenie definicji pomiarów wynika ze zmiany art. 147a Poś; szczególne uzasadnienie powyżej;
- 9) wprowadzenie definicji remediacji (art. 6 pkt 9b) jest konsekwencją wprowadzenia definicji remediacji w Poś; szczególne uzasadnienie do wprowadzenia definicji

w rozdziale – dotyczącym Poś przy uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś);

10) zmiana definicji stanu początkowego (art. 6 pkt 10) stanowi doprecyzowanie w celu powiązania nowych przepisów Poś, transponujących dyrektywę IED i zobowiązujących do sporządzania raportu początkowego, z przepisami ustawy szkodowej;

11) wprowadzenie definicji substancji powodującej ryzyko poprzez odesłanie do Poś, porządkuje przepisy w tym zakresie, szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale – dotyczącym Poś przy uzasadnieniu do art. 3 nowego pkt 37a;

12) zmiana definicji szkody w środowisku (art. 6 pkt 11):

- w odniesieniu do szkody w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych polega na zmianie brzmienia art. 6 pkt 11 lit. a; dyrektywa ELD stanowi, że „szkody wyrządzone gatunkom chronionym i w siedliskach przyrodniczych nie obejmują uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu wynikającego z działania podmiotu gospodarczego, który został wyraźnie upoważniony przez odpowiednie władze zgodnie z przepisami wykonawczymi do art. 6 ust. 3 i 4 lub art. 16 dyrektywy 92/43/EWG lub art. 9 dyrektywy 79/409/EWG lub, w przypadku siedlisk i gatunków nieobjętych prawem wspólnotowym, zgodnie z równoważnymi przepisami prawa krajowego w sprawie ochrony przyrody”. Ustawa szkodowa transponuje to wyłącznie w następujący sposób „szkoda w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych nie obejmuje uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu wynikającego z działania podmiotu korzystającego ze środowiska zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub zgodnie z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.)”. Zgodnie z polskim prawem, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach lub zezwolenie wydawane w trybie art. 34 ustawy o ochronie przyrody to dwa sposoby, udzielenia zezwolenia, o które chodzi w art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy siedliskowej. Jednak derogacji, o których mowa w art. 16 tej dyrektywy

udziela się w Polsce w trybie określonym w art. 56 ustawy o ochronie przyrody (jako zezwoleń na odstępstwa od zakazów ochrony gatunkowej), a ten przepis nie jest przywołany. Wprowadzenie do art. 6 pkt 11 lit. a ustawy szkodowej odniesienia do art. 56 ustawy o ochronie przyrody ma na celu dostosowanie przepisów prawodawstwa polskiego do przepisów dyrektywy ELD. Ponadto w definicji szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych zaproponowano uwzględnienie postanowień, o których mowa w art. 90 ust. 1 i art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Należy wskazać, że w wyżej wskazanej definicji jest mowa o decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, natomiast zgodnie z przywołaną ustawą identyfikacja negatywnego wpływu na gatunki i siedliska przyrodnicze może się odbywać także w innych przypadkach, tj. w ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko oraz w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jak również w ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko sporządzanej dla planu urządzania lasu, w związku z czym powyższa propozycja,

- w odniesieniu do szkody w środowisku w wodach polega na zmianie brzmienia art. 6 pkt 11 lit. b. Proponowana zmiana wynika z konieczności dostosowania przepisów ustawy do dyrektywy ELD, która w art. 2 pkt 1 lit. b definiuje szkodę w środowisku w wodach z uwzględnieniem pojęcia „potencjału ekologicznego”. W definicji określonej w ustawie nie zostało ono dotychczas zawarte, co stanowiło odstępstwo od przepisów dyrektywy.

W art. 7 ustawy szkodowej zaproponowano zmianę brzmienia ust. 3. Zmiana przedmiotowego przepisu wynika z konieczności jego doprecyzowania. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy szkodowej organem ochrony środowiska właściwym w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku jest rdoś. Dlatego też, jeżeli bezpośrednio zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku wystąpi na obszarze dwóch lub więcej województw, właściwym organem będzie rdoś, który pierwszy powziął informacje o ich wystąpieniu (art. 7 ust. 2 ustawy szkodowej). Organ ten podejmie działania w porozumieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, na którego obszarze

działania wystąpi bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku.

Zaproponowano również zmianę brzmienia art. 9 ust. 2 pkt 1, w którym jest mowa o obowiązku skontrolowania szkodliwych czynników. Jest to wynik błędu w tłumaczeniu dyrektywy ELD. Użyty w art. 6 ust. 1 lit. a oraz ust. 2 lit. b ww. dyrektywy, a także w kilku miejscach w załącznikach do tej dyrektywy wyraz „control” oznacza nie „kontrolowanie” (w znaczeniu – sprawdzanie), ale „objęcie kontrolą” (w znaczeniu – opanowanie).

Uzasadnieniem zmiany art. 12 (dodanie ust. 4) i art. 15 ust. 1 jest fakt, iż obecnie nie można wyegzekwować od władającego powierzchnią ziemi, który jest obowiązany na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy szkodowej do podejmowania solidarnie z podmiotem korzystającym ze środowiska działań zapobiegawczych i naprawczych, w przypadku gdy bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku zostały spowodowane za jego zgodą lub wiedzą – brak podstaw prawnych do wydania decyzji zobowiązującej władającego powierzchnią ziemi do uzgodnienia warunków prowadzenia działań naprawczych, jak również nakładającej na ten podmiot obowiązek prowadzenia działań zapobiegawczych i naprawczych.

Zmiana art. 13 polegająca na zmianie brzmienia ust. 2, dodaniu ust. 2a oraz zmianie brzmienia ust. 3 dotyczy szkód w środowisku w powierzchni ziemi i jest konsekwencją wprowadzenia w Poś doprecyzowania uzgadniania warunków remediacji z rdoś, które zgodnie z nowymi przepisami przybierze formę ustalenia, w drodze decyzji planu remediacji, zawierającego ściśle określone informacje. Patrz uzasadnienie nowego art. 1011 Poś. Dodatkowo w odniesieniu do szkód w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach wskazano, że decyzja wydawana na podstawie art. 13 powinna określać sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego, co jest również związane ze zmianami brzmienia art. 15 ust. 2 pkt 5. Należy podkreślić, że dokumentacja będzie się różniła w zależności od poszczególnych elementów przyrodniczych, dlatego też zasadne jest, aby zakres tej dokumentacji określał organ do tego właściwy.

W nowym ust. 2a pkt 6 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś).

Zaproponowano także zmianę ust. 6, gdyż dotychczasowe brzmienie tego przepisu powoduje, że organ wydający decyzję ma wątpliwości, czy opiniowaniu podlega cała decyzja czy tylko jej warunki, o których mowa w ust. 3 przywołanego artykułu. Nie jest zasadne uzyskiwanie opinii dotyczącej brzmienia całej decyzji. Ponieważ wymienione w ust. 6 organy są merytorycznie przygotowane do wyrażania opinii dotyczących spraw leżących w ich kompetencjach, więc wystarczające jest opiniowanie tych warunków. W przywołanym przepisie art. 13 ust. 6 proponuje się:

- zmianę brzmienia pkt 1 – poprzez dodanie opiniowania przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej nie tylko przypadków szkody w środowisku w wodach, ale również szkody w środowisku w powierzchni ziemi, jeżeli dotyczy ona zanieczyszczenia w strefach ochronnych ujęć wody. Zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy – Prawo wodne, dyrektorzy regionalnego zarządu gospodarki wodnej, w drodze aktów prawa miejscowego, ustalają strefy ochronne ujęć wód, w których obowiązują konkretne zakazy, nakazy i ograniczenia. Mogą one obejmować pewne czynności związane z planowaną remediacją. Zatem zasadne jest uzgadnianie omawianej decyzji regionalnego dyrektora ochrony środowiska z właściwym dla danej strefy ochronnej ujęcia wody dyrektorem regionalnego zarządu gospodarki wodnej,
- zmianę brzmienia pkt 4 – Dyrektor Lasów Państwowych może opiniować tylko działania naprawcze dla szkód w środowisku, które dotyczą gruntów Skarbu Państwa będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego – Lasy Państwowe, a nie jak to było dotąd nieprecyzyjnie zapisane w przedmiotowym przepisie – na obszarach, na których występują lasy stanowiące własność Skarbu Państwa,
- zmianę brzmienia pkt 5 – ponieważ dyrektor parku narodowego powinien opiniować nie tylko decyzje dotyczące samego obszaru parku, lecz także jego otuliny, czyli obszaru, na którym prowadzone działania mogą oddziaływać na teren parku,
- zmianę brzmienia ust. 6 i dodanie pkt 7 – poprzez doprecyzowanie, iż właściwym organem Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest państwowy powiatowy inspektor sanitarny – jako właściwy w sprawach ujęć wody przeznaczonej do spożycia oraz wody w kąpieliskach (planuje się zdjęcie z tego organu obowiązku opiniowania działań naprawczych dla szkody w środowisku w strefach ochronnych ujęć wody,

za które odpowiedzialny jest regionalny zarząd gospodarki wodnej – uzasadnienie wyżej) oraz państwowy wojewódzki inspektor sanitarny, który byłby właściwy w odniesieniu do oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi na danym terenie,

- dodanie nowego pkt 8 w ust. 6 – aby zapewnić spójność systemu ochrony gleb wprowadzono zmianę polegającą na uwzględnieniu wśród organów opiniujących starosty, jako organu właściwego w sprawach ochrony gruntów rolnych, w tym przywracania zanieczyszczonej glebie wartości użytkowych pozwalających na jej rolnicze wykorzystanie.

Kolejną zmianą w art. 13 ustawy szkodowej jest wprowadzenie przepisów (po ust. 6 ustawy szkodowej proponuje się dodanie ust. 6a i 6b) odnośnie do opinii dotyczącej warunków przeprowadzenia działań naprawczych. Należy wskazać, że postępowania dotyczące szkód w środowisku, jako że w wielu przypadkach dotyczą zagrożeń dla zdrowia ludzi, a także mogą powodować nieodwracalne szkody w środowisku, należy prowadzić w możliwie najkrótszym czasie. Możliwość odwołania się od opinii dotyczącej warunków decyzji niepotrzebnie może przedłużyć czas wydania decyzji. Natomiast opinia organów wskazana w ust. 6 nie jest dla organu rozstrzygającego w sprawie wiążąca.

Przepisy dotyczące warunków i sposobów przeprowadzenia remediacji wprowadzono poprzez zmianę upoważnienia do wydania rozporządzenia w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (zmiana art. 14). Warunki i sposoby przeprowadzenia remediacji w tym rozporządzeniu powinny zostać sformułowane analogiczne do nowego art. 101r Poś.

Zmiana art. 15 wynika z potrzeby bardziej precyzyjnego określenia warunków prowadzenia działań naprawczych, na podstawie informacji zebranych w terenie przez podmiot korzystający ze środowiska. W obecnym stanie prawnym, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska uchyla się od obowiązku przeprowadzenia działań naprawczych, to rdoś ma obowiązek określenia w decyzji stanu, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko oraz zakresu, sposobu i terminu przeprowadzenia działań naprawczych. W przypadku oczyszczania gleby lub ziemi do stanu wymaganego standardami jakości nie jest trudne zapisanie takiego obowiązku w decyzji. Tymczasem, po wprowadzeniu możliwości prowadzenia remediacji innej niż oczyszczanie gleby, niezbędne jest opracowanie planu remediacji przez podmiot korzystający ze

środowiska, ponieważ to podmiot dysponuje danymi niezbędnymi do jego sporządzenia. W celu ujednoczenia wymagań analogiczne zmiany wprowadzono w nowym art. 101m Poś. Ponadto zmiana art. 15 ust. 1 poprzez dodanie możliwości nałożenia obowiązku przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych na władającego powierzchnią ziemi, wynika ze zmiany art. 12.

W art. 15 ust. 2 pkt 3 lit. a tiret 4 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś).

W proponowanym brzmieniu art. 16 pkt 2 zastąpiono wyraz „natychmiastowe” wyrazem „niezwłoczne”. Z uwagi na konieczność przeprowadzenia, zgodnie z art. 17 ustawy, postępowania administracyjnego w celu wydania decyzji określającej zakres udostępniania powierzchni ziemi przez władającego powierzchnią ziemi oraz zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz termin ich rozpoczęcia i zakończenia, podjęcie „natychmiastowych działań” przewidzianych w dotychczasowym brzmieniu art. 16 ustawy szkodowej nie było możliwe do zrealizowania. W art. 16 pkt 2 użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi” (z pominięciem wyrazu „życie”). Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).

Nowy przepis art. 16a ma na celu ułatwienie regionalnym dyrektorom ochrony środowiska planowanie i wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na prowadzenie działań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Harmonogram oparty jest na priorytetyzacji podejmowania działań, przy braniu pod uwagę zarówno zagrożenia dla zdrowia ludzi i środowiska oraz możliwości ich finansowania. Jest to analogiczny przepis do proponowanego nowego przepisu art. 101j, dotyczącego harmonogramu remediacji.

W art. 16a użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś).

Zmiana art. 17 wynika również z zastąpienia obowiązku prowadzenia rekultywacji gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości obowiązkiem przeprowadzenia remediacji. Również rdoś, prowadząc działania naprawcze we własnym zakresie, będzie musiał sporządzać bardziej szczegółowy plan remediacji, aby udowodnić, że podjęte

działania naprawcze gwarantują wyeliminowanie zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, zwłaszcza w sytuacji potrzeby uzasadnienia ograniczenia remediacji.

W art. 17 ust. 2a pkt 1 lit. d użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).

Zmiana brzmienia art. 17a jest zmianą redakcyjną wynikającą z wprowadzenia nowego art. 17b, który odnosić się będzie do szkód w środowisku w powierzchni ziemi. Nowy art. 17b wprowadza analogiczne przepisy jak przepisy wprowadzane dla historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi w Poś (patrz uzasadnienie nowego art. 101p Poś). Artykuł ten łagodzi dotychczasowe przepisy i wprowadza doprecyzowanie, w jakich sytuacjach regionalny dyrektor ochrony środowiska może nie przeprowadzić działań naprawczych (gdy sam je ma wykonać) albo zwolnić podmiot korzystający ze środowiska z obowiązku przeprowadzenia działań naprawczych.

W art. 17b użyto wyrażenia „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 nowy pkt 31b Poś).

Zmianę brzmienia art. 20 ust. 1 zaproponowano w celu umożliwienia organowi ochrony środowiska nakładania obowiązku prowadzenia monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej również na podmioty prowadzące inną działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy szkodowej (w przypadku bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych). Ponadto dokonano również zmian redakcyjnych związanych z wprowadzeniem w Poś definicji badań zanieczyszczenia gleby i ziemi. W art. 20 ust. 5 dodano również możliwość wykonywania badań, pomiarów i monitoringu przez rdoś, z tym że wskazano, iż rdoś może je wykonywać jedynie, gdy nie ma możliwości nałożenia tego obowiązku na sprawcę szkody w środowisku. Rozwiązanie takie jest zgodne z zasadą „zanieczyszczający płaci”. Wskazano także, że rdoś może zlecić wykonanie badań, pomiarów lub monitoringu w drodze zamówienia publicznego na jednorazowe ich wykonanie lub w zależności od potrzeb wybrać stałego ich wykonawcę. Art. 20 w nowym brzmieniu (ust. 7–9) eliminuje problemy związane z wykonaniem badań związanych z oceną zanieczyszczenia gleby i ziemi przez rdoś lub upoważnioną przez niego osobę (np. pracownika laboratorium) na terenie władającego powierzchnią ziemi,

na którym występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi. Stąd też zobowiązuje się władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia przeprowadzenia badań na terenie będącym w jego władaniu. Przepis jest analogiczny do nowych art. 101g ust. 4, art. 101l ust. 6 oraz art. 101m ust. 7 Poś. Zmiana art. 23 umożliwi organowi ochrony środowiska odzyskiwanie od podmiotu korzystającego ze środowiska poniesionych przez siebie kosztów gromadzenia danych i oceny bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku. Należy zwrócić uwagę, że organ ochrony środowiska będzie mógł ubiegać się o zwrot poniesionych przez siebie kosztów jedynie w sytuacji, gdy zagrożenie szkodą lub szkoda w środowisku zostaną potwierdzone decyzją ostateczną (uzasadnione koszty). Przedmiotowa zmiana przyczyni się do ograniczenia wydatków budżetu państwa i wypełnienia zasady „zanieczyszczający płaci”.

W art. 24 ustawy szkodowej dotyczącej zgłaszania bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku zaproponowano uchylenie ust. 2. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy szkodowej „każdy” może zgłosić szkodę w środowisku lub zagrożenie wystąpieniem takiej szkody i organ ochrony środowiska ma obowiązek to zgłoszenie przyjąć. Dotyczy to więc także organów administracji publicznej i organizacji ekologicznych. Przedmiotowy przepis stanowi transpozycję art. 12 dyrektywy 2004/35/WE. Zgodnie z tym przepisem wszystkie zainteresowane strony mają prawo do zgłoszenia do organu ochrony środowiska faktu wystąpienia zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku oraz potrzeby zobligowania podmiotu korzystającego ze środowiska do podjęcia działań zapobiegawczych lub naprawczych. Uchylenie ust. 2 w art. 24 ustawy szkodowej nie wprowadza więc praktycznie żadnych dodatkowych uprawnień ani ograniczeń – jest więc zbędny. Jego obecność i niejednoznaczne sformułowanie dotyczące „szkód w środowisku dotyczących środowiska jako dobra wspólnego” mogą jedynie budzić wątpliwości interpretacyjne i domniemania, że być może organom administracji publicznej i organizacjom ekologicznym przysługuje prawo zgłaszania lub uczestniczenia na prawach strony wyłącznie w odniesieniu do niektórych szkód (nie do końca wiadomo jakich). W związku z uchyleniem ust. 2 ww. artykułu konieczne było dokonanie stosownych zmian w ust. 3–6. Ponadto w art. 24 ustawy szkodowej proponuje się dodanie po ust. 4 ust. 4a, który umożliwi dołączanie do zgłoszenia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku całości dokumentacji potwierdzającej

wystąpienie bezpośredniego zagrożenia szkodą lub szkody w środowisku w postaci elektronicznej.

W art. 24 ustawy szkodowej proponuje się także zmianę brzmienia ust. 6. Dopuszczenie organu administracji publicznej do udziału w postępowaniu na prawach strony budzi wątpliwości. Organ ochrony środowiska, który jest też organem administracji publicznej, ma obowiązek zgłoszenie przyjąć i ma obowiązek podejmować działania w ramach swoich kompetencji. Powinien on przeprowadzić postępowanie i wydać stosowną decyzję kończącą je w danej instancji. Udział organu administracji publicznej w postępowaniu na prawach strony byłby zasadny, gdyby organ ochrony środowiska i dokonujący zgłoszenia organ administracji publicznej miały sprzeczne interesy (taka sytuacja występuje, gdy np. rada gminy zaskarża do sądu administracyjnego rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność uchwały). Dlatego też proponuje się, aby jedynie organizacja ekologiczna, która dokonała zgłoszenia, uczestniczyła w postępowaniu na prawach strony.

Kolejną zmianą jest wprowadzenie po art. 24 ustawy szkodowej nowego art. 24a dotyczącego zawieszenia postępowania wszczętego na podstawie art. 24 ust. 5 ustawy szkodowej w sytuacji, gdy magazynowane są odpady w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych. W wielu przypadkach składowania czy magazynowania odpadów w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych, nie jest możliwe ustalenie, czy doszło do szkody w środowisku bez wcześniejszego usunięcia tych odpadów. Podobnie nie jest możliwe przeprowadzenie działań naprawczych np. przywrócenie standardów jakości gleby lub ziemi, gdy na powierzchni ziemi składowane są odpady. Równocześnie przepisy ustawy o odpadach (art. 34) nie budzą wątpliwości, co do właściwości organu i trybu postępowania w tym zakresie. W takiej sytuacji, biorąc pod uwagę brak możliwości ustalenia stanu faktycznego bez usunięcia odpadów, proponuje się wprowadzenie procedury zawieszenia postępowania w celu uniknięcia bezczynności organu właściwego w zakresie szkód w środowisku.

Aby zapewnić sprawny przepływ danych do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, w art. 25 ust. 1 ustawy szkodowej zdecydowano, że dane ze zgłoszenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1, oraz uzasadnionego zgłoszenia, o którym mowa w art. 24 ust. 1, będą wprowadzane do ww. rejestru na poziomie regionalnym przez rdoś. GDOŚ będzie jedynie posiadał uprawnienia do modyfikacji danych w rejestrze, gdy stwierdzi błędy (art. 26a ust. 6). Dodatkowo w związku

z propozycją uchylenia w art. 24 ustawy szkodowej ust. 2 konieczne jest uchylenie z art. 25 ust. 1 tej ustawy wyrazów „i 2” występujących po sformułowaniu „lub art. 24 ust. 1”.

Zmiana art. 26 ust. 1 ustawy szkodowej ma również na celu zapewnienie sprawnego przepływu danych do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Proponuje się, aby dane uzyskane na podstawie informacji o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, o której mowa w art. 19, oraz po zakończeniu prowadzonych przez organ ochrony środowiska działań zapobiegawczych lub naprawczych były wprowadzane do ww. rejestru na poziomie regionalnym przez rdoś. Ponadto w ust. 1 i 2 przedmiotowego artykułu wskazano zakres danych wprowadzanych przez rdoś do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku.

Również w związku z przeniesieniem z GIOŚ na GDOŚ kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku po art. 26 dodano nowe art. 26a–26d, które stanowią odpowiednik dotychczasowych, a obecnie uchylanych przepisów art. 28a–28e ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska. W art. 26a ust. 2 określono podstawowy zakres informacji gromadzonych w rejestrze bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Szczegółowy zakres danych, które mają być zawarte w rejestrze zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 26a ust. 7 ustawy szkodowej.

W art. 29 ustawy szkodowej zaproponowano dodanie ust. 3 i 4 mających na celu uzupełnienie przepisów karnych w związku z potrzebą egzekwowania obowiązku informowania o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, a także obowiązku prowadzenia badań, pomiarów lub monitoringu, o których mowa w art. 20.

W projekcie ustawy zaproponowano również dodanie po art. 29 ustawy szkodowej nowego przepisu (art. 29a). Należy wskazać, że przedmiotowy przepis ma jedynie charakter porządkujący i wskazuje, że w sprawach o wykroczenia wymienione w art. 28 i 29 ustawy zastosowanie będą miały przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Gdyby tego przepisu nie zamieszczono w ustawie, to i tak zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 1 Kodeksu postępowania w sprawach wykroczenia,

postępowanie w tych sprawach prowadzone byłoby na zasadach określonych w tym akcie.

Proponuje się uchylene art. 35, pomimo że jest to przepis przejściowy, w celu uporządkowania i usunięcia problemów ze stosowaniem przepisów w zakresie „szkód w środowisku”, które nie są objęte ustawą szkodową z uwagi na czas ich wystąpienia. Zmiana ta wynika przede wszystkim z wprowadzenia całkowicie nowych przepisów w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Dotychczasowe brzmienie art. 35 ustawy szkodowej było skutkiem przepisów dyrektywy ELD. Dyrektywa ELD nie ma zastosowania do przypadków, które miały miejsce przed dniem 30 kwietnia 2007 r. oraz do przypadków, od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (art. 17 dyrektywy ELD). Podczas transpozycji tej dyrektywy do polskiego systemu prawnego w ustawie szkodowej zdecydowano utrzymać w mocy dotychczasowe krajowe przepisy dotyczące ochrony powierzchni ziemi w odniesieniu do szkód nieobjętych ustawą szkodową. Zatem, mimo że pojęcie „historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi” dotychczas nie było nazwane ani zdefiniowane, funkcjonuje już w obiegu prawnym jako szkoda w środowisku w powierzchni ziemi wyrządzona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., do której nie znajdują zastosowania przepisy ustawy szkodowej (art. 35 ustawy szkodowej).

Konsekwencją uchylene art. 35 jest zmiana brzmienia art. 4 ust. 1, który precyzuje, że ustawa szkodowa nie znajduje zastosowania do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku sprzed dnia 30 kwietnia 2007 r., a także takiego, od którego/której upłynęło więcej niż 30 lat. Po ponownym przeanalizowaniu dyrektywy ELD i tekstu ustawy szkodowej dostrzeżono, że, wyłączając w dotychczasowym brzmieniu art. 4 pkt 1 ustawy szkodowej, stosowanie tej ustawy do „przedawnionych” szkód w środowisku, które wystąpiły po dniu 30 kwietnia 2007 r., ale od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (pierwsza taka sytuacja może nastąpić w 2037 r.) nie wskazano przepisów, które znajdą zastosowanie do tego rodzaju przypadków.

Wprowadzenie definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi charakteryzowanej przez podanie daty granicznej, która już funkcjonuje w obowiązującym systemie prawnym (30 kwietnia 2007 r.) oraz przyjęte wyłączenia stosowania ustawy szkodowej do szkód w środowisku, które nie zostały wykryte przez 30 lat od ich wystąpienia, pozwoli w prostszy sposób rozróżnić zanieczyszczenia

powierzchni ziemi i stosować właściwą podstawę prawną przy podejmowaniu remediacji.

Należy wyjaśnić, iż dotychczasowe brzmienie art. 35 odsyłało:

- w ust. 1 – w zakresie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, które zaistniały przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynikały z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r. – do przepisów dotychczasowych, które nie zostały precyzyjnie wskazane,
- w ust. 2 – w zakresie szkód w środowisku w powierzchni ziemi, które zaistniały przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynikały z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r. – do uchylonych przepisów o ochronie powierzchni ziemi w Poś (które zostały tym samym utrzymane czasowo w mocy dla takich przypadków).

Rozwiązanie zastosowane w art. 35 ust. 2 okazało się bardzo niewygodne w stosowaniu i rodziło liczne wątpliwości interpretacyjne. Dlatego też opracowano projekt przepisów o historycznych zanieczyszczeniach powierzchni ziemi, które obecnie będą miały zastosowanie do spraw uprzednio objętych art. 35 ustawy szkodowej.

Należy zwrócić uwagę, że powyżej opisane zmiany w ustawie szkodowej pociągają za sobą konieczność zmiany rozporządzeń:

- z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku (Dz. U. Nr 82, poz. 501) – w zakresie zmiany kryteriów odnośnie do ochrony powierzchni ziemi ze standardów jakości gleby i ziemi na dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi,
- z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (Dz. U. Nr 103, poz. 664) – w zakresie wskazania sposobu prowadzenia działań naprawczych w odniesieniu do powierzchni ziemi,
- z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku (wydane na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska) – zmiana podstawy prawnej.

9. Zmiany ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (art. 10 projektu ustawy)

Zmiany w art. 21 ust. 2 pkt 23 lit. a i b oraz w art. 25 w ust. 1 pkt 1 są konsekwencją uchylecia art. 13–16 w projektowanej zmianie Poś, czyli zniesienia obowiązku przygotowania polityki ekologicznej państwa jako osobnego dokumentu.

Zmiany w art. 21 ust. 2 pkt 23 polegające na dodaniu lit. ea i eb oraz zmianie brzmienia lit. f są konsekwencją zmiany rozdziału o ochronie powierzchni ziemi Poś.

Zmiany art. 21 ust. 2 pkt 35 lit. c i d są konsekwencją zmian w ustawie szkodowej, w tym dodania obowiązku opracowywania harmonogramów w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku oraz przeniesienia z GIOŚ na GDOŚ kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku.

Zmiany wprowadzone w art. 25 ust. 1 wynikają bezpośrednio z transpozycji art. 24 ust. 2 dyrektywy IED, nakładającego na organy ochrony właściwe obowiązek udostępniania publicznie, także przez Internet, treści decyzji udzielającej pozwolenia zintegrowanego oraz treści zmian tej decyzji.

10. Zmiany ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (art. 11 projektu ustawy)

W celu realizacji obowiązków sprawozdawczych nałożonych w art. 72 dyrektywy IED w zakresie emisji ze źródeł spalania paliw niezbędne było wprowadzenie przepisów ustanawiających mechanizm przepływu danych od operatora do ministra właściwego do spraw środowiska. W celu uniknięcia zbędnych obciążeń administracyjnych związanych z kolejnym obowiązkiem sprawozdawczym nałożonym na prowadzących instalacje zdecydowano się wykorzystać istniejący mechanizm sprawozdawczy ustanowiony w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji na jej potrzeby.

W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie zmian w art. 11 ww. ustawy, rozszerzających zakres danych przygotowywanych i przekazywanych przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami do ministra właściwego do spraw środowiska, o informacje i dane dotyczące źródeł spalania paliw, które będą

sprawozdawane do przekazania do Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 72 dyrektywy IED.

11. Zmiany ustawy o odpadach (art. 12 projektu ustawy)

W przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.) wprowadzono stosowne zmiany mające na celu zapewnienie pełnej transpozycji przepisów dyrektywy IED w zakresie dotyczącym spalarni odpadów lub współspalarni odpadów.

W związku z powyższym, w art. 3 ust. 1 pkt 26 ustawy o odpadach dokonano zmian w definicji spalarni odpadów poprzez dodanie brzmienia określającego właściwe zakwalifikowanie instalacji termicznie przekształcających odpady jako spalarni odpadów lub współspalarni odpadów. Stanowi to bezpośrednie przeniesienie przepisu art. 42 ust. 1 akapit 5 dyrektywy IED, który stanowi, że w przypadku gdy celem współspalania odpadów nie jest wytwarzanie energii lub produktów materialnych, a jedynie unieszkodliwienie odpadów, wówczas instalacja ta uważana jest za spalarnię odpadów.

Uchylenie ust. 2 w art. 34 jest konsekwencją uchylecia art. 13–16 Poś, czyli zniesienia obowiązku przygotowania polityki ekologicznej państwa jako osobnego dokumentu.

Ponadto art. 55 ust. 1 dyrektywy IED nakłada obowiązek zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa przed wydaniem pozwolenia na spalarnię lub współspalarnię odpadów. W związku z powyższym w ustawie o odpadach w art. 42 dodano nowy ust. 7, który ma na celu zapewnienie udziału społeczeństwa przed wydaniem zezwolenia na zasadach i w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W art. 157 ustawy o odpadach dodano ust. 2, którego celem jest dopuszczenie prowadzenia procesów termicznych, takich jak piroliza, zgazowanie i proces plazmowy oraz towarzyszących im procesów spalania substancji powstałych z tych procesów wyłącznie w jednym zakładzie – spalarni lub współspalarni odpadów. Umożliwi to zapobieżenie dzieleniu instalacji termicznie przekształcających odpady. Przepis ten stanowi bezpośrednie przeniesienie przepisów art. 42 ust. 1 akapit 4 dyrektywy IED.

W art. 163 ustawy o odpadach dodano nowe wyłączenie z zakresu stosowania przepisów art. 155–162 ww. ustawy dla instalacji przetwarzających odpady metodą zgazowania lub pirolizy odpadów, o ile gazy powstałe w wyniku procesów zgazowania lub pirolizy są oczyszczone w takim stopniu, że przed spalaniem nie stanowią już odpadów i nie mogą spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego. Przepis ten transponuje art. 42 ust. 1 akapit 2 dyrektywy IED.

Należy zaznaczyć, że w dyrektywie IED w zakresie przepisów dotyczących spalarni odpadów i współspalarni odpadów nie zostały zawarte wyłączenia z zakresu stosowania przepisów dotyczących termicznego przekształcania odpadów niebezpiecznych. Dotychczas przepisy te wynikały z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2000/76/WE w sprawie spalania odpadów, która to dyrektywa zostanie uchylona z dniem 7 stycznia 2014 r. Omawiany przepis stanowił pewnego rodzaju doprecyzowanie definicji odpadów niebezpiecznych i w znacznej części stanowił interpretację przepisów odrębnych w zakresie określenia właściwości odpadów powodujących, że odpady są lub nie są odpadami niebezpiecznymi. Jednakże część z tych przepisów wydaje się wykraczać poza ww. uregulowania. Zatem, mając na uwadze rezygnację z omawianego wyłączenia w przepisach rozporządzenia Ministra Środowiska regulującego standardy emisyjne z instalacji, zasadne jest wprowadzenie analogicznej zmiany w art. 163 ust. 3 (uchylenie pkt 1 lit. c oraz pkt 2) ustawy o odpadach w celu ujednolicenia tych przepisów.

VI. Przepisy przejściowe i końcowe

Planuje się wprowadzenie przepisów przejściowych w następującym zakresie:

Art. 13 projektu reguluje sposób postępowania związany z programami ochrony środowiska uchwalonymi przed wejściem w życie niniejszej ustawy przez organy wykonawcze województw, powiatów i gmin, w celu realizacji Polityki ekologicznej państwa.

Art. 14 projektu jest powiązany z art. 35 niniejszej ustawy, zgodnie z którym planuje się zachowanie w mocy m.in. przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi do czasu wydania nowego rozporządzenia w sprawie oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi przez okres maksymalnie 2 lat od wejścia w życie ustawy. W art. 14 zdecydowano zatem wprowadzić przepis, który zapobiegnie

powstaniu niejasności w stosowaniu nowej definicji substancji powodującej ryzyko (art. 3 nowy ust. 37a Poś) i tym samym wszystkich przepisów, które się tym pojęciem posługują. Do czasu wydania nowego rozporządzenia za substancje powodujące ryzyko i ich dopuszczalne zawartości rozumieć się będzie w szczególności substancje wskazane w załączniku do dotychczasowego rozporządzenia.

W art. 15 projektu wprowadzono, aby zapewnić czas na dostosowanie się laboratoriów, posiadających akredytację w zakresie wykonywania w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji wymienionych w dotychczasowym rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi, do wymogów nowego rozporządzenia w sprawie oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Okres 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia, w którym dopuszczać się będzie wykonywanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przez laboratorium akredytowane na starych zasadach, wynika z dotychczasowych doświadczeń w zakresie przygotowania laboratoriów do uzyskania akredytacji (m.in. zakup sprzętu, materiałów odniesienia, wdrożenie odpowiednich metodyk, przeprowadzenia walidacji oraz udział w badaniach porównawczych), jak również obowiązujących procedur Polskiego Centrum Akredytacji.

Określony w art. 16 projektu czas przeznaczony na przekazanie wykazu terenów zdegradowanych przez starostę do rdoś ma na celu możliwie szybkie zebranie danych. Czas ten powinien być wystarczający, ze względu na fakt, że starostowie, prowadząc okresowe badania gleby i ziemi, powinni dysponować odpowiednimi danymi już obecnie. Z drugiej strony zasadne jest, aby zbieranie danych było oparte o rozporządzenie, które jest projektowane do wydania na podstawie nowego art. 101a ust. 7 Poś. Do czasu opracowania wykazu starosta GDOŚ powinien już przygotować elektroniczną bazę do prowadzenia rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi – jak to zostało określone w art. 17 niniejszego projektu.

Art. 18 ust. 1 projektu przewiduje, że podmiot posiadający dotychczas wydaną decyzję w sprawie rekultywacji zanieczyszczonej gleby i ziemi na danym terenie nie ma obowiązku uzyskania wymaganej w myśl nowych przepisów decyzji ustalającej plan remediacji dla tego samego terenu. Wyjaśnić należy, że pomimo zastosowania nowego nazewnictwa, pojęcie rekultywacji w rozumieniu dotychczasowych przepisów Poś mieści się w szerszym pojęciu remediacji wprowadzanym niniejszą ustawą. Nie zachodzą w tym przypadku przesłanki wskazujące na konieczność unieważnienia

dotychczasowych decyzji w sprawach rekultywacji zanieczyszczonej gleby i ziemi, a zastosowanie znajdzie ogólna zasada trwałości decyzji administracyjnych. Kwestia ta dotyczy w szczególności decyzji w sprawach:

- 1) uzgodnienia warunków rekultywacji – wydane na podstawie art. 106 ust. 2 Poś, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r., w związku z art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 2) nałożenia obowiązku rekultywacji – wydane na podstawie art. 362 ust. 6 Poś w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 3) uzgodnienia warunków prowadzenia działań naprawczych – wydane na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 4) nałożenia obowiązku przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych – wydane na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy szkodowej w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 5) kosztów rekultywacji – wydane na podstawie art. 102 ust. 8 Poś, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 6) nałożenia obowiązku prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi – wydane na podstawie art. 107 ust. 1 Poś, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 7) rekultywacji – wydane na podstawie art. 108 ust. 1 Poś, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 8) określające zakres udostępniania powierzchni ziemi przez władającego powierzchnią ziemi oraz zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych – wydane na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;
- 9) nałożenia obowiązku prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi lub wodzie lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej krajobrazowej – wydane na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;

10) kosztów działań zapobiegawczych lub naprawczych – wydane na podstawie art. 23 ust. 4 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Projektowany art. 18 ust. 2 wskazuje wyjątek od wyżej opisanej generalnej zasady. Obowiązek remediacji wprowadzany w projekcie niniejszej ustawy jest mniej restrykcyjny niż dotychczasowy obowiązek rekultywacji zanieczyszczonej gleby lub ziemi. Dopuszczalnym sposobem przeprowadzenia remediacji jest nie tylko poddanie gleby, ziemi i wód gruntowych działaniom mającym na celu usunięcie zanieczyszczenia do określonego w rozporządzeniu dopuszczalnego poziomu zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko. Dopuszcza się także (w określonych przypadkach) inne sposoby przeprowadzenia remediacji, takie jak zmniejszenie ilości zanieczyszczeń, ograniczenie możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń oraz jego kontrolowanie, a także samooczyszczanie. Zasadne jest zatem umożliwienie już zidentyfikowanym podmiotom odpowiedzialnym za przeprowadzenie rekultywacji (remediacji) skorzystania z nowego rozwiązania prawnego. Z drugiej strony trud włożony w uzyskanie decyzji uzgadniającej warunki rekultywacji może być przez te podmioty uznany za większy niż konieczność uzyskania nowej decyzji ustalającej plan remediacji, zwłaszcza, jeżeli w danym przypadku również na podstawie nowych przepisów nie byłoby możliwości odstąpienia od oczyszczania terenu do wymaganych dopuszczalnych zawartości. W projektowanym art. 19 ust. 1 wprowadzono możliwość uchylenia, na wniosek obowiązanego, dotychczas wydanych decyzji w sprawach rekultywacji albo działań naprawczych, z tym że, zgodnie z art. 19 ust. 2 projektu wniosek o uchylenie decyzji powinien zawierać odpowiednio: wniosek o wydanie decyzji w sprawie ustalenia planu remediacji, w tym projekt planu remediacji spełniający wymagania określone w ustawie zmienianej w art. 1 projektowanej ustawy, albo wniosek o uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych, w tym projekt Planu remediacji spełniający wymagania określone w ustawie zmienionej w art. 9 projektowanej ustawy. Jedynie przedstawienie odpowiedniego projektu planu remediacji pozwala bowiem na podjęcie przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska decyzji o ustaleniu planu remediacji, w tym wskazanie innego niż usuwanie zanieczyszczenia przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodującej ryzyko (tożsamego z obowiązkiem wskazanym w dotychczasowej decyzji w sprawie uzgodnienia warunków rekultywacji albo działań naprawczych) – sposobu przeprowadzenia remediacji.

Art. 20 projektu zakłada rozpatrywanie na podstawie nowych przepisów postępowań wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną w zakresie rekultywacji albo działań naprawczych. Jeżeli w danej sprawie nie została jeszcze wydana ostateczna decyzja, zasadne jest umożliwienie określenia zakresu koniecznych prac w oparciu o nowe, w wielu wypadkach mniej restrykcyjne przepisy. Istotne jest jednak zachowanie ciągłości prowadzonych postępowań administracyjnych w tym zakresie, aby nie utracić dowodów zgromadzonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy. Konieczne jest także uzupełnienie dokumentacji o projekt planu remediacji, który w dotychczasowych przepisach nie był określony.

Podkreślić należy, iż zgodnie z ogólną zasadą trwałości decyzji administracyjnych wynikającą z art. 16 Kpa, pozostałe decyzje, wydane przed wejściem w życie niniejszej ustawy pozostają w mocy (przy czym szczególne sytuacje zostały uwzględnione w przepisach przejściowych m.in. w art. 26 i 27 projektu). W szczególności pozostają w mocy:

- 1) pozwolenia zintegrowane, pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza oraz pozwolenia wodnoprawne na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
- 2) decyzje wydane na podstawie art. 363 Poś przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,
- 3) decyzje wydane na podstawie art. 37 ustawy o ochronie przyrody.

Ponadto, jak wynika z dobrych praktyk legislacyjnych dostępnych na stronie Rządowego Centrum Legislacji, w polskim porządku prawnym obowiązuje zasada działania nowego prawa wprost. W toczących się postępowaniach nie zmienia się podstawa prawna, zatem we wszystkich sprawach, których z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy toczą się postępowania wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, postępowania te należy kontynuować z uwzględnieniem zmienionych przepisów, a w razie konieczności, na zasadach ogólnych (np. art. 50 Kpa) wezwać np. do uzupełnienia wniosku.

Jedynie w przypadku spraw wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną dotyczących rekultywacji, z uwagi na zasadnicze zmiany w zakresie podstaw prawnych oraz przejście z „rekultywacji” na „remediację” zachodzi konieczność wskazania co dzieje się z tymi postępowaniami (art. 20 projektu).

Art. 21 projektu zachowuje czasowo w mocy akty prawa miejscowego wydane przed wejściem w życie ustawy zmieniającej, w związku z nowelizacją art. 135 ust. 5 oraz art. 208 ust. 7 Poś, dotyczących obszarów ograniczonego użytkowania.

Projektowany art. 22 dotyczy stosowania zasad łączenia, wynikających z art. 29 dyrektywy IED, do istniejących źródeł spalania paliw. Zgodnie z postanowieniami dyrektywy zasady te będą miały zastosowanie do źródeł istniejących (dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia na budowę złożono przed tym dniem, i zostały one oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.) dopiero od dnia 1 stycznia 2016 r. Do źródeł spalania paliw lub ich części objętych po dniu 31 grudnia 2015 r. traktatowymi odstępstwami od wymagań emisyjnych dla tlenków azotu i pyłu wynikających z dyrektywy 2001/80/WE (o odstępstwach tych jest mowa w Załączniku XII w Rozdziale 13 w Sekcji D w punkcie 2 literze b albo literze c Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej), zasady łączenia, o których mowa w nowym art. 157a ust. 2 Poś, będą stosowane przy ustalaniu wielkości dopuszczalnej emisji tlenków azotu albo pyłu dopiero od dnia 1 stycznia 2018 r.

W okresie, w którym do istniejących źródeł spalania paliw nie będą stosowane zasady łączenia wynikające z art. 29 dyrektywy IED, będzie natomiast utrzymana zasada łączenia wynikająca z dyrektywy 2001/80/WE i uwzględniona w § 7 obowiązującego obecnie rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, w myśl której standardy emisyjne dla źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., o łącznej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, z których gazy odlotowe są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin, stanowią standardy emisyjne odpowiadające łącznej nominalnej mocy cieplnej tych źródeł.

Art. 23 projektu określa termin, od którego prowadzący instalacje korzystające z derogacji dla ciepłowni mają przekazywać informacje związane z tą derogacją.

Art. 24 projektu reguluje kwestie zmiany projektu Przejściowego Planu Krajowego przyjętego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 25 projektu reguluje kwestie dotyczące zgłoszeń instalacji, które w dniu wejścia w życie tej ustawy znajdują się w trzydziestodniowym okresie ewentualnego wniesienia sprzeciwu przez organ.

Art. 26 projektu reguluje kwestie dotyczące wydanych decyzji o przeniesieniu praw i obowiązków, wydane dotychczas na podstawie art. 189 i art. 190.

Treść art. 27 projektu wynika wprost z transpozycji art. 82 oraz 83 dyrektywy IED. W ust. 1 ustanawia się przepisy przejściowe dla istniejących instalacji, które posiadają pozwolenie zintegrowane i które od dnia 7 stycznia 2013 r. nie będą objęte obowiązkiem uzyskania takiego pozwolenia. Wskazane w treści dyrektywy daty, ze względu na przeciągający się proces legislacyjny, zostały zamienione na daty wejścia w życie nowego rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości. W wymienionym przypadku pozwolenie zintegrowane zachowuje ważność na czas, na jaki zostało wydane w zakresie, w jakim byłoby wymagane uzyskanie pozwoleń sektorowych. Projektowany ust. 2 określa sposób i zakres dostosowania istniejących pozwoleń zintegrowanych do wymagań dyrektywy IED – zmiany te będą przeprowadzały organy z urzędu.

Natomiast w ust. 3, zgodnie z dyrektywą IED, określono termin obowiązku uzyskania pozwolenia przez instalacje z nowych rodzajów działalności – o których jest mowa w nowym rozporządzeniu Ministra Środowiska. Rozporządzenie to jest wydawane na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienionej w art. 1 i powinno wejść w życie równocześnie z niniejszą ustawą.

Art. 28 projektu dotyczy instalacji aktualnie istniejących, których eksploatacja obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodujących ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu i wynika z transpozycji art. 22 ust. 2 oraz art. 82 dyrektywy IED. Zgodnie z ust. 1, w przypadku tych instalacji obowiązek sporządzania raportu początkowego powstaje przy pierwszej aktualizacji pozwolenia zintegrowanego, która nastąpi po zmianie, o której mowa w art. 27 ust. 2, niezależnie od tego, czy postępowanie takie zostanie wszczęte z urzędu lub na wniosek. Ze względu na opóźnienia związane z transpozycją nie będzie możliwe zachowanie terminu 1 stycznia 2014 r. wskazanego w dyrektywie. Zatem, aby oddać intencję art. 22 dyrektywy IED, która w stosunku do istniejących instalacji obowiązek dołączania raportu początkowego

rozklada w czasie po wejściu w życie nowych przepisów, dostosowanie pozwoleń do wymagań formalnych, o których mówi art. 27 ust. 2 niniejszego projektu ustawy, nie powinno skutkować uruchomieniem procedury dotyczącej sporządzania raportów początkowych.

W ust. 2 wskazano, iż obowiązek określenia w pozwoleniach sposobu prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi lub monitoringu substancji powodujących ryzyko powinien zostać wprowadzony w wyniku postępowania, które będzie przesądzało o konieczności sporządzenia raportu początkowego, opisanego w ust. 1. Powyższe wynika z bezpośredniego związku pomiędzy obowiązkiem sporządzenia raportu początkowego a obowiązkiem oceny ryzyka lub monitoringu.

Proponowany art. 29 dotyczy zastosowania do źródeł spalania paliw zasady łączenia, zawartej w art. 29 ust. 2 dyrektywy IED. Stanowi ona, że w przypadku gdy gazy odlotowe z kilku źródeł spalania paliw faktycznie odprowadzane są odrębnymi kominami, ale właściwy organ oceni, że mogłyby one (uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne) odprowadzać te gazy jednym kominem, to taki zespół źródeł traktuje się jako jedno źródło i wymagania emisyjne ustala się przy uwzględnieniu sumy nominalnych mocy cieplnych tych źródeł. W tym zakresie przyjęto, że w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy prowadzący instalacje, których częścią są źródła spalania paliw, do których może mieć zastosowanie druga zasada łączenia, powinien przedłożyć organowi właściwemu do wydania pozwolenia analizę dotyczącą możliwości technicznych odprowadzania gazów odlotowych ze źródeł jednym kominem oraz skutków ekonomicznych zastosowania takiego rozwiązania. W przypadku gdy organ będzie miał zastrzeżenia do tej analizy, może wystąpić do Prezesa URE o opinię dotyczącą skutków ekonomicznych, w tym wpływu na opłacalność wytwarzania energii, zastosowania do źródeł spalania paliw drugiej zasady łączenia. Zgodnie z przyjętym założeniem Prezes URE będzie wyrażał opinię, w drodze postanowienia, na które nie służy zażalenie; opinia ta będzie wiążąca dla organu właściwego do wydania pozwolenia.

Art. 30 projektu odnosi się do sytuacji, w których konkluzje BAT zostały opublikowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Sytuacja tych dokumentów nie jest jasna, i na tym polu istnieje spór pomiędzy Komisją Europejską a krajami członkowskimi w zakresie określenia czteroletniego okresu na dostosowanie się do wymagań tych konkluzji. Rozpoczęcie procedur związanych z analizą pozwoleń

odniesiono do daty wejścia w życie niniejszej ustawy. Takie rozwiązanie zapewni prowadzącym instalację z branż, dla których konkluzje BAT są już opublikowane, niezbędny czas, wskazany w dyrektywie IED, na dostosowanie się do nowych wymagań.

Art. 31 reguluje czas i sposób przekazania z GIOŚ do GDOŚ rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, w związku z proponowaną zmianą ustawy szkodowej (art. 26a–26d) i ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska (uchylenie przepisów dot. rejestru).

Z kolei art. 32 projektu wynika ze zmiany kompetencji w zakresie prowadzenia ww. rejestru i reguluje kwestię otrzymanych przez GIOŚ na podstawie dotychczasowych, a obecnie zmienianych przepisów, zgłoszeń bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku, a także informacji i zgłoszeń o zakończeniu działań zapobiegawczych i naprawczych, które są wprowadzane do rejestru.

Art. 33 projektu wskazuje termin uruchomienia systemu teleinformatycznego koniecznego do prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Reguluje także kwestię wprowadzenia do nowego systemu danych z rejestru prowadzonego dotychczas przez GIOŚ (a także otrzymywanych przez niego w związku z tym obowiązkiem zgłoszeń i informacji), a także danych otrzymanych przez rdoś przed uruchomieniem systemu teleinformatycznego.

Czas przeznaczony na opracowanie harmonogramu remediacji określony w art. 34 projektu powinien doprowadzić do szybkiego zracjonalizowania prowadzonej przez rdoś polityki remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Należy przy tym wyjaśnić, że pierwsze harmonogramy zostaną opracowane zanim uruchomiony zostanie rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Już na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów wskazano przypadki, w których obowiązek rekultywacji wykonywany jest przez rdoś (art. 102 ust. 4 i 5 Poś, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy szkodowej, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy). Nie ma zatem potrzeby odwlekania realizacji tego obowiązku, a wcześniejsze opracowanie harmonogramów powinno pozwolić na uzyskanie niezbędnych środków na realizację zawartych w nich zadań.

W projektowanym art. 35 ust. 1 pkt 1–3 proponuje się, aby dotychczasowe przepisy wykonawcze:

- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359) – wydane na podstawie art. 105 ust. 1 Poś,
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 95, poz. 558) – wydane na podstawie art. 145 ust. 1 pkt 1 oraz art. 146 ust. 2 i ust. 4 Poś,
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. Nr 206, poz. 1291) – wydane na podstawie art. 148 ust. 1 Poś,
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055) – wydane na podstawie art. 201 ust. 2,
- rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2002 r. w sprawie wysokości opłat rejestracyjnych (Dz. U. Nr 190, poz. 1591), wydane na podstawie art. 210 ust. 4 zachowały moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 101a ust. 5, art. 145 ust. 1 pkt 1, art. 146 ust. 2 i ust. 4, art. 148 ust. 1, art. 201 ust. 2 i art. 210 ust. 4 w nowym brzmieniu, lecz nie dłużej niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy. Zachowanie w mocy ww. rozporządzeń zapewni funkcjonowanie przepisów dotyczących m.in. opracowania raportów początkowych oraz monitoringu gleby i ziemi na terenie istniejących instalacji również przed opracowaniem nowego rozporządzenia, co jest istotne ze względu na termin wejścia w życie dyrektywy IED, a także zgłaszania instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne. W pozostałych przypadkach zachowanie w mocy ma charakter formalny, gdyż rozporządzenia stanowią część pakietu związanego z transpozycją dyrektywy IED i powinny wejść w życie razem z niniejszą ustawą.

W art. 35 ust. 2 projektu proponuje się, aby dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 153 ust. 1 Poś, tj. rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. Nr 130, poz. 880), zachowały bezterminowo moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 153 ust. 1 tej ustawy w nowym brzmieniu.

W art. 35 ust. 3 proponuje się, aby wydane na podstawie art. 169 ust. 1 Poś rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. z 2013 r. poz. 1569) zachowało moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 tej ustawy w nowym brzmieniu, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Natomiast przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 23 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla niektórych produktów ze względu na ich negatywne oddziaływanie na środowisko (Dz. U. Nr 179, poz. 1846, z późn. zm.) zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych w tym zakresie na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 i mogą być zmieniane.

Art. 36 i art. 37 projektu zachowują przejściowo w mocy rozporządzenia Ministra Środowiska:

- z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku – wydane na podstawie art. 10 ustawy szkodowej, którego brzmienie nie jest zmieniane przedmiotową nowelizacją, jednakże zmieniają się inne przepisy ustawy szkodowej mające wpływ na jego treść w odniesieniu do szkód w środowisku w powierzchni ziemi,
- z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia – wydane na podstawie art. 14 ustawy szkodowej, do którego zmieniono treść upoważnienia,
- z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku – wydane na podstawie art. 28a ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, dla którego planowana jest zmiana podstawy prawnej na art. 26a ust. 7 ustawy szkodowej.

W art. 38 projektu określa się maksymalne limity wydatków jednostek sektora finansów publicznych oraz mechanizm korygujący, stosownie do art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.). Wydatki te są związane z zapewnieniem prawidłowego funkcjonowania systemu

monitorowania, o którym mowa w art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. Wydatki są także związane z prowadzeniem arbitrażu przez Prezesa URE w sprawach dotyczących wydawania postanowień dotyczących stosowania zasady sumowania, o której mowa w art. 29 ust. 2 dyrektywy IED.

Przepisy dyrektywy IED powinny być implementowane do dnia 7 stycznia 2013 r. Biorąc zatem pod uwagę zagrożenie naruszeniem prawa wspólnotowego niezbędne jest wejście w życie niniejszej ustawy w najbliższym możliwym terminie.

VII. Informacje końcowe

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej oraz nie zawiera norm technicznych, a także przepisów technicznych podlegających procedurze notyfikacji wymaganej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji zgodnie z Regulaminem pracy Rady Ministrów

Salans D. Oleszczuk Kancelaria Prawnicza Sp.k., Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie” oraz Oiler S.A. zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia regulacji

Celem projektowanej ustawy jest ograniczanie niekorzystnego oddziaływania instalacji przemysłowych na środowisko poprzez skuteczniejsze zapobieganie i ograniczanie emisji zanieczyszczeń. Wynika ono z konieczności implementowania postanowień dyrektywy 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17), zwanej dalej „dyrektywą IED”, poprzez wprowadzenie zmian i uzupełnień do istniejących krajowych aktów prawnych oraz utworzenie i zmiany delegacji do wydania nowych i istniejących aktów wykonawczych.

Projektowane, wynikające wprost z dyrektywy, zmiany dotyczą przede wszystkim: zwiększenia wagi wymagań wynikających z najlepszych dostępnych technik (BAT) poprzez wprowadzenie konkluzji BAT przyjmowanych w formie decyzji Komisji Europejskiej, zmiany przepisów dotyczących ochrony powierzchni ziemi oraz zmiany listy instalacji, dla których uzyskanie pozwolenia zintegrowanego będzie obligatoryjne.

Ponadto celem przedmiotowej ustawy jest uporządkowanie systemu ochrony powierzchni ziemi oraz modyfikacja i uporządkowanie przepisów dotyczących zapobiegania i naprawy szkód w środowisku. Proponowane rozwiązania będą służyć m.in. wyeliminowaniu trudności w stosowaniu wprowadzonych w wyniku transpozycji dyrektywy IED nowych uregulowań dotyczących ochrony powierzchni ziemi i wód podziemnych dla instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego. Transponowane wprost zapisy dyrektywy IED bez wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu istniejącego systemu ochrony powierzchni ziemi i wód podziemnych nie działałyby prawidłowo.

Celem dodatkowych zmian w projekcie ustawy jest uporządkowanie przepisów dotyczących m.in.:

- systemu pozwoleń zintegrowanych w zakresie redukcji zbędnych obciążeń administracyjnych,
- polityki ekologicznej państwa,
- programu monitorowania, o którym mowa w art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania

rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Wejście w życie ustawy będzie miało wpływ na:

- 1) organy administracji:
 - a) właściwe do wydawania pozwoleń na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii:
 - starostów (prezydentów miast na prawach powiatu),
 - marszałków województw (dla instalacji, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko),
 - regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (dla terenów zamkniętych),
 - b) wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska (prowadzenie kontroli instalacji oraz monitorowanie spełniania wymagań przez produkty),
 - c) właściwe w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku:
 - Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i regionalnych dyrektorów ochrony środowiska,
 - dyrektorów właściwych urzędów morskich (na obszarach morskich),
 - d) organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej (opiniowanie planu remediacji oraz opiniowanie warunków przeprowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku),
 - e) organy Nadzoru Budowlanego (monitorowanie spełniania wymagań przez produkty),
 - f) organy Inspekcji Handlowej (monitorowanie spełniania wymagań przez produkty),
 - g) Prezesa URE;
- 2) podmioty gospodarcze prowadzące:
 - a) instalacje wymagające uzyskania pozwolenia zintegrowanego:
 - objęte już obecnie obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego ok. 3400 instalacji z następujących branż: energetyka, metalurgia, ceramika, przemysł chemiczny, gospodarka odpadami oraz innych rodzajów działalności, m.in. takich jak chów i hodowla zwierząt czy produkcja papieru,

- z nowych sektorów, dla których pozwolenia te będą wymagane w myśl zapisów dyrektywy IED – szacunkowo ok. 200 instalacji m.in. do produkcji płyt i paneli drewnopochodnych, oczyszczalnie ścieków przemysłowych,
 - b) instalacje do spalania i współspalania odpadów inne niż wymienione w lit. a,
 - c) działalność, która może powodować zanieczyszczenie gleby, ziemi lub wód podziemnych lub jest przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku;
- 3) władających powierzchnią ziemi na terenach, na których występuje zanieczyszczenie bądź przekształcenie naturalnego ukształtowania terenu.

3. Konsultacje

Projekt ustawy został poddany konsultacjom w ramach procedury legislacyjnej. Zgodnie z ustawą o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz dodatkowo na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska, w zakładce „Pozwolenia zintegrowane”.

W ramach konsultacji społecznych projekt został przekazany do jednostek badawczo-rozwojowych, stowarzyszeń zrzeszających przedsiębiorców, związków zawodowych oraz innych podmiotów wskazanych poniżej:

- 1) reprezentatywne organizacje związkowe oraz reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), tj.:
 - a) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,
 - b) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
 - c) Forum Związków Zawodowych,
 - d) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
 - e) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
 - f) Business Centre Club — Związek Pracodawców,
 - g) Związek Rzemiosła Polskiego,
- 2) Komisja Krajowa Wolnego Związku Zawodowego „Sierpień 80”,
- 3) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”,

- 4) Związek Zawodowy „Kontra”,
- 5) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego,
- 6) Rzecznik Praw Obywatelskich,
- 7) Marszałkowie Województw,
- 8) Związek Powiatów Polskich,
- 9) Stowarzyszenie Gmin Górniczych w Polsce,
- 10) Związek Gmin Zagłębia Miedziowego,
- 11) Regionalni Dyrektorzy Ochrony Środowiska,
- 12) Regionalne Zarządy Gospodarki Wodnej,
- 13) Wojewódzkie Inspektoraty Ochrony Środowiska,
- 14) Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- 15) Państwowa Rada Ochrony Środowiska,
- 16) Krajowa Rada Gospodarki Wodnej,
- 17) Instytut Badawczy Leśnictwa,
- 18) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych,
- 19) Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – PIB,
- 20) Instytut Ochrony Środowiska – PIB,
- 21) Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji,
- 22) Państwowy Instytut Geologiczny – PIB,
- 23) Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach – PIB,
- 24) Główny Instytut Górnictwa,
- 25) Instytut Ochrony Roślin – PIB,
- 26) Centralny Instytut Ochrony Pracy – PIB,
- 27) Polska Akademia Nauk – Instytut Geofizyki oraz Instytut Mechaniki Górotworu,
- 28) Polska Akademia Nauk – Instytut Podstaw Inżynierii Środowiska,
- 29) Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie,
- 30) Politechnika Śląska,
- 31) Politechnika Wrocławska – Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Wydziału Chemicznego,
- 32) Politechnika Warszawska – Wydział Inżynierii Środowiska,
- 33) Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu – Instytut Nauk o Glebie i Ochrony Środowiska,
- 34) Uniwersytet Śląski – Wydział Nauk o Ziemi,

- 35) Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla,
- 36) Instytut Metali Nieżelaznych,
- 37) Instytut Metalurgii Żelaza,
- 38) Instytut Biopolimerów i Włókien Chemicznych,
- 39) Instytut Nafty i Gazu,
- 40) Instytut Techniki Górniczej KOMAG,
- 41) Instytut Technik Innowacyjnych EMAG,
- 42) „Poltegor-Instytut” Instytut Górnictwa Odkrywkowego,
- 43) Instytut Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego,
- 44) Instytut Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa,
- 45) Instytut Mechaniki Precyzyjnej,
- 46) Centralna Stacja Ratownictwa Górniczego S.A. w Bytomiu,
- 47) Jednostka Ratownictwa Górniczo-Hutniczego w Lubinie,
- 48) Ratownicza Stacja Górnictwa Otworowego w Krakowie,
- 49) Jednostka Ratownictwa Górniczego w Tarnobrzegu,
- 50) Krajowa Izba Gospodarcza,
- 51) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 52) Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 53) Forum Przemysłu Wydobywczego,
- 54) Porozumienie Pracodawców Przemysłu Wydobywczego (Związku Pracodawców Górnictwa Węgla Kamiennego),
- 55) Związek Pracodawców Polska Miedź,
- 56) Polskie Stowarzyszenie Górnictwa Solnego,
- 57) Związek Pracodawców – Porozumienie Producentów Węgla Brunatnego,
- 58) Polski Związek Producentów Kruszyw,
- 59) Stowarzyszenie Kopalń Odkrywkowych,
- 60) Stowarzyszenie Producentów Cementu,
- 61) Regionalne Stowarzyszenie Przedsiębiorców Wydobywających Kopaliny Pospolite,
- 62) Krajowy Związek Pracodawców Branży Geologicznej,
- 63) Polska Izba Gospodarcza „Ekorozwój”,
- 64) Stowarzyszenie Przemysłu Wapienniczego,
- 65) Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami,

- 66) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie,
- 67) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- 68) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
- 69) Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii,
- 70) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego,
- 71) Krajowa Izba Gospodarcza „Przemysł Spożywczy”,
- 72) Krajowa Rada Drobiarska – Izba Gospodarcza,
- 73) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 74) Odlewnicza Izba Gospodarcza,
- 75) Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu,
- 76) Związek Pracodawców „Polskie Szkło”,
- 77) Stowarzyszenie Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce,
- 78) Stowarzyszenie Papierników Polskich,
- 79) Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „POLSUS”,
- 80) Krajowy Związek Pracodawców – Producentów Trzody Chlewnej,
- 81) Polska Izba Mleka,
- 82) Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu,
- 83) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców,
- 84) Związek Polskie Mięso,
- 85) Polska Izba Druku,
- 86) Polska Izba Przemysłu Skórzanego,
- 87) Polska Izba Przemysłu Chemicznego,
- 88) Sekretariat Prezydium Konferencji Inwestorów,
- 89) Stowarzyszenie Kierowników Ruchu Zakładów Górniczych,
- 90) Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa,
- 91) Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego,
- 92) Ogólnopolskie Stowarzyszenie Pracowników Służby BHP,
- 93) Stowarzyszenie Geodetów Polskich,
- 94) Polskie Towarzystwo Geologiczne,
- 95) Polskie Towarzystwo Gleboznawcze,
- 96) Naczelna Organizacja Techniczna,
- 97) Bractwo Gwarków Związku Górnośląskiego,

- 98) Instytut na Rzecz Ekorozwoju,
- 99) Polski Klub Ekologiczny,
- 100) Biuro Wspierania Lobbyingu Ekologicznego,
- 101) Polskie Towarzystwo Przyjaciół Przyrody „Pro Natura”,
- 102) Centrum Prawa Ekologicznego,
- 103) Polska Zielona Sieć,
- 104) Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast,
- 105) Liga Ochrony Przyrody,
- 106) Klub „Gaja”,
- 107) Green Cross Polska,
- 108) Klub Przyrodników,
- 109) Polski Klub Ekologiczny,
- 110) Polskie Towarzystwo Ochrony Przyrody „Salamandra”,
- 111) Stowarzyszenie – Chrońmy Mokradła,
- 112) Stowarzyszenie – Pracownia na rzecz Wszystkich Istot,
- 113) Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków.

W trakcie konsultacji swoją opinię przekazały następujące podmioty:

- 1) Centralna Stacja Ratownictwa Górniczego S.A.,
- 2) Eko-akademia.pl,
- 3) EMAG,
- 4) Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 5) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 6) Izba Gospodarcza Wodociągi Polskie,
- 7) Instytut Techniki Górniczej,
- 8) IOŚ-PIB,
- 9) KGHM Polska Miedź S.A.,
- 10) KOBiZE,
- 11) Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz,
- 12) Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Budowlanych CERBUD,
- 13) Krajowy Związek Pracodawców – Producentów Trzody Chlewnej,
- 14) m.Bydgoszcz,
- 15) m.Rzeszów,

- 16) m. Warszawa,
- 17) m. Wrocław,
- 18) PGE,
- 19) PGNiG Termika S.A,
- 20) PIG-PIB,
- 21) PIPC,
- 22) PKPP Lewiatan,
- 23) Poldanor S.A,
- 24) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- 25) Polskie Towarzystwo Gleboznawcze,
- 26) Pracodawcy RP,
- 27) RDOŚ w Kielcach,
- 28) RDOŚ w Białymstoku,
- 29) RDOŚ w Bydgoszczy,
- 30) RDOŚ w Gorzowie Wielkopolskim,
- 31) RDOŚ w Krakowie,
- 32) RDOŚ w Lublinie,
- 33) RDOŚ w Łodzi,
- 34) RDOŚ w Opolu,
- 35) RDOŚ w Poznaniu,
- 36) RDOŚ w Szczecinie,
- 37) RDOŚ w Warszawie,
- 38) RDOŚ we Wrocławiu,
- 39) RDOŚ w Gdańsku,
- 40) RZGW w Gliwicach,
- 41) RZGW w Poznaniu,
- 42) RZGW w Szczecinie,
- 43) RZGW we Wrocławiu,
- 44) Salans D. Oleszczuk Kancelaria Prawnicza Sp.k.,
- 45) SKR Zakładów Górniczych,
- 46) Stowarzyszenie Papierników Polskich,
- 47) Stowarzyszenie Producentów Cementu,
- 48) TAURON Wytwarzanie S.A.,

- 49) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie,
- 50) Marszałek Województwa Dolnośląskiego,
- 51) Marszałek Województwa Lubelskiego,
- 52) Marszałek Województwa Lubuskiego,
- 53) Marszałek Województwa Małopolskiego,
- 54) Marszałek Województwa Mazowieckiego,
- 55) Marszałek Województwa Opolskiego,
- 56) Marszałek Województwa Podkarpackiego,
- 57) Marszałek Województwa Podlaskiego,
- 58) Marszałek Województwa Pomorskiego,
- 59) Marszałek Województwa Śląskiego,
- 60) Marszałek Województwa Świętokrzyskiego,
- 61) Marszałek Województwa Łódzkiego,
- 62) Marszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego,
- 63) Marszałek Województwa Wielkopolskiego,
- 64) Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
- 65) WIOŚ w Lublinie,
- 66) WIOŚ w Łodzi,
- 67) WIOŚ w Bydgoszczy,
- 68) WIOŚ w Opolu,
- 69) WIOŚ w Poznaniu,
- 70) WIOŚ w Rzeszowie,
- 71) WIOŚ w Warszawie,
- 72) WIOŚ we Wrocławiu,
- 73) ZP Górnictwa Węgla Kamiennego,
- 74) Związek Gmin Zagłębia Miedziowego,
- 75) Związek Pracodawców Polskie Szkło,
- 76) Związek Pracodawców Porozumienie Producentów Węgla Brunatnego.

Ww. podmioty zgłosiły ogółem 501 uwag, przy czym uwagi o zbliżonej treści odnoszące się do tych samych punktów ustawy potraktowano jako jedną uwagę.

Zgodnie z ustaleniami podjętymi na posiedzeniu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (KWRiST) w dniu 21 maja 2012 r. KWRiST zaopiniuje

projekt przedmiotowej ustawy po zakończeniu konsultacji międzyresortowych. W ramach KWRiST uwagi zgłosili Marszałkowie Województw Zachodniopomorskiego, Małopolskiego, Lubelskiego i Lubuskiego a także Urzędy Miejskie Warszawy, Rzeszowa, Wrocławia i Bydgoszczy. KWRiST przyjęła projekt w dniu 2 kwietnia 2013 r.

Salans D. Oleszczuk Kancelaria Prawnicza Sp.k. zgłosiła zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Należy podkreślić, że duża część uwag zgłoszonych podczas konsultacji społecznych miała charakter porządkowy, doprecyzowujący i redakcyjny. Ponadto większość uwag, która wykraczała poza zakres nowelizacji i nie wiązała się bezpośrednio ze zmianami wynikającymi z konieczności transpozycji dyrektywy IED została odrzucona. Poniżej przedstawiono omówienie najważniejszych zmian dokonanych w projekcie oraz wyjaśnienie wybranych, najistotniejszych propozycji, które zostały odrzucone.

Poprawiono OSR w zakresie liczby pracowników zajmujących się wydawaniem pozwoleń zintegrowanych w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Mazowieckiego. Nie wpłynęło to jednak na liczbę etatów niezbędnych do utworzenia. Nie uwzględniono uwag innych marszałków postulujących zwiększenie liczby etatów. Ze względu na brak zgody na zwiększenie obciążenia dla budżetu państwa Ministerstwo Środowiska wycofało się na późniejszym etapie prac legislacyjnych z propozycji zmiany kompetencyjnej.

Uzupełniono uzasadnienie o akty prawne implementujące dyrektywy odnoszące się wprost do instalacji do produkcji dwutlenku tytanu. Częściowo uwzględniono sugestię WIOŚ w Warszawie, RDOŚ w Krakowie oraz Urzędu m.st. Warszawy dotyczącą definicji „powierzchni ziemi”.

W zakresie ochrony powierzchni ziemi podstawowym problemem ujawnionym podczas konsultacji społecznych było właściwe określenie kompetencji organów ochrony środowiska w tym zakresie. Wiele podmiotów (głównie rdoś, wioś oraz urzędy marszałkowskie) zgłaszało propozycje zmian kompetencyjnych, w tym głównie obowiązku wykonywania przez starostę i rdoś pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie, w ziemi i w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek w terenie. Zgodnie z nowymi przepisami wprowadzanymi przedmiotowym

projektem ustawy oraz niezmienianymi, obowiązującymi obecnie przepisami ustawy Poś oraz ustawy „szkodowej” zaplanowano następujący podział odpowiedzialności organów w zakresie oceny stanu powierzchni ziemi.

Starosta jest organem odpowiedzialnym za:

- dokonywanie identyfikacji terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi (w oparciu o identyfikację terenów, na których prowadzona była działalność mogąca z dużym prawdopodobieństwem powodować zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz badania w terenie).

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska jest organem odpowiedzialnym za:

- wydawanie decyzji ustalającej plan remediacji w przypadku historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz w przypadku działań naprawczych dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi,
- wykonywanie remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz prowadzenia działań naprawczych dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi w wyjątkowych przypadkach określonych w ustawie (np. brak możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności władającego powierzchnią ziemi lub sprawcy zanieczyszczenia).

Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska jest organem odpowiedzialnym za:

- wykonywanie pomiarów zawartości substancji w glebie ziemi lub w wodzie w przypadkach gdy rdoś jest odpowiedzialny za podejmowanie działań naprawczych dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi.

Zdaniem wielu zgłaszających uwagi do projektu ustawy organem odpowiedzialnym za dokonywanie badania powierzchni ziemi w terenie powinien być wioś, jako że:

- ma uprawnienia do prowadzenia kontroli na terenie,
- dysponuje sprzętem i laboratoriami z akredytacją,
- może wykonać badania niezwłocznie, nie ma konieczności zlecenia badań i stosowania długotrwałej procedury przetargowej.

Pojawiały się również sugestie, aby organem właściwym w sprawie zanieczyszczenia powierzchni ziemi był starosta.

Po szczegółowym przeanalizowaniu uwag została odrzucona propozycja zmiany kompetencji w tym zakresie. Na utrzymanie dotychczasowego podziału kompetencji wpływają następujące czynniki:

- zadania z zakresu ochrony powierzchni ziemi dotychczas są wykonywane przez te same organy (rdoś i starosta), projekt nie zawierał w tym zakresie propozycji zmian kompetencyjnych, a zmiany w stosunku do dotychczasowych przepisów generowałyby skutki finansowe dla budżetu państwa,
- nałożenie obowiązku wykonywania pomiarów w terenie na wioś spowodowałoby dezorganizację pracy wioś, ponieważ wioś pracują zgodnie z ustalonymi okresowo planami pracy, zatwierdzanymi przez wojewodów (jako, że wchodzi w skład administracji zespolonej, w przeciwieństwie do rdoś),
- wioś ma narzędzia do prowadzenia pomiarów, jednakże prowadzi jedynie analizę ilościową określonych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, a nie analizę jakościową,
- przeniesienie kompetencji w zakresie ochrony powierzchni ziemi na poziom starosty spowodowałoby problemy w zakresie spraw związanych z naprawą szkód w środowisku, które dotyczą różnych elementów środowiska, ponieważ ustawa o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, obejmująca zanieczyszczenia powierzchni ziemi, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r., nie dotyczy jedynie szkód w środowisku w powierzchni ziemi, a także obejmuje szkody w środowisku w chronionych gatunkach i siedliskach przyrodniczych oraz wodach,
- pomiary w terenie będące elementem kontroli wykonania remediacji powinny być nadzorowane przez rdoś, jako organ, który wydaje decyzję w prawie ustalenia planu remediacji.

Ponieważ jednak w wersji skierowanej do konsultacji społecznych przepisy dotyczące kompetencji organów w zakresie wykonywania pomiarów w terenie budziły wątpliwości zmodyfikowano i doprecyzowano następujące przepisy:

- zdjęto ze starosty obowiązek prowadzenia pomiarów w terenie podczas identyfikacji terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, pozostawiając mu identyfikację terenów potencjalnie zanieczyszczonych na podstawie dokumentów (nowy art. 101d Poś),
- wskazano wprost rdoś jako odpowiedzialny za dokonywanie badań w terenie, jeżeli nie ma możliwości nałożenia tego obowiązku zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” na sprawcę historycznego zanieczyszczenia

powierzchni ziemi lub władający powierzchnią ziemi podmiot korzystający ze środowiska (nowy art. 101g Poś),

- umożliwiono rdoś prowadzenie pomiarów w terenie, zobowiązując władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia prowadzenie pomiarów na terenie będącym w jego władaniu (nowy art. 101g Poś),
- doprecyzowano możliwość zlecenia przez rdoś prowadzenia pomiarów w terenie podmiotom zewnętrznym (nowy art. 101g Poś),
- zawarcia w planie remediacji w określeniu sposobu potwierdzenia prawidłowego wykonania remediacji – miejsca i sposobu przeprowadzenia kontrolnych pomiarów w glebie i ziemi zawartości substancji powodujących ryzyko oraz sposób ich udokumentowania (nowy art. 101h Poś),
- wskazano wprost rdoś jako odpowiedzialny za dokonanie oceny wykonania remediacji (nowy art. 101n Poś).

Niezależnie od zagadnień kompetencyjnych w konsultacjach społecznych analizowano następujące zagadnienia w zakresie ochrony powierzchni ziemi.

W związku z uwagami TG Polskie Elekrownie, PGNiG Termika S.A., PTEZ, PKPP Lewiatan, Pracodawcy RP w nowym art. 101f ust. 6 (analogicznie do obowiązujących przepisów ustawy „szkodowej”) dodano możliwość wykonywania pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie, w ziemi i w wodach gruntowych, w tym pobieranie próbek nie tylko przez laboratoria akredytowane, ale także przez laboratoria objęte certyfikatem systemu zarządzania jakością.

Odrzucono uwagi zmierzające do ograniczenia listy substancji powodujących ryzyko (PTEZ, PIPC, POLDANOR S.A., Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa), która ma zostać określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 101a ust. 5. Na poziomie UE nie została określona lista substancji powodujących ryzyko. Dyrektywa IED definiuje to pojęcie poprzez odesłanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 i tak samo zostało to uczynione w projekcie ustawy. Polska może dla wygody stosowania przepisów określić wskaźnikową listę substancji, które spełniają kryteria z ww. rozporządzenia, ale nie może ona pozostać listą zamkniętą, gdyż stanowiłoby to naruszenie dyrektywy IED.

W związku z licznie zgłaszanymi wątpliwościami i błędnym rozumieniem proponowanych przepisów – doprecyzowano nowy art. 101a ust. 5 Poś poprzez wskazanie, że lista działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować zanieczyszczenie dotyczy historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, a nie aktualnie prowadzonej działalności. W przypadku działalności prowadzonej aktualnie przedsiębiorca analizuje przede wszystkim listę substancji, wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych przez instalacje położone na terenie zakładu.

Z powodu licznie zgłaszanych wątpliwości doprecyzowano określone w art. 101c zasady prowadzenia rejestru terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, m.in. w wyniku uwag TG Polskie Elektrownie oraz RDOŚ Szczecin w art. 101c wprowadzono przepis pozwalający na możliwość zdobywania informacji o zanieczyszczeniu od władającego powierzchnią ziemi oraz możliwość usunięcia terenu z rejestru, jeżeli w wyniku badań szczegółowych zanieczyszczenie się nie potwierdzi. Upoważnienie do wydania rozporządzenia w sprawie ww. rejestru ograniczono do szczegółowego zakresu informacji gromadzonych w rejestrze.

W wyniku uwag RDOŚ Kielce w nowym art. 101i ust. 2 Poś doprecyzowano jakie rodzaje terenów obejmuje harmonogram remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, do których remediacji jest obowiązany rdoś.

W nowym art. 101n POŚ dodano możliwość nałożenia obowiązku prowadzenia w glebie lub w ziemi pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko na sprawcę zanieczyszczenia, aby uwzględnić uwagi UM Mazowiecki, UM Opolski, PGNiG Termika S.A., PTEZ. Ponadto, uwzględniając uwagę związku Pracodawcy RP – wskazano, że decyzja nakładająca obowiązek prowadzenia pomiarów wygasa, jeżeli już przeprowadzone pomiary nie wykażą występowania historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.

Uwzględniając uwagi kilku rdoś dotyczące zastosowania zasady „zanieczyszczający płaci” w przypadku stosowania nowego art. 101m Poś, dotyczącego sytuacji, gdy władający powierzchnią ziemi albo sprawca uchyla się od obowiązku remediacji, wprowadzono w tym artykule zmiany wskazujące na konieczność wezwania do przedłożenia planu remediacji przed nałożeniem decyzji w sprawie nałożenia obowiązku remediacji oraz dodano do zakresu wydawanej decyzji obowiązek zwrotu kosztów opracowania planu remediacji.

Biorąc pod uwagę wnioski Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego w nowym art. 101o i art. 101p Poś uszczegółowiono przepisy dotyczące możliwości wykorzystania procedur analizy ryzyka w procesie decydowania o sposobie przeprowadzenia remediacji.

Cześć uwag dotyczyła art. 145 i art. 146 Poś, które stanowiły upoważnienie do wydania rozporządzenia o standardach emisyjnych, a także określania obowiązków prowadzących instalacje w zakresie m.in. obowiązku informowania o zakłóceniach i naruszeniach warunków pozwoleń. Przepisy zostały przeredagowane, z uwzględnieniem uwagi CERBUD w tym zakresie oraz biorąc pod uwagę doświadczenia legislacyjne. Po przeredagowaniu część uwag stała się bezprzedmiotowa. Ponadto ze względu na fakt, iż nie wszystkie mechanizmy derogacyjne określone w dyrektywie IED mogą znaleźć się w akcie wykonawczym wprowadzono nowe art. 146a–146i, które umożliwią ich wdrożenie, w tym zastosowanie Przejściowego Planu Krajowego.

W zmienionym art. 147a Poś uwzględniono uwagę TG Polskie Elektrownie o dotyczącą uwzględnienia automatycznego poboru prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.

Uwzględnione zostały liczne uwagi dotyczące użycia pojęcia „powiązanie technologiczne” w przepisach dotyczących kilku prowadzących jedną instalację. Usunięto, zgodnie z uwagą KGHM oraz po części TG Polskie Elektrownie, Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego, Górniczej Izby Przemysłowo-Handlowej, KOBIZE oraz WIOŚ w Poznaniu obligatoryjną zasadę łączenia podmiotów, pozostawiając ją jako możliwość.

Zmodyfikowano zapisy dotyczące obowiązku dołączania do wniosku o wydanie pozwolenia kopii decyzji lub wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzez doprecyzowanie, że chodzi także o raport oddziaływania na środowisko (uwaga Marszałka Woj. Mazowieckiego) i jednocześnie ograniczono ten obowiązek instalacji nowo uruchamianych lub zmienianych w istotny sposób (uwaga RDOŚ w Poznaniu).

Zgodnie z uwagami PKPP Lewiatan oraz Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego zrezygnowano z obligatoryjnego obowiązku zabezpieczania roszczeń z tytułu wystąpienia negatywnych skutków w środowisku dla instalacji wykorzystującej, produkującej lub uwalniającej substancję powodującą ryzyko, pozostawiając to bez

zmian w stosunku do obowiązującego stanu prawnego. Doprecyzowano formy uzgodnienia i wprowadzono możliwości zażalenia na wysokość ustalonego zabezpieczenia roszczeń, zgodnie z uwagą Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego.

W zakresie przepisów o przenoszeniu praw i obowiązków wprowadzono podstawę prawną do występowania o zmianę podmiotową pozwolenia (uwaga Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego i KOBIZE) przez co częściowo uwzględniono uwagę o konieczności informowania organów o zmianie prowadzącego instalację, zgłoszoną przez Marszałków Województwa Mazowieckiego, Małopolskiego i Zachodniopomorskiego oraz WIOŚ w Poznaniu. Uwzględniono uwagi POLDANOR S.A, Krajowego Związku Pracodawców – Producentów Trzody Chlewnej, KOBIZE oraz Marszałka Województwa Wielkopolskiego dotyczące uzyskania zgody właściciela na dokonanie zmian w pozwoleniu zintegrowanym, którego prawa i obowiązki przejęto w drodze dzierżawy. Zgodnie z uwagami zapis usunięto, pozostawiając te kwestie w swobodnie kształtowanych przez strony umowach cywilnych.

Zgodnie z uwagą WIOŚ w Warszawie wprowadzono obowiązek przekazywania wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska przez organy wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska, w celu usprawnienia przepływu informacji pomiędzy organami.

Ze względu na nieprecyzyjny termin „znaczące ilości” i liczne uwagi dotyczące tego sformułowania przeredagowano art. 202 ust. 2 Poś pozostawiono obowiązek normowania emisji wszystkich substancji wynikających z konkluzji BAT i emisji objętych standardami emisyjnymi. Uwagę podobnej treści zgłaszali Marszałkowie Województw: Opolskiego, Łódzkiego i Podlaskiego, WIOŚ w Opolu oraz Polska Izba Przemysłu Chemicznego.

Doprecyzowano przepisy o odstępstwie od granicznych wielkości emisyjnych na prośbę ZP Polskie Szkło dopisując do warunku nieprzekraczania standardów emisyjnych sformułowanie „o ile mają one zastosowanie” – pozwoli to na uniknięcie potencjalnych wątpliwości interpretacyjnych.

Zgodnie z uwagami CERBUD, Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego, Krajowej Izby Producentów Drobiu i Pasz przeniesiono przepis o nieoznaczonym terminie obowiązywania pozwoleń zintegrowanych do art. 188 Poś.

Zgodnie z uwagą WIOS w Poznaniu zmieniono termin na przekazywanie wyników pomiarów substancji stwarzających zagrożenie organowi ochrony środowiska w terminie miesiąca od dnia ich wykonania zamiast uzyskania.

Przychylnono się do uwagi RDOŚ z Lublina odnośnie do wprowadzenia regulacji do podjęcia przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska działań na podstawie raportu końcowego w którym stwierdzono zanieczyszczenie terenu zakładu substancjami powodującymi ryzyko.

Uwzględniono uwagi Marszałków Województw Łódzkiego i Wielkopolskiego w zakresie istotnej zmiany – zamiast zobowiązania do złożenia wniosku o zmianę wprowadzono zapis o informowaniu o konieczności złożenia wniosku, a także usunięto obowiązek informowania o braku konieczności zmiany, w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych.

Uwzględniono uwagi TG Polskie Elektrownie, Marszałków Województw Małopolskiego, Mazowieckiego, Dolnośląskiego, Podkarpackiego, Łódzkiego, Wielkopolskiego, Zachodniopomorskiego i Podlaskiego, POLDANOR S.A., Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego, Hutniczej Izby Przemysłowo-Handlowej, Pracodawców RP, m.st. Warszawy, PGNiG Termika S.A., Polskiego Towarzystwa Elektrociepłowni Zawodowych związanych z przepisami dot. analizy okresowej i ujednolicania tekstu pozwoleń zintegrowanych i dokonano zmian polegających na:

- oddzieleniu możliwości ujednolicania pozwoleń zintegrowanych od procedury analizy okresowej – nowe brzmienie art. 217 Poś (w dowolnym momencie na wniosek prowadzącego albo z urzędu za zgodą prowadzącego),
- rozdzieleniu analiz rozpoczętych w wyniku opublikowania nowej konkluzji BAT (nowe brzmienie art. 215 Poś) od pozostałych analiz (nowe brzmienie art. 216 Poś),
- zrezygnowaniu ze zmiany pozwolenia z urzędu, pozostawieniu wezwaniu do złożenia wniosku i określeniu zakresu tej zmiany przez organy wydające pozwolenia,
- doprecyzowaniu odwołania do przepisu sankcyjnego, który już funkcjonuje w aktualnym stanie prawnym (art. 195 Poś) – zacznie on obowiązywać 4 lata od opublikowania konkluzji lub 6 miesięcy od daty wezwania w przypadku analiz dokonanych na podstawie nowego art. 216 Poś.

Uwzględniono uwagi PKPP Lewiatan, PGNiG Termika S.A., PTEZ dopuszczając

w art. 217d, aby dla instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego usunięcie zanieczyszczenia zostało odłożone do czasu zakończenia eksploatacji instalacji, jeżeli prowadzący instalację wykaże, że nie stwarza to znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, w tym w szczególności, że nie istnieje ryzyko rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia.

Uwzględniono uwagi GIOŚ, WIOŚ w Warszawie i WIOŚ w Rzeszowie dotyczące odraczania, zmniejszania i umarzania administracyjnych kar pieniężnych, wynikających z raportu NIK „Informacja o wynikach kontroli wymierzania przez Inspekcję Ochrony Środowiska administracyjnych kar pieniężnych oraz ich egzekwowania”.

Ze względu na zmianę ustawy – Prawo ochrony środowiska w zakresie poboru próbek dostosowano odpowiednie artykuły ustawy o Inspekcji ochrony środowiska, zgodnie ze zgłaszanymi uwagami oraz wprowadzono szereg zmian redakcyjnych.

Uporządkowano i uzupełniono przepisy przejściowe, m.in. w zakresie:

- pozostawienia czasu na dostosowanie się laboratoriów posiadających akredytację w zakresie wykonywania w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji wymienionych w dotychczasowym rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi, do wymogów nowego rozporządzenia w sprawie dokonywania oceny wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi (uwaga Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego).

Należy zwrócić uwagę, że niektóre przywołane wyżej artykuły uległy zmianom merytorycznym lub przekształceniom redakcyjno-legislacyjnym na późniejszych etapach prac legislacyjnych nad projektem ustawy.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Przepisy dyrektywy IED muszą zostać transponowane do prawa krajowego. Nie jest możliwe zastosowanie rozwiązań pozalegislacyjnych. Niewdrożenie dyrektywy w terminie grozi pozwaniem Polski przez KE do Trybunału Sprawiedliwości UE i nałożeniem odpowiedniej kary.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, za wyjątkiem przepisów związanych z wprowadzeniem programu monitorowania wymagań dotyczących ograniczenia zawartości lotnych związków

organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów. Ustawa nie powinna mieć także wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Obecnie na terenie kraju eksploatowanych jest ok. 3400 instalacji, dla których wymagane jest pozwolenie zintegrowane. W 2011 r. wydano ok. 130 nowych pozwoleń oraz zmieniano ok. 500 pozwoleń istniejących. Aktualnie toczy się ok. 80 postępowań dotyczących wydania nowych pozwoleń. Niezależnie od postępowań administracyjnych związanych z bieżącym funkcjonowaniem systemu pozwoleń zintegrowanych (zmiany w instalacjach, nowe instalacje), ze względu na konieczność implementacji zapisów dyrektywy IED, wszystkie wydane pozwolenia zintegrowane będą musiały zostać dostosowane do jej wymagań formalnych w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy a około 200 nowych instalacji będzie musiało uzyskać pozwolenie zintegrowane do 1 lipca 2015 r.

Projekt przedmiotowej ustawy w ślad za dyrektywą IED zwiększa zakres obowiązków organów administracji odpowiedzialnych za wydawanie pozwoleń zintegrowanych. Wiąże się to przede wszystkim z koniecznością dokonywania częstszych niż dotychczas analiz wydanych decyzji, jak również udostępniania udzielonych pozwoleń zintegrowanych za pośrednictwem Internetu. Ponadto transpozycja wymagań dyrektywy spowoduje konieczność szerszego uwzględniania zagadnień ochrony powierzchni ziemi i wód podziemnych w wydawanych pozwoleniach zintegrowanych (opis wymagań zapewniających ochronę powierzchni ziemi i wód podziemnych, wskazanie sposobu i częstotliwości prowadzenia pomiarów lub systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód podziemnych).

Zakłada się, że wprowadzenie ww. obowiązków dotyczących analiz wydanych decyzji, udostępniania pozwoleń zintegrowanych w Internecie oraz uwzględniania zagadnień ochrony powierzchni ziemi i wód podziemnych w wydawanych pozwoleniach zintegrowanych nie będzie miało wpływu na wzrost wydatków z budżetu państwa, gdyż powinno zostać wykonane z wykorzystaniem istniejących zasobów kadrowych i sprzętowych. Zwłaszcza, że projekt ustawy poprzez wprowadzenie przepisów dotyczących:

- wydawania pozwoleń zintegrowanych na czas nieoznaczony (dotychczas pozwolenie mogło być udzielone maksymalnie na 10 lat); możliwość udzielenia pozwolenia zintegrowanego na czas oznaczony będzie zależna od woli podmiotu,

- objęcia jednym pozwoleniem instalacji powiązanych technologicznie i prowadzonych przez różne podmioty,
 - łatwiejszego przenoszenia praw i obowiązków w przypadku zmiany prowadzącego instalację
- spowoduje ograniczenie liczby wydawanych pozwoleń zintegrowanych, decyzji przenoszących prawa i obowiązki, czy też decyzji wygaszających udzielone pozwolenia.

Jak wspomniano wyżej, nowe obowiązki związane z częstszą analizą pozwoleń zintegrowanych zostaną zniwelowane poprzez wprowadzenie nieoznaczonego terminu obowiązywania pozwolenia. Obecnie pozwolenie jest analizowane po 5 latach od daty jego wydania, natomiast po 10 latach takie pozwolenie wygasa i zachodzi konieczność wydania całkowicie nowej decyzji w tym przedmiocie, co jest najbardziej czasochłonną i skomplikowaną czynnością administracyjną w całym systemie pozwoleń.

Po wejściu w życie ustawy pozwolenie będzie jedynie aktualizowane co 5 lat i raz na jakiś czas (zależny od decyzji urzędu lub prowadzącego) ujednolicane (co będzie się wiązało jedynie ze zmianami redakcyjnymi w treści pozwolenia). Nie dojdzie więc do zwiększenia obowiązków administracyjnych. Obowiązek aktualizacji pozwoleń po pojawieniu się nowych informacji o Najlepszych Dostępnych Technikach istnieje także w obecnym stanie prawnym, zostanie on jednak bardziej sformalizowany w związku z pojawieniem się nowego rodzaju dokumentu, tj. konkluzji BAT.

Ponadto nowe obowiązki związane ze sporządzeniem raportów początkowych mają charakter jednorazowy – są one sporządzane przez prowadzącego (i dołączone do wniosku) przy uruchomieniu nowej instalacji. Natomiast w przypadku istniejących instalacji raport ten sporządza się przy pierwszej aktualizacji pozwolenia przeprowadzanej po dniu wejścia w życie projektu ustawy – co pozwoli rozłożyć ten proces w czasie. Ponadto sam obowiązek przedłożenia tego raportu nie będzie się wiązał z podjęciem nowych czynności administracyjnych przez organy wydające pozwolenia.

W obszarze ochrony powierzchni ziemi projektowana ustawa zasadniczo nie spowoduje istotnych skutków finansowych dla budżetu państwa, ze względu na fakt, iż nowe regulacje zastępują dotychczasowe:

- decyzja ustalająca plan remediacji zastępuje decyzję w sprawie uzgodnienia warunków rekultywacji,

- decyzja planu nakładająca obowiązek przeprowadzenia remediacji jest odpowiednikiem decyzji nakładającej obowiązek przywrócenia środowiska do stanu właściwego,
- sporządzany przez starostę wykaz historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi jest analogiczny do wyników prowadzonych na podstawie obecnych przepisów okresowych badań jakości gleby i ziemi.

Nowym obowiązkiem jest przygotowywanie przez rdoś harmonogramu zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz harmonogramu w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, ale wykonywanie ich ma na celu zmniejszenie faktycznego obciążenia rdoś gromadzeniem danych, wykonywaniem badań, prowadzeniem remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi i naprawy szkód w środowisku w powierzchni ziemi poprzez ustalenie odpowiedniej priorytetyzacji zadań i odłożenie w czasie usuwania szkód, które stanowią najmniejsze zagrożenie, co spowoduje racjonalizację wydawania środków publicznych. W ocenie autorów projektu zadanie to powinno być wykonywane w ramach obowiązków służbowych obecnie zatrudnionych pracowników rdoś, zamiast prowadzenia spraw ad hoc.

Scalanie przez GDOŚ funkcjonujących w rdoś rejestrów terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi do jednolitej formy elektronicznej (wraz z zapewnieniem możliwości uzupełniania rejestru on-line) będzie sfinansowane w ramach wydatków planowanych, bez ubiegania się o dodatkowe środki na ten cel.

Egzekucja administracyjna decyzji dotyczących zwrotu kosztów przeprowadzenia remediacji będzie odbywała się na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Zatem organem egzekucyjnym zobowiązanym do wszczęcia i prowadzenia egzekucji będzie naczelnik urzędu skarbowego (art. 19 §1 tej ustawy).

Należy zwrócić uwagę, iż proponowany w projekcie art. 101k Poś nie jest przepisem nowym i stanowi znowelizowaną wersję art. 102 ust. 7 ustawy – Prawo ochrony środowiska, utrzymanego w mocy na podstawie art. 35 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.). Nowe brzmienie przepisu zostało skonstruowane analogicznie do art. 23 ww. ustawy, umożliwiając odstąpienie od żądania zwrotu tych

kosztów pod pewnymi warunkami. Przepis nie wprowadza zatem nowych obowiązków, a wręcz w niektórych przypadkach zmniejsza ich liczbę – nie ma zatem wpływu na zwiększenie zadań przypisanych naczelnikom urzędów skarbowych.

Wejście w życie regulacji w zakresie programu monitorowania wymagań dotyczących ograniczenia zawartości lotnych związków organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów spowoduje skutki finansowe dla budżetu państwa wynikające głównie z konieczności rozszerzenia działalności kontrolnej przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska, Inspekcji Handlowej i Nadzoru Budowlanego. Należy podkreślić, że te obciążenia wynikają bezpośrednio z konieczności wdrożenia art. 6 dyrektywy 2004/42/WE, obligującego państwa członkowskie do opracowania i wdrożenia programu monitorowania spełniania wymagań wynikających z tej dyrektywy.

Przy założeniu, że działalność kontrolna prowadzona będzie z wykorzystaniem obecnej struktury i obsady kadrowej odpowiednich służb, wydatkowanie środków budżetowych będzie wiązać się przede wszystkim z koniecznością wykonywania pomiarów w zakresie zawartości lotnych związków organicznych we wprowadzanych do obrotu farbach, lakierach i mieszaninach do odnawiania pojazdów, dla których Minister Gospodarki określił odpowiednie wymagania w rozporządzeniu z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz preparatach do odnawiania pojazdów (Dz. U. Nr 11, poz. 72, z późn. zm.). Niezbędne pomiary i oznaczenia mogą być realizowane przez służby kontrolne – po ich wyposażeniu w odpowiednią aparaturę pomiarową – lub na ich zlecenie, przez jednostki zewnętrzne. Z zebranych w tym przedmiocie informacji wynika, że jednostkami, które mają już obecnie możliwość wykonywania pomiarów zawartości LZO w farbach, lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów (laboratoria badawcze posiadające odpowiedni zakres akredytacji) są np. Zakład Fizyki Ciepłej, Instalacji Sanitarnych i Środowiska Instytutu Techniki Budowlanej w Warszawie oraz Zakład Badawczo-Analityczny Instytutu Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników w Toruniu – Oddział Farb i Tworzyw w Gliwicach.

Szacuje się, że koszty prowadzenia kontroli przestrzegania przepisów regulujących sprawę, których dotyczą niniejsze zmiany wynosić będą

ok. 120 tys. zł/rok. Koszty te wiązać się będą z koniecznością wykonywania pomiarów zawartości LZO we wprowadzanych na rynek farbach, lakierach i mieszaninach, których skład powinien być w tym zakresie kontrolowany. Z informacji uzyskanych w jednostkach, które obecnie wykonują takie pomiary wynika, że w zależności od zastosowanej metody badań (przepisy określają 3 różne metody odpowiednie dla różnych rodzajów produktów), koszt jednego pomiaru wynosi od 450 zł do 1800 zł netto. Przy założeniu, że pomiary byłyby realizowane po takich kosztach oraz, że rocznie wykonywanych byłoby ok. 100 pomiarów, obciążenie z tego tytułu wyniesie ok. 120 tys. zł (ok. 40 tys. zł na wykonywanie pomiarów związanych z działalnością kontrolną każdej z trzech służb – Inspekcji Ochrony Środowiska, Inspekcji Handlowej i Nadzoru Budowlanego).

Wejście w życie regulacji w zakresie włączenia Prezesa URE jako arbitra w sprawach dotyczących stosowania zasady łączenia sformułowanej w dyrektywie IED wymagać będzie zapewnienia środków na realizację tego celu. Obciążenie budżetu państwa z tego tytułu wyniesie ok. 40 tys. zł. Zadanie to będzie dotyczyło źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono po tym dniu, po wtóre – opinia Prezesa URE byłaby wydawana wyłącznie wtedy, kiedy organ ochrony środowiska miałby wątpliwości co do ekonomicznych skutków zastosowania zasady łączenia przedstawionych w analizie przedkładanej organowi przez operatora.

5. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanej ustawy nie wywoła niepożądanych skutków dla rynku pracy.

Wydatki ponoszone przez przedsiębiorców w celu dostosowania instalacji do nowych regulacji prawnych nie powinny mieć przełożenia na zmniejszenie skali zatrudnienia. Zwłaszcza, że projektowane przepisy w szczególnych przypadkach pozwalają na pewne odstępstwa od rygorystycznych wymagań dyrektywy IED (nie naruszając przy tym przepisów samej dyrektywy). Jeżeli w ocenie organu wydającego pozwolenie zintegrowane, osiągnięcie wymaganych przepisami poziomów emisji, prowadziłyby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska, może on udzielić pozwolenia określając łagodniejsze warunki niż wynika to z konkluzji BAT. Podobnie, projektowana ustawa w szczególnych przypadkach

przewiduje też możliwość dłuższego czasu niż wynikający wprost z dyrektywy IED – 4-letni okres na dostosowanie się do wymagań wynikających z nowo przyjętych konkluzji BAT (na taką możliwość pozwala krajom członkowskim zapis preambuły do dyrektywy IED).

Należy również zwrócić uwagę, że niniejsza regulacja może przyczynić się do powstania nowych miejsc pracy w wyniku zwiększonego popytu na inwestycje, usługi doradczo-konsultingowe i badawcze w dziedzinie ochrony środowiska.

6. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Nowa regulacja spowoduje dostosowanie do jednolitych w skali UE wymagań dotyczących warunków funkcjonowania instalacji przemysłowych określanych w pozwoleniach zintegrowanych. Warunki funkcjonowania instalacji będą musiały być oparte na konkluzjach BAT, a więc dokumentach przyjmowanych przez Komisję Europejską i obowiązujących w równym stopniu wszystkie kraje członkowskie. Wprowadzane regulacje będą miały pozytywny wpływ na warunki konkurencyjności przedsiębiorstw wewnątrz Unii Europejskiej, gdyż nastąpi ujednoczenie wymagań środowiskowych stawianych przedsiębiorstwom z tej samej branży w poszczególnych krajach członkowskich.

Ponadto wprowadzone zmiany porządkowe, niewynikające wprost z samej dyrektywy, przyczynią się do uproszczenia obowiązującego systemu prawnego, który nastrocza trudności zarówno interpretacyjne, jak i wykonawcze dla podmiotów gospodarczych.

Przedmiotowa regulacja będzie miała wpływ na warunki funkcjonowania przedsiębiorstw w związku z koniecznością dostosowania instalacji do nowych wymogów ochrony środowiska. Najbardziej zagrożone koniecznością poniesienia wysokich kosztów będą te podmioty gospodarcze, które dostosowywały funkcjonowanie instalacji jedynie do minimalnych wymagań w zakresie ochrony środowiska. Znacznie mniejsze ryzyko poniesienia wysokich kosztów istnieje w przypadku podmiotów, które w ostatnich dziesięciu latach dokonały inwestycji w technologie środowiskowe i urządzenia ochronne. W indywidualnych przypadkach wdrożenie wymagań zawartych w projekcie ustawy może spowodować również dla

podmiotów gospodarczych z tej grupy konieczność poniesienia znaczących wydatków związanych z dostosowaniem do nowych przepisów dotyczących:

- osiągnięcia niższych dopuszczalnych poziomów emisji,
- zasad prowadzenia monitoringu emisji,
- obowiązku sporządzenia raportu początkowego i końcowego o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu,
- monitorowania jakości gleby, ziemi i wód gruntowych,
- usuwania stwierdzonych w wyniku monitorowania szkód w środowisku w powierzchni ziemi i wodach gruntowych.

Obecnie nie jest możliwe dokładne oszacowanie kosztów, jakie przedsiębiorcy objęci zakresem przedmiotowej regulacji będą musieli ponieść w związku z koniecznością dostosowania do nowych przepisów.

Przepisy ustawy w ślad za dyrektywą nakładają obowiązek dostosowania (w ciągu 4 lat) warunków funkcjonowania instalacji, w tym dopuszczalnych wielkości emisji oraz warunków monitoringu emisji, określanych w pozwoleniach zintegrowanych do warunków opisanych w Konkluzjach BAT, przyjmowanych w drodze decyzji przez Komisję Europejską.

Do dnia dzisiejszego jedynie w przypadku dwóch branż objętych zakresem projektowanych regulacji (produkcja żelaza i stali oraz produkcja szkła) prace nad rewizją dokumentów referencyjnych BAT zostały zakończone, a konkluzje BAT opublikowano w Dzienniku Urzędowym UE. Dla pozostałych branż prace nad konkluzjami BAT są w początkowej fazie zaawansowania lub jeszcze się nie rozpoczęły. Warunki do jakich przedsiębiorcy będą musieli dostosować swoje instalacje znane są więc jedynie w przypadku ww. rodzajów działalności przemysłowej. Taki stan rzeczy stanowi jedną z przyczyn uniemożliwiających pełną ocenę kosztów związanych z dostosowywaniem instalacji przemysłowych do nowych wymagań.

Ponadto projekt ustawy dopuszcza możliwość udzielenia pozwolenia z odstępstwem od granicznych wielkości emisyjnych wynikających z konkluzji BAT, pozwalając tym samym na funkcjonowanie instalacji w oparciu o łagodniejsze wymagania dotyczące dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad prowadzenia monitoringu. Uzyskanie takiego odstępstwa może obniżyć koszty związane z dostosowaniem funkcjonowania instalacji do nowych wymagań, jednak ilość takich przypadków nie jest możliwa do przewidzenia.

Można zakładać, że znaczna część instalacji będzie musiała zostać zmodernizowana lub wyposażona w wysokosprawne urządzenia ograniczające emisję.

Analiza wymagań dla produkcji szkła w zakresie emisji do powietrza wskazuje, że w przykładowych instalacjach opisanych w BREF-ie, ograniczanie emisji pyłu poprzez zainstalowanie elektrofiltrów wiąże się z kosztem od 0,91 do 2,8 mln euro, a roczny koszt eksploatacji tych urządzeń to od 60 000 do 275 000 euro. W przypadku filtrów workowych koszt instalacji wyniósł od 0,44 do 1,5 mln euro z kosztami eksploatacji wynoszącymi 50 000 – 83 000 euro rocznie.

Koszty instalacji i eksploatacji urządzeń do selektywnej katalitycznej redukcji NOx w instalacjach opisanych w BREF-ie przedstawiają się następująco: w przypadku huty szkła opakowaniowego (piec 200 – 450 ton) instalacja takich urządzeń to koszt od 0,84 do 1,27 mln euro, a koszty eksploatacyjne kształtują się na poziomie 75 000–136 000 euro rocznie. Dla hut szkła float (piec 500–900 ton) koszty zakupu urządzeń ograniczających emisję są znacznie wyższe i wynoszą 1,9–3,1 mln euro, natomiast ich eksploatacja kosztuje 331 000–450 000 euro rocznie.

Dużo tańsze są metody niekatalityczne gdzie koszt instalacji urządzeń wynosi 680 000–900 000 euro (piec 200–350 ton), a koszty eksploatacji to 74 000–97 000 euro rocznie.

Dostosowanie instalacji do nowych wymagań w zakresie emisji do powietrza w przypadku huty szkła opakowaniowego, poprzez wyposażenie w filtr workowy i zastosowanie niekatalitycznych metod redukcji tlenków azotu, może więc wiązać się z kosztami rzędu 1,3 mln euro. W przypadku zastosowania elektrofiltrów i metod katalitycznych koszt ten może przekroczyć 2 mln euro.

Podane powyżej koszty dotyczą jednej tylko branży w zakresie ograniczania emisji do powietrza, dają jednak pogląd na skalę kosztów związanych z dostosowaniem do nowych wymagań.

Tym niemniej należy pamiętać, że operatorzy dostosowali swoje instalacje do wymagań wynikających z obowiązującej dyrektywy IPPC i osiągnięcie niższych poziomów emisji w wielu przypadkach może okazać się możliwe przy zastosowaniu istniejących urządzeń lub nieznacznej ich modyfikacji, co wiąże się już z dużo niższymi nakładami inwestycyjnymi. Ponadto, jak już wspomniano powyżej, nie jest znana liczba instalacji, dla których zostaną udzielone pozwolenia z odstępstwem.

Wprowadzone niniejszym projektem ustawy mechanizmy derogacyjne (ograniczony czas pracy – art. 146a, ciepłownictwo – art. 146b oraz Przejściowy Plan Krajowy – art.146c) pozwolą na przesunięcie w czasie obowiązku spełniania zaostrzonych od 2016 r. standardów emisyjnych.

Precyzyjne oszacowanie wpływu mechanizmów derogacyjnych na sektor elektroenergetyczny nie jest możliwe, bowiem decyzje o skorzystaniu z poszczególnych mechanizmów będą podejmować indywidualnie sami prowadzący instalacje w 2015 r.

W przypadku derogacji ograniczonego czasu pracy, dla której warunkiem skorzystania jest złożenie przez prowadzącego instalację deklaracji do końca 2014 r., deklaracje złożyło 65 prowadzących, wskazując 78 źródeł o łącznej mocy przekraczającej 13 GWt. Część prowadzących zastrzegła możliwość wycofania się z ww. deklaracji w 2015 r., m.in. w celu skorzystania z innych mechanizmów derogacyjnych, wartości te ulegną więc zmianie. Wymieniona wielkość mocy nie oznacza, że zostanie ona wyłączona z systemu elektroenergetycznego. Zależnie od indywidualnych decyzji prowadzących instalacje może ona być definitywnie wyłączona, zastąpiona inną lub prowadzący mogą kontynuować eksploatację zgłoszonych źródeł po zakończeniu derogacji, spełniając wymagania takie same jak dla nowych źródeł. Dodatkowo czas trwania derogacji zależy od sposobu wykorzystywania danego źródła – nie może być on dłuższy niż 17 500 godzin pracy – w przypadku intensywnej eksploatacji źródła limit ten zostanie wyczerpany w ciągu 2 lat. Natomiast przy mniej intensywnym użytkowaniu praca danego źródła może być wydłużona maksymalnie do 31 grudnia 2023 r.

W przypadku derogacji dla średnich ciepłowni (o mocy poniżej 200 MWt) można oszacować, iż ok. 70 źródeł eksploatowanych w ramach ciepłowni komunalnych spełnia podstawowe warunki pozwalające na skorzystanie z tego mechanizmu (łączna moc ok. 8 GWt). Prowadzący instalacje w terminie do 30 czerwca 2015 r. będą zobowiązani do złożenia ostatecznej deklaracji o spełnianiu wymogów derogacji ciepłowniczej i chęci skorzystania z niej. Dopiero po tym dniu będzie możliwe precyzyjne określenie skutków zastosowania tego mechanizmu.

Do Przejściowego Planu Krajowego zgłoszono 73 źródła o łącznej mocy ok. 67 GWt. Założeniem tego mechanizmu derogacyjnego jest stopniowe zaostrzenie wymagań, polegające na redukcji emisji od 1 stycznia 2016 r. do 31 czerwca 2020 r., które co do zasady ma umożliwić dostosowanie do zaostrzonych standardów

emisyjnych po zakończeniu funkcjonowania PPK. Należy zatem założyć, iż łączna moc źródeł korzystających z tego mechanizmu nie ulegnie istotnej zmianie. Jednocześnie trzeba zwrócić uwagę, iż liczba źródeł ujętych w projekcie PPK może ulec zmniejszeniu, bowiem prowadzący instalacje mogą zdecydować w 2015 r. o skorzystaniu z innego mechanizmu derogacyjnego, a także mogą wystąpić z PPK już w trakcie jego obowiązywania, jeżeli uznają to za korzystne dla funkcjonowania poszczególnych podmiotów.

Podsumowując, mechanizmy derogacyjne będą mogły być wykorzystane w celu rozłożenia w latach 2016–2023 konieczności spełnienia zaostrzonych standardów emisyjnych przez źródła o łącznej mocy ok. 70–90 GWt, co stanowi ok. 60% mocy zainstalowanej w Polsce (ok. 140 GWt), której dotyczą wymagania dyrektywy IED. Według szacunków samego sektora energetycznego, ze względu na zaostrzenie standardów emisyjnych, istnieje ryzyko utraty ok. 5 GWt zainstalowanej mocy.

Ze względu na fakt, iż dopiero w 2015 r. prowadzący źródła spalania paliw będą ostatecznie deklarować wybór jednego z ww. mechanizmów derogacyjnych, a także podejmować decyzje co do dalszego losu derogowanych źródeł (zastąpienia, wyłączenia), możliwe jest jedynie bardzo przybliżone oszacowanie skutków ich zastosowania. Dodatkowo należy pamiętać, że część z funkcjonujących na terenie kraju instalacji spalania paliw korzysta już z derogacji zapisanych w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania, zakładającej wyłączenie z eksploatacji źródeł po przepracowaniu 20 tys. godzin.

Według analizy przeprowadzonej przez Politechnikę Warszawską, która posłużyła do przygotowania w 2008 r. Stanowiska Polski nt. wdrożenia projektu dyrektywy o emisjach przemysłowych w związku z koniecznością zaspokojenia potrzeb Polski w zakresie ciepła i energii elektrycznej przesunięcie wymogu stosowania zaostrzonych dyrektywą IED standardów emisyjnych z roku 2016 na rok 2020 powinno spowodować sumaryczny spadek kosztów dostosowania się istniejących instalacji o ok. 1,1 mld euro.

W związku z wprowadzeniem wymaganych dyrektywą IED obowiązków w zakresie ochrony powierzchni ziemi i wód gruntowych operatorzy instalacji wykorzystujących, produkujących lub uwalniających substancje powodujące ryzyko, będą zobowiązani do sporządzenia raportu początkowego o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu. Na podstawie posiadanych informacji trudno jest

określić liczbę przypadków, w których konieczne będzie przygotowanie takiego raportu. W oparciu o ogólne charakterystyki branż przemysłowych szacuje się, że obowiązek ten może dotyczyć ok. 800 instalacji, a więc ok. ¼ instalacji, dla których wymagane będzie pozwolenie zintegrowane. Przygotowanie takiego raportu będzie również wiązało się z dodatkowymi obciążeniami finansowymi dla przedsiębiorców, zwłaszcza w przypadku zakładów zajmujących znaczne powierzchnie. Badania, jakie będą konieczne dla sporządzenia raportu polegają na pobraniu próbek z gleby i ziemi w wyznaczonej siatce pomiarowej oraz oznaczeniu zawartości w badanych próbkach spodziewanych substancji powodujących ryzyko. Koszty będą więc zależały od liczby pobieranych próbek, głębokości odwiertów oraz rodzaju badanych zanieczyszczeń.

Aby przybliżyć skalę kosztów można posłużyć się niżej opisanym przykładem.

Badania wykonane na terenie jednego z zakładów przemysłowych wskazują, że koszt odwiertu do głębokości 1 m to ok. 120 zł, co w przypadku wierceń do 15 m (w przypadku różnych zakładów głębokość odwiertów będzie różna) daje kwotę 1800 zł za otwór. Zagęszczenie siatki pomiarowej przyjęto 3 wiercenia na 1 ha, z poborem próbek na dwóch głębokościach. Ceny związane z analizą pobranych próbek przedstawiały się następująco:

- 1) metale (arsen, bar, chrom, cyna, cynk, kadm, kobalt, miedź, molibden, nikiel, ołów, rtęć), węglowodory (benzyna, olej mineralny), wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne – 375,00 zł,
- 2) węglowodory aromatyczne (benzen, etylobenzen, toluen, ksylen, styren) – 80,00 zł,
- 3) nieorganiczne (cyjanki) – 35,00 zł,
- 4) węglowodory chlorowane:
 - alifatyczne chlorowane suma – 85,00 zł,
 - chlorobenzeny suma – 120,00 zł,
 - chlorofenole suma – 175,00 zł,
 - PCB – 120,00 zł
- 5) fenol, krezol – 160,00 zł,
- 6) dioksyne, furany – 2 325,00 zł,
- 7) węgiel organiczny – 37,00 zł.

Podane koszty dotyczą badania jednej próbki pod kątem wszystkich podanych w danym punkcie zanieczyszczeń.

Cena opracowania uzyskanych wyników zależy od zakresu opracowania i kształtuje się na poziomie od 10 000 zł wzwyż. W przypadku badania powierzchni 10 ha i uwzględniając ceny analiz (również wody) kwota sporządzenia raportu wyniesie ok. 200 000 zł.

Ponadto zakłada się, że wzrośnie liczba wykrytych przypadków historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz szkód w środowisku w powierzchni ziemi i w wodach (powstałych po 30 kwietnia 2007 r.). Sytuacja ta będzie skutkowałą wzrostem potrzeb w zakresie wykonywania przez przedsiębiorców badania stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych oraz remediacji zanieczyszczeń. W dotychczasowym stanie prawnym, z uwagi na obowiązek doprowadzenia zanieczyszczonej gleby i ziemi do poziomu określonego w standardach jakości, najczęściej stosowaną metodą rekultywacji było usuwanie zanieczyszczonej gleby i ziemi na składowisko odpadów. Mając na względzie wysokie koszty z tym związane, zaproponowano w przedmiotowym projekcie zastąpienie tego obowiązku obowiązkiem przeprowadzenia remediacji, dopuszczającej inne niż bezwzględne oczyszczanie gleby i ziemi działania, jak np. kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń bądź samooczyszczanie.

Nie jest możliwe szczegółowe oszacowanie kosztów przeprowadzenia remediacji dla terenów, które zostaną dopiero ujawnione na etapie sporządzania raportów początkowych, na etapie eksploatacji instalacji lub sporządzania raportu końcowego. Przyjęta forma remediacji będzie określana indywidualnie dla każdego przypadku i zależeć będzie m.in. od rodzaju i zawartości zanieczyszczenia, miąższości strefy zanieczyszczonej, sposobu użytkowania terenu, pokrycia terenu, właściwości gleby i budowy geologicznej. Prognozowanie konkretnych kosztów remediacji jest możliwe jedynie w ujęciu ex-post. Natomiast w ujęciu ex ante będziemy mieć do czynienia z określeniem kosztów jedynie w sposób szacunkowy, z bardzo wieloma uproszczeniami. Informacje o rodzajach kosztów remediacji są dla warunków polskich trudno dostępne. Działania te podejmują w większości przypadków ich sprawcy. Nie są oni zobowiązani udostępniać danych o poniesionych kosztach przeprowadzonych działań, a jedynie o ich efekcie dla środowiska.

Należy jednak pamiętać, że wydatki poniesione przez przedsiębiorców na dostosowanie do nowych wymagań wynikających z dyrektywy IED dadzą wymierny efekt w postaci ograniczenia emisji z instalacji przemysłowych, co z kolei wpłynie pozytywnie na stan środowiska i poprawi jakość życia ludności. Ponadto ograniczenie emisyjności instalacji spowoduje zmniejszenie wydatków związanych z ponoszeniem opłat za gospodarcze korzystanie ze środowiska czy zagospodarowanie wytwarzanych odpadów.

7. Wpływ regulacji na rozwój regionów

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na rozwój regionów.

8. Wpływ na stan środowiska

Realizacja projektowanych przepisów wpłynie pozytywnie na stan środowiska poprzez wprowadzenie rozwiązań ograniczających negatywne oddziaływania instalacji przemysłowych. Przedstawione rozwiązania legislacyjne transponują zapisy dyrektywy IED, jak również porządkują przepisy w zakresie ochrony powierzchni ziemi, zapobiegania i naprawy szkód w środowisku oraz kompleksowe uregulowanie zagadnienia rekultywacji terenów po działalności górniczej.

Przedmiotowa ustawa przenosi na poziom prawodawstwa krajowego podstawowe cele dyrektywy IED zakładające ograniczenie niekorzystnego oddziaływania na środowisko instalacji przemysłowych realizowanych w głównej mierze poprzez obniżenie dopuszczalnych poziomów emisji z instalacji, jak również zaostrenie wymagań dotyczących ochrony powierzchni ziemi i wód podziemnych.

W ślad za zapisami dyrektywy IED, projekt ustawy zaostrza graniczne wielkości emisji zanieczyszczeń uwalnianych z instalacji przemysłowych do środowiska. Dlatego też dopuszczalne poziomy emisji określone w pozwoleniach zintegrowanych powinny być zdecydowanie niższe niż ma to miejsce obecnie, a co za tym idzie zmniejszy się rzeczywista emisja do środowiska. Takie podejście gwarantuje poprawę jego jakości poprzez zminimalizowanie niekorzystnego oddziaływania instalacji przemysłowych.

Poza zaostreniem dopuszczalnych poziomów emisji określanych w pozwoleniach zintegrowanych projektowane zmiany będą dotyczyły ochrony powierzchni ziemi oraz wód gruntowych. Zgodnie z wymaganiami dyrektywy, na operatorów niektórych instalacji, nałożony zostanie obowiązek sporządzenia raportu początkowego o stanie

zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu. Przed zakończeniem działalności prowadzący instalacje będzie musiał dokonać remediacji do stanu opisanego w raporcie początkowym oraz niestwarzającego zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska.

Wszystkie te zmiany będą skutkowały ograniczeniem negatywnego oddziaływania przemysłu na środowisko, a w rezultacie poprawę jego stanu.

9. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Proponowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Informacja

o

wniesieniu do Ministerstwa Środowiska

zgłoszeń podmiotów zainteresowanych pracami nad projektem ustawy
o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (w
trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa)

1. 19 kwietnia 2012 r. – Salans D. Oleszczuk Kancelaria Prawnicza Sp. k.
2. 4 maja 2012 r. – Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie”
3. 15 listopada 2012 r. – OILER S.A.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU :			Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw.		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO			Dyrektywa Parlamentu i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)		
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia (T/N)	Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
Art. 1	Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom powstającym w wyniku działalności przemysłowej oraz zasady dotyczące kontroli tych zanieczyszczeń. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom powstającym w wyniku działalności przemysłowej oraz zasady dotyczące kontroli tych zanieczyszczeń. Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady mające na celu zapobieganie emisjom do powietrza, wody i ziemi oraz, w przypadku braku takiej możliwości, mające na celu ich redukcję oraz zapobieganie wytwarzaniu odpadów, w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska jako całości.	N			
Art. 2 ust. 1	Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do	N			

	rodzajów działalności przemysłowej, które powodują zanieczyszczenia, o których mowa w rozdziałach II–VI.				
Art. 2 ust. 2	Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działalności badawczej i rozwojowej ani do testowania nowych produktów i procesów.	T/N	Art. 1 pkt 42 (art. 201 ust. 1 projektu ustawy)	1. Pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych.	
Art. 3	Definicje Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:	N			
Art. 3 pkt 1)	1) „substancja” oznacza każdy pierwiastek chemiczny i jego związki, z wyjątkiem następujących substancji: a) substancji radioaktywnych określonych w art. 1 dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego; b) mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie określonych w art. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie c) organizmów zmodyfikowanych genetycznie określonych w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska	N	Art.3 pkt 36 POŚ Art. 3 pkt 45 Prawo atomowe Art. 3 pkt. 1 i 2 ustawa o GMO		

	organizmów zmodyfikowanych genetycznie				
Art. 3 pkt 2)	2) „zanieczyszczenie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie wprowadzenie – w wyniku działalności człowieka – substancji, wibracji, ciepła lub hałasu do powietrza, wody lub ziemi, które może zagrażać zdrowiu ludzi lub jakości środowiska, spowodować szkody materialne, albo obniżenie walorów środowiskowych lub kolizję z innymi uzasadnionymi sposobami korzystania ze środowiska	N	Art. 3 ust 49 POŚ		
Art. 3 pkt 3)	„instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzony jest co najmniej jeden rodzaj działalności wymieniony w załączniku I lub w załączniku VII część 1, oraz wszystkie inne bezpośrednio powiązane czynności prowadzone w tym samym miejscu, które mają techniczny związek z działalnością wymienioną w tych załącznikach i mogą mieć wpływ na emisje i zanieczyszczenie;	N	Art. 3 ust 6 POŚ		
Art. 3 pkt 4)	„emisja” oznacza bezpośrednie lub pośrednie uwolnienie substancji, wibracji, ciepła lub hałasu z punktowych lub rozproszonych źródeł w instalacji, do powietrza, wody lub ziemi;	N	Art. 3 ust 4 POŚ		
Art. 3 pkt 5)	„dopuszczalna wielkość emisji” oznacza masę, wyrażoną w postaci określonych szczególnych parametrów, stężenie lub poziom emisji, których nie można przekroczyć w jednym lub kilku okresach;	N	Art. 3 pkt 33 i 43 POŚ		
Art. 3 pkt 6)	„norma jakości środowiska” oznacza zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione w określonym czasie przez dane środowisko lub jego część, zgodnie z prawem Unii	N	Art. 3 pkt 34 POŚ		
Art. 3 pkt 7)	„pozwolenie” oznacza pisemne zezwolenie na eksploatację całości lub części instalacji, instalacji spalania, spalarni odpadów lub współspalarni odpadów	N	Art. 3 ust 29 POŚ		

Art. 3 pkt 8)	„ogólne wiążące zasady" oznaczają dopuszczalne wielkości emisji lub inne warunki, przynajmniej na poziomie sektora, przyjęte z myślą o bezpośrednim wykorzystaniu do określenia warunków pozwolenia;	N			
Art. 3 pkt 9)	„istotna zmiana" oznacza zmianę charakteru lub sposobu funkcjonowania, lub rozbudowę instalacji lub obiektu energetycznego spalania, spalarni odpadów lub współspalarni odpadów, która może mieć znaczący negatywny wpływ na zdrowie ludzi lub na środowisko;	N	Art. 3 ust 7 POŚ		
Art. 3 pkt 10)	„najlepsze dostępne techniki" oznaczają najbardziej efektywny i zaawansowany etap rozwoju i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość: a) „techniki" obejmują zarówno stosowane technologie, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, budowana i utrzymywana, eksploatowana i wycofywana z eksploatacji; b) „dostępne techniki" oznaczają techniki o takim stopniu rozwoju, który pozwala na ich wdrożenie w danym sektorze przemysłu, zgodnie z istniejącymi warunkami ekonomicznymi i technicznymi, z uwzględnieniem kosztów i korzyści, nawet jeżeli techniki te nie są wykorzystywane lub nie zostały opracowane w danym państwie członkowskim, o ile są one dostępne dla operatora; c) „najlepsze" oznacza najbardziej efektywne w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu	T	Art.1 pkt .2 lit e	„10) najlepszych dostępnych technikach – rozumie się przez to najbardziej efektywny i zaawansowany poziom rozwoju technologii i metod prowadzenia danej działalności, który wskazuje możliwe wykorzystanie poszczególnych technik jako podstawy przy ustalaniu dopuszczalnych wielkości emisji i innych warunków pozwolenia mających na celu zapobieganie powstawaniu, a jeżeli nie jest to możliwe, ograniczenie emisji i oddziaływania na środowisko jako całość, z tym że: a)"technika" oznacza zarówno stosowaną technologię, jak i sposób, w jaki dana instalacja jest projektowana, wykonywana, eksploatowana oraz likwidowana, b)"dostępne techniki" oznacza techniki o takim stopniu rozwoju, który umożliwia ich praktyczne zastosowanie w danej dziedzinie przemysłu, z uwzględnieniem warunków ekonomicznych i technicznych oraz rachunku kosztów i korzyści, a które to techniki prowadzący daną działalność może uzyskać, c) "najlepsza technika" oznacza najbardziej efektywną technikę w osiągnięciu wysokiego ogólnego poziomu ochrony środowiska jako całości;"	

	ochrony środowiska jako całości;				
Art. 3 pkt 11)	„dokument referencyjny BAT” oznacza dokument będący wynikiem wymiany informacji zorganizowanej zgodnie z art. 13, sporządzony dla określonych rodzajów działalności i opisujący zwłaszcza stosowane techniki, aktualne poziomy emisji i zużycia, techniki uwzględniane przy okazji ustalania najlepszych dostępnych technik, a także konkluzje dotyczące BAT oraz wszelkie nowe techniki, ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów wymienionych w załączniku III;	T	Art.1 pkt .2 lit a	„2b) dokumencie referencyjnym BAT – rozumie się przez to dokument, będący wynikiem wymiany informacji zorganizowanej przez Komisję Europejską zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, sporządzony dla określonego rodzaju działalności i opisujący w szczególności stosowane techniki, aktualne wielkości emisji i zużycia, techniki uwzględniane przy okazji ustalania najlepszych dostępnych technik, a także opisujący konkluzje BAT oraz wszelkie nowe techniki”	
Art. 3 pkt 12)	"konkluzje dotyczące BAT" oznaczają dokument zawierający elementy dokumentu referencyjnego BAT i formułujący konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów konsumpcji oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich środków remediacji terenu;	T	Art.1 pkt 2 lit. d	„8d) konkluzji BAT – rozumie się przez to dokument sporządzony na podstawie dokumentu referencyjnego BAT, przyjmowany przez Komisję Europejską, w drodze decyzji, zgodnie z przepisami dotyczącymi emisji przemysłowych, formułujący wnioski dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opisu, informacji służącej ocenie ich przydatności, wielkości emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązanego monitoringu, powiązanych poziomów zużycia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednich sposobów przeprowadzenia remediacji;”	
Art. 3 pkt 13)	„poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami” oznaczają przedział poziomów emisji uzyskiwanych w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik, które opisano w konkluzjach dotyczących BAT, wyrażone jako średnia w danym okresie w określonych warunkach odniesienia;	T	Art.1 pkt 2 lit. b	„4a) granicznych wielkościach emisyjnych – rozumie się przez to najwyższe z określonych w konkluzjach BAT wielkości emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami, uzyskiwane w normalnych warunkach eksploatacji z wykorzystaniem najlepszej dostępnej techniki lub kombinacji najlepszych dostępnych technik”	
Art. 3 pkt 14)	„nowa technika” oznacza nową technikę stosowaną w działalności przemysłowej, która może zapewnić ogólny wyższy poziom ochrony środowiska lub co najmniej ten sam poziom ochrony środowiska, a zarazem większą	T	Art. 1 pkt 49	211a ust. 2. Przez nową technikę, o której mowa w ust. 1, rozumie się nową technikę w działalności przemysłowej, której zastosowanie mogłoby zapewnić wyższy lub co najmniej ten sam poziom ochrony środowiska i większą oszczędność kosztów niż obecnie	

	oszczędność kosztów niż obecnie istniejące najlepsze dostępne techniki, o ile zostanie ona rozwinięta w celach komercyjnych;			istniejące najlepsze dostępne techniki, o ile będzie ona mogła mieć zastosowanie na skalę przemysłową	
Art. 3 pkt 15)	„operator” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi lub kontroluje w całości lub w części instalację, instalację spalania, spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów lub, jeżeli jest to przewidziane w prawie krajowym, której przekazano decydujące uprawnienia ekonomiczne dotyczące technicznego funkcjonowania instalacji lub obiektu;	N	Art. 3 pkt 31 POŚ		
Art. 3 pkt 16)	„społeczność” oznacza jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych oraz, zgodnie z krajowym prawem lub praktyką, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;	N	KPA		
Art. 3 pkt 17)	„zainteresowana społeczność” oznacza społeczność, którą dotyczą lub mogą dotyczyć skutki podejmowanych decyzji dotyczących wydania lub aktualizacji pozwolenia lub warunków pozwolenia lub która jest nimi zainteresowana; na użytek tej definicji organizacje pozarządowe propagujące ochronę środowiska i spełniające wszelkie wymagania prawa krajowego uznaje się za zainteresowane;	N	KPA		
Art. 3 pkt 18)	„substancje stwarzające zagrożenie” oznaczają substancje lub mieszaniny określone w art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin	T	Art.1 pkt 2 lit. j	„substancji powodującej ryzyko – rozumie się przez to substancję stwarzającą zagrożenie i mieszaninę stwarzającą zagrożenie należącą co najmniej do jednej z klas zagrożenia wymienionych w częściach 2–5 załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1), w szczególności substancje powodujące ryzyko, o których	

				mowa w art. 101a ust. 5 pkt 1 lit. a”	
Art. 3 pkt 19)	„sprawozdanie bazowe” oznacza informację dotyczącą stanu skażenia gleby i wód gruntowych substancjami stwarzającymi zagrożenie;	T	Art.1 pkt 47	„Art.208 ust. 2 pkt 4 lit. a a) raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami, zwany dalej „raportem początkowym””	
Art. 3 pkt 20)	„wody podziemne” oznaczają wody podziemne zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej	N	Art. 9 ust 22 ustawy Prawo wodne (PW)		
Art. 3 pkt 21)	„gleba” oznacza wierzchnią warstwę skorupy ziemskiej usytuowaną między skałą macierzystą a powierzchnią; gleba składa się z cząstek mineralnych, materii organicznej, wody, powietrza i organizmów żywych	T	Art.1 pkt 2 lit. g	„25) powierzchni ziemi – rozumie się przez to ukształtowanie terenu, glebę, ziemię oraz wody gruntowe, z tym że: a) gleba – oznacza górną warstwę litosfery, złożoną z części mineralnych, materii organicznej, wody glebowej, powietrza glebowego i organizmów, obejmującą wierzchnią warstwę gleby i podglebie, b) ziemia – oznacza górną warstwę litosfery, znajdującą się poniżej gleby, do głębokości oddziaływania człowieka c) „wody gruntowe” oznaczają wody podziemne w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 22 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz.145, z późn. zm.)), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiami;”	
Art. 3 pkt 22)	„kontrola środowiskowa” oznacza wszystkie działania, w tym wizyty w terenie, monitorowanie emisji i kontrole raportów wewnętrznych oraz dokumentów dotyczących działań następczych, weryfikację samodzielnego monitorowania, kontrolę stosowanych technik oraz adekwatności środowiskowego zarządzania instalacją, podejmowane przez właściwy organ lub w jego imieniu, by sprawdzać i wspierać zgodność	N	Art. 9 ustawy o Inspekcji ochrony środowiska (IOŚ).		

	instalacji z warunkami określonymi w pozwoleniu oraz, w razie potrzeby, monitorować ich oddziaływanie na środowisko;				
Art. 3 pkt 23)	„drób” oznacza drób określony w art. 2 pkt 1 dyrektywy Rady 90/539 EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych	N	Art. 2 ust 2 ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich		
Art. 3 pkt 24)	„paliwo” oznacza wszelkie stałe, płynne lub gazowe materiały palne;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości wydane na podstawie art. 201 - Pkt 1 załącznika, Odnośnik 1</i>		
Art. 3 pkt 25)	"obiekt energetycznego spalania" oznacza każde urządzenie techniczne, w którym paliwa są utleniane w celu wykorzystania wytworzonego w ten sposób ciepła	T	Art.1 pkt 26	8) źródle spalania paliw - rozumie się przez to część instalacji spalania paliw będącą stacjonarnym urządzeniem technicznym, w którym następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii.	
Art. 3 pkt 26)	„komin” oznacza strukturę zawierającą jeden lub więcej przewodów służących do odprowadzania gazów odlotowych do powietrza;	T		<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 3 pkt 3</i>	
Art. 3 pkt 27)	„czas funkcjonowania” oznacza czas wyrażony w godzinach, w którym instalacja spalania pracuje w całości lub części, odprowadzając emisje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączenia;	T	Art.1 pkt 26	3) czasie użytkowania źródła spalania paliw – rozumie się przez to wyrażony w godzinach czas, w którym pracuje źródło spalania paliw lub część źródła spalania paliw, odprowadzając substancje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączenia, które są ustalane z uwzględnieniem specyficznych procesów oraz parametrów operacyjnych pozwalających na określenie momentu zakończenia rozruchu i rozpoczęcia wyłączenia źródła spalania paliw oraz decyzji wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącej określenia okresów rozruchu i wyłączenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Dz. Urz.	

				UE L 123 z 09.05.2012 r., str. 44);	
Art. 3 pkt 28)	"stopień odsiarczania" oznacza stosunek, w określonym czasie, ilości siarki niewyemitowanej przez obiekt energetycznego spalania do powietrza do ilości siarki zawartej w paliwie stałym wprowadzonym do urządzeń obiektów energetycznego spalania i wykorzystanym w obiekcie w tym samym czasie;	T	Art.1 pkt 26	6) stopniu odsiarczania – rozumie się przez to wyrażony w procentach stosunek różnicy między masą siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w określonym czasie a masą siarki zawartej w gazach odlotowych odprowadzonych do powietrza w tym czasie do masy siarki zawartej w paliwie wprowadzonym do źródła spalania paliw w tym czasie;	
Art. 3 pkt 29)	"lokalne paliwo stałe" oznacza naturalnie występujące paliwo stałe spalane w obiekcie energetycznego spalania specjalnie zaprojektowanym dla tego rodzaju paliwa i wydobywane lokalnie;	T	Art.1 pkt 26	4) lokalnych paliwach stałych – rozumie się przez to naturalnie występujące paliwa stałe wydobywane lokalnie i spalane w źródle spalania paliw specjalnie zaprojektowanym dla tego rodzaju paliw;	
Art. 3 pkt 30)	"paliwo dominujące" oznacza paliwo, które – spośród wszystkich rodzajów paliw stosowanych w instalacji spalania wielopaliwowego wykorzystującej pozostałości po destylacji i przetwarzaniu w procesie rafinacji ropy naftowej na własne potrzeby, jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami – odznacza się najwyższą wielkością dopuszczalnej emisji określoną w załączniku V część 1 lub, w przypadku kilku paliw mających tę samą dopuszczalną wielkość emisji, paliwo, w którym dostarczana jest największa część mocy spośród tych paliw;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 5 pkt 5</i>		
Art. 3 pkt 31)	„biomasa” oznacza którąkolwiek z następujących pozycji: a) produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii; b) następujące odpady: (i) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa; (ii) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 3 pkt 1</i>		

	<p>spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane;</p> <p>(iii) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane;</p> <p>(iv) odpady korka;</p> <p>(v) odpady drewniane, z wyjątkiem odpadów drewnianych mogących zawierać organiczne związki chlorowcowane lub metale ciężkie wprowadzone w wyniku obróbki z wykorzystaniem środków do konserwacji lub powlekania drewna, obejmujących w szczególności takie odpady drewniane pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;</p>			
Art. 3 pkt 32)	"obiekt energetycznego spalania wielopaliwowego" oznacza wszelkie obiekty energetycznego spalania, w których można spalać jednocześnie lub na przemian co najmniej dwa rodzaje paliw;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 3 pkt 15</i>	
Art. 3 pkt 33)	„turbina gazowa” oznacza wirujące urządzenie przetwarzające energię cieplną w pracę mechaniczną, składające się głównie ze sprężarki, urządzenia cieplnego, w którym następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania czynnika roboczego, i turbiny;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 3 pkt 11</i>	
Art. 3 pkt 34)	„silnik gazowy” oznacza silnik spalinowy wewnętrznego spalania pracujący w cyklu Otta i wykorzystujący do spalania paliwa zapłon iskrowy lub, w przypadku silników dwupaliwowych, zapłon samoczynny;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 5 pkt 9</i>	
Art. 3 pkt 35)	„silnik Diesla" oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 5 pkt 8</i>	

Art. 3 pkt 36)	"mały system wydzielony" oznacza mały system wydzielony określony w art. 2 pkt 26 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej [26];	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 5 pkt 4</i>		
Art. 3 pkt 37)	"odpady" oznaczają odpady określone w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów [27];	N	Art. 3 ust 1 ustawy o odpadach (UO)		
Art. 3 pkt 38)	„odpady niebezpieczne” oznaczają odpady niebezpieczne zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 2) dyrektywy 2008/98/WE;	N	Art. 3 ust 2 UO		
Art. 3 pkt 39)	"zmieszane odpady komunalne" oznaczają odpady z gospodarstw domowych, jak również odpady z działalności handlowo-usługowej, odpady przemysłowe i instytucjonalne, które ze względu na charakter i skład są podobne do odpadów z gospodarstw domowych, ale z wyłączeniem frakcji wskazanych w pozycji 20 01 załącznika do decyzji Komisji 2000/532/WE [28], które są zbierane oddzielnie u źródła, i z wyłączeniem innych odpadów wskazanych w pozycji 20 02 tego załącznika;	N	Art.3 ust 3 pkt 4 UO		
Art. 3 pkt 40)	„spalarnia odpadów” oznacza każdą stacjonarną lub ruchomą jednostkę techniczną oraz wyposażenie przeznaczone do termicznego przetwarzania odpadów, z odzyskiem ciepła wytworzonego w wyniku spalania lub bez takiego odzysku, poprzez spalanie przez utlenianie, jak również inne procesy przetwarzania termicznego, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, jeżeli substancje powstające z przetwarzania są następnie spalane;	T	Art. 12 pkt 1	„26) spalarni odpadów – rozumie się przez to zakład lub jego część przeznaczone do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej, obejmujące instalacje i urządzenia służące do prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów wraz z oczyszczaniem gazów odlotowych i wprowadzaniem ich do powietrza, kontrolą, sterowaniem i monitorowaniem procesów oraz instalacjami związanymi z przyjmowaniem, wstępnym przetwarzaniem i magazynowaniem odpadów dostarczonych do termicznego przekształcania oraz instalacjami związanymi z magazynowaniem i	

				przetwarzaniem substancji otrzymanych w wyniku spalania i oczyszczania gazów odlotowych; jeżeli współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem tej instalacji nie jest wytwarzanie energii ani wytwarzanie produktów materialnych, tylko termiczne przekształcenie odpadów, wówczas instalacja ta uważana jest za spalarnię odpadów;”;	
Art. 3 pkt 41)	„współspalarnia odpadów” oznacza każdą stacjonarną lub ruchomą jednostkę techniczną, której głównym celem jest wytwarzanie energii lub produktów materialnych oraz która wykorzystuje odpady jako paliwo zwykle lub dodatkowe lub w której odpady są poddawane przetwarzaniu termicznemu mającemu na celu ich unieszkodliwienie poprzez spalanie odpadów przez utlenianie, jak również inne procesy przetwarzania termicznego, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, jeżeli substancje powstające z przetwarzania są następnie spalane;	N	art. 3. ust. 3 pkt 20 i 21a) UO		
Art. 3 pkt 42)	„przepustowość nominalna ” oznacza sumę przepustowości pieców, z których składa się spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów, podaną przez projektanta i potwierdzoną przez operatora, z właściwym uwzględnieniem wartości opałowej odpadów, wyrażoną jako ilość odpadów spalanych w ciągu godziny;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - Załącznik nr 7 objaśnienie 7</i>		
Art. 3 pkt 43)	„dioksyiny i furany” oznaczają wszystkie polichlorowane dibenzo-p-dioksyiny i dibenzofurany wymienione w załączniku VI część 2;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - Załącznik nr 7</i>		
Art. 3 pkt 44)	„związek organiczny” oznacza każdy związek zawierający co najmniej atom węgla i jeden lub większą ilość atomów wodoru, halogenów, tlenu, siarki, fosforu, krzemu lub azotu, z wyjątkiem tlenków węgla i węglanów lub dwuwęglanów nieorganicznych;	N			

Art. 3 pkt 45)	„lotny związek organiczny” oznacza każdy związek organiczny oraz frakcję krezotolu, które w temperaturze 293,15 K mają ciśnienie pary 0,01 kPa lub więcej lub mają odpowiadającą tej wartości lotność w szczególnych warunkach użytkowania;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38 pkt 1</i>		
Art. 3 pkt 46)	"rozpuszczalnik organiczny" oznacza każdy lotny związek organiczny, który jest stosowany w następujących przypadkach: a) oddzielnie lub w połączeniu z innymi czynnikami, bez przemiany chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów lub odpadów; b) jako środek czyszczący w celu rozpuszczania zanieczyszczeń; c) jako czynnik rozpuszczający; d) jako środek rozpraszający; e) jako regulator lepkości; f) jako regulator napięcia powierzchniowego; g) jako plastyfikator; h) jako środek konserwujący;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38 pkt 13.</i>		
Art. 3 pkt 47)	„powłoka” oznacza powłokę zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 8 dyrektywy 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38 pkt 11</i>		
art. 4 ust. 1	Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby żadna instalacja ani obiekt energetycznego spalania, spalarnia odpadów ani współspalania odpadów nie były eksploatowane bez pozwolenia. W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie mogą ustanowić procedurę rejestracji instalacji objętych	N	Art. 17 ust. 1 i 2, art. 26 ust. 1, art. 40 UO Art. 180 POŚ		

	wyłącznie rozdziałem V. Procedura rejestracji określana jest w wiążącym akcie i obejmuje co najmniej powiadomienie właściwego organu przez operatora o zamiarze eksploatacji instalacji.				
art. 4 ust. 2	Państwa członkowskie mogą określić, że dane pozwolenie obejmuje co najmniej dwie instalacje lub części instalacji eksploatowanych przez tego samego operatora na tym samym terenie. W przypadku gdy pozwolenie obejmuje co najmniej dwie instalacje, określa ono warunki mające na celu zapewnienia, aby każda z nich spełniała wymogi niniejszej dyrektywy.	N	Art. 203 POŚ		
art. 4 ust. 3	Państwa członkowskie mogą postanowić, że pozwolenie obejmuje kilka części instalacji eksploatowanych przez różnych operatorów. W takich przypadkach pozwolenie określa obowiązki każdego z operatorów.	T	Art.1 pkt 33	Art. 183b. 1. Na wniosek prowadzących oznaczone części instalacji, oznaczone części instalacji można objąć jednym pozwoleniem. 2. Prowadzący oznaczone części instalacji, o których mowa w ust. 1, występują ze wspólnym wnioskiem o udzielenie pozwolenia, wskazując jeden z tych podmiotów jako głównego prowadzącego lub określając szczegółowo zakres odpowiedzialności poszczególnych podmiotów za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska.	
art. 5 ust. 1	Bez uszczerbku dla innych wymogów określonych w przepisach prawa krajowego lub prawa Unii właściwe organy wydają pozwolenia, jeżeli instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy.	N	POŚ: art. 186 i 201 UO: art. 18 ust.3, art. 29 PW: art. 131 ust. 1 i 2, art. 132 ust. 5,		
art. 5 ust. 2	Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, że w przypadku gdy zaangażowanych jest więcej niż jeden właściwy organ lub więcej niż jeden operator, lub	N	Art. 382 ust 2 POŚ		

	wydawane jest więcej niż jedno pozwolenie, warunki i procedury udzielania pozwolenia są w pełni skoordynowane w celu zagwarantowania skutecznego zintegrowanego podejścia do tej procedury przez wszystkie właściwe organy.				
art. 5 ust. 3	W razie nowej instalacji lub istotnej zmiany w przypadku gdy zastosowanie ma art. 4 dyrektywy 85/337/EWG, do celów udzielenia pozwolenia bada się i wykorzystuje wszelkie uzyskane w danej kwestii informacje lub wnioski wyciągnięte na podstawie art. 5, 6, 7 i 9 tej dyrektywy.	T	Art. 1 pkt 34 lit c	„4) kopię wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wraz z kopią załączników, o ile taka decyzja była wymagana albo kopię takiej decyzji, jeżeli została wydana, w przypadku, o którym mowa w ust. 3;”	
art. 6	Bez uszczerbku dla obowiązku posiadania pozwolenia, państwa członkowskie mogą zawrzeć wymogi dla niektórych kategorii instalacji, obiektów energetycznego spalania, spalarni odpadów lub współspalarni odpadów w ramach ogólnych wiążących zasad. W przypadku przyjęcia ogólnych wiążących zasad, pozwolenie może po prostu zawierać odniesienie do tych zasad.	N			
art. 7 lit a) i b)	Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalne [30], w razie jakiegokolwiek awarii lub wypadku mających znaczący wpływ na środowisko, państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby: a) operator natychmiast informował właściwe organy; b) operator natychmiast podejmował środki mające na celu ograniczenie wpływu na	T	Art. 1 pkt 17	„Art. 145. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do: 1)dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. a, oraz stałych lub przejściowych odstępstw od standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. c; 2)dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 169 ust. 3 pkt 3 lit. a; 3)zapewnienia ich prawidłowej eksploatacji, polegającej	

	<p>środowisko i zapobiegnięcie dalszym ewentualnym awariom lub wypadkom;</p>			<p>w szczególności na:</p> <p>a)stosowaniu paliw, surowców lub materiałów zapewniających ograniczanie ich negatywnego oddziaływania na środowisko,</p> <p>b)podejmowaniu odpowiednich działań w przypadku powstania zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, w celu ograniczenia ich skutków dla środowiska;</p> <p>4)postępowania w sposób, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. e, w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;</p> <p>5)wstrzymania podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymania instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. f;</p> <p>6)stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. g;</p> <p>7)stosowania rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. h;</p> <p>8)przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:</p> <p>a)informacji o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o odstępstwach od standardów emisyjnych,</p> <p>b)informacji lub danych dotyczących warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji</p> <p>– w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i.”;</p>	
--	--	--	--	--	--

				<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 18 ust. 1, § 27 ust. 8, § 29 ust. 3-5</i>	
art. 7 lit c)	właściwy organ wymagał od operatora podjęcia wszelkich środków dodatkowych uznanych przez właściwy organ za niezbędne do ograniczenia wpływu na środowisko oraz zapobiegnięcia dalszym ewentualnym awariom lub wypadkom.	T	Art. 9 pkt 9	<p>Art. 15. 1. Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska lub w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 2, podmiot korzystający ze środowiska lub władający powierzchnią ziemi, nie podejmie działań zapobiegawczych lub nie uzgodni działań naprawczych, organ ochrony środowiska:</p> <p>1) wzywa do przedłożenia w określonym terminie wniosku o uzgodnienie warunków przeprowadzenia odpowiednio działań zapobiegawczych lub naprawczych;</p> <p>2) jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu – w drodze decyzji, nakłada obowiązek przeprowadzenia działań.</p> <p>2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, organ ochrony środowiska określa odpowiednio:</p> <p>1) zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych, w tym czynności zmierzające do ograniczenia oddziaływania na środowisko;</p> <p>2) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko;</p> <p>3) zakres i sposób przeprowadzenia działań naprawczych, a w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi – ustala plan remediacji, z uwzględnieniem przepisów art. 217d ust. 3-5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska:</p> <p>a) zawierający informacje o:</p> <p>☐ aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,</p> <p>☐ właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy,</p> <p>☐ hazardach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym</p>	

				<p>mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,</p> <p>☐bczenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,</p> <p>☐budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych niezbędnych do dokonania oceny, o której mowa w tiret czwarte, jeżeli zachodzi taka potrzeba,</p> <p>b) określający:</p> <p>☐teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,</p> <p>☐zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiego doprowadzi remediacja,</p> <p>☐sposób przeprowadzenia remediacji,</p> <p>☐termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,</p> <p>☐sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji</p> <p>termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;</p> <p>4)termin wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;</p> <p>5)sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego.</p> <p>3.Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 13 ust. 4, 5 i 6.</p> <p>4.W przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 362 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”</p>	
Art. 8 ust. 1	Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia zgodności z warunkami pozwolenia.	N	Art. 194 POŚ		

<p>Art. 8 ust. 2 a i b</p>	<p>W przypadku naruszenia warunków pozwolenia państwa członkowskie zapewniają:</p> <p>a) niezwłoczne poinformowanie właściwego organu przez operatora;</p> <p>b) natychmiastowe podjęcie przez operatora środków niezbędnych do zapewnienia przywrócenia zgodności w możliwie najkrótszym czasie;</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 17</p>	<p>„Art. 145. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do:</p> <p>1)dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. a, oraz stałych lub przejściowych odstępstw od standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. c;</p> <p>2)dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 169 ust. 3 pkt 3 lit. a;</p> <p>3)zapewnienia ich prawidłowej eksploatacji, polegającej w szczególności na:</p> <p>a)stosowaniu paliw, surowców lub materiałów zapewniających ograniczanie ich negatywnego oddziaływania na środowisko,</p> <p>b)podejmowaniu odpowiednich działań w przypadku powstania zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, w celu ograniczenia ich skutków dla środowiska;</p> <p>4)postępowania w sposób, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. e, w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;</p> <p>5)wstrzymania podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymania instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. f;</p> <p>6)stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. g;</p> <p>7)stosowania rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w przepisach wydanych</p>	
--------------------------------	---	-----------------	-----------------------------	---	--

				<p>na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. h;</p> <p>8)przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:</p> <p>a)informacji o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o odstępstwach od standardów emisyjnych,</p> <p>b)informacji lub danych dotyczących warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji</p> <p>– w przypadkach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i.”;</p> <p>211. 2. Prowadzący instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego są obowiązani do informowania organu właściwego do wydania pozwolenia oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o naruszeniu warunków tego pozwolenia.</p>	
Art. 8 ust. 2c	<p>c) zwrócenie się przez właściwy organ do operatora o podjęcie wszelkich właściwych środków dodatkowych, które właściwy organ uzna za niezbędne do przywrócenia zgodności.</p> <p>W przypadku naruszenia warunków pozwolenia powodującego zagrożenie dla zdrowia ludzi lub grożącego znaczącym bezpośrednim negatywnym skutkiem dla środowiska oraz do chwili przywrócenia zgodności zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) i c) eksploatacja instalacji, instalacji spalania, spalarni odpadów, współspalarni odpadów lub ich odpowiednich części zostaje zawieszona.</p>	N	Art. 195 ust 2 i art. 367 POŚ		
art. 9 ust. 1	<p>W przypadku gdy emisje gazów cieplarnianych z instalacji są określone w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do czynności przeprowadzanych w tej instalacji, pozwolenie nie obejmuje dopuszczalnej</p>	N	Rozdział 6 ustawy o systemie handlu uprawnieniami		

	wielkości emisji dla bezpośrednich emisji tych gazów, chyba że jest to niezbędne do zapewnienia, że nie spowoduje to żadnego znaczącego lokalnego zanieczyszczenia.		do emisji gazów cieplarnianych		
art. 9 ust. 2	W odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie mogą zdecydować o nienakładaniu wymogów odnoszących się do efektywności energetycznej w odniesieniu do jednostek spalania lub innych jednostek emitujących ditlenek węgla na miejscu.	N			
art. 9 ust. 3	W miarę potrzeby właściwy organ odpowiednio zmienia pozwolenie.	N	Art. 192 POŚ		
art. 9 ust. 4	Ust. 1–3 nie mają zastosowania do instalacji tymczasowo wyłączonych z systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE.	N	Ustawa o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych		
art. 10	Niniejszy rozdział ma zastosowanie do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I oraz, w stosownych przypadkach, osiągających wartości progowe przepustowości określone w tym załączniku.	N	Art. 201 ust 2 POŚ		
art. 11 słowa wstępne	Ogólne zasady regulujące podstawowe obowiązki operatora Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia eksploatacji instalacji zgodnie z następującymi zasadami:	N			
art. 11 lit. a)	a) podjęto wszystkie właściwe środki zapobiegające zanieczyszczeniu	N	Art. 137 POŚ		
art. 11 lit. b)	b) zastosowano najlepsze dostępne techniki;	T	Art. 1 pkt. 44	Art. 204. 1. Instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności nie mogą powodować	

				przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych.	
art. 11 lit. c)	c) nie powstaje żadne znaczące zanieczyszczenie;	N	Art. 141 POŚ		
art. 11 lit. d)	d) zapobieżono wytworzeniu odpadów, zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE;	N	art. 5 i 6 UO		
art. 11 lit. e)	e) jeżeli odpady są wytwarzane, są one, w porządku priorytetów i zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE, przygotowywane do ponownego użycia, prowadzony jest ich recykling, odzysk lub, w przypadku gdy nie ma takiej możliwości ze względów technicznych i ekonomicznych, są one unieszkodliwiane przy jednoczesnym unikaniu lub ograniczaniu wszelkiego oddziaływania na środowisko;	N	art. 5 i 7 UO		
art. 11 lit. f)	f) energia jest wykorzystywana w sposób efektywny;	N	Art. 143 pkt 2 POŚ		
art. 11 lit. g)	g) podjęto środki niezbędne do zapobieżenia wypadkom i ograniczenia ich konsekwencji;	T	Art. 1 pkt 19	3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, mając na uwadze potrzebę ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów, w związku z wprowadzaniem gazów lub pyłów do powietrza, oraz mając na uwadze przepisy prawa Unii Europejskiej określające dopuszczalne wielkości emisji substancji do powietrza ze źródeł spalania paliw, instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów, instalacji przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest, instalacji do produkcji dwutlenku tytanu, instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne i z urządzeń spalania lub współspalania odpadów, określi, w drodze rozporządzenia: 1)rodzaje instalacji, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;	

				<p>2)rodzaje źródeł spalania paliw, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;</p> <p>3)standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza dla instalacji i źródeł spalania paliw, o których mowa w pkt 1 i 2;</p> <p>4)standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza dla urządzeń spalania lub współspalania odpadów;</p> <p>5)dla niektórych z rodzajów instalacji i źródeł spalania paliw oraz dla urządzeń spalania lub współspalania odpadów:</p> <p>a)warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane, w tym stopień odsiarczania, lub</p> <p>b)sposób sprawdzania dotrzymywania standardów emisyjnych, lub</p> <p>c)stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów emisyjnych, lub</p> <p>d)warunki odstępstw, granice odstępstw lub warunki zastosowania planu obniżenia emisji, lub</p> <p>e)sposoby postępowania w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, lub</p> <p>f)przypadki, w których jest wymagane wstrzymanie podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymanie instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, lub</p> <p>g)wymagania lub ograniczenia w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, o określonych właściwościach, cechach lub parametrach, lub</p> <p>h)wymagania w zakresie stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczenie emisji, lub</p> <p>i)przypadki, w których prowadzący instalacje lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:</p> <p>-informacje o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz</p> <p>o odstępstwach od standardów emisyjnych,</p> <p>-informacje lub dane dotyczące warunków lub wielkości emisji,</p> <p>a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji, lub</p> <p>j)termin i formę przekazania informacji lub danych, o których mowa w lit. i.”;</p>	
art. 11 lit. h)	h)w przypadku ostatecznego zakończenia działalności podjęto środki niezbędne do zapobieżenia wszelkiemu ryzyku zanieczyszczenia oraz do przywrócenia miejsca eksploatacji do zadowalającego stanu określonego zgodnie z art. 22.	T	Art. 1 pkt. 50	art. 211 ust. 6 pkt. 10) sposoby postępowania w przypadku zakończenia eksploatacji instalacji, w tym sposoby usunięcia negatywnych skutków powstałych w środowisku w wyniku prowadzonej eksploatacji, gdy są one przewidywane;	
art. 12 ust. 1 słowa wstępne	Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby wniosek o pozwolenie zawierał opis:	T	Art. 1 pkt 47	art. 208 otrzymuje brzmienie: „Art. 208. 1. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego powinien spełniać wymagania określone dla wniosków o wydanie pozwoleń, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2-4, oraz, jeżeli wody powierzchniowe lub podziemne są pobierane wyłącznie na potrzeby instalacji – wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne.	
art. 12 ust. 1 lit. a)	a) instalacji i jej działania;	N	Art. 184 ust 2 pkt 4 POŚ		
art. 12 ust. 1 lit. b)	b) surowców i materiałów pomocniczych, innych substancji i rodzajów energii wykorzystywanych lub wytwarzanych przez instalację;	N	Art. 184 ust 2 pkt 8 i 9 POŚ		
art. 12 ust. 1 lit. c)	c) źródeł emisji z instalacji;	N	Art. 184 ust 2 pkt 10 POŚ		
art. 12 ust. 1 lit. d)	d) stanu terenu, na którym położona jest instalacja;	N	art. 184 ust. 2 pkt 12 POŚ		
art. 12 ust. 1	e) w stosownych przypadkach, sprawozdania	T	Art.1 pkt 47	Art. 208 otrzymuje brzmienie:	

lit. e)	bazowego zgodnie z art. 22 ust. 2;			ust. 2 pkt 4 lit a a) raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami, zwany dalej „raportem początkowym,”	
art. 12 ust. 1 lit. f)	f) charakteru i ilości przewidywalnych emisji z instalacji do każdego komponentu środowiska, jak również określenie znaczącego wpływu emisji na środowisko;	N/T	art.184 ust. 2, pkt 10 oraz nowy pkt 10a POŚ (art. 1 pkt 33)	„10a) warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączenia instalacji;	
		T	Art.1 pkt.47	Art. 208 otrzymuje brzmienie: ust. 2 pkt 1 lit c) i d) c) prognozowanej wielkości emisji hałasu wyznaczonej przez poziomy hałasu powodowanego poza zakładem na terenach sąsiednich oraz o akustycznym oddziaływaniu na rodzaje terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, a także o rozkładzie czasu pracy źródeł hałasu dla doby, wraz z przewidywanymi wariantami, d) prognozowanej ilości, stanie i składzie ścieków przemysłowych, o ile ścieki nie będą wprowadzane do wód lub do ziemi,”	
art. 12 ust. 1 lit. g)	g) proponowanej technologii i innych technik służących zapobieganiu lub, jeżeli to niemożliwe, ograniczaniu emisji z instalacji;	N	Art. 184 ust 2 pkt 15 POŚ		
art. 12 ust. 1 lit. h)	h) środków mających na celu zapobieganie powstawaniu odpadów, przygotowanie do ponownego wykorzystania odpadów, ich recykling oraz prowadzenie odzysku odpadów wytwarzanych przez instalację;	N	Art. 18 ust 1 pkt 3 i 4 UO		
art. 12 ust. 1 lit. i)	i) dalszych środków planowanych w celu spełnienia ogólnych zasad dotyczących podstawowych obowiązków operatora przewidzianych w art. 11;	N	Art. 184 ust 2 pkt 15 POŚ		
art. 12 ust. 1 lit. j)	j) środków planowanych w celu monitorowania emisji do środowiska;	N	Art. 184 ust 2 pkt 16 POŚ		
art. 12 ust. 1 lit. k)	k) głównych alternatyw proponowanej technologii, technik i środków,	T	Art.1 pkt 47	Art. 208 otrzymuje brzmienie: ust.2 pkt 3.	

	opracowanych w zarysie przez wnioskodawcę.			„opis wariantów środków zapobiegających powstawaniu zanieczyszczeń, o ile takie warianty istnieją;	
art. 12 ust. 1 akapit drugi	Wniosek o pozwolenie zawiera także nietechniczne streszczenie informacji, o których mowa w akapicie pierwszym.	N	Art. 184 ust 4 pkt 3 POŚ		
art. 12 ust. 2	W przypadku gdy informacje dostarczone zgodnie z wymogami przewidzianymi w dyrektywie 85/337/EWG lub sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa opracowane zgodnie z dyrektywą 96/82/WE, lub inne informacje opracowane w odpowiedzi na inne przepisy spełniają którykolwiek z wymogów określonych w ust. 1, informacja ta może zostać uwzględniona we wniosku lub do niego załączona.	T	Art. 1 pkt 47	Art. 208 ust. 6 pkt 3) kopię programu zapobiegania awariom, o którym mowa w art. 251 lub kopię raportu o bezpieczeństwie, o którym mowa w art. 253, jeżeli był opracowany.	
art. 13 ust. 1-6	1. W celu opracowania, dokonania przeglądu oraz, w razie potrzeby, aktualizacji dokumentów referencyjnych BAT Komisja organizuje wymianę informacji między państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami, organizacjami pozarządowymi propagującymi ochronę środowiska oraz Komisją. 2. Wymiana informacji dotyczy w szczególności następujących kwestii: a) wyników funkcjonowania instalacji i technik w odniesieniu do emisji wyrażanych – w stosownych przypadkach – jako średnie krótko- i długoterminowe oraz związane z nimi warunki odniesienia, zużycia i charakteru surowców, zużycia wody, wykorzystania energii i wytwarzania odpadów; b) stosowanych technik, związanego z nimi monitorowania, wzajemnych powiązań pomiędzy różnymi komponentami środowiska ("cross-media effects"), wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz rozwoju tych	N			

	<p>elementów;</p> <p>c) najlepszych dostępnych technik i nowych technik zidentyfikowanych po rozważeniu kwestii, o których mowa w lit. a) i b).</p> <p>3. Komisja ustanawia i regularnie zwołuje posiedzenia forum złożonego z przedstawicieli państw członkowskich, zainteresowanych branż i organizacji pozarządowych promujących ochronę środowiska.</p> <p>Komisja zasięga opinii tego forum w sprawie praktycznych ustaleń dotyczących wymiany informacji, a w szczególności w następujących kwestiach:</p> <p>a) regulaminu wewnętrznego forum;</p> <p>b) programu prac dotyczącego wymiany informacji;</p> <p>c) wskazówek dotyczących gromadzenia danych;</p> <p>d) wskazówek dotyczących opracowywania dokumentów referencyjnych BAT oraz zapewnienia ich jakości, w tym właściwej zawartości i formatu tych dokumentów.</p> <p>Wskazówki, o których mowa w akapicie drugim lit. c) i d), uwzględniają opinię forum i przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2.</p> <p>4. Komisja otrzymuje i udostępnia publicznie opinię forum na temat proponowanej treści dokumentów referencyjnych BAT i uwzględnia tę opinię w odniesieniu do procedur określonych w ust. 5.</p> <p>5. Decyzje w sprawie konkluzji dotyczących BAT przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2.</p> <p>6. Po przyjęciu decyzji zgodnie z ust. 5</p>				
--	---	--	--	--	--

	Komisja niezwłocznie udostępnia publicznie dokument referencyjny BAT i zapewnia, aby konkluzje dotyczące BAT były udostępnione we wszystkich językach urzędowych Unii.				
art. 13 ust. 7	W oczekiwaniu na przyjęcie odpowiedniej decyzji zgodnie z ust. 5 konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik z dokumentów referencyjnych BAT przyjęte przez Komisję przed datą, o której mowa w art. 83, mają zastosowanie jako konkluzje dotyczące BAT na użytek niniejszego rozdziału z wyjątkiem art. 15 ust. 3 i 4.	T	Art. 1 pkt 44 Art. 1 pkt 46 Art. 1 pkt 50	Art. 204 ust.4 Jeżeli konkluzje BAT nie zostały opublikowane, dopuszczalną wielkość emisji z instalacji ustala się uwzględniając potrzebę przestrzegania obowiązujących standardów emisyjnych i standardów jakości środowiska. art. 207 ust. 1 pkt 6 „6) dokumenty referencyjne BAT oraz konkluzje BAT, o ile zostały opublikowane.”, Art. 211. 5 W pozwoleniu zintegrowanym określa się dla instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego zakres i sposób monitorowania wielkości emisji zgodny z wymaganiami dotyczącymi monitorowania określonymi w konkluzjach BAT, jeżeli zostały one określone, a w przypadku braku konkluzji BAT – można uwzględnić dokumenty referencyjne BAT, w zakresie, w jakim wykraczają one poza wymagania, o których mowa w art. 147, oraz wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie 148 ust. 1.	
art. 14 ust. 1 słowa wstępne oraz lit. a)	Państwa członkowskie zapewniają, aby pozwolenie obejmowało wszystkie środki niezbędne do spełnienia wymogów art. 11 i 18. Środki te obejmują przynajmniej: a) dopuszczalne wielkości emisji substancji zanieczyszczających wymienionych w załączniku II oraz innych substancji zanieczyszczających, które mogą być emitowane z danej instalacji w znacznych ilościach, z uwzględnieniem ich właściwości i potencjału w zakresie przenoszenia zanieczyszczeń z jednej składowej środowiska	T	Art. 1 pkt 43	W art. 202 ust. 2 Do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego nie stosuje się przepisów art. 224 ust. 3 i 4; dla tych instalacji ustala się w szczególności dopuszczalną wielkość emisji gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza: 1)wymienionych w konkluzjach BAT, a jeżeli nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – w dokumentach referencyjnych BAT; 2)objętych standardami emisyjnymi.	

	do innego;				
art. 14 ust. 1 lit. b)	b) odpowiednie wymogi zapewniające ochronę gleby i wód gruntowych oraz środki dotyczące monitorowania i gospodarki odpadami wytwarzanymi przez instalację;	T	Art. 1 pkt 50	Art. 211 ust.6 pkt 3) 3) wymagania zapewniające ochronę gleby, ziemi i wód gruntowych, w tym środki mające na celu zapobieganie emisjom do gleby, ziemi i wód gruntowych oraz sposób ich systematycznego nadzorowania, o ile są konieczne;	
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. c) ppkt (i)	c) odpowiednie wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania emisji, określające: (i) metodę, częstotliwość pomiarów i procedurę dokonywania oceny; oraz	N	Art. 188 ust 3 pkt 5 POŚ		
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. c) ppkt (ii)	(ii) w przypadku gdy zastosowanie ma art. 15 ust. 3 lit. b) – że wyniki monitorowania emisji są dostępne dla tych samych okresów i warunków referencyjnych, co dla poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami;	N			
art. 14 ust. 1 lit. d) ppkt (i)	obowiązek regularnego, co najmniej raz w roku, dostarczania właściwemu organowi: (i) informacji na podstawie wyników monitorowania emisji, o którym mowa w lit. c), oraz innych wymaganych danych umożliwiających właściwemu organowi sprawdzenie zgodności z warunkami pozwolenia; oraz	T	Art. 1 pkt 50	Art. 211 ust. 6 pkt 12) zakres, sposób i termin przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska corocznej informacji pozwalającej na przeprowadzenie oceny zgodności z warunkami określonymi w pozwoleniu, w zakresie nieobjętym art. 149	
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. d) ppkt (ii)	(ii) jeżeli zastosowanie ma art. 15 ust. 3 lit. b) – podsumowania tych wyników monitorowania emisji umożliwiającego porównanie z poziomami emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami;	N			
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. e)	e) odpowiednie wymogi dotyczące regularnego utrzymania i nadzorowania podjętych środków zapobiegania emisjom do gleby i wód podziemnych zgodnie z lit. b) oraz odpowiednie wymogi dotyczące okresowego monitorowania gleby i wód	T	Art. 1 pkt 50	Art. 211 ust 6. Pozwolenie zintegrowane powinno także określać, w odniesieniu do instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego: 3) wymagania zapewniające ochronę gleby, ziemi i wód gruntowych, w tym środki mające na celu zapobieganie emisjom do gleby, ziemi i wód gruntowych oraz sposób,	

	gruntowych pod kątem substancji stwarzających zagrożenie, które mogą znajdować się na terenie instalacji, z uwzględnieniem możliwości skażenia gleby i wód podziemnych na terenie instalacji;			ich systematycznego nadzorowania, o ile są konieczne; 4) 4) w przypadku instalacji, które wymagają raportu początkowego – sposób prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu w związku z eksploatacją instalacji, albo sposób i częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek;	
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. f)	f) środki odnoszące się do warunków innych niż normalne warunki eksploatacji, takie jak rozruch i wyłączenia, wycieki, niesprawność, chwilowe przestoje i ostateczne zaprzestanie eksploatacji;	N	Art. 188 ust 2 pkt 3 Poś		
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. g)	g) przepisy dotyczące minimalizacji zanieczyszczeń o dużym zasięgu i zanieczyszczeń o charakterze transgranicznym;	T	Art. 1 pkt 50	Art. 211 ust 6 Pozwolenie zintegrowane powinno także określać, w odniesieniu do instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego: 5) sposoby ograniczania oddziaływań transgranicznych na środowisko;	
art. 14 ust. 1 akapit drugi lit. h)	h) warunki oceny zgodności z dopuszczalnymi wartościami emisji lub odniesienie do mających zastosowanie wymogów wymienionych gdzie indziej.	N			
art. 14 ust. 2	Na użytek ust. 1 lit. a) dopuszczalne wielkości emisji mogą zostać uzupełnione lub zastąpione równoważnymi parametrami lub środkami technicznymi zapewniającymi równoważny poziom ochrony środowiska.	N	Art. 188 ust3 pkt 3 POŚ		
art. 14 ust. 3	Konkluzje dotyczące BAT stanowią odniesienie dla określenia warunków pozwolenia.	T	Art. 1 pkt. 44 Art. 1 pkt 46	Art. 204 ust. 1 Instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych. W art. 207 w ust. 1, pkt 6 otrzymuje brzmienie:	

				6) dokumenty referencyjne BAT oraz konkluzje BAT, o ile zostały opublikowane.	
art. 14 ust. 4	Bez uszczerbku dla art. 18, można zezwolić właściwemu organowi na określenie bardziej restrykcyjnych warunków pozwolenia, niż te, które można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych technik opisanych w konkluzjach dotyczących BAT. Państwa członkowskie mogą ustanowić zasady, na podstawie których właściwe organy mogą określać takie bardziej restrykcyjne warunki.	N	Art. 211 ust 3 POŚ		
art. 14 ust. 5 akapit pierwszy	W przypadku gdy właściwy organ określa warunki pozwolenia na podstawie najlepszej dostępnej techniki nieopisanej w żadnej z odpowiednich konkluzji dotyczących BAT, organ ten zapewnia: a) określenie tej techniki ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów wymienionych w załączniku III; oraz b) zgodność z wymogami art. 15.	N	art. 143 i 144 POŚ		
art. 14 ust. 5 akapit drugi	W przypadku gdy konkluzje dotyczące BAT, o których mowa w akapicie pierwszym, nie zawierają poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, właściwy organ zapewnia, aby technika, o której mowa w akapicie pierwszym, zapewniała poziom ochrony środowiskowej odpowiadający najlepszym dostępnym technikom opisanym w konkluzjach dotyczących BAT.	T	Art. 1 pkt 50	Art.211 ust. 4 Jeżeli konkluzje BAT nie określają granicznych wielkości emisyjnych, określone w pozwoleniu zintegrowanym warunki powinny odpowiadać poziomowi ochrony środowiska określonego w konkluzjach BAT.	
art. 14 ust. 6	W przypadku gdy działalność lub rodzaj procesu produkcyjnego prowadzonego w obrębie instalacji nie są objęte żadnymi konkluzjami dotyczącymi BAT lub konkluzje te nie uwzględniają wszystkich możliwych skutków działalności lub procesu dla środowiska, właściwy organ, po wcześniejszym skonsultowaniu się z operatorem, określa	N	art. 143 i 144 POŚ		

	warunki pozwolenia na podstawie najlepszych dostępnych technik określonych dla danej działalności lub procesu, ze szczególnym uwzględnieniem kryteriów wymienionych w załączniku III.				
art. 14 ust. 7	W przypadku instalacji, o których mowa w załączniku I pkt 6.6, zastosowanie mają ust. 1–6 niniejszego artykułu, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących dobrostanu zwierząt.	N			
art. 15 ust. 1	Dopuszczalne wielkości emisji w odniesieniu do substancji zanieczyszczających mają zastosowanie w chwili, w której ma miejsce emisja z instalacji, a przy określaniu wielkości emisji nie uwzględnia się rozcieńczenia zanieczyszczeń przed tą chwilą. W odniesieniu do pośrednich uwolnień substancji zanieczyszczających do wody, przy określaniu dopuszczalnej wielkości emisji z danej instalacji można uwzględnić wpływ urządzeń oczyszczających ścieki, pod warunkiem, że zagwarantowano równoważny poziom ochrony środowiska jako całości, oraz pod warunkiem że nie prowadzi to do wyższych poziomów zanieczyszczenia w środowisku.	N			
art. 15 ust. 2	Bez uszczerbku dla art. 18 dopuszczalne wielkości emisji i równoważne parametry oraz środki techniczne, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2, opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania jakiegokolwiek techniki czy szczególnej technologii.	T	Art. 1 pkt 44 Art. 1 pkt 42	Art. 204 ust. 1. Instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych. Art. 202 ust. 1 Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w pozwoleniu zintegrowanym ustala się warunki emisji na zasadach określonych dla pozwoleń, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2-4, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód., bez zalecania jakiegokolwiek techniki czy technologii.	

art. 15 ust. 3	<p>3. Właściwy organ określa dopuszczalne wielkości emisji, zapewniające w normalnych warunkach eksploatacji, nieprzekraczanie poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami określonymi w decyzjach w sprawie konkluzji dotyczących BAT, o których mowa w art. 13 ust. 5, na jeden z następujących sposobów:</p> <p>a) określając dopuszczalne wielkości emisji nieprzekraczające poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami. Te dopuszczalne wielkości emisji podaje się dla tych samych lub krótszych okresów i tych samych warunków odniesienia co poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami; lub</p>	T	<p>Art. 1 pkt 44</p> <p>Art. 1 pkt 50</p>	<p>Art. 204. ust. 1. Instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego powinny spełniać wymagania ochrony środowiska wynikające z najlepszych dostępnych technik, a w szczególności nie mogą powodować przekroczenia granicznych wielkości emisyjnych.</p> <p>Art. 211. ust. 3 Wielkości dopuszczalnej emisji określone w pozwoleniu zintegrowanym dla instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego powinny być określone dla takich samych lub krótszych okresów i tych samych warunków odniesienia, co graniczne wielkości emisyjne, jeżeli zostały one ustalone.</p>	
	<p>b) określając inne dopuszczalne wielkości emisji niż wymienione w lit. a) w zakresie wartości, okresów i warunków referencyjnych.</p> <p>W przypadku gdy zastosowanie ma lit. b), właściwy organ co najmniej raz w roku ocenia wyniki monitorowania emisji w celu zapewnienia, że w normalnych warunkach eksploatacji emisje nie przekraczają poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami.</p>	N			
art. 15 ust. 4	<p>W drodze odstępstwa od ust. 3 oraz bez uszczerbku dla art. 18 właściwy organ może, w szczególnych przypadkach ustalić mniej restrykcyjne dopuszczalne wielkości emisji. Odstępstwo takie może mieć zastosowanie tylko w przypadku gdy ocena pokazuje, że osiągnięcie poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w konkluzjach dotyczących BAT prowadziłyby</p>	T	Art. 1 pkt 44	<p>Art. 204 ust. 2. W szczególnych przypadkach organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego może w pozwoleniu zintegrowanym zezwolić na odstępstwo od granicznych wielkości emisyjnych, jeżeli w jego ocenie ich osiągnięcie prowadziłyby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska oraz pod warunkiem, że nie zostaną przekroczone standardy emisyjne, o ile mają one zastosowanie.</p>	

	<p>do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska, ze względu na:</p> <p>a) położenie geograficzne danej instalacji lub lokalne warunki środowiskowe; lub</p> <p>b) charakterystykę techniczną danej instalacji.</p> <p>W załączniku do warunków pozwolenia właściwy organ podaje przyczyny zastosowania akapitu pierwszego, w tym wyniki oceny i uzasadnienie nałożonych warunków. Dopuszczalne wielkości emisji ustalone zgodnie z akapitem pierwszym nie przekraczają jednak dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach do niniejszej dyrektywy, tam gdzie ma to zastosowanie. Właściwe organy zapewniają w każdym przypadku, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięty został wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.</p> <p>Na podstawie informacji dostarczonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 72 ust. 1, w szczególności dotyczących stosowania niniejszego ustępu, Komisja może w razie konieczności ocenić i doprecyzować – poprzez wskazówki – kryteria, które należy uwzględniać w przypadku stosowaniu niniejszego ustępu.</p> <p>Właściwe organy dokonują ponownej oceny stosowania akapitu pierwszego w ramach każdorazowego ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia zgodnie z art. 21.</p>		<p>Art. 1 pkt 50</p> <p>Art. 1 pkt 52</p>	<p>3. Przy dokonywaniu oceny, o której mowa w ust. 2, organ właściwy powinien wziąć pod uwagę położenie geograficzne, lokalne warunki środowiskowe, charakterystykę techniczną instalacji lub inne czynniki mające wpływ na funkcjonowanie instalacji i środowisko jako całość.</p> <p>Art. 211. Ust. 10. Pozwolenie zintegrowane w uzasadnieniu powinno w szczególności zawierać wyniki oceny, o której mowa w art. 204 ust. 2.</p> <p>Art. 215. 2. Organ właściwy do wydania pozwolenia informuje prowadzącego instalację o rozpoczęciu analizy, a w trakcie jej przeprowadzania:</p> <p>3) dokonuje oceny zasadności udzielenia odstępstwa, o którym mowa w art. 204 ust. 2.</p>	
art. 15 ust. 5	Właściwy organ może udzielić tymczasowego odstępstwa od wymogów ust. 2 i 3 niniejszego	T	Art. 1 pkt 51	Art. 211a. 1. W celu prowadzenia badań nad nową techniką, organ właściwy do wydania pozwolenia może,	

	artykułu oraz art. 11 lit. a) i b) w odniesieniu do prowadzenia badań i stosowania nowych technik w całkowitym okresie nieprzekraczającym dziewięciu miesięcy, pod warunkiem że po upływie tego okresu zaprzestanie się korzystania z tych technik lub działalność osiągnie przynajmniej poziom emisji powiązany z najlepszymi dostępnymi technikami.			na wnioski prowadzącego instalację, zmienić pozwolenie zintegrowane określając wariant funkcjonowania instalacji zawierający dopuszczalne wielkości emisji przekraczające graniczne wielkości emisyjne oraz zezwalając na odstępnie od wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik, na czas nie dłuższy niż 9 miesięcy.	
Art. 16	<p>1. Wymogi dotyczące monitorowania, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. c), opierają się – w stosownych przypadkach – na wnioskach dotyczących monitorowania opisanych w konkluzjach dotyczących BAT.</p> <p>2. Właściwy organ określa częstotliwość okresowego monitorowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. e), w pozwoleniu dla każdej instalacji lub w ogólnych wiążących zasadach.</p> <p>Bez uszczerbku dla pierwszego akapitu okresowe monitorowanie wykonuje się co najmniej raz na pięć lat w przypadku wód podziemnych i raz na dziesięć lat w przypadku gleby, chyba że takie monitorowanie opiera się na systematycznej ocenie ryzyka skażenia.</p>	T	<p>Art.1 pkt 50</p> <p>Art. 1 pkt 53</p>	<p>Art. 211 ust. 5. W pozwoleniu zintegrowanym ustala się dla instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego zakres i sposób monitorowania wielkości emisji zgodny z wymaganiami dotyczącymi monitorowania wskazanymi w konkluzjach BAT, jeżeli zostały one tam określone, a w przypadku braku konkluzji BAT można uwzględnić dokumenty referencyjne BAT, w zakresie, w jakim wykraczają one poza wymagania, o których mowa w art. 147 i 148 ust. 1.</p> <p>„Art. 217a. 1. Ustalając w pozwoleniu zintegrowanym sposób i częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi substancjami powodującymi ryzyko oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4, uwzględnia się, że:</p> <p>1) badania zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonuje się co najmniej raz na 10 lat,</p> <p>2) pomiary zawartości substancji w wodach gruntowych, w tym pobieranie próbek wykonuje się co najmniej raz na 5 lat</p> <p>– o ile takie badania lub pomiary nie opierają się na systematycznej ocenie ryzyka,</p> <p>o której mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4.</p> <p>2. Badania lub pomiary, o których mowa w ust. 1, wykonuje się:</p> <p>1) przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1</p>	

				<p>pkt 1 lub ust. 1a;</p> <p>2)w sposób umożliwiający ich ilościowe porównanie z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym, jeżeli taki raport dla danej instalacji jest wymagany.</p> <p>3.Prowadzący instalację przekazuje wyniki badań lub pomiarów organowi właściwemu do wydania pozwolenia w terminie miesiąca od dnia ich wykonania.</p>	
art. 17	<p>1. Podczas przyjmowania ogólnych wiążących zasad, państwa członkowskie zapewniają zintegrowane podejście oraz wysoki poziom ochrony środowiska równoważny z poziomem uzyskanym w przypadku indywidualnych warunków pozwolenia</p> <p>2. Ogólne wiążące zasady opierają się na najlepszych dostępnych technikach, bez zalecania żadnej techniki czy szczególnej technologii w celu zapewnienia zgodności z art. 14 i 15.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają aktualizację ogólnych wiążących zasad zgodnie z rozwojem najlepszych dostępnych praktyk w celu zagwarantowania zgodności z art.21.</p> <p>4. Ogólne wiążące zasady przyjęte zgodnie z ust. 1–3 zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.</p>	N			
Art.18	<p>W przypadku gdy norma jakości środowiska narzuca bardziej rygorystyczne warunki niż te osiągnane przez zastosowanie najlepszych dostępnych technik, pozwolenie zawiera dodatkowe środki, bez uszczerbku dla innych środków, które mogą zostać podjęte w celu zapewnienia zgodności z normami jakości środowiska.</p>	N			
Art. 19	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy śledziły rozwój najlepszych</p>	T	Art. 1 pkt 45	Art. 206. Minister właściwy do spraw środowiska gromadzi informacje o najlepszych dostępnych	

	dostępnych technik oraz publikacje wszelkich nowych lub uaktualnionych konkluzji dotyczących BAT lub aby były o nich informowane oraz udostępniają te informacje zainteresowanej społeczności.			technikach, konkluzjach BAT i dokumentach referencyjnych BAT oraz rozpowszechnia je na potrzeby organów właściwych do wydawania pozwoleń i zainteresowanych podmiotów korzystających ze środowiska.	
Art. 20 ust. 1 i 2	<p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby operator informował właściwe organy o każdej planowanej zmianie w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji lub o jej rozbudowie, która to zmiana lub rozbudowa może mieć wpływ na środowisko. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają pozwolenie.</p> <p>2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby operator nie przeprowadza żadnych planowanych przez siebie istotnych zmian bez pozwolenia udzielonego zgodnie z niniejszą dyrektywą. Wniosek o pozwolenie i decyzja właściwych organów obejmują te części instalacji i informacje wymienione w art. 12, na które taka istotna zmiana może mieć wpływ.</p> <p>3. Każdą zmianę w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji lub jej rozbudowę uważa się za istotną zmianę, jeżeli taka zmiana lub rozbudowa sama w sobie osiąga wartości progowe przepustowości określone w załączniku I.</p>	T	Art. 1 pkt 52	<p>„Art. 214. 1. Przed dokonaniem zmiany w instalacji objętej pozwoleniem zintegrowanym, polegającej na zmianie sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowie, która może mieć wpływ na środowisko, prowadzący instalację jest obowiązany poinformować o planowanych zmianach organ właściwy do wydania pozwolenia lub złożyć wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego.</p> <p>2. Jeżeli organ, o którym mowa w ust. 1, stwierdzi, że planowana zmiana w instalacji wymaga zmiany niektórych warunków wydanego pozwolenia zintegrowanego, informuje, w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, prowadzącego instalację o konieczności złożenia wniosku o zmianę pozwolenia zintegrowanego. W takim przypadku organ stwierdza, czy planowana zmiana ma charakter istotnej zmiany.</p> <p>3. Zmianę w instalacji uważa się za istotną w szczególności, gdy zwiększana skala działalności wynikająca z tej zmiany, sama w sobie, kwalifikowałaby ją jako instalację, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 201 ust. 2.</p> <p>5. Wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego zawiera dane, o których mowa w art. 184 i art. 208, mające związek z planowanymi zmianami.</p> <p>6. Decyzja o zmianie pozwolenia zintegrowanego określa wymagania, o których mowa w art. 188 i art. 211, mające związek z planowanymi zmianami.</p>	
art. 21 ust. 1	Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, aby właściwe organy okresowo poddawały wszystkie warunki	T	Art. 1 pkt 52	Art. 215. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy warunków pozwolenia zintegrowanego niezwłocznie po publikacji w Dzienniku Urzędowym	

	pozwolenia ponownemu rozpatrzeniu, zgodnie z ust. 2–5, oraz, w miarę potrzeby, w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, dokonywały aktualizacji tych warunków.			Unii Europejskiej konkluzji BAT odnoszących się do głównej działalności danej instalacji, lecz nie później niż w ciągu 6 miesięcy od dnia publikacji.	
art. 21 ust. 2	Na żądanie właściwego organu operator przedkłada wszystkie informacje niezbędne do celów ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia, w szczególności wyniki monitorowania emisji i inne dane umożliwiające porównanie eksploatacji instalacji z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w mających zastosowanie konkluzjach dotyczących BAT oraz z poziomami emisji powiązаныmi z najlepszymi dostępnymi technikami. Podczas ponownego rozpatrywania warunków pozwolenia, właściwy organ wykorzystuje wszelkie informacje pochodzące z monitorowania lub kontroli.	T	Art. 1 pkt 52	2. Organ właściwy do wydania pozwolenia informuje prowadzącego instalację o rozpoczęciu analizy, a w trakcie jej przeprowadzania: 1) bierze pod uwagę wszystkie konkluzje BAT, które dla danego rodzaju instalacji zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej od czasu wydania pozwolenia lub ostatniej analizy wydanego pozwolenia; 2) może zażądać od prowadzącego instalację przedłożenia informacji, w szczególności wyników monitorowania procesów technologicznych, niezbędnych do przeprowadzenia analizy i umożliwiających porównanie ich z najlepszymi dostępnymi technikami opisanymi w odpowiednich konkluzjach BAT oraz określonymi w nich wielkościami emisji; 3) dokonuje oceny zasadności udzielenia odstępstwa, o którym mowa w art. 204 ust. 2.	
art. 21 ust. 3	W terminie czterech lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT zgodnie z art. 13 ust. 5 odnoszących się do głównej działalności danej instalacji właściwy organ zapewnia: a) ponowne rozpatrzenie wszystkich warunków pozwolenia dla danej instalacji oraz, w razie potrzeby, ich aktualizację, aby zapewnić zgodność z niniejszą dyrektywą, a zwłaszcza, w stosownych przypadkach, z art. 15 ust. 3 i 4; b) zgodność instalacji z tymi warunkami pozwolenia. Podczas ponownego rozpatrywania uwzględnia się wszystkie nowe lub uaktualnione konkluzje dotyczące BAT mające zastosowanie do instalacji i przyjęte zgodnie z art. 13 ust. 5 od chwili udzielenia pozwolenia lub jego	T	Art. 1 pkt 52	3. Organ właściwy do wydania pozwolenia przedkłada niezwłocznie wyniki analizy prowadzącemu instalację oraz, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, ministrowi właściwemu do spraw środowiska albo podmiotowi, o którym mowa w art. 213 ust. 1. 4. W przypadku gdy analiza dokonana na podstawie ust. 1 wykazała konieczność zmiany pozwolenia zintegrowanego, organ właściwy do wydania pozwolenia niezwłocznie: 1) przekazuje prowadzącemu instalację informację o konieczności dostosowania instalacji do wymagań określonych w konkluzjach BAT w czasie nie dłuższym niż 4 lata od dnia publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej konkluzji BAT; 2) wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie jednego roku od dnia wezwania, określając	

	ostatniego ponownego rozpatrzenia.				
art. 21 ust 4	W przypadku gdy instalacja nie jest objęta żadnymi konkluzjami dotyczącymi BAT, warunki pozwolenia poddaje się ponownemu rozpatrzeniu i, o ile to konieczne, aktualizacji, gdy rozwój najlepszych dostępnych technik umożliwia znaczącą redukcję emisji.	T	Art. 1 pkt 52	zakres tego wniosku mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy. 5. W decyzji o zmianie pozwolenia wydanej na wniosek, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, organ właściwy do wydania pozwolenia określa termin, nie dłuższy niż 4 lata od dnia publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej konkluzji BAT, dostosowania instalacji do nowych wymagań określonych w tej decyzji.	
art. 21 ust. 5	Warunki pozwolenia poddaje się ponownemu rozpatrzeniu oraz, w razie potrzeby, aktualizacji przynajmniej w przypadku, gdy: a) zanieczyszczenie powodowane przez instalację jest tak znaczące, że zachodzi konieczność zmiany istniejących dopuszczalnych wielkości emisji dla danego pozwolenia lub uwzględnienia w pozwoleniu nowych dopuszczalnych wielkości;; b) bezpieczeństwo eksploatacji wymaga zastosowania innych technik; c) niezbędne jest zapewnienie zgodności z nową lub zmienioną normą jakości środowiska, zgodnie z art. 18.	T	Art. 1 pkt 52	6. Udzielając odstępstwa, o którym mowa w art. 204 ust. 2, organ właściwy do wydania pozwolenia może określić późniejszy termin dostosowania instalacji do nowych wymagań. 7. W decyzji o ograniczeniu wydanej na podstawie art. 195 ust. 1 pkt 5 stosuje się odpowiednio przepisy ust. 5. 8. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, nie stosuje się przepisów art. 210. Art. 216. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia dokonuje analizy pozwolenia zintegrowanego także: 1)co najmniej raz na 5 lat lub 2)jeżeli oddziaływanie instalacji na środowisko zmieniło się w stopniu wskazującym na konieczność zmiany pozwolenia w części dotyczącej określonych w nim warunków lub wielkości emisji z danej instalacji, lub 3)jeżeli nastąpiła zmiana w najlepszych dostępnych technikach, pozwalająca na znaczne zmniejszenie wielkości emisji bez powodowania nadmiernych kosztów, lub wynika to z potrzeby dostosowania eksploatacji instalacji do zmian przepisów o ochronie środowiska. 2. Do analizy stosuje się odpowiednio przepisy art. 215 ust. 2 i 3. 3. W przypadku gdy analiza wykazała konieczność zmiany pozwolenia zintegrowanego, organ właściwy do wydania pozwolenia wzywa prowadzącego instalację do wystąpienia z wnioskiem o zmianę pozwolenia w terminie 6 miesięcy od dnia wezwania, określając zakres tego wniosku	

				<p>mający związek ze zmianami wynikającymi z dokonanej analizy.</p> <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisów art. 210.</p>	
Art. 22	<p>1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2000/60/WE, dyrektywy 2004/35/WE, dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu oraz odpowiednich przepisów prawa Unii dotyczących ochrony gleby właściwy organ określa warunki pozwolenia, aby zapewnić zgodność z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu po ostatecznym zakończeniu działalności.</p>	T	Art. 1 pkt 50	<p>Art. 211 ust. 6 pkt. 10) sposoby postępowania w przypadku zakończenia eksploatacji instalacji, w tym sposoby usunięcia negatywnych skutków powstałych w środowisku w wyniku prowadzonej eksploatacji, gdy są one przewidywane;</p>	
Art. 22 ust. 2	<p>2. w przypadku gdy działalność obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji stwarzających zagrożenie, oraz mając na uwadze możliwości skażenia gleby i wód podziemnych na terenie instalacji, operator przygotowuje i przedkłada właściwemu organowi sprawozdanie bazowe przed rozpoczęciem eksploatacji instalacji lub przed uaktualnieniem pozwolenia na instalację po raz pierwszy po dniu 7 stycznia 2013r. Sprawozdanie bazowe zawiera informacje niezbędne do ustalenia stanu skażenia gleby i wód podziemnych, tak aby możliwe było wykonanie ilościowego porównania ze stanem po ostatecznym zakończeniu działalności, o którym mowa w ust. 3.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 47</p> <p>Art. 28</p>	<p>Art.208:ust. 2 pkt.4) 4 4) w przypadku gdy eksploatacja instalacji obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodującej ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu:</p> <p>a)raport początkowy o stanie zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych tymi substancjami, zwany dalej „raportem początkowym”,</p> <p>b)opis stosowanych sposobów zapobiegania emisjom do gleby, ziemi i wód gruntowych,</p> <p>c)propozycje dotyczące sposobu prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu, w związku z eksploatacją instalacji albo sposobu i częstotliwości wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek.</p> <p>Art. 28. 1. Przy pierwszym postępowaniu w przedmiocie zmiany pozwolenia zintegrowanego wszczętym po</p>	

	<p>Sprawozdanie bazowe zawiera co najmniej następujące informacje:</p> <p>a) informacje na temat aktualnego użytkowania oraz, o ile takie dane są dostępne, na temat użytkowania terenu w przeszłości;</p> <p>b) aktualne informacje, o ile są dostępne, na temat pomiarów gleby i wód podziemnych, odzwierciedlających ich stan w chwili opracowywania sprawozdania, albo, zamiast tego, informacje na temat nowych pomiarów gleby i wód podziemnych uwzględniając możliwości skażenia gleby i wód podziemnych substancjami stwarzającymi zagrożenie, które mają być stosowane, produkowane lub uwalniane przez daną instalację.</p>		<p>Art. 1 pkt. 47</p>	<p>zakończeniu postępowania w sprawie zmiany pozwolenia zintegrowanego, o którym mowa w art. 27 ust. 2, prowadzący instalację:</p> <p>1)wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego oraz</p> <p>2) eksploatowaną w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz</p> <p>3)gdy jej eksploatacja obejmuje wykorzystywanie, produkcję lub uwalnianie substancji powodujących ryzyko oraz występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu – opracowuje i przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. W pozwoleniu zintegrowanym, zmienionym w wyniku postępowania, o którym mowa w ust. 1, określa się także sposób prowadzenia systematycznej oceny ryzyka zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko, które mogą znajdować się na terenie zakładu, w związku z eksploatacją instalacji albo sposób i częstotliwość wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek.</p> <p>3. Przepisy ust. 1 – 2 stosuje się odpowiednio w sprawie ograniczenia bez odszkodowania pozwolenia zintegrowanego dla instalacji, o której mowa w ust. 1, w postępowaniu prowadzonym w trybie art. 195 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy.</p> <p>Art.208. ust. 4 Raport początkowy, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 zawiera:</p> <p>1) informacje na temat działalności prowadzonej obecnie na terenie zakładu;</p> <p>2) informacje na temat działalności prowadzonych na terenie zakładu w przeszłości, o ile takie informacje są dostępne;</p> <p>3) listę substancji powodujących ryzyko,</p>	
--	---	--	------------------------------	---	--

	<p>W przypadku gdy informacje opracowane zgodnie z innymi przepisami prawa krajowego lub unijnego spełniają wymogi niniejszego ustępu, informacje te mogą być zawarte w składanym sprawozdaniu bazowym lub dołączone do niego.</p> <p>Komisja opracowuje wskazówki dotyczące treści sprawozdania bazowego.</p>			<p>wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu;</p> <p>4) aktualne informacje na temat zanieczyszczenia terenu zakładu substancjami powodującymi ryzyko, stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu.</p>	
Art. 22 ust. 3 i 4	<p>3. Po ostatecznym zakończeniu działalności operator dokonuje oceny stanu skażenia gleby i wód podziemnych substancjami stwarzającymi zagrożenie stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez instalację. W przypadku gdy instalacja spowodowała znaczne zanieczyszczenie gleby lub wód podziemnych określonymi substancjami stwarzającymi zagrożenie w porównaniu ze stanem określonym w sprawozdaniu bazowym, o którym mowa w ust. 2, operator podejmuje niezbędne środki mające na celu zaradzenie temu zanieczyszczeniu, tak aby przywrócić teren do tego stanu. W tym celu można uwzględnić techniczną wykonalność takich działań.</p> <p>Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego, po ostatecznym zakończeniu działalności i w przypadku gdy skażenie gleby i wód podziemnych terenu stwarza znaczne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska na skutek dozwolonych w pozwoleniu działalności prowadzonych przez operatora przed pierwszą aktualizacją pozwolenia po dniu 7 stycznia 2013r., oraz z uwzględnieniem stanu terenu instalacji zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. d) operator podejmuje niezbędne działania mające na celu usunięcie,</p>	T	Art. 1 pkt 53	<p>Art. 217b. 1. Przed przystąpieniem do zakończenia eksploatacji instalacji, dla której wymagany był raport początkowy, prowadzący instalację sporządza i przedkłada, organowi właściwemu do wydania pozwolenia, raport końcowy o stanie końcowym zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu substancjami powodującymi ryzyko, zwany dalej „raportem końcowym”.</p> <p>2. Jeżeli prowadzący instalację nie przedłożył raportu końcowego to w przypadkach, o którym mowa w art. 193 ust. 1 pkt 2, 5, 7 i 8, organ właściwy do wydania decyzji stwierdzającej wygaśnięcie pozwolenia zintegrowanego nakłada na dotychczasowego prowadzącego instalację, dla której wymagany był raport początkowy, obowiązek sporządzenia i przedłożenia raportu końcowego, określając termin wykonania tego obowiązku nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia stwierdzenia wygaśnięcia pozwolenia.</p> <p>3. Raport końcowy zawiera:</p> <p>1) informacje na temat planowanego sposobu użytkowania terenu, o ile takie informacje są dostępne;</p> <p>2) nazwy substancji powodujących ryzyko, które były wykorzystywane, produkowane lub uwalniane przez wymagające pozwolenia zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu;</p> <p>3) informacje na temat zanieczyszczenia substancjami powodującymi ryzyko gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu, stosowanymi, produkowanymi lub uwalnianymi przez wymagające pozwolenia</p>	

	<p>kontrolę, ograniczenia rozprzestrzeniania się lub ograniczenie ilości substancji stwarzających zagrożenie, tak aby teren, przy uwzględnieniu jego aktualne i zatwierdzone przyszłego użytkowania, przestał stwarzać takie zagrożenie.</p> <p>4. W przypadku gdy od operatora nie wymaga się przygotowania sprawozdania bazowego, o którym mowa w ust. 2, po ostatecznym zakończeniu działalności operator podejmuje działania mające na celu usunięcie, kontrolę, ograniczenie rozprzestrzeniania się lub ograniczenia ilości substancji stwarzających zagrożenie, tak aby teren, uwzględniając jego aktualnego i zatwierdzonego przyszłego użytkowania, przestał stanowić znaczne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska w związku ze skażeniem gleby i wód podziemnych na skutek dozwolonej w pozwoleniu działalności i z uwzględnieniem stanu terenu instalacji zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. d).</p>		<p>Art. 1 pkt 2 lit. h</p>	<p>zintegrowanego instalacje, położone na terenie zakładu w tym wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami oraz pomiarów zawartości tych substancji w wodach gruntowych, w tym pobierania próbek, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>4. Raport końcowy sporządza się w sposób umożliwiający ilościowe porównanie zawartych w nim wyników badań i pomiarów z wynikami badań i pomiarów zawartymi w raporcie początkowym.</p> <p>Art. 217c. 1. Sporządzając raport początkowy, wykonując badania lub pomiary, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4, oraz sporządzając raport końcowy, w celu przedstawienia informacji na temat zanieczyszczenia substancjami powodującymi ryzyko gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu, ocenę zanieczyszczenia powierzchni ziemi prowadzi się w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 101a ust. 5.</p> <p>2. W raporcie początkowym, dokumentacji badań lub pomiarów oraz raporcie końcowym, o których mowa w ust. 1, informacje na temat zanieczyszczenia substancjami powodującymi ryzyko gleby, ziemi i wód gruntowych na terenie zakładu przedstawia się w postaci opisu tekstowego, zestawień tabelarycznych oraz map wskazujących zasięg zanieczyszczenia.</p> <p>31b) remediacji – rozumie się przez to poddanie gleby, ziemi i wód gruntowych działaniom mającym na celu usunięcie lub zmniejszenie ilości, kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się substancji powodujących ryzyko, tak, aby teren zanieczyszczony przestał stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i planowanego w przyszłości sposobu użytkowania terenu; w uzasadnionych przypadkach remediacja może polegać na samooczyszczaniu, jeżeli przynosi ono największe korzyści dla środowiska;</p>	
--	--	--	-----------------------------------	--	--

			<p>Art. 9 pkt 4 lit c</p> <p>Art. 1 pkt 62</p>	<p>„3) działaniach naprawczych – rozumie się przez to wszelkie działania, w tym działania ograniczające lub tymczasowe, podejmowane w celu naprawy, lub zastąpienia w równoważny sposób elementów przyrodniczych lub ich funkcji, które uległy szkodzie, a także działania kompensacyjne; do działań naprawczych zalicza się w szczególności przeprowadzenie remediacji, przywracanie naturalnego ukształtowania terenu, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, reintrodukcję zniszczonych gatunków, prowadzące do usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz przywracania równowagi przyrodniczej na danym terenie;”</p> <p>Art. 351c. Kto będąc obowiązany do sporządzenia raportu końcowego nie wywiąże się z tego obowiązku lub przedłoży raport niezgodny z wymaganiami, o których mowa w art. 217b ust. 3, podlega karze grzywny.</p>	
art. 23 ust. 1 akapit pierwszy	1. Państwa członkowskie ustanawiają system kontroli środowiskowych instalacji obejmujący badanie pełnego zakresu odpowiednich skutków oddziaływania danych instalacji na środowisko.	N	Art. 379 POŚ Art. 1 Ustawy o IOŚ		
art. 23 ust. 1 akapit drugi	Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy udzielali właściwym organom wszelkiej niezbędnej pomocy w celu umożliwienia tym organom przeprowadzenia wszelkich wizyt w terenie, pobrania próbek i zebrania wszelkich informacji niezbędnych do wykonania ich obowiązków do celów niniejszej dyrektywy.	N	Art. 379 POŚ Art. 10 Ustawy o IOŚ		
art. 23 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają objęcie wszystkich instalacji planem kontroli środowiskowych na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz zapewniają regularne przeglądy oraz, w stosownych przypadkach, aktualizacje tego planu.	T	Art. 2 pkt 2	Art. 5 ust. 4 pkt.2) ustala, w porozumieniu z wojewodą, kierunki działania oraz roczne plany pracy Inspekcji Ochrony Środowiska w województwie, których elementem są roczne plany działalności kontrolnej;	

art. 23 ust. 3	<p>Każdy plan kontroli środowiskowej obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> a)ogólną ocenę stosownych znaczących kwestii dotyczących środowiska; b)obszar geograficzny objęty planem kontroli; c)rejestr instalacji objętych planem; d)procedury opracowywania programów rutynowych kontroli środowiskowych zgodnie z ust. 4; e)procedury nierutynowych kontroli środowiskowych zgodnie z ust. 5; f)w miarę potrzeby, przepisy dotyczące współpracy między różnymi organami dokonującymi kontroli. 	T	Art. 2 pkt 3	<p>Art. 5a. 1. Plan działalności kontrolnej obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1)ogólną ocenę znaczących zagadnień dotyczących środowiska; 2)obszar objęty planem kontroli; 3)wykaz zakładów objętych planem, w tym wykaz instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego; 4)procedury opracowywania programów kontroli planowych; 5)procedury kontroli nieplanowych. 	
art. 23 ust. 4	<p>Właściwy organ w oparciu o plany kontroli regularnie sporządza programy rutynowych kontroli środowiskowych obejmujące częstotliwość wizyt w terenie dla różnych typów instalacji.</p> <p>Ustalenie okresu pomiędzy dwiema wizytami w terenie oparte jest na systematycznej ocenie zagrożeń dla środowiska powodowanych przez dane instalacje; okres ten nie przekracza jednego roku dla instalacji stwarzających największe zagrożenie i trzech lat dla instalacji stwarzających najmniejsze zagrożenie.</p> <p>Jeżeli kontrola wykaże istotny przypadek niezgodności z warunkami pozwolenia, w terminie sześć miesięcy przeprowadza się dodatkową wizytę w terenie.</p> <p>Systematyczna ocena zagrożenia dla środowiska opiera się na co najmniej jednym z poniższych kryteriów:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) potencjalnym i rzeczywistym oddziaływaniu danych instalacji na zdrowie ludzi i środowisko, z uwzględnieniem poziomu i rodzaju emisji, wrażliwości środowiska lokalnego i ryzyka wypadków; 	T	Art. 2 pkt 3	<p>2. W odniesieniu do instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego wojewódzki inspektor ochrony środowiska na podstawie rocznego planu kontroli sporządza programy kontroli planowych, obejmujące częstotliwość kontroli w terenie dla różnych rodzajów instalacji.</p> <p>3. Częstotliwość kontroli, o której mowa w ust. 2, jest ustalana z uwzględnieniem systematycznej oceny zagrożeń dla środowiska stwarzanych przez daną instalację, oraz przepisów dotyczących częstotliwość prowadzenia kontroli.</p> <p>4. Okres pomiędzy kontrolami nie przekracza:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) jednego roku dla instalacji stwarzających największe zagrożenie, 2) trzech lat dla instalacji, której prowadzącym instalację jest organizacja zarejestrowana w systemie ekozarządzania i audytu (EMAS) lub dla instalacji stwarzających najmniejsze zagrożenie. <p>5. Systematyczna ocena zagrożeń dla środowiska, o której mowa w ust. 3, uwzględnia co najmniej jedno z następujących kryteriów:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) potencjalne i rzeczywiste oddziaływanie danych instalacji na zdrowie ludzi i środowisko, z uwzględnieniem poziomu i rodzajów emisji, wrażliwości 	

	<p>b) historii zgodności z warunkami pozwolenia;</p> <p>c) uczestnictwa <i>operatora</i> w systemie ekozarządzania i audytu w Unii (EMAS) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1221/2009.</p> <p>Komisja może przyjąć wskazówki dotyczące kryteriów oceny zagrożeń dla środowiska.</p>			<p>środowiska lokalnego i ryzyka wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;</p> <p>2) historię zgodności z warunkami pozwolenia;</p> <p>3) rejestrację organizacji lub prowadzącego instalację w systemie ekozarządzania i audytu (EMAS).</p> <p>6. Jeżeli kontrola instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego wykaże istotne naruszenie wymogów określonych w tym pozwoleniu, w terminie 6 miesięcy od zakończenia tej kontroli przeprowadza się powtórna kontrolę, o której mowa w art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, 675, 983 i 1036).</p>	
art. 23 ust. 5	Nierutynowe kontrole środowiskowe przeprowadzane w celu jak najszybszego zbadania poważnych skarg, wypadków lub incydentów dotyczących środowiska lub przypadków braku zgodności oraz, w stosownych przypadkach, przed udzieleniem, ponownym rozpatrzeniem lub aktualizacją pozwolenia.	T	Art. 2 pkt 3	7. Pozaplanowe kontrole przeprowadza się w szczególności w celu jak najszybszego zbadania skarg i wniosków o interwencje, wystąpienia poważnych awarii, stwierdzenia naruszeń wymogów określonych w pozwoleniach zintegrowanych oraz, w stosownych przypadkach, przed udzieleniem lub zmianą pozwolenia zintegrowanego.	
art. 23 ust. 6	<p>Po każdej wizycie w terenie właściwy organ przygotowuje sprawozdanie opisujące odpowiednie ustalenia w odniesieniu do przestrzegania przez instalację warunków pozwolenia oraz wnioski dotyczące konieczności podjęcia wszelkich dalszych działań.</p> <p>Sprawozdanie doręcza się danemu operatorowi w terminie dwóch miesięcy od dnia wizyty w terenie. Właściwy organ udostępnia publicznie sprawozdanie zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska w terminie czterech miesięcy od daty wizyty w terenie.</p> <p>Bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2 właściwy organ</p>	N	<p>Art. 380 ust 1 POŚ</p> <p>Art. 11 i 12 Ustawy o IOŚ</p> <p>Art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o dostępie do informacji</p>		

	zapewnia podjęcie przez operatora w rozsądnym czasie wszelkich niezbędnych działań określonych w sprawozdaniu.				
art. 24 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają zainteresowanej społeczności możliwość wczesnego i skutecznego udziału w następujących procedurach: a) udzielaniu pozwolenia na nowe instalacje; b) udzielaniu pozwolenia na jakąkolwiek istotną zmianę; c) udzielaniu lub aktualizowaniu pozwolenia instalacji, w przypadku gdy zaproponowano zastosowanie art. 15 ust. 4; d) aktualizowaniu pozwolenia lub warunków pozwolenia dla instalacji, zgodnie z art. 21 ust. 5 lit. a). Procedura określona w załączniku IV ma zastosowanie do takiego udziału.	T	Art. 1 pkt 54	Art. 218. Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest: 1) wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji; 2) wydanie decyzji zmieniającej pozwolenie zintegrowane dotyczącej istotnej zmiany instalacji; 3) wydanie pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiana polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa; 4) wydania decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2.	
art. 24 ust. 2 słowa wstępne oraz lit. a) i b)	Po podjęciu decyzji o udzieleniu, ponownym rozpatrzeniu lub aktualizacji pozwolenia właściwy organ udostępnia publicznie – w odniesieniu do lit. a), b) i f) także przez Internet – następujące informacje: a) treść decyzji, w tym kopię pozwolenia oraz wszelkie późniejsze uaktualnienia; b) uzasadnienie decyzji; c) wyniki konsultacji przeprowadzonych przed podjęciem decyzji oraz wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w decyzji; d) tytuły dokumentów referencyjnych BAT istotnych dla danej instalacji lub działalności; e) sposób określenia warunków pozwolenia, o których mowa w art. 14, w tym dopuszczalnych wielkości emisji w odniesieniu	T	Art. 10 pkt 2	2) w art. 25 w ust. 1: a) w pkt 4 lit. a po tiret szóste dodaje się tiret siódme w brzmieniu: „- decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 tej ustawy,”, b) w pkt 7 lit. a po tiret trzecie dodaje się tiret czwarte w brzmieniu: „- decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 tej ustawy,”, c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu: „5a) przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska - decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska,”;	

	do najlepszych dostępnych technik oraz poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami; f) w przypadku udzielenia odstępstwa zgodnie z art. 15 ust. 4, szczególne powody tego odstępstwa opierające się na kryteriach określonych w tym ustępie, a także nałożone warunki.				
art. 24 ust. 3	Właściwy organ udostępnia publicznie także, przynajmniej w odniesieniu do lit. a) także przez Internet: a) odpowiednie informacje dotyczące środków podjętych przez operatora po ostatecznym zakończeniu działalności zgodnie z art. 22; b) wyniki monitorowania emisji wymaganego na mocy warunków pozwolenia, pozostające w i dyspozycji właściwych organów.	T	Art. 10 pkt 1	1) w art. 21 w ust. 2: a) w pkt 23: – po lit. e dodaje się lit. ea i eb w brzmieniu: „ea) harmonogramach badań i remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, eb) rejestrze historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi,” – lit. f otrzymuje brzmienie: „f) wnioskach o wydanie decyzji i o decyzjach ustalających plan remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi,” b) pkt 29 otrzymuje brzmienie: „29) z zakresu ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.) – o rejestrach poważnych awarii;” c) w pkt 35 po lit. b dodaje się lit. c-d w brzmieniu: „c) harmonogramach badań szkód w środowisku oraz działań zapobiegawczych i naprawczych, o których mowa w art. 16a tej ustawy, d) rejestrze bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, o którym mowa w art. 26a ust. 1 tej ustawy;”;	
art. 24 ust. 4	Ustęp 1, 2 i 3 niniejszego artykułu mają zastosowanie z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/4/WE.	N	Art. 16 i 17 UOOŚ		
art. 25 ust. 1 i 2	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zgodnie z odnośnym krajowym systemem	N	Art. 6 – 13, art. 3, art. 127, art.	Przepis przeniesiony do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego. (t. j. Dz.U. z	

	Każda taka procedura musi być uczciwa, sprawiedliwa, przeprowadzana bez zbędnej zwłoki i niezbyt droga.				
art. 25 ust. 5	Państwa członkowskie zapewniają publiczne udostępnienie praktycznych informacji dotyczących dostępu do administracyjnych i sądowych procedur odwoławczych.	N			
Art. 26	<p>1. W przypadku gdy państwo członkowskie jest świadome, że eksploatacja instalacji może mieć znaczący negatywny wpływ na środowisko innego państwa członkowskiego, lub w przypadku gdy zwróci się o to państwo członkowskie, które może zostać w znaczący sposób narażone, państwo członkowskie, na którego terytorium został złożony wniosek o pozwolenie zgodnie z art. 4 lub art. 20 ust. 2, przesyła temu innemu państwu członkowskiemu wszelkie wymagane informacje podane lub udostępnione zgodnie z załącznikiem IV w tym samym czasie, w którym publicznie je udostępnia. Informacje takie stanowią podstawę dla wszelkich konsultacji niezbędnych w ramach dwustronnych stosunków między państwami członkowskimi i na zasadzie równości.</p> <p>2. W ramach dwustronnych stosunków państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 1, wnioski były również publicznie udostępniane na odpowiedni okres czasu społeczności państwa członkowskiego, które może zostać narażone, tak, aby miała ona prawo do przedstawienia swoich uwag na ich temat przed podjęciem decyzji przez właściwe organy.</p> <p>3. Rezultaty wszelkich konsultacji na mocy ust. 1 i 2 uwzględnia się przy</p>	T	Art. 1 pkt 54	<p>Art. 218-219 otrzymują brzmienie:</p> <p>Art. 218. Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydanie pozwolenia zintegrowanego dla nowej instalacji; 2) wydanie decyzji zmieniającej pozwolenie zintegrowane dotyczącej istotnej zmiany instalacji; 3) wydanie pozwolenia z odstępstwem, o którym mowa w art. 204 ust. 2, lub jego zmiana polegająca na udzieleniu takiego odstępstwa; 4) wydania decyzji o zmianie pozwolenia zintegrowanego wynikającej z analizy, o której mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2. <p>Art. 219. 1. W razie możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w przypadku nowej lub istotnie zmienianej instalacji wymagającej uzyskania pozwolenia zintegrowanego, stosuje się odpowiednio przepisy działu VI ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, z tym że przez dokumentację, o której mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, rozumie się część wniosku o wydanie</p>	

	<p>podejmowaniu przez właściwy organ decyzji w sprawie wniosku.</p> <p>4. Właściwy organ informuje każde państwo członkowskie, które było konsultowane zgodnie z ust. 1 o decyzji podjętej w sprawie wniosku i przesyła mu informacje, o których mowa w art. 24 ust. 2. Takie państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia udostępnienia tych informacji we właściwy sposób zainteresowanej społeczności na swoim własnym terytorium.</p>			<p>pozwolenia zintegrowanego, która umożliwi państwu, na którego terytorium może oddziaływać instalacja wymagająca uzyskania takiego pozwolenia, ocenę możliwego znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko.</p> <p>2. Właściwy organ przekazuje państwu, o którym mowa w ust. 1, decyzję udzielającą nowe lub zmienione w wyniku istotnej zmiany instalacji pozwolenie zintegrowane wraz z uzasadnieniem zawierającym w szczególności:</p> <p>1)wyniki konsultacji przeprowadzonych przed podjęciem decyzji oraz wyjaśnienie sposobu ich uwzględnienia w decyzji;</p> <p>2)wykaz dokumentów referencyjnych BAT istotnych dla danej instalacji lub działalności;</p> <p>3)sposób określenia warunków pozwolenia, w tym dopuszczalnych wielkości emisji w odniesieniu do najlepszych dostępnych technik oraz wielkości emisji określonych w konkluzjach BAT.</p>	
Artykuł 27	<p>1. Państwa członkowskie zachęcają w stosownych przypadkach do rozwijania i stosowania nowych technik, w szczególności nowych technik określonych w dokumentach referencyjnych BAT.</p> <p>2. Komisja ustala wskazówki mające wspierać państwa członkowskie w zachęcaniu do opracowywania i stosowania nowych technik, o których mowa w ust. 1.</p>	N	Art. 400a ust 1 pkt 35 POŚ		
art. 28 akapit pierwszy	Niniejszy rozdział ma zastosowanie do obiektów energetycznego spalania, których całkowita nominalna moc cieplna dostarczona w paliwie jest równa lub większa niż 50 MW, niezależnie od rodzaju wykorzystanego paliwa.	N			
art. 28 akapit drugi oraz lit. a)-i)	Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do następujących obiektów energetycznego spalania: a) obiektów, w których produkty spalania	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 6</i>		

	<p>wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub każdej innej obróbki przedmiotów lub materiałów;</p> <p>b) obiektów oczyszczania gazów odlotowych przeznaczonych do oczyszczania gazów odlotowych przez spalanie, które nie są eksploatowane jako niezależne obiekty energetycznego spalania;</p> <p>c) urządzeń do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym;</p> <p>d) urządzeń do konwersji siarkowodoru w siarkę;</p> <p>e) reaktorów wykorzystywanych w przemyśle chemicznym;</p> <p>f) baterii pieców koksowniczych;</p> <p>g) nagrzewnic Cowpera;</p> <p>h) wszelkich urządzeń technicznych wykorzystywanych w napędzie pojazdu, statku lub statku powietrznego;</p> <p>i) turbin gazowych i silników gazowych stosowanych na platformach morskich;</p> <p>j) obiektów wykorzystujących jako paliwo jakiegokolwiek odpady stałe lub płynne inne niż odpady, o których mowa w art. 31 lit. b).</p>				
art. 29 ust. 1	W przypadku gdy gazy odlotowe z dwóch lub większej liczby odrębnych obiektów energetycznego spalania odprowadzane są przez wspólny komin, połączenie stworzone przez takie obiekty uważa się za pojedynczy obiekt energetycznego spalania, a ich przepustowość dodaje się w celu wyliczenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie.	T	Art. 1 pkt 26	2. Źródłem spalania paliw jest także zespół dwóch lub większej liczby źródeł spalania paliw, o których mowa w ust. 1 pkt 8, w przypadkach gdy: 1) gazy odlotowe z tych źródeł spalania paliw są odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa się za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (pierwsza zasada łączenia);	
art. 29 ust. 2	W przypadku gdy dwa lub większa liczba oddzielnych obiektów energetycznego spalania, którym po raz pierwszy udzielono pozwolenia w dniu 1 lipca 1987 r. lub po tym dniu, lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o	T			

	udzielenie takiego pozwolenia w tym dniu lub po tym dniu, instalowane są w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i współczynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być zgodnie z oceną właściwego organu odprowadzane przez wspólny komin, połączenie stworzone przez takie obiekty uważa się za pojedynczy obiekt energetycznego spalania, a ich moce dodaje się w celu wyliczenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie.			2) dwa lub więcej źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie takiego pozwolenia złożono po tym dniu i dla których całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW, zainstalowane zostały w taki sposób, że uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne, ich gazy odlotowe mogłyby być, w ocenie organu właściwego do wydania pozwolenia, odprowadzane przez wspólny komin; w takim przypadku zespół źródeł spalania paliw uważa za jedno źródło spalania paliw złożone z dwóch lub większej liczby części, którego całkowita nominalna moc cieplna stanowi sumę nominalnych mocy cieplnych tych części źródła spalania paliw, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW (druga zasada łączenia).”;	
art. 29 ust. 3	Do celów wyliczenia całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie połączenia obiektów energetycznego spalania, o których mowa w ust. 1 i 2, nie uwzględnia się pojedynczych obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy dostarczonej w paliwie poniżej 15 MW.	T			
art. 30 ust. 1	Gazy odlotowe z instalacji spalania odprowadza się w sposób kontrolowany za pomocą kominu o co najmniej jednym przewodzie kominowym, którego wysokość jest obliczana w taki sposób, aby zabezpieczać zdrowie ludzi oraz środowisko.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 20 ust. 1</i>		
art. 30 ust. 2	Wszystkie pozwolenia dla instalacji obejmujących obiekty energetycznego spalania, którym udzielono pozwolenia przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o wydanie pozwolenia przed tym dniem, pod warunkiem że zostały one oddane do eksploatacji nie później niż dnia 7 stycznia 2014 r., zawierają warunki zapewniające, aby emisje do powietrza z tych obiektów nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 1. Wszystkie pozwolenia dla instalacji	T/N	Art. 141 ust. 1 POŚ	<i>Art. 141 ust. 1 POŚ:</i> Eksploatacja instalacji lub urządzenia nie powinna powodować przekroczenia standardów emisyjnych. <i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 7 ust. 1, 5 i 6</i>	

	obejmujących obiekty energetycznego spalania, którym przyznano wyłączenie, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE, i które są w eksploatacji po dniu 1 stycznia 2016 r., zawierają warunki zapewniające, aby emisje do powietrza z tych obiektów nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 2.			
art. 30 ust. 3	Wszystkie pozwolenia dla instalacji obejmujących obiekty energetycznego spalania nieobjęte ust. 2 zawierają warunki zapewniające, aby emisje do powietrza z tych obiektów nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 2.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 7 ust. 6</i>	
art. 30 ust. 4	Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V części 1 i 2, a także minimalne stopnie odsiarczania określone w części 5 tego załącznika mają zastosowanie do emisji z każdego wspólnego komina w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania. W przypadku gdy załącznik V stanowi, że dopuszczalne wielkości emisji mogą być stosowane do części obiektu energetycznego spalania o ograniczonym czasie funkcjonowania, te dopuszczalne wartości mają zastosowanie do emisji z tej części obiektu, ale określone są w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 8, 17 ust. 16 oraz objaśnienie 3, 6 i 11 do załącznika 1</i>	
art. 30 ust. 5	Właściwy organ może udzielić odstępstwa, maksymalnie na sześć miesięcy, od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji dwutlenku siarki, przewidzianych w ust. 2 i 3, w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, w której w tym celu normalnie	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 16 ust. 1 i 5</i>	

	<p>wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać dopuszczalnych wartości emisji z powodu braku paliwa o małej zawartości siarki, wynikającego z poważnych niedoborów.</p> <p>Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych na mocy ust. 1.</p>			
art. 30 ust. 6	<p>Właściwy organ może udzielić odstępstwa od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 3, w przypadkach gdy obiekt energetycznego spalania, wykorzystujący wyłącznie paliwo gazowe, musi wyjątkowo uciekać się do wykorzystania innych paliw z powodu nagłego zakłócenia w dostawie gazu, i z tego powodu musiałby być wyposażony w urządzenie do oczyszczania gazów odlotowych. Okres, na jaki odstępstwo zostało udzielone, nie może przekraczać 10 dni, z wyjątkiem przypadków gdy istnieje nadrzędna potrzeba utrzymania dostaw energii.</p> <p>Operator niezwłocznie informuje właściwy organ o każdym szczególnym przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym.</p> <p>Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich odstępstwach udzielonych zgodnie z akapitem pierwszym.</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 16 ust. 4 i 5</i></p>	
art. 30 ust. 7	<p>W przypadku rozbudowy obiektu energetycznego spalania, dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V część 2 mają zastosowanie do rozbudowanej części obiektu, której dotyczy zmiana, oraz ustala się je w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania. W razie</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 10</i></p>	

	zmiany w obiekcie energetycznego spalania, która może mieć wpływ na środowisko i która dotyczy części obiektu o nominalnej mocy dostarczonej w paliwie w wysokości 50 MW lub więcej, dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V część 2 mają zastosowanie do tej części obiektu, która zmieniła się w stosunku do całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie całego obiektu energetycznego spalania.			
art. 30 ust. 8	Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V części 1 i 2 nie mają zastosowania do następujących instalacji spalania: a) silniki Diesla; b) kotły odzysknicowe w instalacjach do produkcji masy celulozowej.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 6 ust. 1 pkt 10 i 11</i>	
art. 30 ust. 9	Na podstawie najlepszych dostępnych technik, Komisja dokonuje przeglądu potrzeby określenia dopuszczalnych wielkości emisji w całej Unii oraz potrzeby zmiany dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V, dla następujących obiektów energetycznego spalania: a) obiektów energetycznego spalania, o których mowa w ust. 8; b) obiektów energetycznego spalania w obrębie rafinerii opalanych pozostałościami po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej wykorzystywanymi na własne potrzeby jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami, uwzględniając specyfikę systemów energetycznych rafinerii; c) obiektów energetycznego spalania opalanych gazami innymi niż gaz ziemny; d) obiektów energetycznego spalania w instalacjach chemicznych	N		

	<p>wykorzystujących na własne potrzeby płynne pozostałości poprodukcyjne jako paliwo niekomercyjne.</p> <p>Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja składa sprawozdanie z wyników tego przeglądu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.</p>				
art. 31	<p>1. W przypadku obiektów energetycznego spalania opalanych lokalnym paliwem stałym, które z uwagi na właściwości tego paliwa nie mogą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji dla dwutlenku siarki, o których mowa w art. 30 ust. 2 i 3, państwa członkowskie mogą stosować w ich miejsce minimalne stopnie odsiarczania określone w załączniku V część 5, zgodnie z zasadami zgodności określonymi w części 6 tego załącznika oraz po wcześniejszym zatwierdzeniu przez właściwy organ sprawozdania technicznego, o którym mowa w art. 72 ust. 4 lit. a).</p> <p>2. W przypadku obiektów energetycznego spalania opalanych lokalnym paliwem stałym, które współspalają odpady i które z uwagi na właściwości tego paliwa nie mogą przestrzegać wielkości C_{proc} dla dwutlenku siarki określonych w załączniku VI część 4 pkt 3.1 lub 3.2, państwa członkowskie mogą stosować zamiast tych wielkości minimalne stopnie odsiarczania określone w załączniku V część 5, zgodnie z zasadami zgodności określonymi w części 6 tego załącznika. Jeżeli państwa członkowskie wybiorą stosowanie niniejszego ustępu, wielkość C_{odpady}, o której mowa w załączniku VI część 4 pkt 1, jest równa 0 mg/Nm³</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 17 ust. 13 pkt 1 i załącznik 8</i></p>		

	3. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja dokonuje przeglądu możliwości stosowania minimalnych stopni odsiarczania określonych w załączniku V część 5, uwzględniając w szczególności najlepsze dostępne techniki oraz korzyści uzyskane dzięki zmniejszeniu emisji dwutlenku siarki.			
Art. 32 ust. 1	1. W okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. państwa członkowskie mogą opracować i wdrażać przejściowy plan krajowy obejmujący obiekty energetycznego spalania, którym udzielono pierwszego pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których operator złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed tą datą, pod warunkiem że obiekt ten oddano do eksploatacji nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r. W odniesieniu do każdego obiektu energetycznego spalania objętego planem plan ten obejmuje emisje co najmniej jednego z następujących zanieczyszczeń: tlenki azotu, dwutlenek siarki i pył. W przypadku turbin gazowych plan obejmuje jedynie emisje tlenków azotu. Przejściowy plan krajowy nie obejmuje żadnego z następujących obiektów energetycznego spalania a) obiektów energetycznego spalania, do których zastosowanie ma art. 33 ust. 1; b) obiektów energetycznego spalania w obrębie rafinerii opalanych gazami o niskiej wartości opałowej pozyskiwanymi z pozostałości po procesach zgazowania lub rafinacji albo z pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej wykorzystywanymi na własne potrzeby jako samodzielne paliwo lub razem z innymi	T/N	Art. 1 pkt 20	Art. 146c. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację wystąpił w 2012 r. do ministra właściwego do spraw środowiska, z wnioskiem o objęcie Przejściowym Planem Krajowym, które zostało uwzględnione w wykazie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h, i które spełnia następujące warunki: 1) pierwsze pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., 2) całkowita nominalna moc cieplna źródła, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW, 3) źródło lub żadna z jego części, które będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2015 r., nie zostały zgłoszone, do dnia 30 czerwca 2004 r., w pisemnej deklaracji złożonej organowi właściwemu do wydania pozwolenia, jako źródło, które będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., i którego czas użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20 000 godzin, 4) nie będą w nim współspalane odpady po dniu 31 grudnia 2015 r., 5) źródło spalania paliw nie jest opalane gazami o niskiej wartości opałowej pozyskiwanymi z pozostałości po procesach zgazowania lub rafinacji albo z pozostałości po destylacji i konwersji w procesie

	<p>paliwami;</p> <p>c) obiektów energetycznego spalania, do których zastosowanie ma art. 35</p> <p>d) w stosunku do których zastosowano wyłączenie, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE.</p>			<p>rafinacji ropy naftowej – jeżeli jest eksploatowane w rafinerii ropy naftowej</p> <p>– obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. –</p> <p>w odniesieniu do substancji, ze względu na które źródło zostało objęte Przejściowym Planem Krajowym, wielkości dopuszczalnej emisji lub stopnie odsiarczania, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r.</p> <p>2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dla źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, opalanego paliwem stałym, dla którego pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 1 lipca 1987 r., wielkość dopuszczalnej emisji tlenku azotu</p> <p>i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., nie może być wyższa niż 200 mg/m³.</p> <p>Art. 146d. Do źródeł spalania paliw określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 146h nie stosuje się przepisów art. 146a i 146b.</p> <p>Art. 146e. Prowadzący instalację może cofnąć wniosek, o którym mowa w art. 146c ust. 1; o cofnięciu wniosku prowadzący instalację informuje ministra właściwego do spraw środowiska oraz organ właściwy do wydania pozwolenia.</p> <p>Art. 146f. 1. Projekt Przejściowego Planu Krajowego jest opracowywany przez ministra właściwego do spraw środowiska, przyjmowany w drodze uchwały Rady Ministrów i przedkładany do zaakceptowania przez Komisję Europejską.</p>	
Art. 32 ust. 2	<p>Obiekty energetycznego spalania objęte planem mogą zostać zwolnione z wymogu przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2, w odniesieniu do zanieczyszczeń objętych planem lub, w stosownych przypadkach, z wymogu przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31.</p> <p>Muszą być dotrzymane co najmniej dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w pozwoleniu dla obiektów energetycznego spalania mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r. w szczególności zgodnie z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE.</p> <p>Obiekty energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie ponad 500 MW opalane paliwem stałym, którym udzielono pierwszego pozwolenia po dniu 1 lipca 1987 r., muszą spełniać dopuszczalne wielkości emisji tlenków azotu określone w załączniku V część 1.</p>	T			
Art. 32 ust. 3	<p>Dla każdego zanieczyszczenia objętego przejściowym planem krajowym, ustala się w planie pułap określający maksymalne roczne emisje dla wszystkich obiektów objętych planem na podstawie całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie każdego z obiektów na dzień 31 grudnia 2010 r., jego rzeczywistego czasu funkcjonowania w ciągu roku oraz jego zużycia paliwa, uśrednionych na</p>	T			

	<p>podstawie danych z ostatnich dziesięciu lat eksploatacji do roku 2010 włącznie</p> <p>Pułap na rok 2016 wylicza się na podstawie odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach III–VII do dyrektywy 2001/80/WE lub, w stosownych przypadkach, na podstawie stopni odsiarczania określonych w załączniku III do dyrektywy 2001/80/WE. W przypadku turbin gazowych stosuje się dopuszczalne wielkości emisji dla tlenków azotu określone dla takich obiektów w załączniku VI część B do dyrektywy 2001/80/WE. Pułap na lata 2019 i 2020 wylicza się na podstawie odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku V część 1 do niniejszej dyrektywy lub, w stosownych przypadkach, na podstawie odpowiednich stopni odsiarczania określonych w załączniku V część 1 do niniejszej dyrektywy. Pułapy na lata 2017 i 2018 określa się w sposób zapewniający liniowy spadek pułapów między 2016 a 2019</p> <p>Zaprzestanie eksploatacji obiektu objętego przejściowym planem krajowym lub wyłączenia tego obiektu z zakresu rozdziału III nie oznacza możliwości zwiększenia całkowitych rocznych emisji z pozostałych obiektów objętych planem.</p>			<p>2. Po zaakceptowaniu projektu Przejściowego Planu Krajowego przez Komisję Europejską, Rada Ministrów przyjmuje w drodze uchwały Przejściowy Plan Krajowy.</p> <p>3. Przejściowy Plan Krajowy obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2020 r.</p> <p>4. Przejściowy Plan Krajowy zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykaz źródeł spalania paliw wraz z danymi dotyczącymi ich parametrów eksploatacyjnych; 2) maksymalne emisje substancji dla źródła spalania paliw - roczne dla lat 2016-2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.; 3) łączne maksymalne emisje substancji dla wszystkich źródeł spalania paliw - roczne dla lat 2016-2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.; 4) działania, które prowadzący instalację powinien zrealizować w celu nieprzekraczania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w pkt 2; 5) sposób monitorowania realizacji Przejściowego Planu Krajowego <p>i sprawozdawania do Komisji Europejskiej.</p> <p>Art. 146g. Prowadzący instalację spalania paliw, której częścią jest źródło spalania paliw, uwzględnione w wykazie, o którym mowa w art. 146h pkt 1, jest obowiązany do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dotrzymania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 2, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 4; 2) realizacji działań w celu nieprzekraczania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 5; 3) przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia i ministrowi właściwemu do spraw środowiska: <p>a) w terminie do końca miesiąca po upływie każdego</p>	
Art. 32 ust. 4	<p>Przejściowy plan krajowy zawiera także przepisy dotyczące monitorowania i sprawozdawczości zgodne z przepisami wykonawczymi ustanowionymi zgodnie z art. 41 lit. b), jak również środki przewidziane dla każdego obiektu w celu zapewnienia terminowej zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji, które będą miały zastosowanie od dnia 1 lipca 2020 r.</p>				

			<p>kwartału - aktualizowanej co kwartał informacji o wielkości emisji substancji, dla których dla danego źródła spalania paliw określone są maksymalne emisje substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h pkt 2, b)w terminie dwóch miesięcy po upływie każdego roku – informacji o realizacji działań, o których mowa w pkt 2, c)informacji o każdej planowanej zmianie dotyczącej źródła spalania paliw, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146h, która może mieć wpływ na zmianę wielkości emisji substancji z tego źródła, w szczególności o planowanym wyłączeniu źródła spalania paliw z eksploatacji oraz o rozpoczęciu współspalania odpadów w źródle spalania paliw; 4)przestrzegania wymagań, o których mowa w art. 146i.</p> <p>Art. 146h. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, mając na uwadze art. 146f ust. 2, przepisy prawa Unii Europejskiej w sprawie emisji przemysłowych oraz cofnięte wnioski prowadzących instalacje, o których mowa w art. 146e, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1)wykaz źródeł spalania paliw wraz z danymi dotyczącymi ich parametrów eksploatacyjnych; 2)maksymalne emisje substancji dla źródła spalania paliw na okres, o którym mowa w art. 146f ust. 3 - roczne dla lat 2016-2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.; 3)łączne maksymalne emisje substancji dla wszystkich źródeł spalania paliw na okres, o którym mowa w art. 146f ust. 3 - roczne dla lat 2016-2019 i na pierwsze półrocze 2020 r.; 4)warunki uznawania za dotrzymane maksymalnych emisji substancji, o których mowa w pkt 2; 5)działania, które prowadzący instalację powinien zrealizować w celu nieprzekraczania maksymalnych emisji substancji, o których mowa w pkt 2. 	
--	--	--	---	--

				<p>Art. 146i. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, mając na uwadze art. 146f ust. 2 oraz przepisy prawa Unii Europejskiej w sprawie emisji przemysłowych, może określić, w drodze rozporządzenia, inne wymagania istotne dla realizacji Przejściowego Planu Krajowego.”;</p> <p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 13</i></p>	
Art. 32 ust. 5	<p>Nie później niż w dniu 1 stycznia 2013 r. państwa członkowskie przekazują Komisji swoje przejściowe plany krajowe. Komisja dokonuje oceny planów, a w przypadku gdy Komisja nie zgłosiła zastrzeżeń w terminie 12 miesięcy od otrzymania planu, plan przekazany przez dane państwo członkowskie uznaje się za zaakceptowany. W przypadku gdy Komisja uzna, że plan nie jest zgodny z przepisami wykonawczymi ustanowionymi zgodnie z art. 41 lit. b), informuje ona dane państwo członkowskie, że jego plan nie może zostać zaakceptowany. W odniesieniu do oceny nowej wersji planu przekazanego Komisji przez państwo członkowskie, termin, o którym mowa w drugim akapicie, wynosi sześć miesięcy.</p>	N		<p>Rada Ministrów w dniu 27 grudnia 2012 r. podjęła uchwałę Nr 212/2012 w sprawie przyjęcia projektu Przejściowego Planu Krajowego.</p>	
Art. 32 ust. 6	<p>Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach w planie</p>	N			
Art. 33 ust. 1	<p>W okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. obiekty energetycznego spalania mogą być zwolnione z przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których</p>	T	Art. 1 pkt 20	<p>„146a. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w terminie do dnia 1 stycznia 2014 r., pisemną deklarację, że źródło będzie</p>	

	<p>mowa w art. 30 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, z przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31, a także z włączenia ich do przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32, o ile spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) operator obiektu energetycznego spalania zobowiązuje się – w pisemnym oświadczeniu przedstawionym właściwemu organowi najpóźniej do dnia 1 stycznia 2014 r. – że, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. i nie później niż do dnia 31 grudnia 2023 r., nie będzie eksploatował obiektu przez więcej niż 17500 godzin funkcjonowania;</p> <p>b) operator ma obowiązek przedkładania corocznie właściwemu organowi zapisu czasu funkcjonowania od dnia 1 stycznia 2016 r.;</p> <p>c) dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w pozwoleniu dla obiektu energetycznego spalania mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2005 r., w szczególności zgodne z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, są utrzymane co najmniej przez pozostały okres eksploatacji obiektu energetycznego spalania. Obiekty energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie ponad 500 MW, opalane paliwem stałym, którym udzielono pierwszego pozwolenia po dniu 1 lipca 1987 r., muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu określonych w załączniku V część 1; oraz</p> <p>d) obiektowi energetycznego spalania nie udzielono pozwolenia, o którym mowa w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2001/80/WE.</p>			<p>użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r., a czas użytkowania źródła, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r., nie przekroczy 17 500 godzin, jeżeli spełnia ono następujące warunki:</p> <p>1) pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.;</p> <p>2) całkowita nominalna moc cieplna źródła, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW;</p> <p>3) źródło lub żadna z jego części, które będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2015 r., nie zostały zgłoszone, do dnia 30 czerwca 2004 r., w pisemnej deklaracji złożonej organowi właściwemu do wydania pozwolenia, jako źródło, które będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., i którego czas użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20 000 godzin – obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. lub w okresie krótszym, jeżeli limit czasu użytkowania źródła wynoszący 17500 godzin zostanie wykorzystany przed dniem 31 grudnia 2023 r. – wielkości dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, wielkości dopuszczalnej emisji pyłu i wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki lub stopnie odsiarczania, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r.</p> <p>2. Czas użytkowania 17500 godzin, o którym mowa w ust. 1, wynosi 32 000 godzin, w przypadku źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 1500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej zasady łączenia, którego użytkowanie rozpoczęto przed dniem 31 grudnia 1986 r. i które jest opalane lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>poniżej 5800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45% wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60% wagowo i zawartości tlenu wapnia w popiele powyżej 10 %.</p> <p>3.W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, dla źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, opalanego paliwem stałym albo lokalnymi paliwami stałymi, dla którego pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 1 lipca 1987 r., wielkość dopuszczalnej emisji tlenu azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. nie może być wyższa niż 200 mg/m³.</p> <p>4. Jeżeli źródło spalania paliw, o którym mowa w ust. 1 i 2, lub część tego źródła, będą eksploatowane po dniu 31 grudnia 2023 r. lub po dniu, w którym wykorzystany zostanie limit czasu użytkowania odpowiednio 17500 albo 32000 godzin, to przy określaniu wielkości dopuszczalnej emisji na okres po tych dniach źródło to uznaje się za źródło oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.</p>	
Art. 33 ust. 2	Najpóźniej w dniu 1 stycznia 2016 r. każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz wszelkich obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie ust.1, obejmujący ich całkowitą nominalną moc dostarczoną w paliwie, rodzaje wykorzystywanego paliwa i mające zastosowanie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu. W odniesieniu do obiektów objętych ust. 1 państwa członkowskie corocznie przekazują Komisji zapis czasu funkcjonowania od dnia 1 stycznia 2016 r.	N/T	Art. 11	<p>„Art. 11. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska:</p> <p>1)roczne inwentaryzacje emisji:</p> <p>a)gazów cieplarnianych, zgodnie z wytycznymi do Konwencji Klimatycznej,</p> <p>b)substancji określonych w Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, sporządzonej w Genewie dnia 13 listopada 1979 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 60, poz. 311 oraz z 1988 r. Nr 40, poz. 313),</p> <p>c)substancji, dla których poziomy emisji lub stężeń</p>	

				zostały określone w przepisach prawa Unii Europejskiej; 2) informacje i dane, które mają być przekazane Komisji Europejskiej, dotyczące źródeł spalania paliw, o których mowa w art. 157a ust. 1 pkt 8 i ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”	
Art. 33 ust. 3	W przypadku obiektu energetycznego spalania, który w dniu 6 stycznia 2011 r. stanowi część małego systemu wydzielonego i odpowiada w tym dniu za co najmniej 35 % dostaw energii elektrycznej w obrębie tego systemu, oraz który z uwagi na swoje właściwości techniczne nie może przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2, czas funkcjonowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, wynosi 18000 godzin, począwszy od dnia 1 stycznia 2020 r. i najpóźniej do dnia 31 grudnia 2023 r., natomiast datą, o której mowa w ust. 1 lit. b) i w ust. 2 niniejszego artykułu, jest dzień 1 stycznia 2020 r.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 12</i>		
Art. 33 ust. 4	W przypadku obiektu energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie przekraczającej 1500 MW, który rozpoczął eksploatację przed dniem 31 grudnia 1986 r. i jest opalany lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej netto poniżej 5800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45 % wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60 % wagowo i zawartości tlenku wapnia powyżej 10 %, czas funkcjonowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) wynosi 32000 godzin.	T	Art. 1 pkt 20	Art. 146a 2. Czas użytkowania 17500 godzin, o którym mowa w ust. 1, wynosi 32 000 godzin, w przypadku źródła spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 1500 MW, ustalonej z uwzględnieniem pierwszej zasady łączenia, którego użytkowanie rozpoczęto przed dniem 31 grudnia 1986 r. i które jest opalane lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej poniżej 5800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45% wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60% wagowo i zawartości tlenku wapnia w popiele powyżej 10 %.	
Art. 34	1. Do dnia 31 grudnia 2019 r. obiekty energetycznego spalania stanowiące w dniu 6 stycznia 2011 r. część małego systemu wydzielonego mogą zostać zwolnione z przestrzegania dopuszczalnych wielkości	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 11</i>		

	<p>emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, z przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31. Do dnia 31 grudnia 2019 r. dopuszczalne wielkości emisji określone w pozwoleniach dla tych obiektów energetycznego spalania, w szczególności zgodne z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, muszą być co najmniej utrzymane.</p> <p>2. Obiekty energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie ponad 500 MW opalane paliwem stałym, którym udzielono pierwszego pozwolenia po dniu 1 lipca 1987 r., muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu określonych w załączniku V część 1.</p> <p>3. W przypadku gdy na terytorium państwa członkowskiego istnieją obiekty energetycznego spalania objęte przepisami niniejszego rozdziału i stanowiące część małego systemu wydzielonego, to państwo członkowskie zgłasza Komisji przed dniem 6 stycznia 2013 r. wykaz takich obiektów energetycznego spalania, całkowite roczne zużycie energii przez mały system wydzielony oraz ilość energii uzyskanej dzięki połączeniom międzysystemowym.</p>				
Art. 35 ust. 1	<p>1. Do dnia 31 grudnia 2022 r. obiekt energetycznego spalania może być zwolniony z przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2, i z przestrzegania stopni odsiarczania, o których mowa w art. 31, o ile spełnione są następujące warunki:</p> <p>a) całkowita nominalna moc obiektu energetycznego spalania dostarczona w paliwie nie przekracza 200 MW;</p>	T	Art. 1 pkt 20	<p>Art. 146b. 1. Dla źródła spalania paliw, w przypadku którego prowadzący instalację złożył organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., dokumenty potwierdzające spełnianie przez źródło spalania paliw następujących warunków:</p> <p>1) pierwsze pozwolenie na budowę źródła wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem i zostało oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27</p>	

	<p>b) obiektowi udzielono pierwszego pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub operator tego obiektu złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed tą datą, pod warunkiem że obiekt oddano do eksploatacji nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.;</p> <p>c) co najmniej 50 % produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w obiekcie (średnia krocząca z pięciu lat) dostarczanych jest w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej; oraz</p> <p>d) w tym okresie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w jego pozwoleniu mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r., w szczególności zgodnie z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE, są utrzymane co najmniej do dnia 31 grudnia 2022 r.</p>			<p>listopada 2003 r.,</p> <p>2) całkowita nominalna moc cieplna, ustalona z uwzględnieniem pierwszej i drugiej zasady łączenia, jest nie mniejsza niż 50 MW i nie większa niż 200 MW,</p> <p>3) co najmniej 50 % produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w tym źródle, obliczone jako średnia krocząca z pięciu lat, stanowi ciepło dostarczone do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody – obowiązują – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. – wielkości dopuszczalnej emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, wielkości dopuszczalnej emisji pyłu i wielkości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki lub stopnie odsiarczania, które zostały określone w pozwoleniu zintegrowanym jako obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r.</p> <p>2. Dokumenty potwierdzające spełnianie warunków, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać informacje lub dane dotyczące, w szczególności:</p> <p>1) całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła spalania paliw;</p> <p>2) obowiązujących standardów emisyjnych lub stopni odsiarczania;</p> <p>3) określonych w pozwoleniu zintegrowanym wielkości dopuszczalnych emisji tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, pyłu i dwutlenku siarki lub stopni odsiarczania;</p> <p>4) rodzaju stosowanego paliwa;</p> <p>5) udziału ciepła dostarczonego do publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, wyrażonego w procentach i obliczonego jako średnia krocząca z pięciu lat w roku 2014 oraz 2015 w przypadku dokumentów przedkładanych w 2015 r.</p> <p>3. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1, przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia, w terminie do końca lutego każdego roku, dane dotyczące udziału ciepła dostarczonego do</p>	
--	--	--	--	---	--

				publicznej sieci ciepłowniczej w postaci pary lub gorącej wody w produkcji ciepła użytkowego wytwarzanego w źródle spalania paliw, wyrażonego w procentach i obliczonego jako średnia krocząca z pięciu lat.	
Art. 35 ust. 2	Najpóźniej w dniu 1 stycznia 2016 r. każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz wszystkich obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie ust. 1, w tym ich całkowitą nominalną moc dostarczoną w paliwie, rodzaje stosowanego paliwa oraz mające zastosowanie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu. Ponadto w przypadku wszelkich obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie ust. 1, i w okresie wspomnianym w tym ustępie, państwa członkowskie corocznie informują Komisję o udziale produkcji ciepła użytkowego każdego z obiektów dostarczonym w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej, wyrażonym jako średnia krocząca z pięciu poprzednich lat.	N/T	Art. 12	„Art. 11. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska: 1) roczne inwentaryzacje emisji: a) gazów cieplarnianych, zgodnie z wytycznymi do Konwencji Klimatycznej, b) substancji określonych w Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości, sporządzonej w Genewie dnia 13 listopada 1979 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 60, poz. 311 oraz z 1988 r. Nr 40, poz. 313), c) substancji, dla których poziomy emisji lub stężeń zostały określone w przepisach prawa Unii Europejskiej; 2) informacje i dane niezbędne do przekazania do Komisji Europejskiej, dotyczące źródeł spalania paliw, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ustawy – Prawo ochrony środowiska.”.	
Art. 36 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, aby operatorzy wszystkich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy elektrycznej na wyjściu co najmniej 300 megawatów, którym udzielono pierwszego pozwolenia na budowę lub, w przypadku braku takiej procedury, pierwszego pozwolenia na eksploatację po wejściu w życie dyrektywy 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla [34], ocenili, czy zostały spełnione następujące warunki: a) dostępne są odpowiednie miejsca	T	Art. 9 projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze		

	<p>składowania,</p> <p>b) b) instalacje transportowe są wykonalne technicznie i ekonomicznie,</p> <p>c) modernizacja pod kątem wychwytywania dwutlenku węgla jest wykonalna technicznie i ekonomicznie.</p>				
Art. 36 ust. 2	Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w ust. 1, właściwy organ zapewnia zarezerwowanie odpowiedniej powierzchni na terenie instalacji dla urządzeń niezbędnych do wychwytywania i sprężania dwutlenku węgla. Właściwy organ ustala, czy warunki te zostały spełnione na podstawie oceny, o której mowa w ust. 1, oraz innych dostępnych informacji, w szczególności dotyczących ochrony środowiska i zdrowia ludzi.	T	Art. 9 projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze		
Art. 37 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają określenie w pozwoleniach procedur postępowania w przypadku niesprawności lub awarii urządzeń służących redukcji emisji.	N	Art. 211 ust 2 pkt 4 POŚ		
Art. 37 ust. 2	<p>W razie awarii właściwe organy wymagają, aby operator ograniczył lub wstrzymał eksploatację obiektu, jeżeli w ciągu 24 godzin nie uda się przywrócić normalnych warunków eksploatacji, lub, aby eksploatował obiekt wykorzystujący paliwo zanieczyszczające w niskim stopniu. Operator powiadamia właściwy organ w ciągu 48 godzin od wystąpienia niesprawności lub awarii urządzenia służącego redukcji emisji. Łączny czas eksploatacji bez sprawnych urządzeń służących redukcji emisji nie może przekroczyć 120 godzin w żadnym z okresów 12 miesięcy.</p> <p>Właściwy organ może udzielić odstępstwa od limitów określonych w akapicie pierwszym i trzecim w jednym z następujących przypadków:</p> <p>a) istnieje nadrzędna potrzeba utrzymania</p>	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 18</i>		

	dostaw energii; b) obiekt energetycznego spalania, w której nastąpiła awaria, byłby przez ograniczony czas zastąpiony innym obiektem, który spowodowałby ogólny wzrost poziomu emisji.			
Art. 38 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie monitorowania substancji zanieczyszczających powietrze zgodnie z załącznikiem V część 3.	T	<i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 2 i załącznik 1 i 2</i>	
Art. 38 ust. 2	Instalacja i działanie zautomatyzowanych urządzeń monitorujących podlegają kontroli i corocznym testom nadzorczym określonym w załączniku V część 3.	T	<i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - Załącznik 1 , pouczenie 3</i>	
Art. 38 ust. 3	Właściwy organ określa lokalizację punktów pobierania próbek lub punktów pomiarowych służących do monitorowania emisji.	N	Art. 224 ust. 1 pkt 2 POŚ	
Art. 38 ust. 4	Wszystkie wyniki monitorowania są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane w sposób umożliwiający właściwemu organowi sprawdzenie zgodności z warunkami eksploatacji i z dopuszczalnymi wielkościami emisji zawartymi w pozwoleniu.	N	Art. 149 ust. 2 i 3 POŚ	
Art. 39	Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji do powietrza są przestrzegane, jeśli spełnione są warunki określone w załączniku V część 4.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 17 ust. 4</i>	
Art. 40 ust. 1	W przypadku obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego, w których wykorzystuje się jednocześnie dwa lub więcej paliw, właściwy organ określa dopuszczalne wielkości emisji według następujących etapów: a) przyjęcie odpowiedniej dopuszczalnej wielkości emisji dla każdego rodzaju paliwa i zanieczyszczenia, odpowiadającej całkowitej nominalnej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie do całej instalacji spalania, zgodnie z załącznikiem V części 1 i 2;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 9</i>	

	<p>b) określenie dopuszczalnej wielkości emisji ważonej ze względu na rodzaj paliwa, którą oblicza się, mnożąc poszczególne dopuszczalne wielkości emisji, o których mowa w lit. a), przez moc cieplną dostarczaną w każdym paliwie i dzieląc otrzymany wynik przez całkowitą moc cieplną dostarczaną we wszystkich rodzajach paliw;</p> <p>c) zsumowanie dopuszczalnych wielkości emisji ważonych ze względu na rodzaj paliwa.</p>			
Art. 40 ust. 2	<p>W przypadku obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego objętych art. 30 ust. 2, wykorzystujących na własne potrzeby pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami, mogą być stosowane następujące dopuszczalne wielkości emisji ustalone zamiast dopuszczalnych wielkości emisji określonych zgodnie z ust. 1:</p> <p>a) w przypadku gdy w trakcie eksploatacji obiektu energetycznego spalania udział paliwa dominującego w sumie mocy cieplnej dostarczonej przez wszystkie paliwa wynosi 50 % lub więcej – dopuszczalna wielkość emisji określona w załączniku V część 1 dla paliwa dominującego;</p> <p>b) w przypadku gdy udział paliwa dominującego w sumie mocy cieplnej dostarczonej przez wszystkie paliwa wynosi mniej niż 50 % – dopuszczalna wielkość emisji ustalona w następujący sposób</p> <p>(i) należy wziąć dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku V część 1 dla każdego użytego paliwa, odpowiadające całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 9.</i></p>	

	<p>paliwie obiektu energetycznego spalania;</p> <p>(ii) należy wyliczyć dopuszczalną wielkość emisji paliwa dominującego, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji określoną dla tego paliwa zgodnie z pkt (i) przez dwa i odejmując od tego iloczynu dopuszczalną wielkość emisji użytego paliwa z najniższą dopuszczalną wielkością emisji określoną w załączniku V część 1, odpowiadającą całkowitej nominalnej mocy dostarczonej w paliwie obiektu energetycznego spalania;</p> <p>(iii) dla każdego użytego paliwa należy ustalić dopuszczalną wielkość emisji ważoną ze względu na rodzaj paliwa, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji określoną w pkt (i) oraz (ii) przez moc cieplną danego paliwa i dzieląc ten iloczyn przez sumę mocy cieplnej dostarczonej przez wszystkie paliwa;</p> <p>(iv) należy zsumować dopuszczalne wielkości emisji ważone ze względu na rodzaj paliwa określone w pkt (iii).</p>				
Art. 40 ust. 3	<p>W przypadku obiektów energetycznego spalania wielopaliwowego objętych art. 30 ust. 2, wykorzystujących na własne potrzeby pozostałości po destylacji i konwersji w procesie rafinacji ropy naftowej jako samodzielne paliwo lub razem z innymi paliwami, mogą być stosowane średnie dopuszczalne wielkości emisji dwutlenku siarki określone w załączniku V część 7 zamiast dopuszczalnych wielkości emisji określonych zgodnie z ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu.</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 9</i></p>		
Art. 41	<p>Przyjmuje się przepisy wykonawcze dotyczące:</p> <p>a) określenia okresów rozruchu i wyłączenia, o których mowa w art. 3 pkt 26 oraz w załączniku V część 4 pkt 1; oraz</p>	N/T	Art. 1 pkt 34 lit b	<p>„10a) warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączenia instalacji;”</p>	

	<p>b) przejściowych planów krajowych, o których mowa w art. 32 oraz, w szczególności określania pułapów emisji oraz związanego z nimi monitorowania i sprawozdawczości.</p> <p>Te przepisy wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2. Komisja przedstawia stosowne wnioski nie później niż dnia 7 lipca 2011r. .</p>				
Art. 42 ust. 1 akapit 1	Niniejszy rozdział ma zastosowanie do spalarni odpadów oraz współspalarni odpadów, w których spalane lub współspalane są odpady stałe lub płynne.	N	<p>UO: art. 44 ust. 1</p> <p>§2 PTPO (art. 47 UO)</p> <p>POŚ</p> <p>Art. 145, 148</p> <p>§16.1 SEI,</p> <p>§ 3 i 4. PWE</p>		
Art. 42 ust. 1 akapit 2	Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do instalacji do zgazowania lub pirolizy, jeżeli gazy powstałe w wyniku tego przetwarzania termicznego odpadów są oczyszczone w takim stopniu, że przed spaleniem nie są już odpadów i nie mogą spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego	T	Art. 12 pkt 5	<p>„2a. Przepisów art. 155–162 nie stosuje się do instalacji do zgazowania lub pirolizy odpadów, jeżeli gazy powstałe w wyniku procesów zgazowania lub pirolizy są oczyszczone w takim stopniu, że przed spaleniem nie stanowią już odpadów i nie mogą spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego.”.</p> <p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 23.</i></p>	
Art. 42 ust. 1 akapit 3	Na użytek niniejszego rozdziału spalarnie odpadów i współspalarnie odpadów obejmują wszystkie linie spalania odpadów lub współspalania odpadów, przyjmowanie odpadów, magazynowanie odpadów, znajdujące się na miejscu urządzenia do obróbki wstępnej, systemy dostarczania odpadów, paliwa i powietrza, kotły, urządzenia do oczyszczania	T	Art. 12 pkt 1	<p>26) spalarni odpadów – rozumie się przez to zakład lub jego część przeznaczone do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej, obejmujące instalacje i urządzenia służące do prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów wraz z oczyszczaniem gazów odlotowych i wprowadzaniem ich do powietrza, kontrolą, sterowaniem i monitorowaniem procesów oraz</p>	

	gazów odlotowych, znajdujące się na miejscu urządzenia do przetwarzania lub magazynowania pozostałości i ścieków, kominy, urządzenia i systemy sterowania operacjami spalania lub współspalania, oraz do rejestracji i monitorowania warunków spalania lub współspalania.			instalacjami związanymi z przyjmowaniem, wstępnym przetwarzaniem i magazynowaniem odpadów dostarczonych do termicznego przekształcania oraz instalacjami związanymi z magazynowaniem i przetwarzaniem substancji otrzymanych w wyniku spalania i oczyszczania gazów odlotowych; jeżeli współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem tej instalacji nie jest wytwarzanie energii ani wytwarzanie produktów materialnych, tylko termiczne przekształcenie odpadów, wówczas instalacja ta uważana jest za spalarnię odpadów.”;	
Art. 42 ust. 1 akapit 3	Jeżeli do termicznego przetwarzania odpadów stosuje się procesy inne niż utlenianie, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, wówczas spalarnia odpadów i współspalarnia odpadów obejmuje zarówno proces termicznego przetwarzania, jak i następujący po nim proces spalania odpadów. Jeżeli współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem instalacji nie jest wytwarzanie energii lub produkcja produktów materialnych, a raczej termiczne przetwarzanie odpadów, to instalacja uważana jest za spalarnię odpadów.	T	Art. 12 pkt 4	w art. 157 dotychczasowa treść staje się ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Jeżeli do termicznego przekształcania odpadów stosuje się procesy inne niż utlenianie, takie jak piroliza, zgazowanie lub proces plazmowy, wówczas spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów obejmuje zarówno te procesy, jak i następujący po nich proces spalania substancji powstających podczas tych procesów termicznego przekształcania odpadów.”;	

Art. 42 ust. 2a i 2b	<p>Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do następujących obiektów:</p> <p>a) obiektów przetwarzających jedynie następujące odpady:</p> <p>(i) odpady wymienione w art. 3 pkt 31 lit. b);:</p> <p>(ii) odpady radioaktywne;</p> <p>iii) zwłoki zwierzęce zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi ;</p> <p>iv) odpady wynikające z poszukiwań i eksploatacji zasobów ropy naftowej i gazu, pochodzące z instalacji pozabrzeźnych i spalane na pokładzie takich instalacji;</p> <p>b) obiektów doświadczalnych wykorzystywanych do badań, rozwoju i testowania w celu poprawy procesu spalania, w których przetwarzane jest mniej niż 50 ton odpadów rocznie.</p>	N/T	art. 49a ust 1 i 2 UO, §16 ust. 1 pkt 6 PTPO (art. 47 UO);	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 § 23</i></p>	
Art. 43	Na użytek niniejszego rozdziału „pozostałość” oznacza odpad płynny lub stały wytworzony przez spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów.	N	UO: art. 3 ust. 1		
Art. 44	<p>Wniosek o pozwolenie na prowadzenie spalarni odpadów lub współspalarni odpadów zawiera opis środków, które są przewidziane w celu zagwarantowania spełnienia następujących wymogów:</p> <p>a) obiekt jest zaprojektowany, wyposażony i będzie utrzymywany i eksploatowany w sposób zapewniający spełnienie wymogów niniejszego rozdziału uwzględniając kategorie odpadów, które mają być spalane lub współspalane;</p>	N	<p>UO: art. 44 ust. 2, art. 18, art. 20, art. 27 ust. 1 pkt 1</p> <p>PW: art. 131, art. 132 ust. 1, 2, 3, 5</p>		

	<p>b) ciepło wytworzone w trakcie procesu spalania i współspalania jest odzyskiwane w zakresie, w jakim jest to wykonalne, poprzez produkcję ciepła, wytwarzanie pary technologicznej lub energii;</p> <p>c) pozostałości będą minimalizowane zarówno pod względem ich ilości, jak i szkodliwości oraz, w stosownych przypadkach, poddawane recyklingowi;</p> <p>d) unieszkodliwianie pozostałości, których powstaniu nie można zapobiec, których ilości nie można zmniejszyć ani też poddać recyklingowi, będzie przeprowadzane zgodnie z przepisami prawa krajowego i prawa unijnego.</p>		<p>§ 6 pkt 4 PTPO (art. 47 UO) POŚ: art. 184 ust. 2</p>		
Art. 45 ust1	<p>Pozwolenie zawiera następujące informacje:</p> <p>a) wykaz wszystkich rodzajów odpadów, które mogą być przetwarzane, wykorzystujący przynajmniej rodzaje odpadów ustalone w europejskim wykazie odpadów ustanowionym decyzją 2000/532/WE, oraz, w miarę możliwości, zawierający informacje na temat ilości odpadów każdego rodzaju, w stosownych przypadkach;</p>	N	<p>UO: art. 27 ust. 2 POŚ: art. 188</p>		
	b) całkowitą przepustowość spalania lub współspalania obiektu;	N	Art. 188 ust 2 pkt 1 POŚ		
	c) dopuszczalne wielkości emisji do powietrza i wody;	N	Art. 188 ust 2 pkt 2 POŚ		
	d) wymogi w odniesieniu do pH, temperatury i natężenia przepływu zrzutów ścieków;	N	<p>PW: art. 45 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, art. 128 ust 1 pkt 4 i 9, RŚ: § 6 ust. 4, § 9, zał. 5</p>	Art. 128 ust 1 pkt 4 i 9	
	e) procedury i częstotliwość pobierania próbek i pomiarów, które mają być stosowane w	N	Art. 188 ust. 3 pkt 5 POŚ		

	celu spełniania warunków określonych w odniesieniu do monitorowania emisji;		i Art. 128 ust. 1 pkt 9 PW		
	f) maksymalny dozwolony okres wszelkich technicznie niemożliwych do uniknięcia przestojów, zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających lub urządzeń pomiarowych, w trakcie których emisje do powietrza i zrzuty ścieków mogą przekroczyć określone dopuszczalne wielkości emisji.	N	POŚ Art. 188 ust 2 pkt 3		
Art. 45 ust. 2	Oprócz wymogów określonych w ust. 1 pozwolenie udzielone spalarni odpadów lub współspalarni odpadów wykorzystującej odpady niebezpieczne zawiera następujące informacje: a) wykaz ilości poszczególnych rodzajów odpadów niebezpiecznych, które mogą być przetwarzane; b) minimalny i maksymalny przepływ masy tych odpadów niebezpiecznych, ich najniższą i najwyższą wartość opałową oraz maksymalną zawartość bifenylu polichlorowanego, pentachlorofenolu, chloru, fluoru, siarki, metali ciężkich i innych substancji zanieczyszczających.	N	UO: art. 27 ust 2		
Art. 45 ust. 3	Państwa członkowskie mogą określić kategorie odpadów, które mają być wskazane w pozwoleniu, które mogą być współspalane w określonych kategoriach współspalarni odpadów.	N			
Art. 45 ust. 4	Właściwy organ okresowo ponownie rozpatruje i w miarę potrzeby aktualizuje warunki pozwolenia.	N	POŚ: art. 188. 1. art. 216. 1; UO: art. 26 ust. 2		
Art. 46 ust.	Gazy odlotowe ze spalarni odpadów i	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie</i>		

1	współspalarni odpadów uwalniane są w sposób kontrolowany przez komin, którego wysokość obliczana jest w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi i środowisko.		<i>standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 30</i>		
Art. 46 ust. 2 akapit 1	Emisje do powietrza ze spalarni odpadów i współspalarni odpadów nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VI części 3 i 4 lub określonych zgodnie z częścią 4 tego załącznika.	N/T	Art. 141 ust. 1 POŚ;	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 24-25</i>	
Art. 46 ust. 2 akapit 2	Jeśli we współspalarni odpadów ponad 40% powstającego wydzielanego ciepła pochodzi z odpadów niebezpiecznych lub jeśli w obiekcie współspalane są nieprzetworzone mieszane odpady komunalne, zastosowanie mają dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku VI część 3.	N/T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 26.</i>		
Art. 46 ust. 3	W zakresie, w jakim jest to wykonalne należy ograniczyć zrzuty do środowiska wodnego ścieków będących rezultatem oczyszczania gazów odlotowych, a stężenie substancji zanieczyszczających nie może przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VI część 5.	N	PW: art. 37 pkt 2, art. 122 ust 1 pkt 1; RŚ: §6 ust. 4, zał. 5		
Art. 46 ust. 4 akapit 1	Dopuszczalne wielkości emisji mają zastosowanie w punkcie, w którym ścieki z oczyszczania gazów odlotowych zrucane są ze spalarni odpadów lub ze współspalarni odpadów.	N	RŚ: §9 ust. 3		

Art. 46 ust. 4 akapit 2 i 3	<p>Jeśli ścieki z oczyszczania gazów odlotowych oczyszczane są poza spalarnią odpadów lub współspalarnią odpadów, w oczyszczalni przeznaczonej do oczyszczania tylko ścieków tego rodzaju stosowane są dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku VI część 5, w punkcie, w którym ścieki odprowadzane są z oczyszczalni. W przypadku gdy ścieki z oczyszczania gazów odlotowych są oczyszczane zbiorczo z innymi źródłami ścieków na miejscu lub poza zakładem, operator wykonuje właściwe obliczenia bilansu masy, przy wykorzystaniu wyników obliczeń określonych w załączniku VI część 6 pkt 2 w celu ustalenia poziomu emisji w końcowym zrzucie ścieków, który można przypisać ściekom pochodzącym z oczyszczania gazów odlotowych.</p> <p>W żadnym przypadku nie można rozcieńczać ścieków w celu osiągnięcia zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w załączniku VI część 5.</p>	N	PW: art. 41 ust. 2, RŚ: § 6 ust. 4, § 9 ust. 3, 4, zał. 5		
Art. 46 ust. 5	<p>Miejsca spalarni odpadów oraz współspalarni odpadów, w tym towarzyszące im miejsca magazynowania odpadów, są projektowane i eksploatowane w taki sposób, aby zapobiec niedozwolonemu lub przypadkowemu uwolnieniu substancji zanieczyszczających do gleby, wód powierzchniowych i podziemnych. Musi zostać przewidziana pojemność magazynowania zanieczyszczonego odcieku deszczówki z miejsca spalarni odpadów lub współspalarni odpadów lub zanieczyszczonej wody pochodzącej z rozlewów lub gaszenia pożaru. Pojemność magazynowania musi być odpowiednia w celu zapewnienia możliwości badania i oczyszczania takich wód przed ich</p>	N	<p>UO: 45 ust 1; POŚ: art. 2 ust. 2, art. 247 ust. 1 pkt 2, art. 248 ust. 3; PW: art. 122 ust. 1 pkt 1, art. 128 ust 1 pkt 7a, 11; RŚ: § 6 ust. 1, zał. 3</p>		

	odprowadzeniem, w miarę potrzeby.				
Art. 46 ust. 6	Bez uszczerbku dla art. 50 ust. 4 lit. c) spalarnia odpadów lub współspalarnia odpadów lub poszczególne piece będące częścią spalarni odpadów lub współspalarni odpadów nie mogą w żadnych okolicznościach kontynuować spalania odpadów przez nieprzerwany okres przekraczający cztery godziny w przypadku przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji. Łączny czas eksploatacji w takich warunkach w okresie jednego roku nie może przekraczać 60 godzin. Okres określony w akapicie drugim ma zastosowanie do tych pieców, które są połączone z jednym urządzeniem do oczyszczania gazów odlotowych.	N/T	§ 12 ust. 1 rozp. .MG ws. wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów,	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 29</i>	
Art. 47	W przypadku awarii operator zmniejsza eksploatację lub jej zaprzestaje tak szybko, jak to jest wykonalne, i do czasu aż zostanie przywrócona normalna eksploatacja.	N	POŚ SEI § 22		
Art. 48 ust. 1	Państwa członkowie zapewniają aby monitorowanie emisji było prowadzone zgodnie z załącznikiem VI część 6 i 7.	N/T	POŚ: art. 28, art. 147, art. 149 ust. 1, art. 150, art. 151, art. 299 ust. 1 pkt 2 i 188; PW: art. 46 ust. 2, art. 128 ust. 1 pkt 9, art. 156; RŚ: §2 ust. 1 pkt 1 i 2, §8 ust. 1 pkt 1, §9, §10	<i>Projekt nowego rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 3, 4 i 11 ust. 1 pkt 3:</i>	

Art. 48 ust. 2	Instalacja i funkcjonowanie automatycznych systemów pomiarowych podlega kontroli i corocznemu testowi nadzorczemu zgodnie z załącznikiem VI część 6 pkt 1.	T	<i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - Załącznik 3 pouczenie 1 i 2</i>	
Art. 48 ust. 3	Właściwy organ określa lokalizację punktów pobierania próbek lub punktów pomiarowych, które mają służyć monitorowaniu emisji.	N	POŚ: art. 224 ust 1 pkt 2 PW: art. 128 ust. 1 pkt 9, art. 45 ust. 1 pkt 3 i ust. 2; RŚ: §9 ust. 3, 4	
Art. 48 ust. 4	Wszystkie wyniki monitorowania są rejestrowane, przetwarzane i prezentowane w sposób umożliwiający właściwemu organowi sprawdzenie zgodności z warunkami eksploatacji i z dopuszczalnymi wielkościami emisji zawartymi w pozwoleniu.	N	Art. 149 ust. 2 i 3 POŚ oraz wydane na podstawie tego przepisu rozporz. MŚ z dnia 19.11.2008 r. , art. 150, art. 151, art. 299 ust. 1 pkt 2; RWP§ 4. – 7; PW: art. 46 ust. 2	
Art. 48 ust. 5	Kiedy tylko odpowiednie techniki pomiarowe staną się dostępne w Unii, Komisja ustali – w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 76 oraz z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w art. 77 i 78 – datę, od której przeprowadzane będą pomiary ciągłe dopuszczalnych wielkości emisji do powietrza w odniesieniu do metali ciężkich, dioksyn i furanów.	N		
Art. 49	Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji do powietrza i wody są przestrzegane, jeśli spełnione są warunki określone w załączniku VI	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na</i>	

	część 8.		podstawie art. 146 - § 27		
Art. 50 ust. 1	Spalarnie odpadów muszą być eksploatowane w taki sposób, aby zawartość całkowitego węgla organicznego w żużlu i popiołach paleniskowych była niższa niż 3 % lub ich strata w czasie zapłonu była niższa niż 5 % suchej masy materiału. O ile to konieczne, stosuje się techniki wstępnej obróbki odpadów.	N	§ 5 PTPO (art. 47 UO)		
Art. 50 ust. 2	Spalarnie odpadów są projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby można było podnieść w kontrolowany i jednorodny sposób temperaturę gazu powstającego w trakcie spalania po ostatnim doprowadzeniu powietrza spalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do temperatury co najmniej 850°C przez co najmniej dwie sekundy. Współspalarnie odpadów muszą być projektowane, wyposażane, budowane i eksploatowane w taki sposób, aby można było podnieść w kontrolowany i jednorodny sposób temperaturę gazu powstającego w trakcie współspalania, nawet w najbardziej niesprzyjających warunkach, do temperatury co najmniej 850°C przez co najmniej dwie sekundy. Jeśli spalane lub współspalane są odpady niebezpieczne zawierające powyżej 1% związków chlorowcoorganicznych, przeliczonych na chlor, temperatura wymagana do osiągnięcia zgodności z akapitem pierwszym i drugim wynosi co najmniej 1 100°C. W spalarniach odpadów dokonuje się pomiarów temperatury określonej w akapicie pierwszym i trzecim blisko ściany wewnętrznej komory spalania. Właściwy organ może zezwolić na dokonywanie pomiarów w innym	N	§ 3 PTPO (art. 47 UO)		

	reprezentatywnym punkcie komory spalania.				
Art. 50 ust. 3	<p>Każda komora spalania spalarni odpadów musi być wyposażona w co najmniej jeden palnik pomocniczy. Palnik ten włącza się automatycznie, jeśli temperatura gazów spalinowych po ostatnim doprowadzeniu powietrza spalania spadnie poniżej temperatury określonej w ust. 2. Palnika używa się także w czasie rozruchu i wyłączenia instalacji w celu zapewnienia utrzymania tej temperatury przez cały czas wykonywania tych operacji i tak długo, jak niespalone odpady znajdują się w komorze spalania.</p> <p>Nie podaje się do palnika pomocniczego paliw, które mogą spowodować wyższe emisje niż powstające w wyniku spalania oleju napędowego określonego w art. 2 pkt 2 dyrektywy Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych [36], gazu płynnego lub gazu ziemnego</p>	N/T	§ 6 pkt 1 PTPO (art. 47 UO);	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - §30</i></p>	
Art. 50 ust. 4	<p>Spalarnie odpadów i współspalarnie odpadów muszą być wyposażone w automatyczny system zapobiegający podawaniu odpadów w następujących sytuacjach:</p> <p>a) podczas rozruchu, dopóki nie zostanie osiągnięta temperatura określona w ust. 2 niniejszego artykułu lub temperatura określona zgodnie z art. 51 ust. 1;</p> <p>b) w każdym przypadku, gdy nie jest utrzymana temperatura określona w ust. 2 niniejszego artykułu lub temperatura określona zgodnie z art. 51 ust. 1;</p> <p>c) w każdym przypadku, gdy ciągle pomiary pokazują, że jakakolwiek dopuszczalna wielkość emisji została przekroczona z powodu zakłóceń lub awarii urządzeń oczyszczających</p>	N	§ 6 pkt 2 PTPO (art. 47 UO)		

	gazy odlotowe.				
Art. 50 ust. 5	W zakresie, w jakim jest to wykonalne odzyskuje się wszelkie ciepło wytwarzane przez spalarnie odpadów lub współspalarnie odpadów.	N	§ 6 pkt 4 PTPO (art. 47 UO)		
Art. 50 ust. 6	Zakaźne odpady medyczne umieszcza się bezpośrednio w piecu, bez wcześniejszego mieszania z innymi kategoriami odpadów oraz w sposób zapobiegający bezpośredniemu kontaktowi z odpadami.	N	Załącznik 2 pkt 2 rozporz. MZ ws. dopuszczalnych sposobów i warunków unieszkodliwienia odpadów medycznych i weterynaryjnych		
Art. 50 ust. 7	Państwa członkowskie zapewniają, aby spalarnię odpadów lub współspalarnię odpadów eksploatowała i kontrolowała osoba fizyczna, która posiada odpowiednie kompetencje w zakresie zarządzania obiektem.	N	UO: art. 49		
Art. 51 ust. 1	Właściwy organ może zezwolić na warunki inne od warunków określonych w art. 50 ust. 1, 2 i 3 i, w odniesieniu do temperatury, w ust. 4 tego artykułu oraz określone w pozwoleniu dla niektórych kategorii odpadów lub dla niektórych procesów termicznych, pod warunkiem że spełnione są inne wymogi niniejszego rozdziału. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy regulujące przyznawanie takich zezwoleń.	N	UO: art. 42 ust. 3 i art. 47		
Art. 51 ust. 2	W przypadku spalarni odpadów zmiana warunków eksploatacji nie może spowodować powstawania większej ilości pozostałości lub pozostałości o wyższej zawartości organicznych substancji zanieczyszczających w porównaniu z pozostałościami, których można byłoby oczekiwać na warunkach określonych w art. 50	N	UO: art. 42 ust. 3 i art. 47		

	ust. 1, 2 i 3.				
Art. 51 ust. 3	Emisje węgla organicznego ogółem i tlenku węgla ze współspalarni odpadów posiadających zezwolenie na zmianę warunków eksploatacji zgodnie z ust. 1, muszą być także zgodne z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w załączniku VI część 3. Emisje węgla organicznego ogółem z kotłów opalanych korą używanych w przemyśle wyrobu pulpy i przemyśle papierniczym, służących do współspalania odpadów na miejscu ich powstawania, które były eksploatowane i posiadały pozwolenie przed dniem 28 grudnia 2002 r. i które posiadają pozwolenie na zmianę warunków eksploatacji zgodnie z ust. 1, muszą być także zgodne z dopuszczalnymi wielkościami emisji określonymi w załączniku VI część 3.	N	UO: art. 42 ust. 3 i art. 47		
Art. 51 ust. 4	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich warunkach eksploatacji, na które udzielono pozwolenia na podstawie ust. 1, 2 i 3, oraz o wynikach przeprowadzonych weryfikacji, jako część informacji przekazywanych zgodnie z wymogami sprawozdawczości określonymi w art. 72.	N	UO: art. 42 ust. 3 i art. 47		
Art. 52 ust. 1	Operator spalarni odpadów lub współspalarni odpadów podejmuje wszystkie niezbędne środki ostrożności dotyczące dostarczania i odbioru odpadów w celu uniknięcia lub ograniczenia, w zakresie, w jakim jest to wykonalne, zanieczyszczeń powietrza, gleby, wód powierzchniowych i podziemnych, jak również inny negatywny wpływ na środowisko, zapachów i hałasu oraz bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzi.	N	UO: art. 45 ust 1		
Art. 52 ust. 2	Przed przyjęciem odpadów do spalarni odpadów lub współspalarni odpadów operator	N	UO: art. 45 ust 1a		

	ustala masę każdego rodzaju odpadów, jeśli to możliwe – według Europejskiego wykazu odpadów ustanowionego decyzją 2000/532/WE.				
Art. 52 ust. 3	<p>Przed przyjęciem odpadów niebezpiecznych w spalarni odpadów lub współspalarni odpadów operator gromadzi dostępne informacje na temat odpadów do celów weryfikacji zgodności z warunkami pozwolenia określonymi w art. 45 ust. 2.</p> <p>Informacje te obejmują:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) wszystkie informacje administracyjne dotyczące procesu wytwarzania zawarte w dokumentach, o których mowa w ust. 4 lit. a); b) fizyczny oraz, w zakresie, w jakim jest to wykonalne, chemiczny skład odpadów oraz wszelkie inne informacje niezbędne do oceny tego, czy odpady nadają się do zamierzonego procesu spalania; c) charakterystykę zagrożenia powodowanego przez odpady, substancje, z którymi nie można ich mieszać, oraz środki ostrożności, które należy zachować podczas postępowania z odpadami. 	N	UO: art. 45 ust 1b		
Art. 52 ust. 4	<p>Przed przyjęciem odpadów niebezpiecznych do spalarni odpadów lub współspalarni odpadów operator przeprowadza co najmniej następujące czynności:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) sprawdzenie dokumentów wymaganych dyrektywą 2008/98/WE i, gdy ma to zastosowanie, wymaganych rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów [37] oraz na mocy przepisów dotyczących transportu substancji 	N	UO: art. 45 ust 1b		

	<p>stwarzających zagrożenie;</p> <p>b) pobranie reprezentatywnych próbek, chyba że jest to niewłaściwe, w możliwie najszerszym zakresie przed rozładunkiem, w celu weryfikacji, poprzez przeprowadzenie kontroli, zgodności z informacjami przewidzianymi w ust. 3 i umożliwienia właściwym organom określenia rodzaju odpadów poddawanych przetworzeniu.</p> <p>Próbki, o których mowa w lit. b), przechowywane są przez co najmniej jeden miesiąc po spalaniu lub współspalaniu danych odpadów.</p>				
Art. 52 ust. 5	Właściwy organ może udzielić zwolnienia z obowiązków ust. 2, 3 i 4 spalarniom odpadów lub współspalarniom odpadów będącym częścią instalacji objętej rozdziałem II i spalającym lub współspalającym jedynie odpady wytworzone w tej instalacji.	N	UO: art. 45 ust 3		
Art. 53 ust. 1	Minimalizuje się ilość i szkodliwość pozostałości. W stosownych przypadkach pozostałości poddaje się recyklingowi bezpośrednio w obiekcie lub poza nim.	N	UO: art. 7 ust. 2 i § 13 rozp. MG ws. wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów		
Art. 53 ust. 2	Transport i przejściowe magazynowanie suchych pozostałości w formie pyłu odbywają się w taki sposób, aby zapobiec rozprzestrzenianiu tych pozostałości w środowisku.	N	UO: art. 45 ust. 2 pkt2 § 14 PTPO		

			(art. 47 UO)		
Art. 53 ust. 3	Przed określeniem dróg unieszkodliwiania lub recyklingu pozostałości przeprowadza się odpowiednie badania w celu ustalenia ich charakterystyki fizycznej i chemicznej oraz możliwości spowodowania zanieczyszczeń. Badania te obejmują całą frakcję rozpuszczalną oraz frakcję rozpuszczalną metali ciężkich.	N	UO: art. 45 ust. 2 pkt 1 i § 13 PTPO (art. 47 UO)		
Art. 54	Zmianę sposobu eksploatacji spalarni odpadów lub współspalarni odpadów przetwarzających jedynie odpady niebędące odpadami niebezpiecznymi w instalacji objętej rozdziałem II, która obejmuje spalanie lub współspalanie odpadów niebezpiecznych, uważa się za istotną zmianę.	N	POŚ Art. 3 pkt 7 Art. 215. 1.		
Art. 55 ust. 1	Wnioski o nowe pozwolenia na spalarnie odpadów oraz współspalarnie odpadów udostępniane są publicznie w co najmniej jednym miejscu przez okres odpowiedni, w celu umożliwienia społeczności zajęcia stanowiska w sprawie tych wniosków przed podjęciem decyzji przez właściwy organ. Decyzja ta, łącznie z co najmniej kopią pozwolenia, oraz jej wszelkie uaktualnienia również są udostępniane publicznie.	N/T	Art. 29-38 OOŚ Art. 12 pkt 3 (art. 42 ust. 7)	„7. Organ administracji zapewnia możliwość udziału społeczeństwa, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w postępowaniu, którego przedmiotem jest wydanie zezwolenia dotyczącego instalacji do termicznego przekształcania odpadów lub decyzji o zmianie tego zezwolenia.”;	
Art. 55 ust. 2	W przypadku spalarni odpadów i współspalarni odpadów o przepustowości nominalnej dwóch ton na godzinę lub większej, sprawozdanie, o którym mowa w art. 72, zawiera informacje na temat funkcjonowania i monitorowania obiektu oraz opis przebiegu procesu spalania lub współspalania i poziomu emisji do powietrza i wody w porównaniu z dopuszczalnymi wielkościami emisji. Informacje te są udostępniane publicznie.	N	POŚ: art. 149; UO: art. 37 Ustawa OOŚ		
Art. 55 ust. 3	Właściwy organ sporządza wykaz spalarni odpadów lub współspalarni odpadów o	N			

	przepustowości nominalnej poniżej dwóch ton na godzinę oraz udostępnia go publicznie			
Art. 56	Niniejszy rozdział ma zastosowanie do czynności wymienionych w załączniku VII część 1 oraz, w stosownych przypadkach, do czynności osiągających wartości progowe zużycia określone w części 2 tego załącznika.	N		
Art. 57	Na użytek niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje: 1. "istniejąca instalacja" oznacza instalację eksploatowaną w dniu 29 marca 1999 r. lub instalację, której udzielono pozwolenia lub którą zarejestrowano przed dniem 1 kwietnia 2001 r., lub której operator złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed dniem 1 kwietnia 2001 r., pod warunkiem że instalacją została oddana do eksploatacji nie później niż w dniu 1 kwietnia 2002 r.;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38 pkt 7</i>	
Art. 57	2.,,gazy odlotowe" oznaczają końcowy zrzut gazów zawierających lotne związki organiczne lub inne substancje zanieczyszczające, z komina lub urządzeń służących do obniżania emisji do powietrza;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 3</i>	
Art. 57	3. "emisje ulotne" oznaczają wszelkie emisje lotnych związków organicznych do powietrza, gleby i wody, niezajdujące się w gazach odlotowych, jak również rozpuszczalników zawartych w jakichkolwiek produktach, chyba że załącznik VII część 2 stanowi inaczej	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	4.,,emisja całkowita" oznacza sumę emisji ulotnych i emisji zawartych w gazach odlotowych;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	5. "mieszanina" oznacza mieszaninę określoną w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	

	stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów [38];			
Art. 57	6. "spoiwo" oznacza każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne, niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą nakłada się w celu spojenia odrębnych części produktu;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 – załącznik 9</i>	
Art. 57	7. "farba drukarska" oznacza każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne, niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą stosuje się w działalności drukarskiej do nadruku tekstu lub obrazów na powierzchni;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	8. "lakier" oznacza powłokę przezroczystą;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	9. "zużycie" oznacza ogólny wkład rozpuszczalników organicznych do instalacji w roku kalendarzowym, lub w każdym innym okresie 12-miesięcznym, pomniejszony o wszelkie lotne związki organiczne, które odzyskano w celu ich wtórnego wykorzystania;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	10. "wkład" oznacza ilość rozpuszczalników organicznych oraz ich ilość w mieszaninach wykorzystanych w toku wykonywania czynności, w tym rozpuszczalników zawróconych wewnątrz i na zewnątrz urządzenia, jak również tych, które liczy się każdorazowo wówczas gdy są stosowane w celu wykonywania czynności;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	11. "wtórne wykorzystanie" oznacza wykorzystanie rozpuszczalników organicznych odzyskanych z instalacji do wszelkich celów	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na</i>	

	technicznych lub handlowych, łącznie z wykorzystaniem jako paliwo, lecz z wyłączeniem końcowego unieszkodliwiania takich odzyskanych rozpuszczalników organicznych jako odpadu;		<i>podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	12. "warunki ograniczone" oznaczają warunki, w których instalacja jest eksploatowana w taki sposób, że lotne związki organiczne uwolnione z tej czynności są gromadzone i zrzucone w sposób kontrolowany, poprzez komin lub poprzez urządzenia służące redukcji emisji, i dlatego nie są całkowicie ulotne;	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 38</i>	
Art. 57	13. "operacje rozruchu i wyłączenia" oznaczają operacje z wyjątkiem regularnie oscylujących faz danej działalności, za pomocą których działalność, element wyposażenia lub zbiornik są doprowadzane do stanu działania lub wyprowadzane z niego, albo doprowadzane do stanu biegu jałowego lub wyprowadzane z niego.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 3 i 48</i>	
Art. 58	Substancje lub mieszaniny, które z uwagi na zawartość lotnych związków organicznych zaklasyfikowano jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 i którym w związku z tym zostały przypisane zwroty wskazujące na rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F, w jak najszerszym zakresie zastępuje się mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami w możliwie najkrótszym czasie.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 49</i>	
Art. 59 ust. 1	Kontrola emisji Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, aby każda instalacja spełnia jeden z poniższych wymogów: a) emisje lotnych związków organicznych z instalacji nie przekraczają dopuszczalnych	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 40, 44 i załączniki 10 i 11</i>	

	<p>wielkości emisji w gazach odlotowych i dopuszczalnych wielkości emisji ulotnych, lub całkowitej dopuszczalnej wielkości emisji oraz spełnione są inne wymogi określone w załączniku VII części 2 i 3;</p> <p>b) instalacje spełniają wymogi planu redukcji emisji określone w załączniku VII część 5, pod warunkiem że uzyskano redukcję emisji równoważną z redukcją uzyskaną w wyniku zastosowania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w lit. a).</p> <p>Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z postępów w uzyskaniu równoważnej redukcji emisji, o której mowa w lit. b), zgodnie z art. 72 ust. 1.</p>			
Art. 59 ust. 2	<p>W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a), w przypadku gdy operator wykaze właściwemu organowi, że dla indywidualnej instalacji dopuszczalna wielkość emisji ulotnych nie jest technicznie i ekonomicznie wykonalna, właściwy organ może zezwolić na przekroczenie tej dopuszczalnej wielkości emisji, pod warunkiem że nie spowoduje to znaczącego ryzyka dla zdrowia ludzi ani środowiska, a operator wykazał właściwemu organowi, że stosowane są najlepsze dostępne techniki.</p>	N		
Art. 59 ust. 3	<p>W drodze odstępstwa od ust. 1, w odniesieniu do czynności powlekania objętych pozycją 8 tabeli w załączniku VII część 2, których nie można prowadzić w warunkach ograniczonych, właściwy organ może zezwolić na niespełnianie przez emisje z instalacji warunków określonych w tym ustępie, jeżeli operator wykaze właściwemu organowi, że taka zgodność nie jest technicznie i ekonomicznie wykonalna oraz że stosowane są najlepsze dostępne techniki.</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 46</i></p>	

Art. 59 ust. 4	Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania dotyczące odstępstw, o których mowa w ust. 2 i 3, zgodnie z art. 72 ust. 2.	N			
Art. 59 ust. 5	Emisje lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F lub emisje chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351, kontrolowane są w warunkach ograniczonych, w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska, w zakresie, w jakim jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne oraz nie przekraczają odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VII część 4	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 43</i>		
Art. 59 ust. 6	Instalacje, w których prowadzi się co najmniej dwie czynności, z których każda przekracza wartości progowe zawarte w załączniku VII część 2: a) w odniesieniu do substancji określonych w ust. 5 – spełniają wymogi zawarte w tym ustępie indywidualnie, dla każdego rodzaju czynności, b) w odniesieniu do innych substancji: (i) albo spełniają wymogi ust. 1 indywidualnie, dla każdego rodzaju działalności; albo (ii) powodują emisje całkowite lotnych związków organicznych nieprzekraczające emisji, które miałyby miejsce wówczas, gdyby stosowany był ppkt (i).	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 47 i 48</i>		
Art. 59 ust. 7	W celu zminimalizowania emisji lotnych związków organicznych podczas operacji rozruchu i wyłączenia podejmuje się wszystkie odpowiednie środki ostrożności.	N			

Art. 60	Monitorowanie emisji Państwa członkowie zapewniają – poprzez specyfikacje w warunkach pozwolenia albo poprzez ogólnie obowiązujące zasady – aby pomiary emisji były przeprowadzane zgodnie z załącznikiem VII część 6.	T	<i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 7 i 11 ust. 4 i 5</i>	
Art. 61	Zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji Uznaje się, że dopuszczalne wielkości emisji w gazach odlotowych są przestrzegane, jeśli spełnione są warunki określone w załączniku VII część 8.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 48</i>	
Art. 62	Sprawozdawczość w odniesieniu do przestrzegania przepisów Operator przedstawia właściwemu organowi, na żądanie, dane umożliwiające właściwemu organowi sprawdzenie zgodności z jednym z poniższych: a) dopuszczalnymi wielkościami emisji w gazach odlotowych, dopuszczalnymi wielkościami emisji ulotnych i dopuszczalnymi wielkościami emisji całkowitej; b) wymogami planu obniżenia emisji określonego w załączniku VII część 5; c) odstępstwami przyznanymi zgodnie z art. 59 ust. 2 i 3 Dane te mogą zawierać plan zagospodarowania rozpuszczalników, przygotowany zgodnie z załącznikiem VII część 7.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 41 i 44</i>	
Art. 63 ust. 1	Istotne zmiany w istniejących instalacjach 1. Zmianę maksymalnego wkładu masy rozpuszczalników organicznych w istniejącej instalacji, uśrednionego dla okresu jednego dnia, w przypadku gdy instalacja ta jest eksploatowana zgodnie z jej zaprojektowaną wydajnością w warunkach innych niż	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 39</i>	

	<p>operacje rozruchu i wyłączenia oraz konserwacji wyposażenia, uważa się za istotną, jeżeli prowadzi ona do zwiększenia emisji lotnych związków organicznych o ponad:</p> <p>a) 25% w przypadku instalacji, w których wykonywane są czynności mieszczące się w dolnym paśmie progowym pozycji 1, 3, 4, 5, 8, 10, 13, 16 lub 17 tabeli w załączniku VII część 2 lub czynności objęte jedną z innych pozycji załącznika VII część 2 oraz o zużycie rozpuszczalnika jest poniżej 10 ton rocznie;</p> <p>b) 10% w przypadku wszystkich innych instalacji.</p>				
Art. 63 ust. 2	W przypadku gdy istniejąca instalacja podlega istotnej zmianie lub wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy po raz pierwszy po istotnej zmianie, ta część instalacji, która podlega istotnej zmianie, traktowana jest albo jak nowa instalacja, albo jak istniejąca instalacja, pod warunkiem że emisja całkowita z całej instalacji nie przekracza emisji, które miałyby miejsce, gdyby część istotnie zmieniona była traktowana jak nowa instalacja.	T			
Art. 63 ust. 3	W przypadku istotnej zmiany właściwy organ sprawdza zgodność instalacji z wymogami niniejszej dyrektywy.	N			
Art. 64	Komisja organizuje z państwami członkowskimi, zainteresowanymi gałęziami przemysłu oraz organizacjami pozarządowymi działającymi na rzecz ochrony środowiska wymianę informacji na temat wykorzystywania rozpuszczalników organicznych i ich potencjalnych środków zastępczych oraz technik mających najmniejszy potencjalny wpływ na powietrze, wodę, glebę, ekosystemy i zdrowie ludzi.	N			

	Wymiana informacji dotyczy wszystkich następujących kwestii: a) przydatności do użytku; b) potencjalnych skutków dla zdrowia ludzi, a w szczególności narażenia w miejscu pracy; c) potencjalnego wpływu na środowisko; d) konsekwencji gospodarczych, w szczególności kosztów i korzyści dostępnych opcji.				
Art. 65 ust. 1	Dostęp do informacji 1. Decyzja właściwego organu, w tym co najmniej kopia pozwolenia, oraz wszelkie późniejsze aktualizacje, są udostępniane publicznie. Ogólne wiążące zasady mające zastosowanie do instalacji oraz wykaz instalacji podlegających obowiązkowi posiadania pozwolenia i rejestracji są udostępniane publicznie.	N	Art. 21 Ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku		
Art. 65 ust. 2	Wyniki monitorowania emisji wymaganego na mocy art. 60 przechowywane przez właściwy organ są udostępniane publicznie.	N	Art. 21 Ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku		
Art. 65 ust. 3	Zastosowanie mają ust. 1 i 2, z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/4/WE.	N			
Art. 66	Niniejszy rozdział ma zastosowanie do instalacji produkujących ditlenek tytanu.	N			
Art. 67	Zakaz unieszkodliwiania odpadów Państwa członkowskie zakazują unieszkodliwiania następujących rodzajów odpadów w jakiegokolwiek części wód, w morzu lub oceanie: a) odpadów stałych; b) roztworów macierzystych pochodzących z fazy filtracji po hydrolizie roztworu siarczanu tytanu w instalacjach stosujących	N	art. 40, 1 art. 40 ust. 7 art. 55 ust 1 pkt 7 UO (i załącznik 6 UO) § 2 pkt 1 rozp.	Art. 40 1. Zakazuje się unieszkodliwiania odpadów polegającego na lokowaniu (zatapianiu) na dnie mórz, pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów. Art. 55 1. Zakazuje się składowania odpadów: 7) w polskich obszarach morskich; Art. 40 ust 7. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym	

	<p>proces siarkowania; zawierających odpady kwaśne, towarzyszące takim roztworom, które zawierają w całości więcej niż 0,5 % wolnego kwasu siarkowego, oraz różne metale ciężkie, w tym roztwory macierzyste, które zostały rozcieńczone do zawartości 0,5 % lub mniej wolnego kwasu siarkowego</p> <p>c) odpadów z instalacji stosujących proces chlorowania, zawierających więcej niż 0,5 % wolnego kwasu i różne metale ciężkie, w tym odpady, które zostały rozcieńczone do zawartości 0,5 % lub mniej wolnego kwasu chlorowodorowego;</p> <p>d) soli filtracyjnych, osadów ściekowych i odpadów płynnych powstających podczas przetwarzania (zagęszczanie lub neutralizacja) odpadów, o których mowa w lit. b) i c), i zawierających różne metale ciężkie, z wyjątkiem odpadów zneutralizowanych i filtrowanych lub strąconych zawierających tylko śladowe ilości metali ciężkich i których wartość pH przed rozcieńczeniem wynosi powyżej 5,5.</p>		<p>MŚ z dnia 21 października 2002 r. w sprawie odpadów pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów, które nie mogą być unieszkodliwiane przez ich składowanie</p>	<p>do spraw gospodarki, kierując się właściwościami odpadów oraz ich oddziaływaniem na środowisko w trakcie długotrwałego składowania, określi, w drodze rozporządzenia, odpady pochodzące z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów, które nie mogą być unieszkodliwiane przez ich składowanie, oraz dopuszczalne ilości odpadów wytwarzanych w przeliczeniu na Mg wyprodukowanego dwutlenku tytanu.</p> <p>§ 2. Unieszkodliwiane poprzez składowanie nie mogą być następujące odpady powstające w procesie siarczanowym wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów:</p> <p>1) odpady stałe w postaci nierozłożonej rudy z wyłączeniem przetworzonego odpadu;</p>	
Art. 68	<p>Kontrola emisji do wody</p> <p>Emisje z instalacji do wody nie przekraczają dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VIII część 1.</p>	N		<p>W Polsce obowiązuje zakaz odprowadzania i zrzutu odpadów dwutlenku tytanu do wód (art. 40 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach)</p>	
Art. 69 ust. 1	<p>Zapobieganie emisjom do powietrza i ich kontrola</p> <p>1. Zapobiega się emisji kropelek kwasu z instalacji.</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 37</i></p>		
Art. 69 ust. 2	<p>Emisje z instalacji do powietrza nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VIII część 2.</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 34-36</i></p>		
Art. 70 ust.	Monitorowanie emisji	N	UO: art. 40		

1	1. Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie emisji do wody w celu umożliwienia właściwemu organowi weryfikacji zgodności z warunkami pozwolenia i z art. 68.		rozp. MŚ z dnia z dnia 21 października 2002 r. w sprawie składowisk odpadów oraz miejsc magazynowania odpadów pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów		
Art. 70 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają monitorowanie emisji do powietrza w celu umożliwienia właściwemu organowi sprawdzenia zgodności z warunkami pozwolenia i z art. 69. Takie monitorowanie obejmuje co najmniej monitorowanie emisji określone w załączniku VIII część 3.	T		<i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 6</i>	
Art. 70 ust. 3	Monitorowanie prowadzi się zgodnie z normami CEN lub, jeżeli normy CEN nie są dostępne, zgodnie z normami ISO, normami krajowymi lub innymi normami międzynarodowymi, które zapewniają dostarczenie danych o równoważnej jakości naukowej.	T			
Art. 71	Właściwe organy Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.	N			
Art. 72 ust. 1	Sprawozdawczość państw członkowskich Państwa członkowskie zapewniają	N			

	<p>udostępnienie Komisji informacji na temat wdrożenia niniejszej dyrektywy, na temat reprezentatywnych danych dotyczących emisji i innych form zanieczyszczenia, dopuszczalnych wielkości emisji, na temat stosowania najlepszych dostępnych technik zgodnie z art. 14 i 15, w szczególności na temat odstępstw zastosowanych zgodnie z art. 15 ust. 4, oraz na temat postępów dokonywanych w zakresie opracowywania i stosowania nowych technik zgodnie z art. 27.</p> <p>Państwa członkowskie udostępniają te informacje w formacie elektronicznym.</p>				
Art. 72 ust. 2	<p>Zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 75 ust. 2, określa się rodzaj, format i częstotliwość przekazywania informacji, które mają być udostępniane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu. Obejmuje to określenie konkretnych działań i zanieczyszczeń, dla których udostępnia się dane, o których mowa w ust. 1.</p>	N			
Art. 72 ust. 3	<p>Od dnia 1 stycznia 2016 r. dla wszystkich obiektów energetycznego spalania objętych rozdziałem III niniejszej dyrektywy państwa członkowskie opracowują roczne zestawienie emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu oraz zestawienie ilości dostarczonej energii. Z uwzględnieniem zasad łączenia określonych w art. 29 właściwy organ otrzymuje – w odniesieniu do każdego obiektu energetycznego spalania – następujące dane:</p> <p>a) całkowitą nominalną moc cieplną dostarczoną w paliwie do instalacji spalania (w MW);</p> <p>b) rodzaj instalacji spalania: kocioł, turbina gazowa, silnik gazowy, silnik Diesla, inny (z określeniem rodzaju);</p> <p>c) datę rozpoczęcia eksploatacji obiektu</p>	N			

	<p>energetycznego spalania; d)całkowite roczne wielkości emisji (w tonach na rok) ditlenku siarki, tlenków azotu i pyłu (jako pył zawieszony ogółem); e)czas funkcjonowania obiektu energetycznego spalania; f)całkowitą ilość doprowadzonej energii w powiązaniu z wartością opałową netto (w TJ na rok), w rozbiciu na następujące kategorie paliwa: węgiel kamienny, węgiel brunatny, biomasa, torf, inne paliwa stałe (z określeniem rodzaju), paliwa płynne, gaz ziemny, inne gazy (z określeniem rodzaju). Dane dotyczące każdego obiektu w przeciągu roku zawarte w tych zestawieniach udostępniane są Komisji na jej wniosek. Podsumowanie zestawień udostępnia się Komisji co trzy lata w terminie 12 miesięcy od zakończenia danego trzyletniego okresu. Podsumowanie to osobno wyszczególnia dane dotyczące obiektów energetycznego spalania w obrębie rafinerii. W terminie 24 miesięcy od zakończenia danego trzyletniego okresu Komisja udostępnia państwom członkowskim oraz społeczeństwu podsumowanie z porównania i oceny tych zestawień zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE.</p>				
Art. 72 ust. 4	<p>Od dnia 1 stycznia 2016 r. państwa członkowskie przekazują corocznie Komisji następujące dane: a)w przypadku obiektów energetycznego spalania, do których ma zastosowanie art. 31: zawartość siarki w lokalnych paliwach stałych oraz osiągnięty stopień odsiarczania, w uśrednieniu miesięcznym; w pierwszym roku stosowania art. 31 sprawozdanie zawiera</p>	N			

	<p><i>również techniczne uzasadnienie niewykonalności przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji, o których mowa w art. 30 ust. 2 i 3; oraz</i></p> <p>b) w przypadku obiektów energetycznego spalania eksploatowanych przez nie więcej niż 1 500 godzin czau funkcjonowania rocznie (średnia krocząca z 5 lat): czas funkcjonowania na rok.</p>				
Art. 73 ust. 1	<p>Przeгляд</p> <p>Do dnia 7 stycznia 2016r., a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dokonujące przeglądu wdrażania niniejszej dyrektywy sporządzone na podstawie informacji, o których mowa w art. 72.</p> <p><i>Sprawozdanie to zawiera ocenę potrzeby podjęcia przez Unię działań w postaci ustanowienia lub aktualizacji obowiązujących w całej Unii minimalnych wymogów dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad monitorowania i zgodności rodzajów objętych zakresem konkluzji dotyczących BAT przyjętych w minionym trzyletnim okresie, w oparciu o następujące kryteria:</i></p> <p>a) <i>wpływ danych rodzajów działalności na środowisko jako całość; oraz</i></p> <p>b) <i>stan zaawansowania wdrażania najlepszych dostępnych technik dotyczących danych rodzajów działalności.</i></p> <p><i>W ocenie tej uwzględnia się opinię forum, o którym mowa w art. 13 ust. 4.</i></p> <p><i>Rozdział III niniejszej dyrektywy oraz załącznik V do niniejszej dyrektywy uważa się za stanowiący minimalne wymogi obowiązujące w całej Unii w przypadku dużych obiektów energetycznego spalania.</i></p>	N			

	<i>W stosownych przypadkach do sprawozdań dołączane są wnioski ustawodawcze. W przypadku gdy w ocenie, o której mowa w akapicie drugim, wskazano taką potrzebę, to wniosek ustawodawczy zawiera przepisy ustanawiające lub aktualizujące minimalne wymogi obowiązujące w całej Unii dotyczące dopuszczalnych wielkości emisji oraz zasad monitorowania i oceny zgodności danych rodzajów działalności.</i>				
Art. 72 ust. 2	Do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja sprawdza potrzebę kontrolowania emisji: a) ze spalania paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie poniżej 50 MW; b) z intensywnego chowu bydła; oraz c) z rozrzucania obornika. Wyniki tego przeglądu Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.	N			
Art. 72 ust. 3	Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące ustanowienia w załączniku I: a) zróżnicowanych progów wydajności dla chowu różnych gatunków drobiu, z tym dla szczególnego przypadku przepiórki; b) progów wydajności dla jednoczesnego chowu różnych rodzajów zwierząt w tej samej instalacji. Wyniki tego przeglądu Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.	N			
Art. 74	Aby umożliwić dostosowanie niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego w	N			

	oparciu o najlepsze dostępne techniki, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 76 oraz z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w art. 77 i 78 w odniesieniu do dostosowania załącznika V części 3 i 4, załącznika VI części 2, 6, 7 i 8 oraz załącznika VII części 5, 6, 7 i 8, w związku z postępowaniem naukowo-technicznym.				
Art. 75	1. Komisję wspiera komitet. 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8. Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące	N			
Art. 76	Wykonywanie przekazanych uprawnień 1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 48 ust. 5 i art. 74 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 6 stycznia 2011 r. Komisja przedkłada sprawozdanie na temat przekazanych uprawnień najpóźniej w terminie sześciu miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada cofnie je zgodnie z art. 77. 2. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o nim równocześnie Parlament Europejski i Radę. 3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w art. 77 i 78..	N			
Art. 77	Odwołanie przekazania uprawnień 1. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 48 ust. 5 i w art. 74 może w każdej chwili zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.	N			

	<p>2. Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, dokłada starań, aby poinformować drugą instytucję oraz Komisję w rozsądnym czasie przed podjęciem ostatecznej decyzji, określając przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz ewentualne uzasadnienie odwołania</p> <p>3. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</p>				
Art. 78	<p>Sprzeciw wobec aktów delegowanych</p> <p>1. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie <i>dwóch</i> miesięcy od daty zawiadomienia. <i>Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten wydłuża się o dwa miesiące.</i></p> <p>2. Jeśli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, <i>jest on publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wchodzi w życie z dniem w nim przewidzianym.</i></p> <p><i>Akt delegowany może zostać opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wejść w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu.</i></p>	N			

	3. Jeżeli Parlament Europejski lub Rada wyrazi sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie o którym mowa w ust. 1, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie swojego sprzeciwu.				
Art. 79	Sankcje Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Przewidziane w ten sposób sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Najpóźniej do dnia 7 stycznia 2013r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach.	N	POŚ Art. 298, Art. 309, Art. 339, Art. 340, Art. 341, Art. 351.		
Art. 80	1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2, art. 3 ust. 10-13, 17-22, 25-29 i 33-35, art. 4 ust. 2 i 3, art. 5 ust. 1, art. 7, art. 8 i 10, art. 11 lit. e) i h), art. 12 ust. 1 lit. e) i h), art. 13 ust. 7, art. 14 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), art. 14 ust. 1 lit. d), e), f) i h), art. 14 ust. 2-7, art. 15 ust. 2-5, art. 16, 17 i 19, art. 21 ust. 2-5, art. 22 i 23, art. 24 ust. 2, 3 i 4, art. 27, 28 i 29, art. 30 ust. 3, 4, 7, 8 i 9, art. 31, 32, 33, 34, 35 i 36, art. 38, art. 40 ust. 2 i 3, art. 41, 42 i 43, art. 45 ust. 1 i 2, art. 57 ust. 1, art. 58, art. 59 ust. 5, art. 63, art. 70 ust. 2 i 3, art. 71, 72 i 79 oraz załącznika I akapit pierwszy i pkt 1.4, pkt 2.5 lit. b), pkt 3.1, 4, 5, pkt 6.1 lit. c), pkt 6.4 lit. b), pkt 6.9, 6.10 i 6.11, załącznika II, załącznika III pkt 12, załącznika V, załącznika VI część 1 lit. b), część 4 pkt 2.2, 2.4, 3.1 i 3.2, część 6 pkt 2.5 i 2.6 i część 8 pkt 1.1 lit. d), załącznika VII część 4 pkt 2, część 5	T	Art. 20		

	<p>pkt 1, części 7 pkt 3, załącznika VIII część 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c), część 2 pkt 2 i 3 oraz część 3 najpóźniej do dnia 7 stycznia 2013r.</p> <p>Państwa członkowskie rozpoczynają stosowanie tych przepisów w tym samym dniu.</p> <p>Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>				
Art. 81	<p>Uchylenia</p> <p>1. Dyrektywy 78/176/EWG, 82/883/EWG, 92/112/EWG, 1999/13/WE, 2000/76/WE i 2008/1/WE, zmienione dyrektywami wymienionymi w załączniku IX część A, tracą moc ze skutkiem od dnia 7 stycznia 2014r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku IX część B.</p> <p>2. Dyrektywa 2001/80/WE, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku IX część A, traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku IX część B.</p> <p>3. Odesłania do uchylonych dyrektyw traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji</p>	N			

	określona w załączniku X.				
Art. 82 ust. 1	Przepisy przejściowe W odniesieniu do instalacji prowadzących działania, o których mowa w załączniku I, pkt 1.1 dla działań o całkowitej mocy dostarczonej w paliwie przekraczającej 50 MW, pkt 1.2 i 1.3, pkt 1.4 lit. a), pkt 2.1–2.6, pkt 3.1–3.5, pkt 4.1–4.6 dla działań dotyczących produkcji poprzez procesy chemiczne, pkt 5.1 i 5.2 dla działań objętych dyrektywą 2008/1/WE, pkt 5.3 lit. a) ppkt (i) i (ii), pkt 5.4, pkt 6.1 lit. a) i b), pkt 6.2 i 6.3, pkt 6.4 lit. a), pkt 6.4 lit. b) dla działań objętych dyrektywą 2008/1/WE, pkt 6.4 lit. c) i pkt 6.5–6.9, które są eksploatowane i posiadają pozwolenie przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, pod warunkiem że te instalacje zostały oddane do eksploatacji nie później niż dnia 7 stycznia 2014 r., państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z art. 80 ust. 1 od dnia 7 stycznia 2014 r., z wyjątkiem przepisów rozdziału III i załącznika V.	T	Art. 27	. Pozwolenia zintegrowane wydane dla instalacji, które były eksploatowane w dniu wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, oraz nie będą objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego od dnia wejścia w życie tych przepisów, pozostają w mocy na czas, na jaki zostały wydane, w zakresie, w jakim wymagają one uzyskania pozwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 2–4 ustawy zmienianej w art. 1, oraz pozwolenia wodnoprawnego na pobór wód. 2. Pozwolenia zintegrowane wydane dla instalacji, które były eksploatowane w dniu wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, oraz będą objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego – organ właściwy do ich wydania: 1) zmienia z urzędu, w zakresie czasu, na jaki zostały wydane, zgodnie z art. 188 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą oraz 2) analizuje, i jeżeli to konieczne, zmienia z urzędu, w celu dostosowania do wymagań wynikających z przepisów art. 211 ust. 5, ust. 6 pkt 3 i 12 ustawy, o której mowa	
Art. 82 ust. 2	W odniesieniu do instalacji prowadzących działania, o których mowa w załączniku I, pkt 1.1 dla działań o całkowitej mocy dostarczonej w paliwie 50 MW, pkt 1.4 lit. b), pkt 4.1–4.6 dla działań dotyczących produkcji poprzez procesy biologiczne, pkt 5.1 i 5.2 dla działań nieobjętych dyrektywą 2008/1/WE, pkt 5.3 lit. a) ppkt (iii)–(v), pkt 5.3 lit. b), pkt 5.5 i 5.6, pkt 6.1 lit. c), pkt 6.4 lit. b) dla działań nieobjętych dyrektywą 2008/1/WE oraz pkt 6.10 i 6.11, które są eksploatowane przed dniem 7 stycznia 2013 r., państwa członkowskie stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne	T	Art. 27	w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1. 3. Obowiązek uzyskania pozwolenia zintegrowanego dla instalacji, które: 1) są eksploatowane w dniu wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 oraz 2) nie były objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego ze względu na rodzaj prowadzonej w niej działalności przed dniem wejścia w życie tych przepisów, a od dnia ich wejścia w życie będą objęte tym	

	przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą od dnia 7 lipca 2015 r., z wyjątkiem przepisów rozdziałów III i IV oraz załączników V i VI.			obowiązkiem – powstaje z dniem 1 lipca 2015 r.	
Art. 82 ust. 3	W odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2, państwa członkowskie stosują od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne przyjęte zgodnie z art. 80 ust. 1 w celu osiągnięcia zgodności z przepisami rozdziału III i załącznika V.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 7</i>		
Art. 82 ust. 4	W odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3, państwa członkowskie przestają stosować przepisy dyrektywy 2001/80/WE od dnia 7 stycznia 2013 r.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 7 i załącznik 6</i>		
Art. 82 ust. 5	W odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, które współspalają odpady, załącznik VI część 4 pkt 3.1 stosuje się do dnia: a) 31 grudnia 2015 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2; b) 7 stycznia 2013 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 25 i załącznik 8</i>		
Art. 82 ust. 6	Załącznik VI część 4 pkt 3.2 stosuje się w odniesieniu do obiektów energetycznego spalania, które współspalają odpady, od dnia: a) 1 stycznia 2016 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 2; b) 7 stycznia 2013 r. w przypadku obiektów energetycznego spalania, o których mowa w art. 30 ust. 3.	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 25 i załącznik 8</i>		
Art. 82 ust. 7	Artykuł 58 stosuje się od dnia 1 czerwca 2015 r. Do tego dnia substancje lub mieszaniny, które z uwagi na zawartość lotnych związków organicznych zaklasyfikowano jako	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 49</i>		

	<p>rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, i którym w związku z tym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F lub zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61, w jak najszerszym zakresie zastępuje się mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami w możliwie najkrótszym czasie</p>			
Art. 82 ust. 8	<p>Artykuł 59 ust. 5 stosuje się od dnia 1 czerwca 2015 r. Do tego dnia emisje lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H340, H350, H350i, H360D lub H360F lub zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61 lub emisje chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351 lub zwrotami R40 lub R68, są kontrolowane w warunkach ograniczonych, w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska, w zakresie, w jakim jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne oraz nie przekraczają odpowiednich dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku VII część 4.</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 43</i></p>	
Art. 82 ust. 9	<p>Załącznik VII część 4 pkt 2 stosuje się od dnia 1 czerwca 2015 r. Do tego dnia w przypadku emisji chlorowcowanych lotnych związków organicznych, którym zostały przypisane lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351 lub zwrotami R40 lub R68, w przypadku gdy masowe natężenie przepływu sumy związków</p>	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 43</i></p>	

	powodujących oznaczenie zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia H341 lub H351 lub zwrotami R40 lub R68 jest większe lub równe 100 g/h, musi być przestrzegana dopuszczalna wielkość emisji 20 mg/Nm ³ . Dopuszczalna wielkość emisji dotyczy sumy mas poszczególnych związków.			
Art. 83	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N		
Art. 4	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		
	Załącznik I	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości wydane na podstawie art. 201.</i>	
	Załącznik II	T/N	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 7, 24, 25, 31, 40, 43 i załączniki</i>	
	Załącznik III	N	Art. 143 i 207 Poś	
	Załącznik IV	N		UOOS
	Załącznik V	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 9 ust. 4, § 17 ust. 4, 7, 11, 13 i 17 oraz załączniki nr 1 i 6</i> <i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - Załącznik nr 1</i>	
	Załącznik VI	T	<i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 4 ust. 2, § 27 oraz załączniki nr 7 i 8</i>	

			<i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 3 i Załącznik nr 3</i>	
	Załącznik VII	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 41 ust. 1, 43, 44 i 48 oraz załączniki nr 9 - 11 proj. nowego rozp. ws. standardów emisyjnych</i></p> <p><i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 7 i 11 ust. 4 i 5</i></p>	
	Załącznik VIII	T	<p><i>Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów wydane na podstawie art. 146 - § 34-37</i></p> <p><i>Projekt nowego rozporządzenia MŚ w sprawie wymagań w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, przygotowanego na podstawie art. 148 POŚ - § 6 i załącznik nr 5 i 6</i></p>	
	Załącznik IX	N		

POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU

Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art 1 pkt 1	<p>1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie: „¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:</p> <p>1) dyrektywy Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu (Dz. Urz. WE L 85 z 28.03.1987, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 8, str. 269);</p> <p>2) dyrektywy Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizującej i racjonalizującej sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska (Dz. Urz. WE L 377 z 31.12.1991, str. 48, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 10);</p> <p>3) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. WE L 206 z 22.07.1992, str. 7, z późn. zm., Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 102);</p> <p>4) dyrektywy Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) (Dz. Urz. WE L 243 z 24.09.1996, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 3, str. 75);</p> <p>5) dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz. Urz. WE L 10 z 14.01.1997, str. 13, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 410);</p> <p>6) dyrektywy 1999/94/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. odnoszącej się do dostępności dla konsumentów informacji o zużyciu paliwa i emisjach CO₂ w odniesieniu do obrotu nowymi samochodami osobowymi (Dz. Urz. WE L 12 z 18.01.2000, str.</p>	<p>Uzupełniono o dyrektywę IED oraz dostosowano do stanu faktycznego.</p>

<p>16, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz.15,t. 5, str. 3),</p> <p>7) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. Urz. WE L 269 z 21.10.2000, str. 34, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 224),</p> <p>8) dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz. Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 91, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 353),</p> <p>9) dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (Dz. Urz. WE L 189 z 18.07.2002, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 101),</p> <p>10)dyrektywy 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) (Dz. Urz. WE L 37 z 13.02.2003, str. 24 z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 359),</p> <p>11)dyrektywy 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu (Dz. Urz. UE L 23 z 26.01.2005, str. 3, z późn. zm.),</p> <p>12)dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrza dla Europy (Dz. Urz. UE L 152 z 11.06.2008, str. 1),</p> <p>13)dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19),</p> <p>14)dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19</p>	
--	--

	<p>listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3),</p> <p>15)dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. UE L 20 z 26.01.2010, str. 7, z późn. zm.),</p> <p>16)dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17).</p> <p>Niniejsza ustawa zapewnia również wykonanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniającego dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 33 z 04.02.2006, str. 1, z późn. zm.).”;</p>	
<p>Art 1 pkt 2 lit. a (art. 3 pkt 2a)</p>	<p>2) w art. 3:</p> <p>a) po pkt 2 dodaje się pkt 2a i 2b w brzmieniu:</p> <p>„2a) badaniach zanieczyszczenia gleby i ziemi – rozumie się przez to pomiary zawartości substancji powodującej ryzyko w glebie i w ziemi, w tym pobieranie próbek oraz związane z tymi pomiarami badania właściwości gleby i ziemi;</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), badania i pomiary wykonywany w trakcie eksploatacji instalacji, których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 (transpozycja art. 14 lit. e dyrektywy IED) oraz raport końcowy, którym mowa w art. 217b ust. 1 (transpozycja art. 22 ust. 3 dyrektywy IED) muszą zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko. Dyrektywa IED nie precyzuje poziomu substancji powodujących ryzyko, które wskazują na występowanie zanieczyszczenia ani sposobu, zakresu i zasięgu prowadzenia badań zanieczyszczenia. Aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów w tym zakresie zdecydowano, że ocena stanu zanieczyszczenia będzie się odbywała w oparciu o</p>

		<p>ogólne przepisy dotyczące dokonywania oceny występowania zanieczyszczenia powierzchni ziemi określone w art. 101a.</p> <p>Ocena zanieczyszczenia powierzchni ziemi odbywa się na podstawie przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi, które są zróżnicowane m.in. dla poszczególnych właściwości gleby. Ponieważ pomiary zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi prowadzi się w odniesieniu do konkretnych właściwości danej gleby, które również muszą być zbadane w oparciu o konkretne metody, pojęcie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przy wąskiej interpretacji mogłoby zostać uznane za wykraczające poza zakres zawartej obecnie w art. 3 pkt 21 Poś definicji pomiaru. Konieczne było zatem wprowadzenie definicji porządkującej tę kwestię.</p>
<p>Art 1 pkt 2 lit. c (art. 3 pkt 5a)</p>	<p>c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu: „5a) historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi – rozumie się przez to zanieczyszczenie powierzchni ziemi, które zaistniało przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., rozumie się przez to także szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu art. 6 pkt 11 lit. c ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.)), która została spowodowana przez emisję lub zdarzenie, od którego upłynęło więcej niż 30 lat;”</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3, akapit 2 dyrektywy (obowiązek remediacji zanieczyszczeń sprzed dnia opracowania raportu początkowego).</p> <p>Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED) musi zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko.</p> <p>W raporcie początkowym ujawnione zostaną istniejące zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś. W</p>

		<p>obecnym stanie prawnym ich rekultywacja polegałaby na przywróceniu gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości, określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska.</p> <p>Definicja historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi - pojęcie to dotychczas nie było zdefiniowane. Dyrektywa ELD nie ma zastosowania do przypadków, które miały miejsce przed 30 kwietnia 2007 r. oraz do przypadków, od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (art. 17 dyrektywy ELD). Podczas transpozycji tej dyrektywy do polskiego systemu prawnego w ustawie „szkodowej” zdecydowano utrzymać w mocy dotychczasowe krajowe przepisy dotyczące ochrony powierzchni ziemi w odniesieniu do szkód nie objętych ustawą „szkodową”. Zatem mimo, że pojęcie „historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi” dotychczas nie było nazwane ani zdefiniowane, funkcjonuje już w obiegu prawnym jako szkoda w środowisku w powierzchni ziemi wyrządzona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., do której nie znajdują zastosowania przepisy ustawy „szkodowej” (art. 35 ustawy „szkodowej”).</p> <p>Po ponownym przeanalizowaniu dyrektywy ELD i tekstu ustawy „szkodowej” dostrzeżono również, że wyłączając w art. 4 pkt 1 ustawy „szkodowej” stosowanie tej ustawy do „przedawnionych” szkód w środowisku, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r., ale od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (pierwsza taka sytuacja może nastąpić w 2037 r.) nie wskazano przepisów, które znajdą zastosowanie do tego rodzaju przypadków.</p> <p>Wprowadzenie definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi charakteryzowanej przez podanie daty granicznej, która już funkcjonuje w obowiązującym systemie prawnym (30 kwietnia 2007 r.) oraz przyjęte wyłączenia stosowania ustawy „szkodowej” do szkód w środowisku, które</p>
--	--	---

		nie zostały wykryte przez 30 lat od ich wystąpienia, pozwoli w prostszy sposób rozróżnić zanieczyszczenia powierzchni ziemi i stosować właściwą podstawę prawną przy podejmowaniu remediacji.
Art 1 pkt 2 lit. f (art. 3 pkt 20 lit. a)	f) w pkt 20 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 oraz przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 i 675), a także osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego”,	Definicja podmiotu korzystającego ze środowiska. Wprowadzenie proponowanego przepisu umożliwi egzekwowanie stosownych działań zapobiegawczych lub naprawczych od podmiotów zagranicznych, będących sprawcami szkód w środowisku, co jest zgodne z wynikającą z prawa UE, a w szczególności z Dyrektywą 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu zasadą „zanieczyszczający płaci”, transponowaną do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493 z późn. zm.). Pierwotnie ustawa Prawo ochrony środowiska odwoływała się w definicji podmiotu korzystającego ze środowiska do ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101 poz. 1178). Ówczesne rozwiązanie nie rozróżniało definicji przedsiębiorcy i przedsiębiorcy zagranicznego. Jednakże ww. ustawa Prawo działalności gospodarczej została zastąpiona ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173 poz. 1807 z późn.zm.) która różnicuje te pojęcia (art. 4 – definicja przedsiębiorcy oraz art. 5 – definicja przedsiębiorcy zagranicznego), w związku z czym w przedmiotowym projekcie zmiany ustawy Poś uzupełniono odwołanie w definicji podmiotu korzystającego ze środowiska także do art.

		<p>5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Konieczność uaktualnienia definicji także w zakresie, w jakim obejmuje ona „osoby wykonujące zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki” wynika ze zmian w obecnie obowiązujących przepisach prawnych. Należy zwrócić uwagę, iż terminologią taką posługiwała się ustawa z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, która została uchylona przez ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Obecnie wykonywanie działalności leczniczej (art. 4) przez lekarzy może odbywać się tylko w formach określonych w art. 5 tej ustawy, tj. jako jednoosobowa działalność gospodarcza lub spółka cywilna, jawna albo partnerska.</p>
<p>Art 1 pkt 2 lit. g (art. 3 pkt 25)</p>	<p>g) pkt 25 otrzymuje brzmienie: „25) powierzchni ziemi – rozumie się przez to ukształtowanie terenu, glebę, ziemię oraz wody gruntowe, z tym że: a) „gleba” oznacza górną warstwę litosfery, złożoną z części mineralnych, materii organicznej, wody glebowej, powietrza glebowego i organizmów, obejmującą wierzchnią warstwę gleby i podglebie, b) „ziemia” oznacza górną warstwę litosfery, znajdującą się poniżej gleby, do głębokości oddziaływania człowieka, c) „wody gruntowe” oznaczają wody podziemne w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 22 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz.145, z późn. zm.)), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem;”</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie. Dyrektywa IED nakłada na prowadzącą instalację nowe obowiązki w zakresie ochrony gleb i wód gruntowych. Definicja powierzchni ziemi - zmiana polega na doprecyzowaniu definicji i wyeliminowaniu wątpliwości interpretacyjnych związanych z jej stosowaniem. Ponadto, do definicji powierzchni ziemi włączono wody gruntowe, które stanowią tę część wód podziemnych, która znajduje się w strefie nasycenia i pozostaje w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem.</p>
<p>Art 1 pkt 2 lit. i (art. 3 pkt 32d)</p>	<p>i) po pkt 32c dodaje się pkt 32d w brzmieniu: „32d) samooczyszczaniu – rozumie się przez to biologiczne, chemiczne i fizyczne procesy, których skutkiem jest ograniczenie ilości, ładunku, stężenia, toksyczności, dostępności oraz rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w glebie, ziemi i wodach, przebiegające samoistnie, bez ingerencji człowieka, ale których przebieg może być przez człowieka wspomagany;”</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w</p>

		<p>powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś. W obecnym stanie prawnym ich rekultywacja polegałaby na przywróceniu gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości, określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska.</p> <p>Istotne jest rozszerzenie definicji remediacji dla historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi o możliwość wykorzystania samooczyszczania elementów przyrodniczych (w tym również gleby i ziemi), o której mowa w definicji naprawy elementów przyrodniczych w art. 6 pkt 8 ustawy szkodowej. Samooczyszczanie jest alternatywą dla miejsc, których koszty i możliwości techniczne przeprowadzenia remediacji przewyższają korzyści dla środowiska. Bardziej szczegółowe informacje – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
Art 1 pkt 3 (tytuł działu III)	3) w tytule I tytuł działu III otrzymuje brzmienie: „Dział III Polityka ochrony środowiska oraz programy ochrony środowiska”; rolnictwie w zakresie upraw rolnych, chowu lub hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego,”	Zaproponowana zmiana Działu III Poś w zakresie Polityki Ekologicznej Państwa (PEP) jest zgodna z dokumentem „Plan uporządkowania strategii rozwoju - tekst uwzględniający dokonane w dniu 10 marca 2010 r. oraz 30 kwietnia 2011 r. reasumpcje decyzji Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2009 r.”. Zgodnie z ww. Planem, docelowo obowiązywać powinno 9 nowych strategii rozwoju, realizujących cele zawarte w długookresowej i średniookresowej strategii rozwoju kraju. Ponadto, zgodnie z przyjętymi przez RM w kwietniu 2009 r. Założeńiami systemu zarządzania rozwojem Polski, za niezbędne uznaje się uchylene/uznanie za nieobowiązujące dokumentów dublujących się. W tym kontekście należy podkreślić, że w ramach nowego systemu dokumentów strategicznych, wiodącym dokumentem dla obszarów
Art 1 pkt 4 (art. 13, art. 14)	2) art. 13 i art. 14 otrzymują brzmienie: „Art. 13. Polityka ochrony środowiska to zespół działań mających na celu stworzenie warunków niezbędnych do realizacji ochrony środowiska, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Art. 14. 1. Polityka ochrony środowiska jest prowadzona na podstawie strategii rozwoju oraz przy pomocy programów, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2013 r. poz. 714). 2. Polityka ochrony środowiska jest prowadzona również przy pomocy	

	wojewódzkich, powiatowych i gminnych programów ochrony środowiska.”;	środowisko i gospodarka wodna, wyznaczającym cele w polityce zrównoważonego rozwoju jest strategia Bezpieczeństwo energetyczne i środowisko (projekt). Jednocześnie, w celu zapewnienia skuteczności i wiarygodności systemu monitorowania i sprawozdawczości ŚSRK oraz strategii zintegrowanych, istnieje konieczność zapewnienia przepływu informacji pomiędzy instytucjami realizującymi politykę zrównoważonego rozwoju na podstawie POŚ. W tym celu proponuje się dodanie w art. 18 przepisu odnoszącego się do sposobu przekazywania sprawozdań z realizacji programów ochrony środowiska pomiędzy różnymi poziomami wdrażania tych programów.
Art 1 pkt 5 (art. 15, art. 16)	uchyla się art. 15 i art. 16	
Art 1 pkt 4 (art. 13 i 14)	art. 13-14 otrzymują brzmienie: „Art. 13. Polityka zrównoważonego rozwoju ma na celu zapewnienie trwałego wzrostu gospodarczego oraz ochrony i efektywnego wykorzystania zasobów środowiska. Art. 14. Polityka zrównoważonego rozwoju jest prowadzona na podstawie strategii rozwoju, przy pomocy programów oraz na warunkach określonych w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz.U. Nr 227, poz. 1658 z późn. zm.)”;	
Art 1 pkt 5 (art. 15 i 16)	uchyla się art. 15-16;	
Art 1 pkt 6 (art. 17, pkt a, b)	w art. 17: a) ust. 1-otrzymuje brzmienie: „Art. 17. 1. Organ wykonawczy województwa, powiatu i gminy, w celu realizacji polityki zrównoważonego rozwoju, sporządza odpowiednio wojewódzkie, powiatowe i gminne programy ochrony środowiska, uwzględniając cele zawarte w strategiach i programach, o których mowa w art. 14.”, b) uchyla się ust. 3,	
Art 1 pkt 7 (art. 18 ust 3)	w art. 18 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Po przyjęciu raportów, o których mowa w ust. 1 przez sejmik województwa, radę powiatu albo radę gminy, raporty są przekazywane odpowiednio do ministra właściwego do spraw środowiska, organu wykonawczego województwa i organu wykonawczego powiatu.”;	
Art 1 pkt 8 (art. 76 ust 2)	w art. 76 ust. 2 uchyla się pkt 4	
Art 1 pkt 9	art. 101 otrzymuje brzmienie:	Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie

<p>(art. 101)</p>	<p>„Art. 101. Ochrona powierzchni ziemi polega na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) racjonalnym gospodarowaniu; 2) zachowaniu funkcji środowiskowych, gospodarczych, społecznych i kulturowych, w tym między innymi: <ol style="list-style-type: none"> a) produkcji żywności i innych rodzajów biomasy, b) magazynowania, filtrowania i przekształcania składników odżywczych, substancji i wody, c) podstawy rozwoju życia i różnorodności biologicznej, d) źródła surowców, e) rezerwuaru pierwiastka węgla, f) zbioru dziedzictwa geologicznego, geomorfologicznego i archeologicznego; 3) zapobieganiu jej zanieczyszczeniu substancjami powodującymi ryzyko oraz jej remediacji; 4) zachowaniu jak najlepszego stanu gleby poprzez zapobieganie: <ol style="list-style-type: none"> a) erozji wodnej i wietrznej, b) spadkowi zawartości próchnicy glebowej, c) zagęszczaniu, przez co rozumie się wzrost gęstości objętościowej i zmniejszanie porowatości gleby, d) zasoleniu na skutek gromadzenia się w glebie soli rozpuszczalnych, e) działaniom powodującym zakwaszanie; 5) minimalizacji stopnia i łagodzeniu skutków zasklepienia gleby poprzez: <ol style="list-style-type: none"> a) ograniczanie powierzchni gleby objętej zabudową do niezbędnego minimum, b) zachowywanie lub tworzenie powierzchni biologicznie czynnych gleby, zdolnych do łagodzenia degradującego działania terenów zabudowanych i zanieczyszczeń środowiska; 6) zapobieganiu ruchom masowym ziemi i ich skutkom; 7) przeciwdziałaniu niekorzystnym zmianom naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi polegającym na: <ol style="list-style-type: none"> a) ograniczaniu tworzenia, powstałych w wyniku przemieszczania lub 	<p>stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Artykuł 101 wyznaczający kierunki ochrony powierzchni ziemi został zmieniony oraz rozszerzony w stosunku do obecnie obowiązującego zakresu. W celu złagodzenia skutków transpozycji Dyrektywy IED oraz nie przekraczania wymogów prawa unijnego w zakresie ochrony powierzchni ziemi uzasadnione jest usunięcie dotychczasowych przepisów zobowiązujących do bezwzględnego utrzymywania i doprowadzania do stanu wymaganego standardami jakości gleby i ziemi.</p> <p>Ponadto, sprecyzowanie w art. 101 zakresu ochrony powierzchni ziemi w szerszym kontekście niż to było dotychczas wynika z dostosowania do polityki UE określonej w komunikacie Komisji Europejskiej - Strategia tematyczna w dziedzinie ochrony gleby - COM (2006)231. W dokumencie tym, ochronę i zrównoważone użytkowanie gleb oparto na zapobieganiu przyszłej degradacji gleb, zachowaniu oraz przywracaniu ich funkcji, biorąc pod uwagę aktualne i planowane przeznaczenie. W komunikacie wskazano na liczne procesy prowadzące do degradacji gleb, wśród których wymienia się: erozję, spadek zawartości materii organicznej, zanieczyszczenia, zasklepienie, zagęszczanie, zasolenie, osuwanie się ziemi. Skutkiem tych procesów jest utrata żywności gleb i zasobów węgla, zmniejszenie różnorodności biologicznej gleb, niższa zdolność do retencji wody, zakłócenie w obiegu gazów i składników odżywczych oraz spowolnienie rozkładu substancji zanieczyszczających. Dokumentem zobowiązującym do podejmowania działań prewencyjnych jest również komunikat KE - Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy – COM (2011)571, w którym podkreślono, m.in. że państwa członkowskie powinny w</p>
--------------------------	--	---

	<p>usuwania mas ziemnych i skalnych oraz odpadów wydobywczych, wykopów, wyrobisk, nasypów i zwałowisk,</p> <p>b) zapobieganiu niszczeniu gleby, w tym mieszaniu jej poziomów genetycznych, które nie wynika z uprawy gruntów ornych,</p> <p>c) zapobieganiu i ograniczaniu niszczenia pokrycia terenu roślinnością,</p> <p>d) zapewnieniu racjonalnego wykorzystania przemieszczanych lub usuwanych mas ziemnych i skalnych,</p> <p>e) zapewnieniu racjonalnego wykorzystania warstwy próchnicznej gleb, głównie w kierunku odtworzenia i ulepszenia gleb,</p> <p>f) ponownym kształtowaniu funkcji lub przygotowaniu do pełnienia nowych funkcji terenów, na których występuje niekorzystne przekształcenie naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi.”;</p>	<p>procesie decyzyjnym w większym stopniu uwzględniać wpływ użytkowania gruntów i jego skutki dla środowiska oraz ograniczać na ile to możliwe zajmowanie nowych powierzchni oraz wdrożyć działania niezbędne do ograniczenia erozji gleby i zwiększenia w niej zawartości materii organicznej.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101a)</p>	<p>1) po art. 101 dodaje się art. 101a–101s w brzmieniu: „Art. 101a. 1. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi ocenia się na podstawie przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi. 2. Dopuszczalna zawartość w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko oznacza zawartość poniżej której żadna z funkcji pełnionych przez powierzchnię ziemi nie jest znacząco naruszona. 3. Funkcję pełnioną przez powierzchnię ziemi ocenia się na podstawie jej faktycznego zagospodarowania i wykorzystania, chyba że inna funkcja wynika z planu zagospodarowania przestrzennego. 4. Gleby, ziemi lub wód gruntowych nie uznaje się za zanieczyszczone, jeżeli stwierdzone w niej zawartości substancji są pochodzenia naturalnego. 5. Minister właściwy do spraw środowiska, mając na względzie wpływ niektórych rodzajów działalności na stan powierzchni ziemi, w tym stwarzane przez nie zagrożenie dla zdrowia ludzi i stanu środowiska oraz kierując się potrzebą ujednoczenia zasad i zminimalizowania kosztów badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, w drodze rozporządzenia: 1) określi sposób prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w szczególności:</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie. Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), badania i pomiary wykonywane w trakcie eksploatacji instalacji, których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 (transpozycja art. 14 lit. e dyrektywy IED) oraz raport końcowy, którym mowa w art. 217b ust. 1 (transpozycja art. 22 ust. 3 dyrektywy IED) muszą zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko. Dyrektywa IED nie precyzuje poziomu substancji powodujących ryzyko, które wskazują na występowanie zanieczyszczenia ani sposobu, zakresu i zasięgu prowadzenia badań zanieczyszczenia. Aby zapewnić jednolite stosowanie przepisów w tym zakresie zdecydowano, że ocena stanu zanieczyszczenia będzie się odbywała w oparciu o ogólne przepisy dotyczące dokonywania oceny występowania zanieczyszczenia powierzchni ziemi określone w art. 101a. Nowy art. 101a doprecyzowuje dotychczasowe przepisy</p>

<p>a) niektóre substancje powodujące ryzyko, ich dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne zawartości w ziemi, zróżnicowane dla poszczególnych właściwości gleby oraz grup gruntów, wydzielonych w oparciu o sposób ich użytkowania,</p> <p>b) etapy identyfikacji terenów zanieczyszczonych, w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> – sposób ustalenia działalności mogącej być przyczyną zanieczyszczenia na danym terenie obecnie lub w przeszłości, – sposób ustalenia listy substancji powodujących ryzyko, których wystąpienie w glebie lub ziemi jest spodziewane ze względu na działalność, o której mowa w tiret pierwszej, – niektóre źródła informacji na temat zagrożenia zanieczyszczeniem gleby lub ziemi, – warunki uznawania istniejących badań zanieczyszczenia gleby i ziemi za aktualne, – etapy i sposób prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, <p>c) rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, wraz ze wskazaniem przykładowych dla tych działalności zanieczyszczeń,</p> <p>d) referencyjne metodyki wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi;</p> <p>2) może określić:</p> <p>a) inne wymagania dotyczące oceny zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu, gdzie jest lub była w przeszłości eksploatowana instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego, w celu zapewnienia identyfikacji każdego zanieczyszczenia przed uruchomieniem, w trakcie eksploatacji oraz po zamknięciu instalacji, w tym wymagania dotyczące zakresu i sposobu sporządzenia raportu początkowego, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a, pomiarów, o których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4, i raportu końcowego, o którym mowa w art. 217b ust. 1,</p> <p>b) referencyjne metodyki modelowania rozprzestrzeniania substancji w glebie, ziemi i wodach gruntowych,</p>	<p>dotyczące oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi i jest kluczowy dla prawidłowej transpozycji Dyrektywy IED. Dokonanie oceny zanieczyszczenia jest niezbędnym elementem raportu początkowego, monitorowania zanieczyszczenia gleby i wód gruntowych na terenie zakładu w trakcie prowadzonej działalności oraz raportu końcowego. Zasadne jest, aby wykonanie przez prowadzącego instalację takiej oceny odbywało się na takich samych zasadach jak dokonywanie oceny stanu zanieczyszczenia gleb w każdym innym przypadku (monitoring państwowy; identyfikacja miejsc, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi; kryteria oceny wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi zgodnie z ustawą szkodową). Dotychczas kryterium oceny czy dana gleba lub ziemia jest zanieczyszczona było przekroczenie standardów jakości gleby i ziemi. W projektowanych przepisach art. 101a ust. 1-4 w zasadzie kryterium oceny nie zmienia się. Będzie nim przekroczenie dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko, z uwzględnieniem funkcji pełnionej przez powierzchnię ziemi oraz tzw. tła geochemicznego czyli naturalnej zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie, ziemi lub wodach gruntowych (dotyczy to tylko pewnych substancji, np. niektórych metali; duża część substancji powodujących ryzyko jest pochodzenia antropogenicznego i nie występuje w środowisku w sposób naturalny).</p> <p>Projekt ustawy zakłada włączenie do definicji powierzchni ziemi (projektowana zmiana art. 3 pkt 25 ustawy Poś) – wód gruntowych, czyli wód podziemnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2012 r., poz. 145), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem.</p>
--	--

	c) sposób ustalania dopuszczalnej zawartości w glebie oraz dopuszczalnej zawartości w ziemi substancji powodującej ryzyko, innej niż wskazana w pkt 1 lit. a.	Zgodnie z nową, dodaną definicją (projektowany art. 3 pkt 31b ustawy Poś) remediacja obejmie łącznie glebę, ziemię i wody gruntowe. Zakłada się, że remediacja wód gruntowych będzie towarzyszyła remediacji gleby lub ziemi, a efekt remediacji będzie oceniany w oparciu o zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi, a nie w oparciu o określone odrębnie dopuszczalne zawartości dla wód gruntowych. Bardziej szczegółowe informacje – w uzasadnieniu do projektu ustawy.
Art 1 pkt 10 (art. 101b)	Art. 101b. W ramach państwowego monitoringu środowiska dokonuje się oceny oraz badań i obserwacji stanu gleby i ziemi.	Dotychczasowy przepis, który zostaje zachowany po uporządkowaniu, uaktualnieniu dostosowaniu do całkowitej zmiany konstrukcji i terminologii rozdziału o ochronie powierzchni ziemi. Nie ma bezpośredniego wpływu na wdrażanie dyrektywy IED, może jednak w przyszłości pomóc w ocenie skutków wprowadzonych zmian w zakresie przepisów o ochronie powierzchni ziemi. Proponowany art. 101b jest nową wersją dotychczasowego art. 109 ust. 1 . Bardziej szczegółowe informacje – w uzasadnieniu do projektu ustawy.
Art 1 pkt 10 (art. 101c i art. 101d)	Art. 101c. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska prowadzi rejestr historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. 2. W rejestrze gromadzi się informacje: 1) o potencjalnych historycznych zanieczyszczeniach powierzchni ziemi oraz historycznych zanieczyszczeniach powierzchni ziemi w tym ich charakterystyce, miejscu, czasie wystąpienia oraz aktualnym statusie terenu, na którym występują; 2) o przeprowadzonych remediacjach oraz osiągniętych w ich wyniku efektach ekologicznych; 3) o działalności prowadzonej na terenach, na których wystąpiło potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi lub historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, obecnie, a także, o ile	Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie. Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), badania i pomiary wykonywane w trakcie eksploatacji instalacji, których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 (transpozycja art. 14 lit. e dyrektywy IED) oraz raport końcowy, którym mowa w art. 217b ust. 1 (transpozycja art. 22 ust. 3 dyrektywy IED) muszą zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko. Zatem w dokumentach tych mogą

<p>takie informacje są dostępne – w przeszłości;</p> <p>4) imię i nazwisko albo nazwę władającego powierzchnią ziemi oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby;</p> <p>5) imię i nazwisko albo nazwę obowiązującego do przeprowadzenia remediacji oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby;</p> <p>6) określenie przedmiotu działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD) wykonywanej, na terenie na którym występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi lub historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, przez władającego powierzchnią ziemi;</p> <p>7) określenie przedmiotu działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD) wykonywanej, na terenie na którym występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, przez obowiązującego do przeprowadzenia remediacji;</p> <p>8) inne, niż wskazane w pkt 1 – 7, istotne informacje dotyczące historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, w szczególności o prowadzonych postępowaniach administracyjnych i sądowniczych w sprawach historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.</p> <p>3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w drodze decyzji, skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, dokonuje do rejestru wpisu o potencjalnym historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi, nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania odpowiednio:</p> <p>1) wykazu, o którym mowa w art. 101d ust. 6;</p> <p>2) aktualizacji wykazu, o której mowa w art. 101d ust. 8;</p> <p>3) zgłoszenia, o którym mowa w art. 101e ust. 1.</p> <p>4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, zawiera wskazanie miejsca, na którym występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi.</p> <p>5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska aktualizuje i uzupełnia rejestr na podstawie:</p> <p>1) aktualizacji wykazu, o której mowa w art. 101d ust. 8,</p>	<p>zostać ujawnione istniejące zanieczyszczenia powierzchni ziemi zarówno historyczne, jak i szkody w środowisku w powierzchni ziemi, co spowoduje nagły dopływ informacji tym zakresie do organów ochrony środowiska. Tymczasem dotychczasowe przepisy polskie w zakresie gromadzenia informacji na temat zanieczyszczenia powierzchni ziemi są nieprecyzyjne.</p> <p>Proponowane art. 101c i art. 101d dotyczą gromadzenia informacji na temat terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Obowiązek prowadzenia okresowych badań jakości gleby i ziemi jest realizowany przez starostę i wynika z dotychczasowego art. 109. Należy zwrócić uwagę, że ustawa szkodowa uchyliła art. 110 ustawy Poś, zobowiązujący starostę do prowadzenia rejestru informacji o terenach zanieczyszczonych. Jednakże, art. 110 został zachowany czasowo w mocy przez art. 35 ustawy szkodowej dla szkód, które wystąpiły przed dniem 30 kwietnia 2007 r., z tym, że organem prowadzącym rejestr jest rdoś. Konsekwencją tego rozwiązania jest brak spójności i brak przepływu informacji między starostą a rdoś.</p> <p>Dodatkowo istotne jest, że prowadzony obecnie, na podstawie art. 28a ust. 1 ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska, rejestr szkód w środowisku (w tym w powierzchni ziemi) ograniczony jest do terenów spełniających kryteria wystąpienia szkody w środowisku, ponadto obejmuje tylko szkody, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r.</p> <p>Wobec powyższego, mimo przepisów prawnych zobowiązujących do gromadzenia informacji na temat stanu gleb i ziemi, nie ma spójnych informacji w tym zakresie w jednolitym systemie zarówno na poziomie regionalnym, jak i dla obszaru całego kraju.</p> <p>Bardziej szczegółowe informacje o zasadach działania rejestru</p>
---	---

<p>2) badań, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub art. 101g ust. 1,</p> <p>3) planu remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 1,</p> <p>4) oceny przeprowadzenia remediacji, o której mowa w art. 101n ust. 1 – nie później niż w terminie 6 miesięcy odpowiednio od dnia ich otrzymania, wykonania, ustalenia lub dokonania.</p> <p>6. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, dokonując wpisu do rejestru, aktualizując lub uzupełniając rejestr, oznacza aktualny status terenu, jako teren:</p> <p>1) na którym występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi – jeżeli informacje na temat terenu zawarto w wykazie, o którym mowa w art. 101d ust. 6, lub w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 101e ust. 1;</p> <p>2) na którym występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi – jeżeli na terenie przeprowadzono badania, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub w art. 101g ust. 1, które potwierdzają historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi;</p> <p>3) na którym występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w trakcie remediacji – jeżeli dla danego terenu ustalono plan remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 1;</p> <p>4) na którym zakończono remediację – jeżeli ocena przeprowadzenia remediacji, o której mowa w art. 101n ust. 1, wykaże, że remediacja została przeprowadzona zgodnie z ustalonym planem remediacji.</p> <p>7. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w drodze decyzji skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, dokonuje wykreślenia wpisu do rejestru, jeżeli nie potwierdzono historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w szczególności gdy badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w art. 101f ust. 1 lub w art. 101g ust. 1 albo badania wykonywane przy opracowaniu planu remediacji, o którym mowa w art. 101l ust. 1, nie potwierdziły występowania na danym terenie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.</p> <p>8. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może dokonywać zmian w</p>	<p>historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz gromadzenia informacji przez starostę – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
---	---

<p>rejestrze, jeżeli stwierdzi niezgodność zawartych w nim danych z posiadanymi informacjami, w szczególności wynikającymi z prowadzonych postępowań administracyjnych w zakresie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.</p> <p>9. Rejestr prowadzi się:</p> <ol style="list-style-type: none">1) przy użyciu systemu teleinformatycznego;2) w podziale na województwa, ale w sposób umożliwiający zestawianie danych dla obszaru całego kraju;3) w sposób umożliwiający sortowanie danych. <p>10. Bezpośredni dostęp do wszystkich danych zawartych w rejestrze posiadają za pośrednictwem systemu teleinformatycznego organy ochrony środowiska oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska.</p> <p>11. Brak wpisu do rejestru nie wstrzymuje postępowania w sprawie wydania decyzji o której mowa w art. 101f ust. 1, art. 101k ust. 2 lub ust. 3, art. 101l ust. 4, art. 101m ust. 1 pkt 2 lub art. 101o ust. 2.</p> <p>12. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia dostępu do informacji o środowisku, a także użyteczność i zapewnienie sprawnego funkcjonowania rejestru określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, które są gromadzone w rejestrze.</p> <p>Art. 101d. 1. Starosta dokonuje identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, poprzez:</p> <ol style="list-style-type: none">1) ustalenie działalności mogącej z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, która była prowadzona na danym terenie przed dniem 30 kwietnia 2007 r.;2) ustalenie listy substancji powodujących ryzyko, których wystąpienie w glebie lub ziemi jest spodziewane ze względu na działalność, o której mowa w pkt 1;3) analizę dostępnych informacji na temat zagrożenia zanieczyszczeniem gleby lub ziemi;	
---	--

4) w razie potrzeby – wykonanie pierwszego etapu badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a. 2. Identyfikacji potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi nie dokonuje się na terenach, na których jest prowadzona działalność, której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa lub bezpieczeństwo międzynarodowe. 3. Starosta lub upoważniona przez niego osoba, są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi. 4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonywanie badań na terenie będącym w jego władaniu. 5. Władający powierzchnią ziemi, na wniosek starosty, przekazuje wszelkie znajdujące się w jego posiadaniu informacje dotyczące potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi oraz jego możliwych źródeł. 6. Starosta sporządza wykaz potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. 7. Wykaz zawiera: 1) adres, numery działek ewidencyjnych i informacje o ich powierzchni;2) informacje o aktualnym i planowanym sposobie użytkowania gruntów;3) informacje o działalności prowadzonej na terenie;4) informacje o działalności prowadzonej na terenie w przeszłości, o ile takie informacje są dostępne;5) informacje o właściwościach gleby na terenie;6) nazwy substancji powodujących ryzyko oraz informacje o ich zawartości w glebie i w ziemi;7) informacje o remediacji prowadzonej obecnie i w przeszłości na terenie;	

	<p>8) imię i nazwisko albo nazwę obowiązanego do przeprowadzenia remediacji oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby;</p> <p>9) imię i nazwisko albo nazwę władającego powierzchnią ziemi oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby.</p> <p>8. Starosta dokonuje aktualizacji wykazu raz na 2 lata.</p> <p>9. Starosta przekazuje wykaz oraz raz na 2 lata jego aktualizację regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych.</p>	
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101e)</p>	<p>Art. 101e. 1. Władający powierzchnią ziemi, który stwierdził historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi na terenie będącym w jego władaniu, jest obowiązany niezwłocznie zgłosić ten fakt regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.</p> <p>2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu zgłaszającego oraz jego adres zamieszkania albo adres siedziby;</p> <p>2) adres i numer działki ewidencyjnej;</p> <p>3) informacje na temat czasu wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym, w miarę możliwości, dokumenty uprawiające, że zgłoszenie dotyczy historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;</p> <p>4) dokumentację potwierdzającą wystąpienie zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym nazwy substancji powodujących ryzyko oraz wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>3. Każdy, kto stwierdził potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi może zgłosić ten fakt staroście.</p> <p>4. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 3, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu zgłaszającego oraz jego adres zamieszkania albo adres siedziby;</p> <p>2) wskazanie miejsca, w miarę możliwości poprzez podanie adresu lub</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), badania i pomiary wykonywane w trakcie eksploatacji instalacji, których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 (transpozycja art. 14 lit. e dyrektywy IED) oraz raport końcowy, którym mowa w art. 217b ust. 1 (transpozycja art. 22 ust. 3 dyrektywy IED) muszą zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko. Zatem w dokumentach tych mogą zostać ujawnione istniejące zanieczyszczenia powierzchni ziemi zarówno historyczne, jak i szkody w środowisku w zakresie do organów ochrony środowiska. Tymczasem dotychczasowe przepisy polskie w zakresie gromadzenia informacji na temat zgłaszania organom ochrony środowiska zanieczyszczenia powierzchni ziemi są nieprecyzyjne.</p> <p>Proponowany art. 101e ma na celu wykorzystanie wszystkich istniejących oraz zbieranych w różnych celach informacji o stanie gleby i ziemi w celu uzupełniania rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, o którym mowa w</p>

	<p>numeru działki ewidencyjnej;</p> <p>3) informacje na temat czasu wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym, w miarę możliwości, dokumenty uprawdopodobniające, że zgłoszenie dotyczy historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;</p> <p>4) opis stwierdzonej sytuacji wskazującej na występowanie potencjalnego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, dokumentację, która uprawdopodobni jej wystąpienie, w tym, w miarę możliwości, nazwy substancji powodujących ryzyko oraz wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>5. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1 i 3, składanego w formie elektronicznej należy dołączyć zeskanowane dokumenty lub dokumentację, o których mowa odpowiednio w ust. 2 pkt 3 i 4 oraz w ust. 4 pkt 3 i 4.</p>	<p>projektowanym art. 101c. Zobowiązanie podmiotu korzystającego ze środowiska do zgłaszania organowi informacji w tym zakresie (art. 101e ust. 1) pozwoli na ograniczenie kosztów koniecznych do poniesienia przez organ. Należy zwrócić uwagę, że do prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi zobowiązane są podmioty w ramach obowiązków wynikających z innych przepisów prawnych, takich jak obowiązek stwierdzenia szkody w środowisku w powierzchni ziemi, a także proponowane w związku z transpozycją Dyrektywy IED ww. obowiązki dla prowadzącego instalację wymagającą pozwolenia zintegrowanego.</p> <p>Projektowany art. 101e ust. 3 ma umożliwić każdemu, kto stwierdza potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi zgłoszenie tego faktu do starosty, który będzie miał możliwość uwzględnić zgłoszone potencjalne historyczne zanieczyszczenie w sporządzany przez siebie wykazie, o którym mowa w proj. art. 101d. Zgłoszenie będzie dobrowolne.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101f)</p>	<p>Art. 101f. 1. Na terenie, na którym była prowadzona przed dniem 30 kwietnia 2007 r. działalność mogąca z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz istnieją przesłanki wskazujące na występowanie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, takie jak umieszczenie terenu w wykazie, o którym mowa w art. 101d ust. 6, lub zgłoszenie, o którym mowa w art. 101e ust. 1, regionalny dyrektor ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na władającego powierzchnią ziemi będącego podmiotem korzystającym ze środowiska, obowiązek wykonania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz wyznaczyć termin przedłożenia wyników tych badań.</p> <p>2. Badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w ust. 1, wykonuje się przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Proponowany art. 101f stanowi nową wersję art. 107 oraz jest analogiczny do art. 20 ustawy szkodowej, z tym, że wprowadzono w nim doprecyzowującą zmianę brzmienia.</p> <p>W związku z transpozycją Dyrektywy IED z możliwości nałożenia obowiązku wykonania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wyłączono podmioty korzystające ze środowiska, obowiązane do remediacji, które posiadają pozwolenie zintegrowane. Źródłem obowiązków w tym zakresie dla tych podmiotów będą odpowiednie zapisy w pozwoleniu zintegrowanym zobowiązujące do prowadzenia badań</p>

	<p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy podmiot korzystający ze środowiska posiada pozwolenie zintegrowane, w którym określono sposób wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.</p> <p>4. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przechowywać wyniki badań przez okres 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą oraz przedkładać je regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska na ich żądanie.</p> <p>5. Postępowanie w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczynają się z urzędu.</p>	<p>(projektowany art. 211 ust. 6 pkt 4).</p> <p>Korzystając z okazji, wprowadzono także doprecyzowanie dotychczasowego brzmienia tego przepisu. Obowiązek prowadzenia badań będzie można nałożyć nie „na obszarze, na którym istnieje przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi”, a na terenie, na którym prowadzona była przed 30 kwietnia 2007 r. działalność mogąca z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz istnieją przesłanki wskazujące na występowanie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Dotychczasowy przepis art. 107 trudno było zastosować do identyfikowania terenów zanieczyszczonych, z uwagi na fakt, że do prowadzenia badań można było zobowiązać dopiero po stwierdzeniu przekroczenia standardów jakości gleby lub ziemi. Powstawała więc sytuacja w której najpierw trzeba było przeprowadzić badania, aby zobowiązać do ich prowadzenia. Możliwość nałożenia obowiązku prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi na władającego powierzchnią ziemi, który jest podmiotem korzystającym ze środowiska daje organowi możliwość kontrolowania zanieczyszczonej gleby i ziemi oraz identyfikacji zanieczyszczeń w powierzchni ziemi jak również skuteczności i słuszności przyjętej formy remediacji, bez przeznaczania na ten cel środków publicznych, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”.</p> <p>Szczegółowe informacje – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101g)</p>	<p>Art. 101g. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może wykonywać badania zanieczyszczenia gleby i ziemi w celu potwierdzenia występowania historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi lub w celu opracowania planu remediacji, w przypadku innym niż wskazany w art. 101f ust. 1.</p> <p>2. Badania zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w ust. 1,</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu chodzi o umożliwienie regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, jako organowi właściwemu w sprawach historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi,</p>

	<p>wykonuje się przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>3. Zamówienie publiczne na wykonywanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, o których mowa w ust. 1, obejmuje jednorazowe badania lub dokonywanie wszystkich badań we wskazanym okresie.</p> <p>4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska lub upoważniona przez niego osoba, są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.</p> <p>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonywanie badań na terenie będącym w jego władaniu.</p>	<p>wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi. Przepis stanowi zatem uzupełnienie uregulowań przewidzianych dyrektywą IED, która nakłada obowiązki związane z prowadzeniem badań na prowadzących instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego i nie precyzuje sposobu postępowania w przypadkach, w których nałożenie tego obowiązku nie jest możliwe lub okazuje się nieegzekwowalne. Brak możliwości zobowiązania podmiotu zanieczyszczającego do wykonania badań zanieczyszczenia oraz rekultywacji i/lub pokrycia jej kosztów wynika najczęściej z faktu, iż podmiot ten już nie istnieje – zakończył działalność gospodarczą, a działający na danym terenie podmiot nie jest spadkobiercą prawnym sprawcy zanieczyszczenia. W realiach polskich jest to często przypadek byłych przedsiębiorstw państwowych istniejących w poprzednim ustroju gospodarczym lub nawet jeszcze dawniejszych zanieczyszczeń – z XIX i początku XX wieku, których sprawcy działali w innych uwarunkowaniach państwowych i prawnych (zanieczyszczenia historyczne) albo przypadek zakończenia działalności bądź upadłości przedsiębiorstw współczesnych (szkody w środowisku w powierzchni ziemi). Zdarza się niejednokrotnie, że szkoda w środowisku zostaje wykryta już po wyrejestrowaniu działalności gospodarczej. Innym przypadkiem jest brak możliwości zidentyfikowania sprawcy zanieczyszczenia np. szkoda w środowisku występuje poza miejscem prowadzenia działalności gospodarczej, a sprawca nie został złapany albo w wyniku braku możliwości wskazania związku przyczynowo-skutkowego z prowadzoną przez dany podmiot działalnością a występowaniem zanieczyszczenia. Celem takiego rozwiązania jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i nie pozostawianie bez podejmowania działań terenów, na których występuje</p>
--	---	--

		zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska. Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.
Art 1 pkt 10 (art. 101h)	<p>Art. 101h. 1. Władający powierzchnią ziemi, na której występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji.</p> <p>2. Jeżeli władający powierzchnią ziemi wykaże, że historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi dokonane po dniu objęcia przez niego władania spowodował inny wskazany podmiot, zwany dalej „innym sprawcą”, obowiązek przeprowadzenia remediacji spoczywa na innym sprawcy.</p> <p>3. Jeżeli zanieczyszczenie zostało spowodowane przez innego sprawcę za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany do przeprowadzenia remediacji solidarnie z innym sprawcą.</p> <p>4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, decyzję, o której mowa w art. 101l ust. 4 i art. 101m ust. 1 pkt 2, kieruje się także do władającego powierzchnią ziemi.</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 dyrektywy IED- obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś.</p> <p>Projektowany art. 101h jest nową wersją art. 102 ust. 1-3, która dostosowuje stosowaną terminologię do przyjętej w pozostałej części nowego brzmienia rozdziału o ochronie powierzchni ziemi.</p> <p>Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
Art 1 pkt 10 (art. 101i)	<p>Art. 101i. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w przypadku historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, przeprowadza remediację, jeżeli:</p> <p>1) nie można wszcząć wobec władającego powierzchnią ziemi postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji albo egzekucja okazała się bezskuteczna;</p> <p>2) władający powierzchnią ziemi wykaże, że zanieczyszczenie, dokonane po dniu objęcia przez niego władania, spowodował inny sprawca, wobec którego nie można wszcząć postępowania egzekucyjnego dotyczącego obowiązku przeprowadzenia remediacji, lub egzekucja okazała się bezskuteczna;</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu chodzi o umożliwienie regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, jako organowi właściwemu w sprawach historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi przeprowadzenia remediacji w wyjątkowych przypadkach.</p> <p>Przedmiotowy przepis określa wyjątki w stosunku do generalnych zasad odpowiedzialności za przeprowadzenie remediacji, określonych w art. 101h. Zaproponowany art. 101i jest analogiczny do dotychczasowego art. 102 ust. 4 i 5,</p>

	<p>3) władający powierzchnią ziemi dokonał zgłoszenia na podstawie art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.)) oraz starosta uwzględnił zgłoszenie w rejestrze zawierającym informacje o terenach, na których stwierdzono przekroczenie standardów jakości gleby lub ziemi, z wyszczególnieniem terenów, na których obowiązek rekultywacji obciążał starostę;</p> <p>4) z uwagi na zagrożenie dla zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku jest konieczne niezwłoczne jej przeprowadzenie.</p>	<p>natomiast jego konstrukcja została dostosowana do art. 16 ustawy szkodowej.</p> <p>Celem takiego rozwiązania jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i nie pozostawianie bez podejmowania działań terenów, na których występuje zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska.</p> <p>Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101j)</p>	<p>Art. 101j. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustala harmonogram swoich zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz co najmniej raz na 5 lat dokonuje jego aktualizacji.</p> <p>2. Harmonogram obejmuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) badania zanieczyszczenia gleby i ziemi na terenach, na których występuje potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi; 2) opracowywanie planów remediacji dla terenów, dla których potwierdzono historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi; 3) przeprowadzanie remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, o których mowa w art. 101i. <p>3. Ustalając i aktualizując harmonogram uwzględnia się potrzebę przeprowadzenia w pierwszej kolejności remediacji terenów, które stanowią największe zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska oraz możliwość finansowania zadań regionalnego dyrektora ochrony środowiska w kolejnych latach.</p> <p>4. W trakcie opracowywania lub aktualizacji harmonogramu regionalny dyrektor ochrony środowiska zasięga opinii zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz zarządu właściwego wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie możliwości wspomaganie ze środków tych funduszy zadań objętych harmonogramem.</p>	<p>Celem przepisu jest uporządkowanie działań podejmowanych przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska jako organu właściwego w sprawach historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi.</p> <p>Aby zrationalizować prowadzoną przez rdoś politykę remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz ułatwić planowanie i wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na ten cel, proponuje się w proj. art. 101j opracowywanie przez rdoś harmonogramu obejmującego badania zanieczyszczenia gleby i ziemi oraz remediację miejsc zanieczyszczonych, który uwzględni priorytetyzację zadań biorąc pod uwagę zarówno zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska oraz możliwości finansowania działań w tym zakresie. Wprowadzony obowiązek przekazywania co 5 lat sprawozdania z realizacji zadań zapisanych w tym harmonogramie Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska ma na celu zmobilizowanie organów do podejmowania zadań w tym zakresie. Natomiast obowiązek konsultowania projektu harmonogramu z funduszami ochrony środowiska ma zapewnić spójność polityki w zakresie finansowania remediacji.</p>

	<p>5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska opracowuje i przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, co 5 lat, sprawozdanie z realizacji zadań objętych harmonogramem.</p>	
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101k)</p>	<p>Art. 101k. 1. Koszty remediacji obejmują:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) koszty badań zanieczyszczenia gleby i ziemi; 2) koszty opracowania projektu planu remediacji; 3) koszty przeprowadzenia remediacji. <p>2. W przypadkach, o których mowa w art. 101i pkt 4, regionalny dyrektor ochrony środowiska nakłada, w drodze decyzji, na władającego powierzchnią ziemi, obowiązek zwrotu poniesionych kosztów remediacji, określając w niej wysokość, sposób i termin ich uiszczenia.</p> <p>3. Jeżeli władający powierzchnią ziemi wykaże, że historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi dokonane po dniu objęcia przez niego władania, którego remediacja spowodowała poniesienie kosztów, o których mowa w ust. 1, spowodował inny sprawca, regionalny dyrektor ochrony środowiska nakłada, w drodze decyzji, obowiązek zwrotu tych kosztów na innego sprawcę, określając w niej wysokość, sposób i termin ich uiszczenia.</p> <p>4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może odstąpić od żądania zwrotu całości albo części kosztów remediacji, jeżeli władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie został zidentyfikowany lub nie można wszcząć wobec niego postępowania egzekucyjnego, lub egzekucja okazała się bezskuteczna; 2) koszt postępowania egzekucyjnego jest wyższy niż kwota możliwa do odzyskania. <p>5. Roszczenia względem władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcy o zwrot kosztów remediacji przedawniają się z upływem 5 lat od dnia, w którym odpowiednio decyzja, o której mowa w ust. 2 albo 3, stała się ostateczna.</p> <p>6. Do należności z tytułu obowiązku zwrotu kosztów remediacji stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Art. 101k dotyczy zwrotu kosztów remediacji, która została przeprowadzona przez rdoś w przypadku gdy z uwagi na zagrożenie życia lub zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku jest konieczne niezwłoczne jej podjecie. Kwestia ta nie jest regulowana dyrektywą IED, natomiast analogiczne rozwiązania dla szkód w środowisku przewidziano w dyrektywie ELD. Art. 101k doprecyzowuje dotychczasowy art. 102 ust. 7-9 i został skonstruowany analogicznie do art. 23 ustawy szkodowej, aby zapewnić spójność regulacji w odniesieniu do historycznych zanieczyszczeń oraz szkód w środowisku w powierzchni ziemi, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r.</p>

	przysługują regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.	
Art 1 pkt 10 (art. 101l)	<p>Art. 101l. 1. Remediację historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi przeprowadza się zgodnie z ustalonym planem remediacji.</p> <p>2. Władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca, obowiązany do przeprowadzenia remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jest obowiązany do przedłożenia regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wniosku o wydanie decyzji, ustalającej plan remediacji, który zawiera projekt planu remediacji;</p> <p>do pisemnego wniosku dołącza się jego zapis w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.</p> <p>3. Projekt planu remediacji zawiera informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) terenie wymagającym przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni; 2) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu; 3) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy; 4) nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a; 5) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiej doprowadzi remediacja; 6) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska; 7) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych, jeżeli jest to niezbędne do dokonania oceny, o której mowa w pkt 6; 8) planowanym sposobie przeprowadzenia remediacji; 9) planowanym terminie rozpoczęcia i zakończenia remediacji; 10) sposobie potwierdzenia przeprowadzenia remediacji, oraz terminie 	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 dyrektywy IED - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś. W obecnym stanie prawnym ich rekultywacja polegałaby na przywróceniu gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości, określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska.</p> <p>Art. 101l w stosunku do dotychczasowych przepisów art. 106 został uszczegółowiony, a jego konstrukcja ujednolicona z art. 13 ustawy szkodowej. Wprowadzona w związku z transpozycją Dyrektywy IED definicja remediacji oraz związana z tym zmiana obowiązku oczyszczania gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości na „usunięcie lub zmniejszenie ilości, kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń...” powoduje, że konieczne będzie przeprowadzenie bardziej szczegółowej analizy każdego przypadku terenu zanieczyszczonego, w tym zagrożenia zdrowia ludzi i środowiska. Zamieszczone w planie remediacji informacje stanowią podstawowe dane, konieczne do podjęcia decyzji co do określenia sposobu wykonywania remediacji.</p> <p>Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>

	<p>przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>4. Plan remediacji ustala regionalny dyrektor ochrony środowiska w drodze decyzji określającej:</p> <ol style="list-style-type: none">1) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni;2) nazwy substancji powodujących ryzyko oraz ich zawartości w glebie i w ziemi, do jakich doprowadzi remediacja;3) sposób przeprowadzenia remediacji;4) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji;5) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji, oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a. <p>5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska wydaje decyzję, o której mowa w ust. 4, po zasięgnięciu opinii dotyczącej projektu planu remediacji:</p> <ol style="list-style-type: none">1) państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi na danym terenie;2) państwowego powiatowego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do zanieczyszczenia w ujęciach wody przeznaczonej do spożycia;3) dyrektora okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do zanieczyszczenia spowodowanego ruchem zakładu górniczego;4) dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych – w odniesieniu do zanieczyszczenia na gruntach będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe;5) dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do zanieczyszczenia na obszarze parku narodowego i jego otuliny;6) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej - w odniesieniu do zanieczyszczenia w strefach ochronnych ujęć wody;	
--	--	--

	<p>7) starosty – w odniesieniu do zanieczyszczenia gruntów wykorzystywanych na cele rolne.</p> <p>6. Jeżeli zanieczyszczenie wystąpiło na terenie, do którego inny sprawca nie posiada tytułu prawnego, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, a także przeprowadzenie remediacji zgodnie z planem remediacji ustalonym w drodze decyzji, o której mowa ust. 4.</p>	
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101m)</p>	<p>Art. 101m. 1. W przypadku gdy władający powierzchnią ziemi lub inny sprawca nie przeprowadza remediacji, pomimo że zgodnie z art. 101h, jest do tego obowiązany, regionalny dyrektor ochrony środowiska:</p> <p>1) wzywa go do przedłożenia wniosku, o którym mowa w art. 101l ust. 2, w wyznaczonym terminie;</p> <p>2) jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu – nakłada na władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcę, w drodze decyzji, obowiązek przeprowadzenia remediacji na podstawie ustalonego przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska planu remediacji.</p> <p>2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, ustala się obowiązek zwrotu kosztów opracowania projektu planu remediacji, ich wysokość, sposób i termin uiszczenia oraz ustala plan remediacji:</p> <p>1) zawierający informacje o:</p> <p>a) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,</p> <p>b) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy,</p> <p>c) nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a,</p> <p>d) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,</p> <p>e) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych, jeżeli jest to niezbędne do dokonania oceny, o której mowa w lit. d);</p> <p>2) określający:</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 dyrektywy IED - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś.</p> <p>Projektowany art. 101m upoważnia organ do nałożenia, w drodze decyzji, obowiązku przedłożenia planu remediacji, w przypadkach gdy władający, bądź inny sprawca zaniedbuje obowiązek przeprowadzenia remediacji, do której przeprowadzenia jest zobowiązany. Obecnie sytuacja taka w odniesieniu do nałożenia obowiązku przeprowadzenia rekultywacji jest regulowana przez art. 362 ust. 6. Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>

	<p>a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,</p> <p>b) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakich doprowadzi remediacja,</p> <p>c) sposób przeprowadzenia remediacji,</p> <p>d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,</p> <p>e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>3. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 101i ust. 5.</p> <p>4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się przepisów art. 362.</p> <p>5. Do należności z tytułu obowiązku zwrotu kosztów opracowania projektu planu remediacji stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska.</p> <p>6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, opracowanie projektu planu remediacji regionalny dyrektor ochrony środowiska może zlecić wykonawcy, który ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie oraz warunki techniczne i organizacyjne będzie gwarantował należyte jego opracowanie.</p> <p>7. Jeżeli zanieczyszczenie wystąpiło na terenie, do którego inny sprawca nie posiada tytułu prawnego, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić wykonanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, a także przeprowadzenie remediacji zgodnie z planem remediacji ustalonym w decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2.</p>	
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101n)</p>	<p>Art. 101n. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska dokonuje oceny przeprowadzenia remediacji, która polega na stwierdzeniu zgodności remediacji z ustalonym planem remediacji.</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu</p>

	<p>2. W przypadku gdy stwierdzono niezgodność przeprowadzonej remediacji z ustalonym planem remediacji, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p>	<p>zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 dyrektywy IED - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś. Intencją wprowadzenia art. 101n jest zapewnienie zgodności wykonania remediacji z planem remediacji, ustalonym w drodze decyzji wydanej na podstawie art. 101l lub 101m. Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101o)</p>	<p>Art. 101o. 1. Jeżeli regionalny dyrektor ochrony środowiska przeprowadza remediację, o której mowa w art. 101i, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić jej przeprowadzenie z zachowaniem warunków określonych w decyzji, o której mowa w ust. 2, a także prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi.</p> <p>2. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, w celu przeprowadzenia remediacji, określa, w drodze decyzji, skierowanej do władającego powierzchnią ziemi, zakres udostępnienia przez niego powierzchni ziemi oraz ustala plan remediacji:</p> <p>1) zawierający informacje o:</p> <p>a) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,</p> <p>b) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy,</p> <p>c) nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a,</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Przepis art. 101o wskazuje potrzebę ustalenia w drodze decyzji planu remediacji, również w przypadku gdy remediację wykonuje regionalny dyrektor ochrony środowiska (patrz uzasadnienie do art. 101i). W takim przypadku wydawana przez rdoś decyzja jest kierowana do władającego powierzchnią ziemi, celem wyeliminowania działań ograniczających bądź uniemożliwiających wykonanie remediacji przez rdoś. Przepis stanowi ujednolicenie z art. 17 ustawy szkodowej.</p>

	<p>d) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,</p> <p>e) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych, jeżeli jest to niezbędne do dokonania oceny, o której mowa w lit. d;</p> <p>2) określający:</p> <p>a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,</p> <p>b) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakich doprowadzi remediacja,</p> <p>c) sposób przeprowadzenia remediacji,</p> <p>d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,</p> <p>e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a.</p> <p>3. Postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 2, wszczynana się z urzędu.</p> <p>4. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 101l ust. 5.</p> <p>5. W przypadku, o którym mowa w art. 101i, opracowanie projektu planu remediacji lub przeprowadzenie remediacji regionalny dyrektor ochrony środowiska może zlecić wykonawcy, który ze względu na posiadane kompetencje, doświadczenie oraz warunki techniczne i organizacyjne będzie gwarantował odpowiednio należyte ich lub opracowanie lub przeprowadzenie.</p>	
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101p)</p>	<p>Art. 101p. 1. Dokonując oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, o której mowa w art. 101l ust. 3 pkt 6, art. 101m ust. 2 pkt 1 lit. d oraz art. 101o ust. 2 pkt 1 lit. d, uwzględnia się w szczególności:</p> <p>1) postać chemiczną, w jakiej występuje zanieczyszczenie i jego biodostępność;</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 dyrektywy IED - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę</p>

	<p>2) możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia;</p> <p>3) potencjalne drogi narażenia, z uwzględnieniem rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w zależności od właściwości gleby, ukształtowania, budowy geologicznej i warunków hydrogeologicznych, a także pokrycia terenu;</p> <p>4) środowisko oraz ludzi, którzy mogliby ucierpieć w wyniku zanieczyszczenia;</p> <p>5) występowanie na terenie zanieczyszczonym i w jego okolicy zwłaszcza gruntów uprawnych, ogrodów, parków, placów zabaw, terenów sportowych, budynków mieszkalnych i użytkowych, form ochrony przyrody, zasobów wody pitnej i ujęć wody.</p> <p>2. Jeżeli ocena występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska wykaże, że nie występuje znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska regionalny dyrektor ochrony środowiska może zwolnić władającego powierzchnią ziemi lub innego sprawcę, w drodze decyzji, z obowiązku przeprowadzenia remediacji albo nie przeprowadzać remediacji, o której mowa w art. 101i.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, kierując się potrzebą ujednoczenia sposobu wykonywania oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, może określić, w drodze rozporządzenia, sposób oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska.</p>	<p>w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem 30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś.</p> <p>Wprowadzenie art. 101p ma na celu uszczegółowienie zakresu oraz czynników jakie należy brać pod uwagę przy dokonywaniu oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, która jest elementem planu remediacji. Bardzo istotnym i znacznie łagodzącym dotychczasowe przepisy uregulowaniem jest art. 101p ust. 3, który pozwala regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska podjąć decyzję o zaniechaniu remediacji, jeżeli przeprowadzona ocena występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska wykaże, że takie zagrożenie nie występuje.</p> <p>Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101r)</p>	<p>Art. 101r. 1. Dopuszcza się następujące sposoby przeprowadzenia remediacji:</p> <p>1) usunięcie zanieczyszczenia, przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko,</p> <p>2) inne, niż wskazany w pkt 1, prowadzące do usunięcia znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i planowanego sposobu użytkowania terenu, takie jak:</p> <p>a) zmniejszenie ilości zanieczyszczeń, lub</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 dyrektywy IED - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Część z nich będzie stanowiła szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w rozumieniu przepisów ustawy szkodowej (zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, tzw. ELD). Jednak zanieczyszczenia, które powstały przed dniem</p>

	<p>b) ograniczenie możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń i kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie, lub</p> <p>c) przeprowadzenie samooczyszczania powierzchni ziemi, ewentualne działania wspomagające samooczyszczanie, kontrolowanie zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi w określonym czasie, ewentualne ograniczenie dostępu ludzi do zanieczyszczonego terenu i ewentualna konieczność zmiany sposobu użytkowania zanieczyszczonego terenu.</p> <p>2. Przy planowaniu lub określaniu sposobu przeprowadzenia remediacji w pierwszej kolejności należy rozważyć usunięcie zanieczyszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.</p> <p>3. Odstąpienie od usunięcia zanieczyszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, i przeprowadzenie remediacji w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dopuszcza się, jeżeli:</p> <p>1) nie są znane technologie lub sposoby pozwalające na usunięcie zanieczyszczenia lub</p> <p>2) negatywne dla środowiska skutki działań prowadzonych w celu usunięcia zanieczyszczenia byłyby niewspółmiernie wysokie do korzyści osiągniętych w środowisku lub</p> <p>3) przeprowadzono analizę kosztów i korzyści dla kilku wariantów sposobu przeprowadzenia remediacji, która wykazała, że koszty oczyszczania doprowadzające do usunięcia zanieczyszczenia byłyby nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do korzyści osiągniętych w środowisku i zasadne jest przeprowadzenie remediacji sposobem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, lub</p> <p>4) obowiązany do przeprowadzenia remediacji wykaże, że zanieczyszczenie nastąpiło przed dniem 1 września 1980 r.</p>	<p>30 kwietnia 2007 r., podlegają rekultywacji na podstawie dotychczasowych krajowych przepisów o ochronie powierzchni ziemi z ustawy – Poś.</p> <p>Wprowadzenie nowego art. 101r dotyczącego ustalania w planie remediacji sposobu prowadzenia remediacji łagodzi dotychczasowe przepisy i wprowadza doprecyzowanie zasad dokonywania wyboru najwłaściwszego sposobu przeprowadzenia remediacji. Wprowadzona w związku z transpozycją Dyrektywy IED definicja remediacji oraz związane z tym zniesienie obowiązku bezwzględnego oczyszczania gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości powoduje, że konieczne będzie indywidualne określanie celów remediacji dla każdego terenu zanieczyszczonego. Art. 101r określa dopuszczalne sposoby przeprowadzenia remediacji oraz wskazówki dotyczące wyboru sposobu przeprowadzenia remediacji. Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
<p>Art 1 pkt 10 (art. 101s)</p>	<p>Art. 101s. Zabrania się używania do prac ziemnych gleby lub ziemi, w tym używanych do tych prac osadów pochodzących z dna zbiorników powierzchniowych wód stojących lub wód płynących, jeżeli jest</p>	<p>Dotychczasowy przepis, który zostaje zachowany po uporządkowaniu, uaktualnieniu dostosowaniu do całkowitej zmiany konstrukcji i terminologii rozdziału o ochronie</p>

	przekroczona w nich dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko, określona w przepisach wydanych na podstawie art. 101a ust. 5, dla gruntów występujących w miejscu użycia tej gleby lub ziemi.”;	powierzchni ziemi. Nie ma związku z dyrektywą IED, zmiana ma charakter legislacyjny - art. 101s stanowi powtórzenie dotychczasowego przepisu art. 104, który obecnie obowiązuje. Zmiana polega na zamianie kryterium zanieczyszczenia jakim obecnie są standardy jakości gleby i ziemi na dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 101a ust. 5 oraz doprecyzowaniu brzmienia.
Art 1 pkt 11 (art. 103)	w art. 103 uchyla się ust. 3 i 4;	Uchylenie art. 103 ust. 3 i 4, art. 104 i art. 105, a także art. 109 jest wynikiem wprowadzenia wyżej opisanych przepisów je zastępujących.
Art 1 pkt 12 (art. 104 art. 105)	uchyla się art. 104 i art. 105;	
Art 1 pkt 13 (art. 109)	uchyla się art. 109;	
Art 1 pkt 14 (art. 118c)	art. 118c otrzymuje brzmienie: „Art. 118c. Wielkość emisji hałasu wyznacza się i ocenia na podstawie pomiarów poziomu hałasu w środowisku.”;	Zmiana wynikająca ze zmian art. 145a
Art 1 pkt 15 (art. 135)	w art. 135: a) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Jeżeli obowiązek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wynika z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, dla przedsięwzięcia polegającego na budowie drogi krajowej, o której mowa ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260 i 843) obszar ograniczonego użytkowania wyznacza się na podstawie analizy porealizacyjnej. W decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nakłada się obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej po upływie roku od dnia oddania obiektu do użytkowania i jej przedstawienia w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania.”; b) uchyla się ust. 5a i 5b;	Korekta dyspozycji delegacji do rozporządzenia.

<p>Art 1 pkt 17 (art. 145)</p>	<p>art. 145 otrzymuje brzmienie: „Art. 145. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 3 i 4, z uwzględnieniem warunków uznawania ich za dotrzymane, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. a; 2) dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 169 ust. 3 pkt 3 lit. a; 3) zapewnienia ich prawidłowej eksploatacji, polegającej w szczególności na: <ol style="list-style-type: none"> a) stosowaniu paliw, surowców lub materiałów zapewniających ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na środowisko; b) podejmowaniu odpowiednich działań w przypadku powstania zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, w celu ograniczenia ich skutków dla środowiska; 4) postępowania w sposób, o którym mowa w art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. e, w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję; 5) wstrzymania podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymania instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, w przypadkach, o których mowa w art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. f; 6) stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. g; 7) stosowania rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. h; 8) przekazywania organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska: <ol style="list-style-type: none"> a) informacji o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o 	<p>Zmiana brzmienia art. 145 - 146 wynika z dotychczasowej współpracy z Rządowym Centrum Legislacji. Zdaniem RCL wydanie na podstawie trzech różnych upoważnień jednego rozporządzenia dotyczącego standardów emisyjnych z instalacji (dotychczas stosowane było takie rozwiązanie) nie jest zgodne z zasadami techniki legislacyjnej. Ponadto, w ocenie RCL, niektóre rozwiązania zawarte w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie standardów emisyjnych z instalacji wykraczały poza zakres upoważnień zawartych w ustawie - Poś. W celu dokonania odpowiednich zmian, z uwzględnieniem potrzeby implementacji przepisów art. 7 i 8 Dyrektywy IED w zakresie objętych przez ten dokument technologii produkcji, zaproponowano nowe brzmienie artykułów 145 i 146 oraz dodanie art. 145a.</p> <p>Nowy przepis art. 145a reguluje kwestie przekazywania pomiędzy organami ochrony środowiska i inspekcji ochrony środowiska informacji, danych, dokumentów lub deklaracji otrzymanych od podmiotów prowadzących instalacje i użytkowników urządzeń objętych standardami emisyjnymi. Dodanie tego przepisu ma związek z kontynuacją działań deregulacyjnych, które w odniesieniu do podmiotów prowadzących instalacje lub używających urządzenia objęte standardami emisyjnymi będą przejawiać się w ograniczeniu przekazywania przez te podmioty określonych informacji, danych, dokumentów i deklaracji, co do zasady, do jednego organu.</p> <p>Są to także zmiany wynikające pośrednio z transpozycji IED.</p>
---------------------------------------	---	---

	<p>odstępstwach od standardów emisyjnych,</p> <p>b) informacji lub danych dotyczących warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji – w przypadkach, o których mowa w art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i.”;</p>	
Art 1 pkt 18 (art. 145a)	<p>po art. 145 dodaje się art. 145a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 145a. 1. Organ właściwy do wydania pozwolenia, który otrzymał informacje lub dane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i, albo deklaracje, dokumenty lub dane, o których mowa w art. 146a ust. 1 lub 146b ust. 1 i 3, przekazuje niezwłocznie te informacje, dane, deklaracje lub dokumenty wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz ministrowi właściwemu do spraw środowiska.</p> <p>2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, który otrzymał od użytkownika urządzenia informacje lub dane w trybie art. 146 ust. 3 pkt 5 lit. i, przekazuje niezwłocznie te informacje lub dane ministrowi właściwemu do spraw środowiska.”;</p>	
Art 1 pkt 21 (Art. 147 a)	<p>w art. 147a:</p> <p>a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobieranie próbek przez.”;</p> <p>b) ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonania są obowiązani, w tym pobieranie próbek, we własnym laboratorium, pod warunkiem że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.”;</p>	Zmiana polegająca na doprecyzowaniu pojęcia „pomiaru”
Art 1 pkt. 22	w art. 148 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:	Zmiana brzmienia art. 148 bierze się z konieczności dodania

<p>(art. 148 ust. 1, 2)</p>	<p>„1. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji, o których mowa w art. 147 ust. 1 i 2, oraz pomiarów ilości pobieranej wody, o których mowa w art. 147 ust. 1, mając na uwadze potrzebę zapewnienia systematycznej kontroli wielkości emisji z niektórych instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów i kontroli ilości pobieranej wody.</p> <p>2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zostaną ustalone:</p> <p>1) przypadki, w których są wymagane ciągłe pomiary emisji z instalacji, źródła spalania paliw albo z urządzenia spalania lub współspalania odpadów;</p> <p>2) przypadki, w których wymagane są okresowe pomiary emisji z instalacji, źródła spalania paliw albo z urządzenia spalania lub współspalania odpadów, oraz częstotliwości prowadzenia tych pomiarów;</p> <p>3) zakres wykonywania niektórych pomiarów;</p> <p>4) referencyjne metodyki wykonywania pomiarów;</p> <p>5) sposób ewidencjonowania przeprowadzonych pomiarów.”;</p>	<p>do tego przepisu wytycznych, którymi powinien kierować się organ wydający na jego podstawie akt wykonawczy do ustawy oraz z dostosowania zakresu upoważnienia do potrzeb wynikających z transpozycji dyrektywy IED.</p>
<p>Art. 1 pkt. 23 (Art. 150 ust.1)</p>	<p>w art. 150 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na prowadzącego instalację lub użytkownika urządzenia obowiązek prowadzenia w określonym czasie pomiarów wielkości emisji wykraczających poza obowiązki, o których mowa w art. 147 ust. 1, 2 i 4, jeżeli z przeprowadzonej kontroli wynika, że nastąpiło przekroczenie standardów emisyjnych; do wyników przeprowadzonych pomiarów stosuje się odpowiednio przepis art. 147 ust. 6.”;</p>	<p>Usunięcie odniesienia do nieistniejących przepisów.</p>
<p>Art. 1 pkt. 24 (art. 152 ust. 6-7a)</p>	<p>w art. 152 ust. 6 – 7a otrzymują brzmienie:</p> <p>„6. Prowadzący instalację, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany:</p> <p>1) przedłożyć organowi właściwemu do przyjęcia zgłoszenia informacje o:</p> <p>a) rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji,</p> <p>b) zakończeniu eksploatacji instalacji,</p>	<p>W art. 152 dokonano zmian porządkujących w odniesieniu do przypadków zmiany w eksploatacji instalacji, która została zgłoszona właściwemu organowi ochrony środowiska oraz zmiany w zakresie danych lub informacji zawartych w dokonanych zgłoszeniach instalacji.</p>

	<p>c) zmianie w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2;</p> <p>2) dokonać ponownego zgłoszenia instalacji, jeżeli zmiana wprowadzona w instalacji ma charakter istotnej zmiany.</p> <p>7. Informacje, o których mowa w ust. 6, należy przekazać w terminie 14 dni od odpowiednio dnia:</p> <p>a) rezygnacji z rozpoczęcia eksploatacji instalacji;</p> <p>b) zakończenia eksploatacji instalacji;</p> <p>c) zmiany w zakresie danych lub informacji, o których mowa w ust. 2.</p> <p>7a. Informacje zawarte w zgłoszeniu, o którym mowa w ust. 1 i w ust. 6 pkt 2, oraz informacje, o których mowa w ust. 6 pkt 1, prowadzący instalację, objętą obowiązkiem zgłoszenia z uwagi na wytwarzanie pól elektromagnetycznych, przedkłada także państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu.”;</p>	
<p>Art.1 pkt. 25 (Art. 153 ust.2)</p>	<p>w art. 153 w ust. 2 uchyla się pkt 3</p>	<p>Z art. 153 usunięto nieużywaną część przepisu delegacyjnego dotyczącą instalacji wymagających zgłoszenia z uwagi na powodowanie hałasu. W trybie art. 153 ust. 1 ustawy – Poś, którego brzmienie nie było dotychczas zmieniane w czasie obowiązywania tego przepisu, od dnia 1 października 2001 r., wydane były trzy rozporządzenia Ministra Środowiska. W żadnym z tych rozporządzeń nie objęto zgłoszeniami – ze względu na brak merytorycznego uzasadnienia - instalacji, z których emitowany jest hałas do środowiska. Także obecnie potrzeba taka nie występuje. Od roku 2005 instalacje emitujące hałas do środowiska nie są objęte systemem pozwoleń emisyjnych, natomiast w myśl art. 115a ustawy- Poś, organ ochrony środowiska, po stwierdzeniu, na podstawie pomiarów, że w wyniku działalności zakładu przekraczane są dopuszczalne poziomy hałasu, jest obowiązany wydać dla tego zakładu decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu. W decyzji takiej organ ochrony środowiska</p>

		określa dopuszczalne poziomy hałasu oraz, w razie potrzeby, wymagania mające na celu nieprzekraczanie dopuszczalnych poziomów hałasu poza zakładem.
Art 1 pkt. 27 (Art. 168)	<p>po art. 168 dodaje się art. 168a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 168a. 1. Kontrolę spełniania przez zawierające lotne związki organiczne – farby i lakiery przeznaczone do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszaniny do odnawiania pojazdów, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 pkt 3, wymagań określonych w tych przepisach, prowadzą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) właściwe organy Inspekcji Ochrony Środowiska – u producentów i użytkowników tych produktów; 2) właściwe organy Inspekcji Handlowej – u importerów oraz sprzedawców hurtowych i detalicznych tych produktów; 3) właściwe organy nadzoru budowlanego – w zakresie produktów, które są wyrobami budowlanymi. <p>2. Kontrola jest realizowana w ramach programu monitorowania.</p> <p>3. Organy, o których mowa w ust. 1, przekazują informacje i dane o wynikach kontroli odpowiednio do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, niezwłocznie po zakończeniu kontroli.</p> <p>4. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego przekazują informacje i dane otrzymane od organów, o których mowa w ust. 1, do ministra właściwego do spraw środowiska, w terminie do końca marca roku następującego po roku, którego te informacje i dane dotyczą.”;</p>	<p>Dodanie przepisu art. 168a oraz zmiana art. 169 wynikają z potrzeby dokonania pełnej transpozycji postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. Zmiana art. 169 ma na celu dostosowanie brzmienia tego przepisu do zakresu wymagań, które należy określić w jednym z rozporządzeń wydawanych w trybie tego przepisu, przenoszącym do polskiego prawa postanowienia dyrektywy 2004/42/WE. W obecnym stanie prawnym zakres art. 169 nie pozwala na prawidłową i pełną transpozycję postanowień tej dyrektywy. W szczególności problem dotyczy określenia programu monitorowania wymagań, o którym mowa w jej art. 6. W Polsce podstawowe wymagania, wynikające z art. 3 i załączników nr 2 i 3 ww. dyrektywy, są określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki (wydanym na podstawie art. 169 ustawy – Poś), z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. 2007 Nr 11, poz. 72, z późn. zm.). W roku 2007 resort gospodarki opracował także projekt rozporządzenia, który w założeniu miał stanowić akt transponujący do naszego prawa wymagania art. 6 dyrektywy 2004/42/WE. Prace nad tym</p>

<p>Art 1 pkt.28 (Art. 169)</p>	<p>w art. 169:</p> <p>c) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, mając na uwadze osiągnięcie celów, o których mowa w art. 166, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie numeryczne lub cechy produktów pozwalające na identyfikację produktu lub grupy produktów lub ich nazwy; 2) szczegółowe wymagania dla niektórych produktów lub grup produktów; 3) dla zawierających lotne związki organiczne – niektórych farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów: <ol style="list-style-type: none"> a) dopuszczalne wartości maksymalnej zawartości lotnych związków organicznych w tych produktach, które warunkują dopuszczenie wprowadzania ich do obrotu, b) zakres informacji zamieszczanych na etykietach tych produktów, c) metody badań, zgodnie z którymi należy określać maksymalną zawartość lotnych związków organicznych w produktach, d) program monitorowania, o którym mowa w art. 168a ust. 2 zawierający: <ul style="list-style-type: none"> – sposób i częstotliwość sprawdzania przestrzegania wymagań, o których mowa w lit. a i lit. b, – kryteria wyboru podmiotów objętych monitorowaniem w danym roku, – sposób przekazywania informacji i danych o wynikach kontroli, <p>o której mowa w art. 168a ust. 3, oraz informacji i danych, o</p>	<p>rozporządzeniem nie zostały jednak dotychczas sfinalizowane z uwagi na brak odpowiedniego przepisu upoważniającego.</p> <p>Ponieważ do dnia dzisiejszego brakuje w Polsce uregulowania gwarantującego pełną implementację art. 6 dyrektywy 2004/42/WE, zaproponowano rozszerzenie zakresu przedmiotowego upoważnienia do wydania rozporządzenia, zamieszczonego w art. 169, co umożliwi Ministrowi Gospodarki uregulowanie w drodze rozporządzenia, kwestii związanych z monitorowaniem wymagań dotyczących zawartości LZO w niektórych wprowadzanych do obrotu farbach i lakierach przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów.</p> <p>W kontekście tej regulacji istotne znaczenie ma także ustalenie podziału kompetencji w zakresie kontroli tych produktów u ich producentów, importerów, sprzedawców hurtowych i detalicznych oraz użytkowników. Z uwagi na fakt, że regulacja dotyczy jakości dwóch rodzajów produktów wprowadzanych w Polsce do obrotu (lakierów i farb przeznaczonych do powlekania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów), organami właściwymi do prowadzenia kontroli tych produktów są organy – Inspekcji Ochrony Środowiska, Inspekcji Handlowa oraz Nadzoru Budowlanego. Na końcowym etapie prac nad projektem zmieniany przepis art. 169 ust. 1 pkt 3 lit. d oraz dodany art. 168a zostały doprecyzowane poprzez wskazanie zakresu programu monitorowania oraz zadań organów realizujących kontrole w ramach tego programu, w tym przekazywania informacji o wynikach tych kontroli.</p>
---	--	--

	<p>których mowa w art. 168a ust. 4.”,</p> <p>d) uchyla się ust. 2,</p> <p>e) dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Przepis ust. 3 pkt 3 lit. a nie stosuje się do urządzeń spalania lub współspalania odpadów, dla których standardy emisyjne są określone w przepisach wydanych na podstawie art. 146.”;</p>	
Art. 1 pkt 29 (Art. 175)	<p>w art. 175 ust. 5a otrzymuje brzmienie: „5a. Do pomiarów, o których mowa w ust. 1–3, w tym pobierania próbek, stosuje się odpowiednio przepisy art. 147a.”;</p>	Zmiany są konsekwencją zmiany art. 147a.
Art. 1 pkt 30 (Art. 178 ust. 1a)	<p>w art. 178 ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. Do pomiarów, o których mowa w ust. 1–3, w tym pobierania próbek, stosuje się odpowiednio przepisy art. 147a.”;</p>	
Art. 1 pkt 31 (Art. 181 ust.3)	<p>w art. 181 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do pozwoleń wodnoprawnych na wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi stosuje się odpowiednio art. 187, art. 188 ust. 3 pkt 2 i ust. 4, art. 189, art. 193 ust. 2 i art. 198.”;</p>	Zmiany są konsekwencją zmiany art. 189
Art 1 pkt 32 (Art. 183, dodanie ust.3)	<p>w art. 183 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Ostateczne decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, organ ochrony środowiska przekazuje niezwłocznie wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;</p>	Zmiana art. 183 ma na celu usprawnienie przepływu informacji pomiędzy różnymi organami ochrony środowiska - ostateczne decyzje udzielające pozwoleń na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii organ je wydający będzie przekazywał wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.
Art. 1 pkt 34 (Art.184)	<p>w art. 184:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie „1. Pozwolenie wydaje się, z zastrzeżeniem art. 183b, art. 189, art. 191a i art. 217, na wniosek prowadzącego instalację.”;</p> <p>b) w ust. 2:</p>	Zmiana art. 184 ust 1, jest konsekwencją treści nowego art. 217 wskazującego na możliwość wydania nowego pozwolenia zintegrowanego z urzędu, w przypadku gdy zachodzi konieczność ujednoczenia treści pozwolenia zintegrowanego. Zmiana art. 184 ust. 2 wynika ze zmiany art. 189 (pkt 1a), zgodnie z uwagami Rady Legislacyjnej. Dodatkowo

	<p>– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) oznaczenie głównego prowadzącego instalację lub określenie zakresu odpowiedzialności poszczególnych prowadzących za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska, w przypadku określonym w art. 183b;”,</p> <p>– po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu: „10a) warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączania instalacji;”,</p> <p>c) w ust. 4 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) kopię wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wraz z kopią załączników, o ile taka decyzja była wymagana, albo kopię takiej decyzji, jeżeli została wydana, w przypadku, o którym mowa w ust. 3.”;</p>	<p>wprowadzono zmiany (pkt 10a) uwzględniające fakt, że eksploatacja instalacji w warunkach rozruchu i wyłączania wiąże się zazwyczaj z innymi warunkami i wielkościami emisji. W związku z tym dla prawidłowego ukształtowania warunków pozwolenia niezbędne jest dokładne określenie momentu w którym kończy się okres rozruchu i zaczyna zatrzymanie instalacji.</p> <p>Zmiana art. 184 ust. 4 pkt. 4 dotycząca załączania do wniosku o wydanie pozwolenia kopii wniosku o wydanie decyzji albo kopii decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z kopią załączników, jeżeli została wydana jest rozszerzeniem zakresu istniejącego obecnie przepisu o tym brzmieniu, który dotyczy pozwoleń zintegrowanych, na wszystkie pozwolenia sektorowe. Zmiana ta usprawni przepływ informacji dotyczących środowiskowych aspektów funkcjonowania instalacji pomiędzy organami ochrony środowiska</p>
<p>Art.1 pkt 35 (Art. 187)</p>	<p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Ustanawiając zabezpieczenie roszczeń, organ ochrony środowiska, o którym mowa w art. 376 pkt 2 i 2b, właściwy do wydania pozwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1–4, uzgadnia wysokość tego zabezpieczenia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. 1b. Regionalny dyrektor ochrony środowiska uzgadnia wysokość zabezpieczenia roszczeń w formie postanowienia, na które służy zażalenie.”;</p> <p>b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę prawdopodobieństwo wystąpienia i rozmiary potencjalnych szkód w środowisku oraz kierując się potrzebą zapewnienia pokrycia kosztów działań naprawczych w przypadku wystąpienia szkody środowisku, może</p>	<p>Zmiana art. 187 polegająca na dodaniu ust. 1a i 1b zapewni organowi właściwemu w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku wpływ na sposób i wysokość ustanawianego zabezpieczenia roszczeń w decyzjach wydawanych przez inne organy ochrony środowiska.</p>

	określić, w drodze rozporządzenia, sposoby określania wysokości zabezpieczenia rozszczeń, w zależności od rodzaju prowadzonej przez podmiot korzystający ze środowiska działalności, wielkości produkcji i parametrów technicznych instalacji.”;	
Art.1 pkt 36 (Art. 188)	<p>w art. 188</p> <p>f) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Pozwolenie jest wydawane na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat, z wyjątkiem pozwolenia zintegrowanego, które jest wydawane na czas nieoznaczony.”,</p> <p>g) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) maksymalny dopuszczalny czas utrzymywania się uzasadnionych technologicznie warunków eksploatacyjnych odbiegających od normalnych, w szczególności w przypadku rozruchu i wyłączenia instalacji, a także warunki lub parametry charakteryzujące pracę instalacji, określające moment zakończenia rozruchu i moment rozpoczęcia wyłączenia instalacji oraz warunki wprowadzania do środowiska substancji lub energii w takich przypadkach.”,</p> <p>c) w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) oznaczenie głównego prowadzącego instalację lub określenie zakresu odpowiedzialności poszczególnych prowadzących za eksploatację instalacji zgodnie z przepisami ochrony środowiska, w przypadku, o którym mowa w art. 183b;”;</p>	<p>W art. 188 ust. 1 wprowadzono przepis o nieoznaczonym terminie obowiązywania pozwoleń zintegrowanych, które do tej pory wydawane były na czas określony nie dłuższy niż 10 lat. Projektowany przepis ogranicza zbędne obciążenia podmiotów gospodarczych, które ponosiły dodatkowe koszty związane z wydawaniem nowego pozwolenia co 10 lat, likwiduje także zbędną barierę administracyjną oraz ogranicza obowiązki organów administracji. Wysoki poziom ochrony środowiska oraz jakość pozwoleń będą zachowane, gdyż zgodnie z wymaganiami Dyrektywy IED, a także zgodnie z wymaganiami art. 215 i 216 ustawy POŚ zawartość pozwoleń zintegrowanych będzie analizowana, i w razie konieczności zmieniana, co 5 lat oraz każdorazowo po ukazaniu się nowej konkluzji BAT. Nie ma zatem żadnego uzasadnienia dla oznaczonego terminu obowiązywania pozwoleń zintegrowanych. Rozwiązanie takie funkcjonuje w większości krajów Unii Europejskiej, a dotychczasowe regulacje stanowiły dodatkowe obciążenie dla polskich przedsiębiorców w stosunku do ich konkurentów w UE. Zmiana ust. 2 wynika ze zmiany art. 189 (pkt 1a),.</p>
Art. 1 pkt 37 (Art. 189)	<p>art.189 otrzymuje brzmienie: „Art. 189. 1. Podmiot, który staje się prowadzącym instalację lub jej oznaczoną część przejmuje prawa i obowiązki wynikające z pozwoleń dotyczących tej instalacji lub jej oznaczonej części. 2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, występuje niezwłocznie z wnioskiem o zmianę pozwoleń w zakresie oznaczenia prowadzącego instalację.”;</p>	<p>Zmiany art. 189-191 uproszczą dotychczasową procedurę przenoszenia praw i obowiązków wynikających z pozwoleń dotyczących instalacji przy jej nabywaniu i prowadzić będą do zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla organów oraz dla nabywców instalacji, którzy w myśl obecnych przepisów muszą występować o takie przeniesienie przed nabyciem tytułu prawnego do instalacji. Taki przepis utrudniał jego wykorzystanie i powodował szereg problemów, np. podmioty</p>

Art.1 pkt. 38 (Art. 190, Art.191)	uchyla się art. 190 i art. 191;	często dowiadywały się o nim po zakończeniu transakcji, co oznaczało, że nabywca nie mógł eksploatować instalacji, gdyż musiał złożyć wniosek o wydanie nowego pozwolenia i czekać na wydanie decyzji. Zgodnie z zapisami projektu prawa i obowiązki dotyczące instalacji będą przenoszone automatycznie z chwilą nabycia instalacji lub jej oznaczonej części.
Art. 1 pkt 39 (Art. 193)	w art. 193: a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) jeżeli podmiot przestał być prowadzącym instalację w rozumieniu ustawy, lub z innych powodów pozwolenie stało się bezprzedmiotowe;”, b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Organ właściwy do wydania pozwolenia stwierdza, w drodze decyzji, wygaśnięcie pozwolenia, jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 2–8.”, c) uchyla się ust. 4, d) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Pozwolenie nie wygasa, jeżeli nastąpiło przejście praw i obowiązków, o którym mowa w art. 189, albo przejście na podstawie innych przepisów, praw i obowiązków wynikających z decyzji, w tym w szczególności przepisów tytułu IV Kodeksu spółek handlowych, w przypadku połączenia, podziału lub przekształcenia spółek handlowych, albo przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 216).”;	Zmiany art. 193 i 199 mają na celu dostosowanie jego brzmienia do zmian przepisów dot. przenoszenia praw i obowiązków wynikających z pozwoleń. Ponadto zmniejszają obciążenia administracyjne, gdyż zmieniają sposób wygaszania pozwoleń, dla których upłynął czas obowiązywania na wynikający wprost z mocy prawa, zamiast wydawania przez właściwy organ decyzji o wygaszeniu
Art.1 pkt 40 (Art. 195)	w art. 195 w ust. 1: h) pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) przepisy dotyczące ochrony środowiska zmieniły się w stopniu uniemożliwiającym emisję lub korzystanie ze środowiska na warunkach określonych w pozwoleniu;”, i) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu: „5) prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa	Zmiana art. 195 ust. 1 pkt. 2 doprecyzowuje istniejące przepisy dotyczące cofnięcia lub uchylecia pozwoleń w przypadku zmiany przepisów dotyczących ochrony środowiska. Obecne brzmienie tego punktu ogranicza się do zmian uniemożliwiających emisję na warunkach określonych w pozwoleniu. Jednakże w pozwoleniach zintegrowanych określa się także inne, niż emisja, istotne warunki korzystania ze środowiska których niemożliwość realizacji powinna stanowić

	w art. 215 ust. 4 pkt 2 lub art. 216 ust. 3.”;	podstawę do cofnięcia lub uchylecia pozwolenia. Zmiana pkt 3 wynika ze zmian wprowadzonych w art. 215 i 216 i ma na celu jasno określić konsekwencje braku dostosowania pozwoleń do wymagań konkluzji BAT.
Art1. Pkt 41 (Art. 199)	„Art. 199. Postępowanie w przedmiocie wygaśnięcia, cofnięcia lub ograniczenia pozwolenia wszczyna się z urzędu albo na wniosek prowadzącego instalację.”;	Zmiana redakcyjna wynikająca z innych przepisów.
Art. 1 pkt 49 (Art. 210)	w art. 210 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Wysokość opłaty rejestracyjnej nie może być wyższa niż 12 000 zł.”;	Zamiana euro na złotówki.
Art. 1 pkt 55 (Art. 305 ust.2)	„2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nie są spełnione warunki prowadzenia pomiarów, o których mowa w art. 147a, w tym pobierania próbek.”;	Zmiana art. 305a jest konsekwencją zmiany art. 147a.
Art.1 pkt 57 (Art. 319, dodanie ust. 1-3)	w art. 319 dodaje się ust. 5 –7 w brzmieniu: „5. Przepisy art. 319 ust. 1–3 stosuje się odpowiednio, w sytuacji gdy przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewniło usunięcie przyczyn wymierzenia kar, zostało zrealizowane przed wydaniem przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, decyzji wymierzającej administracyjną karę pieniężną. 6. Wydanie przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska decyzji orzekającej o zmniejszeniu lub umorzeniu kary, w sytuacji, o której mowa w ust. 5, wymaga złożenia wniosku do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, przed upływem terminu, w którym powinna być ona uiszczona. 7. Przepisy ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio do odraczania terminu opłaty za korzystanie ze środowiska.”;	Umożliwienie wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska rozliczenie kosztów poniesionych przez podmiot korzystający ze środowiska na inwestycje, które usunęły przyczyny wymierzenia kary, a które zostały zrealizowane przed wydaniem decyzji o karze
Art. 1 pkt 58 (dodanie art. 335a-335d)	po art. 335 dodaje się art. 335a–335d w brzmieniu: „Art. 335a. 1. Kto, nie prowadzi badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, będąc do tego obowiązany decyzją wydaną na podstawie art. 101f ust. 1 lub nie przechowuje wyników badań w wymaganym okresie wbrew art. 101f ust. 4, podlega karze grzywny. 2. Tej samej karze podlega, kto nie zapewnia wykonania badań przez	Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału

	<p>laboratorium zgodnie z art. 101f ust. 2.</p> <p>Art. 335b. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101e ust.1, nie zgłasza regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 335c. Kto, będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101h ust. 1 i 2, nie przeprowadza remediacji, podlega karze grzywny.</p> <p>Art. 335d. 1. Kto wbrew art. 101l ust. 1 prowadzi remediację niezgodnie z ustalonym planem remediacji lub będąc do tego obowiązany na podstawie art. 101l ust. 2, nie przedkłada regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska projektu planu remediacji, podlega karze grzywny.</p> <p>2. Tej samej karze podlega, kto uniemożliwia przeprowadzenie remediacji lub prowadzenie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi, zgodnie z obowiązkami określonymi w art. 101l ust. 6, 101m ust. 7 i art. 101o ust. 1.”;</p>	<p>„Ochrona powierzchni ziemi” i dostosowują dotychczasowe brzmienie przepisów karnych do obecnego brzmienia rozdziału oraz ujednolicają system kar z przyjętym w ustawie szkodowej, tak, aby bez względu na czas wystąpienia zanieczyszczenia obowiązywały te same kary za te same działania i zaniechanie działań.</p> <p>Proponowany art. 335a stanowi nową wersję uchylonego art. 337, z tym, że dodano sankcję za wykonywanie badań w laboratorium innym niż laboratorium akredytowane lub własne laboratorium podmiotu, objęte systemem zarządzania jakością. Podobna sankcja obowiązuje w odniesieniu do pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska wykonywanych na podstawie art. 147a Poś (przepis karny – art. 340 ust. 2).</p> <p>Nową sankcją jest, analogiczny do przyjętego dla szkód, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r., w ustawie szkodowej (art. 28 ust. 2), przepis art. 335b, który dotyczy historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Wprowadzenie tego przepisu wynika z potrzeby zachowania konsekwencji w stosowaniu przepisów. Zanieczyszczenie powierzchni ziemi powinno podlegać zgłaszaniu bez względu na czas wystąpienia. Dla prowadzących instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego oznacza to, że jeżeli nie zgłoszą stwierdzonego w raporcie początkowym historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi podlegać będą karze grzywny, tak jak w myśl obowiązujących przepisów podlegają karze grzywny za nie zgłoszenie szkód, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r.</p> <p>Proponowany art. 335c stanowi nową wersję uchylonego art. 335.</p> <p>Natomiast projekt art. 335d jest analogiczny do obowiązującego art. 29 ustawy szkodowej. Celem</p>
--	--	---

		wprowadzenia przepisu jest zapewnienie zgodności prowadzenia remediacji z ustalonym planem oraz umożliwienie prowadzenia badań i remediacji na terenie nie będącym we władaniu obowiązanego do ich przeprowadzenia.
Art. 1 pkt 59 (Art. 336)	„Art. 336. Kto, wbrew art. 101s, używa do prac ziemnych glebę lub ziemię, jeżeli przekroczona w nich jest dopuszczalna zawartość substancji powodującej ryzyko, podlega karze grzywny.”;	Nowe brzmienie art. 336 wynika z uchylecia art. 105 ustawy Poś i zastąpienia go art. 101a.
Art. 1 pkt 60 (Art. 339)	<p>art. 339 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Kto, będąc do tego obowiązany, na podstawie art. 145 pkt 1, wprowadzając do środowiska substancje lub energie, w zakresie, w jakim nie wymaga to pozwolenia, nie dotrzymuje standardów emisyjnych, podlega karze grzywny.</p> <p>2. Tej samej karze podlega ten, kto:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie postępuje w sposób, o którym mowa w art. 145 pkt 4; 2) nie zatrzymuje instalacji i urządzenia do spalania lub współspalania odpadów, zgodnie z art. 145 pkt 5; 3) nie stosuje paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, zgodnie z wymaganiami lub ograniczeniami, o których mowa w art. 145 pkt 6; 4) nie stosuje rozwiązań technicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 145 pkt 7; 5) nie przekazuje informacji lub danych, o których mowa w art. 145 pkt 8; 6) nie spełnia obowiązków, o których mowa w art. 146g.”; 	Propozycja zmiany art. 339 wiąże się ze zmianą przepisów art. 145 i 146 oraz z potrzebą wprowadzenia odpowiednich sankcji za brak realizacji wymagań wynikających z 146g. Ten ostatni przepis ma związek z potrzebą przeniesienia do polskich przepisów postanowień dyrektywy IED, w tym jej art. 32 dotyczącego PPK oraz uwzględnienia skutków wdrożenia postanowień decyzji wykonawczej Komisji z dnia 10.02.2012 r. ustanawiającej przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych. Z PPK - po zaakceptowaniu projektu PPK przez KE i uwzględnieniu ustaleń PPK, zgodnie z założeniem wynikającym z art. 146h ustawy – Poś, w rozporządzeniu wydanym przez Ministra Środowiska, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki – wynikać będą dla operatorów źródeł spalania paliw dodatkowe ograniczenia w postaci maksymalnych emisji substancji - rocznych dla lat 2016-2019 i na pierwsze półrocze 2020 r., obowiązek realizacji określonych działań w celu nieprzekraczania tych maksymalnych emisji oraz obowiązki w zakresie monitorowania i sprawozdawczości. Niezbędne jest zatem wprowadzenie przepisów, które pozwolą na stosowanie odpowiednich sankcji karnych z tytułu niedotrzymania tych obowiązków przez operatorów źródeł objętych PPK.

<p>Art.1 pkt 61 (Art. 340 ust. 2)</p>	<p>w art. 340 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) będąc obowiązany do zapewnienia wykonania pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobierania próbek, przez laboratorium lub certyfikowane jednostki badawcze, o których mowa w art. 147a ust. 1, nie spełnia tego obowiązku;”;</p>	<p>Zamiana wynikająca ze zmiany art. 147a.</p>
<p>Art. 1 pkt 63 (Art. 362)</p>	<p>w art. 362 uchyla się ust. 6;</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” Ze względu na fakt, że część władających powierzchnią ziemi i sprawców obowiązanych do przeprowadzenia remediacji uchyla się od tego obowiązku konieczne jest umożliwienie rdoś nałożenia na nich obowiązku przedłożenia planu remediacji w określonym terminie. Obecnie sytuacja taka w odniesieniu do nałożenia obowiązku przeprowadzenia rekultywacji jest regulowana przez art. 362 ust. 6, jednakże art. 362 nie odnosząc się bezpośrednio do przepisów o ochronie powierzchni ziemi, nie zawiera żadnych wytycznych, co do sposobu określenia planu remediacji. Wobec powyższego proponuje się uchylić art. 362 ust. 6 i zamiast tego możliwość nałożenia przez rdoś obowiązku przedłożenia planu remediacji zawrzeć w nowym art. 101m w rozdziale o ochronie powierzchni ziemi.</p>
<p>Art. 1 pkt 64 (Art. 363)</p>	<p>art. 363 otrzymuje brzmienie: „Art. 363. 1. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działanie negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do:</p>	<p>Ustawa szkodowa nie obejmuje szkód w środowisku spowodowanych przez osobę fizyczną, zatem istnieje potrzeba uzupełnienia art. 363 o możliwość nałożenia na osobę fizyczną, która negatywnie oddziaływała na środowisko obowiązku przywrócenia środowiska do stanu właściwego.</p>

	<p>1) ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia;</p> <p>2) przywrócenia środowiska do stanu właściwego.</p> <p>2. Przepisy art. 362 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.”;</p>	Celem takiego rozwiązania jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i nie pozostawianie bez podejmowania działań terenów, na których występuje zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska.
Art. 1 pkt 65 (Art. 377a)	art. 377a otrzymuje brzmienie: „Art. 377a. Minister właściwy do spraw środowiska jest organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 95 ust. 1 oraz w art. 378 ust. 2a i 2aa.”;	Zmiany wprowadzane w art. 377a oraz 378 ust. 4 wynikają z uchylecia tytułu VIII ustawy Prawo ochrony środowiska dotyczącego programów dostosowawczych.
Art.1 pkt 66 (Art. 378 ust. 4)	w art. 378 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Zadania samorządu województwa, o których mowa w ust. 2a i 2aa, art. 91 ust. 1, 3, 3a i 5, art. 92 ust. 1, art. 94 ust. 2, art. 95 ust. 1, art. 96, art. 119 ust. 2, art. 135 ust. 2 oraz art. 162 ust. 3, 6 i 7, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.”;	
Art. 1 pkt 67 (Art. 400a ust 1)	<p>w art. 400a w ust. 1:</p> <p>a) pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) przedsięwzięcia związane z ochroną powierzchni ziemi, z wyłączeniem remediacji polegających na samooczyszczaniu;”;</p> <p>b) po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu: „9a) przedsięwzięcia związane z niepolegającą na samooczyszczaniu remediacją historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jeżeli obowiązującym do przeprowadzenia remediacji jest regionalny dyrektor ochrony środowiska lub władająca powierzchnią ziemi jednostka samorządu terytorialnego;”;</p> <p>c) pkt 42 otrzymuje brzmienie: "42) inne zadania służące ochronie środowiska i gospodarce wodnej, wynikające z zasady zrównoważonego rozwoju i zgodne z polityką ochrony środowiska;”;</p>	Zmiana wprowadzona w art. 400a ma na celu zapewnienie finansowania ze środków funduszy ochrony środowiska remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, jeżeli obowiązującym do jej przeprowadzenia jest rdoś lub władająca powierzchnią ziemi jednostka samorządu terytorialnego. W chwili obecnej ustawa Poś wskazuje możliwość finansowania „przedsięwzięć związanych z ochroną powierzchni ziemi” (art. 400a ust. 1 pkt. 9), jednak brak jest jasnego wskazania w jakich przypadkach będzie możliwość uzyskania wsparcia z funduszy ochrony środowiska, szczególnie z uwzględnieniem zasady „zanieczyszczający płaci”. Ponadto nie ma uzasadnienia dla finansowania ze środków publicznych remediacji polegających na samooczyszczaniu (stąd wyłączenia w art. 400a ust. 1 pkt 9 i 9a). Zmiany pkt. 42 wynikają ze zmian w systemie zarządzania rozwojem Polski (nowy system dokumentów strategicznych), a w konsekwencji likwidacji Polityki Ekologicznej Państwa.

<p>Art. 1 pkt 68 (Art.400 b ust. 2)</p>	<p>w art. 400b ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Celem działania wojewódzkich funduszy jest finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 1–9a i 11–42.”;</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 400b daje możliwość finansowania wspomaganie remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej</p>
<p>Art 1 pkt 69 (Art. 400 h)</p>	<p>w art. 400h: j) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) uchwalanie, z uwzględnieniem strategii i programów, o których mowa w art. 14 ust. 1, i list przedsięwzięć priorytetowych przedkładanych przez wojewódzkie fundusze, planu działalności i zatwierdzanie list priorytetowych programów Narodowego Funduszu, do dnia 31 stycznia każdego roku; listy programów priorytetowych w części dotyczącej gospodarki wodnej wymagają uzgodnienia z Prezesem Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej;”, k) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) uchwalanie planów działalności wojewódzkich funduszy, do dnia 30 listopada każdego roku, na rok następny, z uwzględnieniem strategii i programów, o których mowa w art. 14 ust. 1, oraz strategii działania wojewódzkich funduszy i wojewódzkich programów ochrony środowiska;”;</p>	<p>Zmiany art. 400h mają charakter redakcyjny i wynikają ze zmian dotyczących Polityki Ekologicznej Państwa. Nie zmienia się sposób uchwalania planów działalności NFOŚiGW i zatwierdzania list priorytetowych programów NFOŚiGW, a jedynie podstawa, na której mają się one opierać.</p>
<p>Art. 1 pkt 70 (Art. 400k)</p>	<p>w art. 400k w ust. 1 dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu: „8) wydawanie opinii w zakresie możliwości wspomaganie ze środków Narodowego Funduszu i wojewódzkich funduszy zadań regionalnych dyrektorów ochrony środowiska w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi objętych harmonogramami, o których mowa w art. 101j ust. 1, oraz w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku objętych harmonogramami, o których mowa w art. 16a ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.</p>	<p>Zmiana art. 400k jest konsekwencją wprowadzenia zasady opiniowania przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej projektów harmonogramu zadań rdoś w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi (w art. 101j ust. 4) oraz harmonogramu zadań rdoś w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą i szkód w środowisku (art. 16a ust. 4).</p>
<p>Art. 1 pkt 71 (Art. 401c)</p>	<p>w art. 401c ust. 11 otrzymuje brzmienie: „11. Wysokości zobowiązań określonych w ust. 1 – 9a mogą być zmniejszane za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska. Przy</p>	<p>Zmiany art. 401c mają charakter redakcyjny i wynikają ze zmian dotyczących Polityki Ekologicznej Państwa.</p>

	udzielaniu zgody minister właściwy do spraw środowiska uwzględnia w szczególności potrzeby realizacji zasady zrównoważonego rozwoju, strategii i programów, o których mowa w art. 14 oraz zobowiązań określonych w prawie Unii Europejskiej i umowach międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.”;	
Art. 1 pkt 72	uchyla się tytuł VIII.	Usunięcie przepisów martwych od 2010r.
Art. 2 pkt 1 (Art. 2 pkt 1 pkt 13)	w art. 2 w ust. 1 po pkt 13 dodaje się pkt 13a w brzmieniu: „13a) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska;”;	Proponowana zmiana wprowadzająca pkt 11a w art.2 w ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska wynika z konieczności transpozycji do polskiego prawa postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. Ma ona celu wskazanie organów IOŚ jako właściwych w sprawach kontroli spełniania przez farby i lakiery oraz mieszaniny do odnawiania pojazdów zawierające lotne związki organiczne u producentów i użytkowników tych produktów.
Art. 2 pkt 5 (Art. 18 ust. 1)	w art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Koszty analiz i wykonywania pomiarów, w tym pobierania próbek, na podstawie których stwierdzono naruszenie wymagań ochrony środowiska, ponoszą jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne, których działalność jest źródłem naruszania tych wymagań.”;	Zmiana wynikająca z art. 147a Poś.
Art. 2 pkt 6 (Rozdz. 4a)	uchyla się rozdział 4a;	Uchylenie rozdziału 4a wynika z przeniesienia kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku z GIOS na GDOŚ
Art. 2 pkt 7 (Art. 28 f ust. 1 pkt 1)	w art. 28f ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie: „3. Pomiary, badania i pobieranie próbek w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, wykonują laboratoria, o których mowa w ust. 1, posiadające akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z	Zmiana wynikająca z art. 147a Poś.

	<p>późn. zm.) 4. W zakresie, w jakim laboratoria, o których mowa w ust. 3, nie posiadają akredytacji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może zawrzeć umowę o wykonanie badań i pomiarów, pobranie próbek i analiz, z inną jednostką posiadającą akredytację w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.”.</p>	
Art 3 pkt 1 (Art. 5b)	<p>art. 5b otrzymuje brzmienie: „Art. 5b. Przepisów rozdziału 2 ustawy nie stosuje się do gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast.”;</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 5b ma na celu rozszerzenie katalogu gruntów, o których mowa w art. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, do których przepisów ustawy się nie stosuje. Obecne zawężenie jedynie do gruntów rolnych stanowiących użytki rolne powoduje szereg komplikacji w stosowaniu przepisów tej ustawy do gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast. Ponadto podstawowym celem zmiany przepisu jest przywrócenie stosowania przepisów zobowiązujących do zapobiegania degradacji gruntów oraz rekultywacji gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast.</p>
Art. 3 pkt 2 (Art. 22a)	<p>art. 22a otrzymuje brzmienie: „Art. 22a. 1. Przepisów art. 20 i art. 22 nie stosuje się do rekultywacji gruntów, które zostały zanieczyszczone substancjami, preparatami, organizmami lub mikroorganizmami. 2. Do rekultywacji gruntów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio: 1) do gruntów zanieczyszczonych po dniu 30 kwietnia 2007 r. – przepisy ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493 z późn. zm.), 2) do gruntów zanieczyszczonych przed dniem 30 kwietnia 2007 r. – przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”.</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” w ustawie Poś. Przepis ma charakter porządkujący i ma na celu wyeliminowanie sytuacji, w której zanieczyszczenie gruntów, do którego doszło przed dniem 30 kwietnia 2007 r. byłoby regulowane dwoma przepisami i leżało w kompetencjach dwóch organów administracji publicznej. W chwili obecnej brak jest odesłania do odpowiednich przepisów ustawy Poś w odniesieniu do rekultywacji gruntów rolnych i leśnych, które</p>

		zostały zanieczyszczone przed wejściem w życie ustawy szkodowej tj. przed dniem 30 kwietnia 2007 r. (ustawa szkodowa odnosi się wyłącznie do bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które zaistniały od dnia 30 kwietnia 2007 r.).
Art 4	<p>W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 oraz z 2013 r. poz. 984) w art. 23 w ust. 2 po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:</p> <p>„21a) wydawanie, na wniosek organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r.– Prawo ochrony środowiska, opinii dotyczącej skutków ekonomicznych, w tym wpływu na opłacalność wytwarzania energii, zastosowania do źródeł spalania paliw drugiej zasady łączenia, o której mowa w art. 157a ust. 2 pkt 2 tej ustawy.”.</p>	<p>Potrzeba zmiany art. 23 ustawy – Prawo energetyczne wynika z konieczności przeniesienia do polskich przepisów art. 29 ust. 2 dyrektywy 2010/75/WE. Wprowadza on jedną z tzw. zasad łączenia, która stanowi, że w przypadku, gdy gazy odlotowe z kilku źródeł spalania paliw faktycznie odprowadzane są odrębnymi kominami, ale właściwy organ oceni, że mogłyby one (uwzględniając parametry techniczne i czynniki ekonomiczne) odprowadzać te gazy jednym kominem, to taki zespół źródeł traktuje się jako jedno źródło i wymagania emisyjne ustala się przy uwzględnieniu sumy nominalnych mocy cieplnych tych źródeł.</p> <p>Ponieważ w projekcie ustawy o zmianie ustawy - Poś zakłada się, że analizę w zakresie technicznych i ekonomicznych uwarunkowań dla zastosowania zasady łączenia do konkretnych obiektów energetycznego spalania przedkładać będzie podmiot prowadzący te obiekty, ostateczną decyzję w tym przedmiocie mógłby podejmować organ ochrony środowiska. Nie można jednak wykluczyć, że ocena przedłożona przez prowadzącego źródła będzie nasuwać wątpliwości, szczególnie w zakresie analizowanych skutków ekonomicznych, i w tych sytuacjach niezbędne jest wsparcie organu ochrony środowiska opinią ekspercką Prezesa URE, jako organu kompetentnego do obiektywnej oceny ekonomicznych uwarunkowań dla zastosowania zasady łączenia, w szczególności co do wpływu na opłacalność wytwarzania energii w źródłach. Zgodnie z przepisami ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE jest centralnym organem</p>

		<p>administracji rządowej powołanym do realizacji zadań dotyczących regulacji gospodarki paliwami i energią. Obowiązki i kompetencje tego organu są ściśle związane z polityką państwa w zakresie energetyki tzn. warunkami ekonomicznymi funkcjonowania przedsiębiorstw energetycznych, koncepcją funkcjonowania rynku oraz wymaganiami wynikającymi z obowiązku dostosowania prawa polskiego do prawa Unii Europejskiej. Działania podejmowane przez ten organ skierowane są na wypełnienie celu wytyczonego przez ustawodawcę, a zmierzającego m.in. do tworzenia warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Szeroko zakrojone zadania regulacyjne realizowane są przez ten organ przy udziale ekspertów z dziedziny energetyki.</p> <p>Dlatego też uznano, że niezbędne jest włączenie Prezesa URE - jako arbitra w sprawach dotyczących stosowania zasady łączenia sformułowanej w dyrektywie IED, przy uwzględnieniu przesłanek ekonomicznych. Wspomaganie decyzji organu ochrony środowiska opinią Prezesa URE co do ekonomicznych skutków stosowania zasady łączenia wynikającej z dyrektywy IED, nie jest sprzeczne z postanowieniami tej dyrektywy.</p> <p>Zakłada się przy tym, że kierowanych w tym trybie do Prezesa URE będzie niewiele. Po pierwsze problem może dotyczyć źródeł spalania paliw, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono po tym dniu, po wtóre - opinia Prezesa URE byłaby wydawana</p>
--	--	--

		<p>wyłącznie wtedy, kiedy organ ochrony środowiska miałby wątpliwości co do ekonomicznych skutków zastosowania zasady łączenia przedstawionych w analizie przedkładanej organowi przez operatora. W ustawie założono bowiem, że w odniesieniu do wszystkich istniejących źródeł spalania rozstrzygnięcie sprawy stosowania tej zasady łączenia następowaloby w krótkim czasie po wejściu w życie ustawy. W jej art. 29 przyjęto, że w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy podmiot prowadzący instalację, której częścią są źródła spalania paliw, do których może mieć zastosowanie druga zasada łączenia, przedkłada organowi właściwemu do wydania pozwolenia analizę dotyczącą możliwości technicznych odprowadzania gazów odlotowych ze źródeł jednym kominem oraz skutków ekonomicznych zastosowania tej zasady. Jeżeli organ będzie miał zastrzeżenia do tej analizy, może wystąpić do Prezesa URE o opinię dotyczącą skutków ekonomicznych, w tym wpływu na opłacalność wytwarzania energii, zastosowania do źródeł spalania paliw drugiej zasady łączenia.</p> <p>Jednoznaczne rozstrzygnięcie zasadności stosowania lub nie do określonych źródeł spalania paliw ww. zasady łączenia jest szczególnie ważne z punktu widzenia podmiotu prowadzącego określone źródła spalania paliw, w kontekście pewności wymagań emisyjnych, które mają zastosowanie do tych źródeł. Niedopuszczalne byłoby bowiem pozostawienie tej kwestii do rozstrzygnięcia w trybie administracyjnym w każdej indywidualnej sprawie związanej z ustaleniem wymagań emisyjnych dla instalacji</p>
Art 5	<p>W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219, z późn. zm.) w art. 3 w ust. 1 po pkt 2c dodaje się pkt 2d w brzmieniu: „2d) przeprowadzanie kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 1 pkt 2</p>	<p>Proponowana zmiana wprowadzająca pkt 2d w art.3 w ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej wynika z konieczności transpozycji do polskiego prawa postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z 21 kwietnia</p>

	ustawy – Prawo ochrony środowiska;”.	2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE. Ma ona celu wskazanie organów Inspekcji Handlowej jako właściwych w sprawach kontroli spełniania przez farby i lakiery oraz mieszaniny do odnawiania pojazdów zawierające lotne związki organiczne u importerów oraz sprzedawców hurtowych i detalicznych; tych produktów.
Art 6	W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085, z późn. zm.) uchyla się art. 13.	Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” w ustawie Poś. Uchylenie art. 13 jest konieczne z uwagi na to, że zapisana w nim możliwość odstąpienia od rekultywacji polegającej na przywracaniu zanieczyszczonej gleby lub ziemi do stanu wymaganego standardami jakości w przypadku zanieczyszczeń powstałych przed 1 września 1980 r. na rzecz rekultywacji ograniczonej, polegającej na przeprowadzeniu działań wykluczających zagrożenie życia zagrożenie życia lub zdrowia ludzi bądź powstanie innych szkód oraz możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia, będzie mogła być realizowana poprzez remediację której definicję wprowadzono do ustawy Poś w art. 3 pkt 31b. Remediacja w określonych przypadkach dopuszcza różne formy postępowania z zanieczyszczeniami.
Art 7 pkt 1 (Art. 3 pkt 1)	w art. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) uwzględnianie wymagań ochrony przyrody w strategiach i	Zmiana jest konsekwencją zmiany art. od 13 do 16 ustawy Poś czyli zniesienia obowiązku przygotowania polityki

	<p>programach, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, programach ochrony środowiska przyjmowanych przez organy jednostek samorządu terytorialnego, koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, strategiach rozwoju województw, planach zagospodarowania przestrzennego województw, strategiach rozwoju gmin, studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego i planach zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej oraz w działalności gospodarczej i inwestycyjnej;"</p>	<p>ekologicznej państwa jako osobnego dokumentu,</p>
<p>Art. 7 pkt 2 (Art. 37)</p>	<p>art. 37 otrzymuje brzmienie: „Art. 37. 1. Jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszaru znajdującego się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zostały podjęte bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 34, lub uzgodnienia lub decyzji, o których mowa w art. 35a, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, wydaje decyzję, którą nakazuje, w zależności od potrzeb, ich natychmiastowe wstrzymanie lub podjęcie niezbędnych działań zapobiegawczych lub działań naprawczych. 2. Jeżeli działania na obszarze Natura 2000 zostały podjęte sprzecznie z ustaleniami planu zadań ochronnych lub planu ochrony, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor urzędu morskiego, wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1. 3. Jeżeli w stosunku do działań, o których mowa w ust. 1 i 2, jest prowadzone postępowanie, o którym mowa w art. 48, w art. 49b albo w art. 50 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, zawiesza postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, do czasu zakończenia przez właściwy organ postępowania prowadzonego na podstawie ustawy – Prawo budowlane.</p>	<p>W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zaproponowano zmianę brzmienia art. 37. W obecnym stanie prawnym, jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub proponowanego obszaru Natura 2000, zostały podjęte bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 34, lub decyzji, o której mowa w art. 35a, rdoś, a na obszarach morskich - dyrektor właściwego urzędu morskiego, nakazuje ich natychmiastowe wstrzymanie i podjęcie w wyznaczonym terminie niezbędnych czynności w celu przywrócenia poprzedniego stanu danego obszaru, jego części lub chronionych na nim gatunków. Jednocześnie działania takie mogą spełniać kryteria szkody w środowisku w rozumieniu ustawy o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie.</p> <p>Powyższe oznacza, iż w tym samym stanie faktycznym mogą istnieć przesłanki do wszczęcia dwóch postępowań administracyjnych, czyli postępowania z art. 37 ustawy o ochronie przyrody oraz postępowania na podstawie ustawy skarodowej, dotyczy to np. sytuacji szkody w siedliskach/gatunkach będących przedmiotem ochrony w obszarze Natura 2000 dokonanej przez podmiot korzystający</p>

	<p>4. W przypadku działań, o których mowa w ust. 1 i 2, do których ma jednocześnie zastosowanie ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.), nie prowadzi się postępowania w sprawie decyzji, o której mowa w ust. 1.”;</p>	<p>ze środowiska – wówczas organ powinien wszcząć oba postępowania. Należy wskazać, iż przypadki takie zdarzają się w praktyce dosyć często.</p>
<p>Art. 7 pkt 3 (Art. 37, dodanie art.37a- 37d)</p>	<p>po art. 37 dodaje się art. 37a – 37d w brzmieniu: „Art. 37a. 1. Jeżeli w decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 1, nakazuje się podjęcie niezbędnych działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, w decyzji tej określa się: 1) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko; 2) zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, w tym czynności zmierzających do ograniczenia oddziaływania na obszar Natura 2000 lub obszar znajdujący się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1; 3) termin rozpoczęcia i zakończenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych. 2. Przez działania zapobiegawcze i działania naprawcze rozumie się odpowiednio działania zapobiegawcze i działania naprawcze, o których mowa w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie. 3. Ustalając kolejność, zakres i sposób podejmowania działań naprawczych, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, kieruje się charakterem, zasięgiem i rozmiarem negatywnego oddziaływania, a także możliwością naturalnej naprawy elementów przyrodniczych na obszarze, na którym negatywne oddziaływanie wystąpiło. 4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, wydaje decyzję, o której mowa w art. 37 ust. 1, po zasięgnięciu opinii dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do negatywnego oddziaływania na obszarze parku narodowego.</p>	<p>Z uwagi na powyższe zasadne jest, aby w takich sytuacjach prowadzić jedno postępowanie. Mając przy tym na uwadze, iż przepisy ustawy szkodowej mają szersze zastosowanie, postępowaniem tym powinno być właśnie postępowanie prowadzone na zasadach określonych w ustawie szkodowej - w przypadku postępowania w trybie ustawy o ochronie przyrody organ bierze pod uwagę jedynie oddziaływanie/szkodę w przedmiotach ochrony danego obszaru Natura 2000, natomiast w przypadku postępowania w trybie ustawy szkodowej postępowanie obejmuje szkodę we wszystkich gatunkach i siedliskach chronionych w rozumieniu tej ustawy.</p> <p>Jednocześnie w przypadku pozostałych działań szkodliwych dla celów ochrony obszarów Natura 2000 prowadzone będzie postępowanie w trybie ustawy o ochronie przyrody. W obecnym stanie prawnym, przepis art. 37 ust. 1 ma charakter bardzo ogólny, w przeciwieństwie do rozwiązań, jakie znajdują się w ustawie szkodowej, dlatego też proponuje się, rozbudowanie przepisów dotyczących zasad prowadzonego postępowania, w tym zakresu wydawanej decyzji. Przy tworzeniu propozycji zapisów posłkowano się konstrukcjami zaczerpniętymi z ustawy szkodowej.</p> <p>Dodatkowo proponuje się dodanie nowego przepisu, zgodnie z którym rdoś będzie zawieszał prowadzone przez siebie postępowanie, jeżeli, w stosunku do działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000,</p>

	<p>Art. 37b. W decyzji, o której mowa w art. 37 ust. 1, regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, może nałożyć obowiązek prowadzenia badań zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiarów zawartości substancji w wodzie, w tym pobierania próbek, lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej, określając:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres badań, pomiarów lub monitoringu; 2) metodykę prowadzenia badań, pomiarów lub monitoringu; 3) termin i formę przedkładania wyników badań, pomiarów lub monitoringu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektorowi właściwego urzędu morskiego. <p>Art. 37c. 1. Jeżeli działania mogące znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszaru znajdującego się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zostały podjęte przez więcej niż jeden podmiot, odpowiedzialność tych podmiotów jest solidarna.</p> <p>2. Jeżeli działania, o których mowa w ust. 1, zostały podjęte za zgodą lub wiedzą władającego powierzchnią ziemi, jest on obowiązany do prowadzenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, a także do prowadzenia monitoringu solidarnie z podmiotem, który je podjął. Przez władającego powierzchnią ziemi rozumie się podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 44 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, decyzję, o której mowa w art. 37 ust. 1, kieruje się także do władającego powierzchnią ziemi.</p> <p>Art. 37d. Podmiot obowiązany do przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub działań naprawczych, informuje regionalnego dyrektora ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektora właściwego urzędu morskiego, o ich zakończeniu.”.</p>	<p>prorowadzone jest postępowanie o którym mowa w art. 48, w art. 49b albo w art. 50 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Zdaniem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w takie sytuacji pierwszeństwo powinny mieć przepisy Prawa budowlanego.</p> <p>Jednocześnie wprowadzono poprawkę dotyczącą działań sprzecznych z ustaleniami planów zadań ochronnych. W przepisie tym zamieniono wyraz „niezgodnie” na „sprzecznie” co bardziej odpowiada celowi tej regulacji i ogranicza stosowanie tego przepisu jedynie do sytuacji, w której podjęte działania są w wyraźnej sprzeczności z ustaleniami planu, nie dotyczyć będzie działań, do których plan w ogóle się nie odnosi.</p>
Art 8	W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282, z późn. zm) w załączniku do ustawy w części I uchyla się ust. 12.	Zmiana wynikająca ze zmian art. 189 POŚ
Art.9 pkt 1	w art. 2 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:	Zaproponowano zmianę brzmienia art. 2 ust. 1 pkt 2

(Art. 2 ust. 1)	„2) spowodowanych również przez inną działalność niż ta, o której mowa w pkt 1, podmiotu korzystającego ze środowiska, jeżeli dotyczą gatunków chronionych lub chronionych siedlisk przyrodniczych oraz wystąpiły z winy podmiotu korzystającego ze środowiska.”;	dotyczącego zakresu stosowania niniejszej ustawy. Należy zwrócić uwagę, że dotychczasowe brzmienie przepisu budzi wątpliwości interpretacyjne czy ustawa ta ma zastosowanie do szkód w środowisku dotyczących gatunków chronionych lub chronionych siedlisk przyrodniczych w przypadku spowodowania ich działalnością stwarzającą ryzyko szkody w środowisku. Zmiana regulacji ma na celu wyeliminowanie tych wątpliwości. Nie ma uzasadnienia dla ograniczenia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkód w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych wyłącznie do zdarzeń będących następstwem działalności podmiotu korzystającego ze środowiska, innej niż stwarzająca ryzyko szkody w środowisku.
Art. 9 pkt 2 (art. 4)	w art. 4: a) pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, która zaistniała przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynika z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., a także jeżeli od emisji lub zdarzenia, które spowodowały bezpośrednie zagrożenie szkodą lub szkodę w środowisku, upłynęło więcej niż 30 lat, w tym do historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;”, b) w pkt 2 lit. c otrzymuje brzmienie: „c) działalność, której głównym celem jest obronność i bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo międzynarodowe lub której jedynym celem jest ochrona przed klęską żywiołową.”;	Zmiana art. 4 pkt 1 ma charakter porządkujący wynika z wprowadzenia definicji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale dot. ustawy – Poś przy uzasadnieniu do definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi (art. 3 pkt 5a), a także przy uzasadnieniu do uchylecia art. 35 ustawy „szkodowej”. Zaproponowano także zmianę brzmienia art. 4 pkt 2 lit. c ustawy dotyczącego wyłączenia z odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku działalności, której celem jest obrona narodowa, bezpieczeństwo międzynarodowe lub której celem jest ochrona przed klęską żywiołową. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 4 ust. 6 dyrektywy 2004/35/WE, dyrektywy tej nie stosuje się do działań, których jedynym celem jest ochrona przed klęską żywiołową (w wersji angielskiej: „sole purpose of which is to protect from natural disasters”). Natomiast art. 4 pkt 2 lit c

		<p>ustawy szkodowej stanowi, iż przepisów tej ustawy nie stosuje się do działalności „której celem jest ochrona przed klęską żywiołową”. Pominięcie warunku, że ochrona przed klęskami żywiołowymi musi być jedynym/wyłącznym celem działań zwolnionych spod stosowania ustawy, stanowi niedozwolone poszerzenie tego wyłączenia na działania, które mają więcej celów, a ochrona przed klęskami żywiołowymi jest tylko jednym z ich skutków, często pobocznym, a nawet dyskusyjnym (obejmuje to np. różnorodne inwestycje hydrotechniczne, którym obok innych celów przypisuje także cel ochrony przeciwpowodziowej). Przedmiotowa propozycja ma na celu dostosowanie art. 4 pkt 2 lit. c ustawy szkodowej do art. 4 ust. 6 dyrektywy 2004/35/WE. Ponadto proponuje się zamianę sformułowania „obrona narodowa” na „obronność i bezpieczeństwo państwa”. Przedmiotowa propozycja ma na celu ujednoczenie terminologii używanej w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.).</p>
<p>Art. 9 pkt 3 (Art. 5)</p>	<p>art. 5 otrzymuje brzmienie: „Art. 5. Przepisów ustawy nie stosuje się do szkód jądrowych w zakresie uregulowanym w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 264 i 908).”;</p>	<p>W projekcie ustawy proponuje się zmianę brzmienia art. 5 ustawy szkodowej dotyczącego wyłączenia gospodarki leśnej spod odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku. Niniejsze wyłączenie zostało poruszone w odrębnym piśmie Dyrekcji Generalnej KE Środowisko z dnia 19 lipca 2010 r., znak: ENV A.2/AB/db/Aren(20101442.345). Zgodnie z art. 5 pkt 2 ustawy szkodowej, jej przepisów nie stosuje się do „gospodarki leśnej prowadzonej zgodnie z zasadami trwale zrównoważonej gospodarki leśnej, o której mowa w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435, z późn. zm.)”. Takie ograniczenie zakresu obowiązywania wprowadzonych przepisów wykracza</p>

		poza listę wyłączeń dopuszczonych w dyrektywie 2004/35/WE. Dyrektywa nie przewiduje możliwości wyłączenia spod jej działania całych, nie wymienionych w jej art. 4, rodzajów działalności.
<p>Art. 9 pkt 4 (art 6 pkt 1a, pkt 2 lit. a, d, pkt 3, pkt 7, pkt 7a, pkt 8 lit. c, pkt 8a, pkt 9a i 9b, pkt 10, pkt 10a, pkt 11 lit. a i b)</p>	<p>w art. 6:</p> <p>a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) badaniach zanieczyszczenia gleby i ziemi – rozumie się przez to badania zanieczyszczenia gleby i ziemi w rozumieniu art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;</p> <p>b) w pkt 2: – uchyla się lit. a, – lit. d otrzymuje brzmienie: „d) miejsca tokowania, lęgu, pierzenia i zimowania ptaków wędrownych oraz miejsca ich zatrzymywania się i żerowania wzdłuż tras wędrówek;”;</p> <p>c) pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) działaniach naprawczych – rozumie się przez to wszelkie działania, w tym działania ograniczające lub tymczasowe, podejmowane w celu naprawy, lub zastąpienia w równoważny sposób elementów przyrodniczych lub ich funkcji, które uległy szkodzie, a także działania kompensacyjne; do działań naprawczych zalicza się w szczególności przeprowadzenie remediacji, przywracanie naturalnego ukształtowania terenu, zalesianie, zadrzewianie lub tworzenie skupień roślinności, reintrodukcję zniszczonych gatunków, prowadzące do usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz przywracania równowagi przyrodniczej na danym terenie;”;</p> <p>d) pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7) gatunkach chronionych – rozumie się przez to gatunki objęte ochroną na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 26, art. 48 i art. 49 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie</p>	<p>1) Wprowadzenie definicji badań zanieczyszczenia gleby i ziemi ma charakter porządkujący i wynika z wprowadzenia definicji badań zanieczyszczenia gleby i ziemi do ustawy – Poś. Szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale dot. ustawy – Poś przy uzasadnieniu do art. 3 pkt 2a.</p> <p>2) Zmiana definicji chronionych siedlisk przyrodniczych – wykreślenie z art. 6 pkt 2 lit. a spowoduje, że przepis w nowym brzmieniu zapewni objęcie ustawą wszelkich chronionych siedlisk przyrodniczych bez względu na miejsce ich występowania. Dotychczasowe brzmienie powodowało zbędne nakładanie się na siebie siedlisk wymienionych w lit. a oraz b. W związku z definicją szkody w środowisku odwołującej się do właściwego stanu ochrony siedlisk przyrodniczych wystarczające jest odniesienie się do typów siedlisk, o których mowa w lit. b, a które i tak są elementem form ochrony przyrody, o których mowa w lit. a. Taka zmiana spowoduje, że przepis stanie się bardziej czytelny bez uszczerbku dla ilości i rodzajów wskazanych siedlisk. Ponadto zaproponowano również zmianę brzmienia pkt 2 lit. d, gdyż w przypadku siedlisk gatunków ptaków wędrownych, czyli gatunków, o które chodzi w art. 4 ust. 2 dyrektywy 79/409/EWG Rady z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, zwanej dalej „dyrektywą Ptasią”, dyrektywa ELD wymaga, by wszystkie ich siedliska były zaliczone do „siedlisk chronionych”. Ustawa szkodowa zalicza do chronionych siedlisk przyrodniczych „miejsca lęgu, pierzenia i zimowania ptaków wędrownych oraz miejsca ich zatrzymywania się wzdłuż tras wędrówek”, co jest pojęciem</p>

	<p>przyrody;”;</p> <p>e) po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu: „7a) historycznym zanieczyszczeniu powierzchni ziemi – rozumie się przez to historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w rozumieniu art. 3 pkt 5a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;</p> <p>f) w pkt 8 lit. c otrzymuje brzmienie: „c) w odniesieniu do powierzchni ziemi – usunięcie zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska.”;</p> <p>g) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu: „8a) naturalnej regeneracji – rozumie się przez to:</p> <p>a) w odniesieniu do:</p> <ul style="list-style-type: none"> - gatunków chronionych – proces odtwarzania się populacji gatunku na danym terenie do stanu początkowego lub do osiągnięcia właściwego stanu ochrony gatunku, - chronionych siedlisk przyrodniczych – proces odtwarzania się siedliska przyrodniczego na danym terenie do stanu początkowego lub do osiągnięcia właściwego stanu ochrony siedliska przyrodniczego <p>– przebiegający samoistnie, bez ingerencji człowieka, ale którego przebieg może być przez człowieka wspomagany,</p> <p>b) w odniesieniu do wód i powierzchni ziemi – samooczyszczanie w rozumieniu art. 3 pkt 32d ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;</p> <p>h) po pkt 9 dodaje się pkt 9a i 9b w brzmieniu: „9a) pomiarach – rozumie się przez to również obserwacje, analizy oraz pobieranie próbek; 9b) remediacji – rozumie się przez to remediację w rozumieniu art. 3 pkt 31b ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;</p> <p>i) pkt 10 otrzymuje brzmienie: „10) stanie początkowym – rozumie się przez to stan i funkcje</p>	<p>węższym, ponieważ pomija np. miejsca żerowania i miejsca tokowania. Przedmiotowa propozycja ma za zadanie dostosowanie przepisów ustawy szkodowej do przepisów dyrektywy ELD.</p> <p>3) Zmiana definicji działań naprawczych (art. 6 pkt 3) wynika z konieczności zamiany obowiązku przeprowadzenia oczyszczania powierzchni ziemi na obowiązek wykonania remediacji, która oprócz oczyszczania czyli usunięcia zanieczyszczenia do stanu wymaganego standardami jakości gleby i standardami jakości ziemi obejmuje też łagodniejsze działania takie jak: zmniejszenie ilości zanieczyszczeń, ich kontrolowanie oraz ograniczenie rozprzestrzeniania się. Ponadto należy zwrócić uwagę, że dotychczasowe brzmienie powodowało wątpliwości interpretacyjne dotyczące możliwości nałożenia obowiązku przeprowadzenia kompensacyjnych działań naprawczych jako wykraczających poza definicję działań naprawczych. W wielu przypadkach brak działań kompensacyjnych likwidujących straty przejściowe uniemożliwi lub przynajmniej znacznie utrudni przywrócenie stanu początkowego lub przybliżonego do stanu początkowego poprzez podjęcie wyłącznie podstawowych i uzupełniających działań naprawczych.;</p> <p>4) Zmiana definicji gatunków chronionych (art. 6 pkt 7) ma na celu wyeliminowanie niezgodności ustawy szkodowej z dyrektywą 2004/35/WE (art. 2 pkt 3 lit. a dyrektywy) i polega ona na uzupełnieniu definicji gatunku chronionego o gatunki będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty wskazane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, a także kryteriów wyboru obszarów kwalifikujących się do uznania lub wyznaczenia jako obszary Natura 2000 (Dz. U. z 2010 r. Nr</p>
--	--	---

	<p>środowiska oraz poszczególnych elementów przyrodniczych przed wystąpieniem szkody w środowisku, oszacowane na podstawie dostępnych informacji; w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi rozumie się przez to w szczególności stan określony w raporcie początkowym, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska albo, jeżeli nie ma dostępnych informacji na temat stanu początkowego lub w raporcie początkowym stwierdzono przekroczenie dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko – stan zgodny z dopuszczalnymi zawartościami substancji powodujących ryzyko;”</p> <p>j) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu: „10a) substancji powodującej ryzyko – rozumie się przez to substancję w rozumieniu art. 3 pkt 37a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”</p> <p>k) w pkt 11 lit. a i b otrzymują brzmienie: „a) w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych, mającą znaczący negatywny wpływ na osiągnięcie lub utrzymanie właściwego stanu ochrony tych gatunków lub siedlisk przyrodniczych, z tym że szkoda w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych nie obejmuje uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu, wynikającego z działania podmiotu korzystającego ze środowiska zgodnie z:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub - art. 56 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub - zatwierdzonym planem urządzenia lasu, dla którego przeprowadzono strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 46 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie 	<p>77, poz. 510, z późn. zm.). W ten sposób wszystkie gatunki z załącznika II do Dyrektywy Siedliskowej zostaną objęte reżimem odpowiedzialności na mocy ustawy szkodowej.</p> <p>5) Dodanie w art. 6 pkt 7a definicji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, poprzez odesłanie do ustawy Poś, porządkuje przepisy w tym zakresie, szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale dot. ustawy - Poś przy uzasadnieniu do definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi (art. 3 pkt 5a);</p> <p>6) Zmiana definicji naprawy elementów przyrodniczych (art. 6 pkt 8) w odniesieniu do powierzchni ziemi (lit. c) usuwa doprecyzowanie wskazujące na obowiązek przywrócenia stanu zgodnego ze standardami jakości gleby i ziemi, pozostawiając definicję ogólną, zgodną z tekstem dyrektywy szkodowej; zmiana wiąże się z powyższą zmianą definicji działań naprawczych; w definicji użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi i stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś);</p> <p>7) Wprowadzenie definicji naturalnej regeneracji (art. 6 ust. 8a). Pojęcie to dotychczas nie było zdefiniowane w przepisach prawnych. Wprowadzenie proponowanego przepisu ma na celu ułatwienie określania wymaganego zakresu działań naprawczych.</p> <p>8) Wprowadzenie definicji pomiarów wynika ze zmiany art. 147a ustawy – Poś. Szczegółowe uzasadnienie powyżej.</p> <p>9) Wprowadzenie definicji remediacji (art. 6 pkt 9b) jest konsekwencją wprowadzenia definicji remediacji w ustawie Poś, szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale dot. ustawy - Poś przy uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b);</p> <p>10) Zmiana definicji stanu początkowego (art. 6 pkt 10)</p>
--	--	---

	<p>środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), lub</p> <ul style="list-style-type: none"> - decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub - postanowieniami, o których mowa w art. 90 ust. 1 i art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, <p>b) w wodach, mającą znaczący negatywny wpływ na potencjał ekologiczny, stan ekologiczny, chemiczny lub ilościowy wód”;</p>	<p>stanowi doprecyzowanie w celu powiązania nowych przepisów ustawy Poś, transponujących Dyrektywę IED i zobowiązujących do sporządzenia raportu początkowego, z przepisami ustawy szkodowej;</p> <p>11) Wprowadzenie definicji substancji powodującej ryzyko poprzez odesłanie do ustawy Poś, porządkuje przepisy w tym zakresie, szczegółowe uzasadnienie do wprowadzenia definicji w rozdziale dot. ustawy - Poś przy uzasadnieniu do art. 3 pkt 37a;</p> <p>12) Zmiana definicji szkody w środowisku (art. 6 pkt 11):</p> <ul style="list-style-type: none"> - w odniesieniu do szkody w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych polega na zmianie brzmienia art. 6 pkt 11 lit. a. Dyrektywa ELD stanowi, że „szkody wyrządzone gatunkom chronionym i w siedliskach przyrodniczych nie obejmują uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu wynikającego z działania podmiotu gospodarczego, który został wyraźnie upoważniony przez odpowiednie władze zgodnie z przepisami wykonawczymi do art. 6 ust. 3 i 4 lub art. 16 dyrektywy 92/43/EWG lub art. 9 dyrektywy 79/409/EWG lub, w przypadku siedlisk i gatunków nie objętych prawem wspólnotowym, zgodnie z równoważnymi przepisami prawa krajowego w sprawie ochrony przyrody”. Ustawa szkodowa transponuje to wyłącznie w następujący sposób „szkoda w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych nie obejmuje uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu wynikającego z działania podmiotu korzystającego ze środowiska zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub zgodnie z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie
--	---	---

		<p>środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227),”. Zgodnie z polskim prawem, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach lub zezwolenie wydawane w trybie art. 34 ustawy o ochronie przyrody to dwa sposoby na jakie może zachodzić udzielenie zezwolenia, o które chodzi w art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy 92/43/EWG Rady z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zwanej dalej „dyrektywą Siedliskową”. Jednak derogacji, o których mowa w art. 16 tej dyrektywy udziela się w Polsce w trybie określonym w art. 56 ustawy o ochronie przyrody (jako zezwoleń na odstępstwa od zakazów ochrony gatunkowej), a ten przepis nie jest przywołany. Wprowadzenie do art. 6 pkt 11 lit a ustawy szkodowej odniesienia do art. 56 ustawy o ochronie przyrody ma na celu dostosowanie przepisów prawodawstwa polskiego do przepisów dyrektywy ELD. Ponadto w definicji szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych zaproponowano uwzględnienie postanowień, o których mowa w art. 90 ust. 1 i 98 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Należy wskazać, że w wyżej wskazanej definicji mowa jest o decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, natomiast zgodnie z przywołaną ustawą identyfikacja negatywnego wpływu na gatunki i siedliska przyrodnicze może się odbywać także w innych przypadkach tj. w ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko oraz w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jak również ramach strategicznej oceny oddziaływania na środowisko sporządzanej dla planu urządzania lasu, w związku z czym powyższa propozycja.</p>
--	--	---

		- w odniesieniu do szkody w środowisku w wodach polega na zmianie brzmienia art. 6 pkt 11 lit. b. Proponowana zmiana wynika z konieczności dostosowania przepisów ustawy do dyrektywy ELD, która w art. 2 pkt 1 lit. b definiuje szkodę w środowisku w wodach z uwzględnieniem pojęcia „potencjału ekologicznego”. W definicji określonej w ustawie nie zostało ono dotychczas zawarte, co stanowiło odstępstwo od przepisów dyrektywy.
Art. 9 pkt 5 (Art. 7 ust.3)	w art. 7 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 2, podejmuje działania w porozumieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, na którego obszarze działania wystąpiło bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku.”;	W art. 7 zaproponowano zmianę brzmienia ust. 3. Zmiana przedmiotowego przepisu wynika z konieczności jego doprecyzowania. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy szkodowej organem ochrony środowiska właściwym w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku jest rdoś. Dlatego też jeżeli bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku wystąpi na obszarze dwóch lub więcej województw, właściwym organem będzie rdoś, który pierwszy powziął informacje o ich wystąpieniu (art. 7 ust. 2 ustawy szkodowej). Organ ten podejmie działania w porozumieniu z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, na którego obszarze działania wystąpi bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku.
Art.9 pkt 6 (Art. 9 ust.2)	w art. 9 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) podjęcia działań w celu ograniczenia szkody w środowisku, zapobieżenia kolejnym szkodom i negatywnym skutkom dla zdrowia ludzi lub dalszemu osłabieniu funkcji elementów przyrodniczych, w tym natychmiastowego opanowania, powstrzymania, usunięcia lub ograniczenia w inny sposób zanieczyszczenia lub innych szkodliwych czynników	Zaproponowano również zmianę brzmienia art. 9 ust. 2 pkt 1, w którym jest mowa o obowiązku skontrolowania szkodliwych czynników. Jest to wynik błędu w tłumaczeniu dyrektywy ELD. Użyty w art. 6 ust. 1 lit. a oraz ust. 2 lit. b ww. dyrektywy a także w kilku miejscach w załącznikach do tej dyrektywy wyraz “control” oznacza nie „kontrolowanie” (w znaczeniu – sprawdzanie), ale „objęcie kontrolą” (w znaczeniu – opanowanie).
Art.9 pkt 7 (Art. 12)	w art. 12 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, decyzję, o której mowa w	Uzasadnieniem zmiany art. 12 (dodanie ust. 4) jest fakt, iż w chwili obecnej nie można wyegzekwować od władającego

	art. 13 i art. 15, kieruje się także do władającego powierzchnią ziemi.”;	powierzchnią ziemi, który jest zobowiązany na podstawie art. 12 ust. 2 niniejszej ustawy do podejmowania solidarnie z podmiotem korzystającym ze środowiska działań zapobiegawczych i naprawczych w przypadku, gdy bezpośrednio zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku zostały spowodowane za jego zgodą lub wiedzą – brak podstaw prawnych do wydania decyzji zobowiązującej władającego powierzchnią ziemi do uzgodnienia warunków prowadzenia działań naprawczych jak również nakładającej na ten podmiot obowiązek prowadzenia działań zapobiegawczych i naprawczych.
Art. 9 pkt 8 (Art. 13)	<p>w art. 13:</p> <p>a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Wniosek o uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach zawiera informacje dotyczące:”;</p> <p>b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Wniosek o uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi zawiera projekt planu remediacji obejmujący informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) terenie wymagającym przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni; 2) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu; 3) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy; 4) o nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska; 	<p>Zmiana art. 13: zmiana brzmienia ust. 2, dodanie ust. 2a oraz zmiana brzmienia ust. 3 dotyczy szkód w środowisku w powierzchni ziemi i jest konsekwencją wprowadzenia w ustawie Poś doprecyzowania uzgadniania warunków remediacji z rdoś, które zgodnie z nowymi przepisami przybierze formę ustalenia w drodze decyzji planu remediacji, zawierającego ściśle określone informacje. Patrz uzasadnienie art. 1011 ustawy Poś. Dodatkowo w odniesieniu do szkód w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach wskazano, że decyzja wydawana na podstawie art. 13 powinna określać sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego, co jest również związane ze zmianami brzmienia art. 15 ust. 2 pkt 5. Należy podkreślić, że dokumentacja będzie się różniła w zależności od poszczególnych elementów przyrodniczych, dlatego też zasadne jest aby zakres tej dokumentacji określał organ do tego właściwy.</p> <p>W art. 13 ust. 2a pkt 6 użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego</p>

	<p>5) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiej doprowadzi remediacja;</p> <p>6) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska;</p> <p>7) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych, jeżeli jest to niezbędne do dokonania oceny, o której mowa w pkt 6;</p> <p>8) planowanym sposobie przeprowadzenia remediacji;</p> <p>9) planowanym terminie rozpoczęcia i zakończenia remediacji;</p> <p>10) sposobie potwierdzenia przeprowadzenia remediacji, oraz terminie przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Uzgodnienie warunków przeprowadzenia działań naprawczych następuje w drodze decyzji:</p> <p>1) dla szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach, określającej:</p> <p>a) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko,</p> <p>b) zakres i sposób przeprowadzenia działań naprawczych,</p> <p>c) termin rozpoczęcia i zakończenia działań naprawczych,</p> <p>d) sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego;</p> <p>2) dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi ustalającej plan remediacji,</p> <p>z uwzględnieniem art. 217d ust. 3–5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, określającej:</p> <p>a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,</p> <p>b) nazwy substancji powodujących ryzyko oraz ich zawartości w glebie i w ziemi, do jakich doprowadzi remediacja,</p>	<p>sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).</p> <p>W art. 13 ustawy szkodowej zaproponowano także zmianę brzmienia ust. 6, gdyż dotychczasowe brzmienie tego przepisu powoduje, że organ wydający decyzję ma wątpliwości czy opiniowaniu podlega cała decyzja czy tylko jej warunki, o których mowa w ust. 3 przywołanego artykułu. Nie jest zasadne uzyskiwanie opinii dotyczącej brzmienia całej decyzji. Ponieważ wymienione w ust. 6 organy są merytorycznie przygotowane do wyrażania opinii dotyczących spraw leżących w ich kompetencjach więc wystarczające jest opiniowanie tych warunków. W przywołanym przepisie art. 13 ust. 6 proponuje się:</p> <p>- zmianę brzmienia pkt 1 – poprzez dodanie opiniowania przez dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej (rzgw) nie tylko przypadków szkody w środowisku w wodach, ale również szkody w środowisku w powierzchni ziemi, jeżeli dotyczy ona zanieczyszczenia w strefach ochronnych ujęć wody. Zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy - Prawo wodne dyrektorzy rzgw w drodze aktów prawa miejscowego ustalają strefy ochronne ujęć wód, w których obowiązują konkretne zakazy, nakazy i ograniczenia. Mogą one obejmować pewne czynności związane z planowaną remediacją. Zatem zasadne jest uzgadnianie omawianej decyzji regionalnego dyrektora ochrony środowiska z właściwym dla danej strefy ochronnej ujęcia wody dyrektorem rzgw.</p> <p>- zmianę brzmienia pkt 4 - Dyrektor Lasów Państwowych może opiniować tylko działania naprawcze dla szkód w środowisku, które dotyczą gruntów skarbu państwa będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego – Lasy Państwowe, a nie jak to było dotąd nieprecyzyjnie</p>
--	---	---

	<p>c) sposób przeprowadzenia remediacji, d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji, e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji oraz termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”, d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. W przypadku wystąpienia więcej niż jednej szkody w środowisku, w tym szkody w środowisku w powierzchni ziemi, wniosek o uzgodnienie warunków prowadzenia działań naprawczych zawiera informacje, o których mowa w ust. 2 i 2a.”, e) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Organ ochrony środowiska wydaje decyzję, o której mowa w ust. 3, po zasięgnięciu opinii w zakresie warunków przeprowadzenia działań naprawczych zawartych w projekcie tej decyzji: 1) dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej – w odniesieniu do szkody w środowisku w wodach lub szkody w środowisku w powierzchni ziemi, jeżeli dotyczy ona zanieczyszczenia w strefach ochronnych ujęć wody; 2) dyrektora urzędu morskiego – w odniesieniu do szkody w środowisku na obszarach morskich; 3) dyrektora okręgowego urzędu górniczego – w odniesieniu do szkody w środowisku spowodowanej ruchem zakładu górniczego; 4) dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych – w odniesieniu do szkody w środowisku na gruntach będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe; 5) dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do szkody w środowisku na obszarze parku narodowego i jego otuliny; 6) państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi na danym terenie;</p>	<p>zapisane w przedmiotowym przepisie – na obszarach, na których występują lasy stanowiące własność Skarbu Państwa. - zmianę brzmienia pkt 5 - ponieważ dyrektor parku narodowego powinien opiniować nie tylko decyzje dotyczące samego obszaru parku, lecz także jego otuliny, czyli obszaru, na którym prowadzone działania mogą oddziaływać na teren parku. - zmianę brzmienia ust. 6 i dodanie pkt 7 – poprzez doprecyzowanie, iż właściwym organem Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest państwowy powiatowy inspektor sanitarny – jako właściwy w sprawach ujęć wody przeznaczonej do spożycia oraz wody w kąpieliskach [planuje się zdjęcie z tego organu obowiązku opiniowania działań naprawczych dla szkody w środowisku w strefach ochronnych ujęć wody, za które odpowiedzialny jest rzgw - uzasadnienie wyżej] oraz państwowy wojewódzki inspektor sanitarny, który byłby właściwy w odniesieniu do oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi na danym terenie. - dodanie nowego pkt 8 w ust. 6 - aby zapewnić spójność systemu ochrony gleb wprowadzono zmianę polegającą na uwzględnieniu wśród organów opiniujących starosty, jako organu właściwego w sprawach ochrony gruntów rolnych, w tym przywracania zanieczyszczonej glebie wartości użytkowych pozwalających na jej rolnicze wykorzystanie. Kolejną zmianą w art. 13 ustawy szkodowej jest wprowadzenie przepisów (po ust. 6 ustawy szkodowej proponuje się dodanie ust. 6a i 6b) odnośnie opinii dotyczącej warunków przeprowadzenia działań naprawczych. Należy wskazać, że postępowania dotyczące szkód w środowisku, jako że w wielu przypadkach dotyczą zagrożeń dla zdrowia lub życia ludzi a także mogą powodować nieodwracalne szkody w</p>
--	--	--

	<p>7) państwowego powiatowego inspektora sanitarnego – w odniesieniu do szkody w środowisku w ujęciach wody przeznaczonej do spożycia oraz wody w kąpieliskach;</p> <p>8) starosty – w odniesieniu do szkody w środowisku w powierzchni ziemi na gruntach wykorzystywanych na cele rolne.”,</p> <p>f) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:</p> <p>„6a. Organ ochrony środowiska występując o opinię, o której mowa w ust. 6, przedkłada projekt decyzji.</p> <p>6b. Niewydanie opinii w terminie określonym w art. 106 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) uważa się za akceptację warunków zawartych w projekcie decyzji.”;</p>	<p>środowisku, należy prowadzić w możliwie najkrótszym czasie. Możliwość odwołania się od opinii dotyczącej warunków decyzji niepotrzebnie może przedłużyć czas wydania decyzji. Natomiast opinia organów wskazana w ust. 6 nie jest dla organu rozstrzygającego w sprawie wiążąca.</p>
<p>Art. 9 pkt 9 (Art., 14, Art. 15)</p>	<p>art. 14 i art. 15 otrzymują brzmienie:</p> <p>„Art. 14. Minister właściwy do spraw środowiska, uwzględniając wpływ podejmowanych działań na zdrowie i bezpieczeństwo ludzi, potrzebę minimalizacji kosztów tych działań, możliwość osiągnięcia celów naprawy i przeciwdziałanie przyszłym szkodom w środowisku lub pogłębianiu istniejących szkód w środowisku oraz wpływ działań naprawczych na stan elementów przyrodniczych lub ich funkcje, określi w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rodzaje działań naprawczych oraz warunki i sposoby ich prowadzenia dla szkód w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub wodach; 2) warunki i sposoby przeprowadzania remediacji – dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi. <p>Art. 15. 1. Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska lub w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 2, podmiot korzystający ze środowiska lub władający powierzchnią ziemi, nie podejmie działań zapobiegawczych lub nie uzgodni działań naprawczych, organ ochrony środowiska:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wzywa do przedłożenia w określonym terminie wniosku o uzgodnienie warunków przeprowadzenia odpowiednio działań zapobiegawczych 	<p>Przepisy dotyczące warunków i sposobów przeprowadzenia remediacji wprowadzono poprzez zmianę upoważnienia do wydania rozporządzenia w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (zmiana art. 14). Warunki i sposoby przeprowadzenia remediacji w tym rozporządzeniu powinny zostać sformułowane analogiczne do art. 101r Poś.</p> <p>Zmiana art. 15 wynika z potrzeby bardziej precyzyjnego określania warunków prowadzenia działań naprawczych, na podstawie informacji zebranych w terenie przez podmiot korzystający ze środowiska. W obecnym stanie prawnym, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska uchyla się od obowiązku przeprowadzenia działań naprawczych, to rdoś ma obowiązek określenia w decyzji stanu, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko oraz zakresu, sposobu i terminu przeprowadzenia działań naprawczych. W przypadku oczyszczania gleby lub ziemi do stanu wymaganego</p>

<p>lub naprawczych;</p> <p>2) jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu – w drodze decyzji, nakłada obowiązek przeprowadzenia działań.</p> <p>2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, organ ochrony środowiska określa odpowiednio:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych, w tym czynności zmierzające do ograniczenia oddziaływania na środowisko; 2) stan, do jakiego ma zostać przywrócone środowisko; 3) zakres i sposób przeprowadzenia działań naprawczych, a w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi – ustala plan remediacji, z uwzględnieniem przepisów art. 217d ust. 3-5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska: <p>a) zawierający informacje o:</p> <ul style="list-style-type: none"> – aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu, – właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności i zabudowy, – nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, – ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, – budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych, jeżeli jest to niezbędne do dokonania oceny, o której mowa w tiret czwarte, <p>b) określający:</p> <ul style="list-style-type: none"> – teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni, – zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiego doprowadzi remediacja, – sposób przeprowadzenia remediacji, – termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji, 	<p>standardami jakości nie jest trudne zapisanie takiego obowiązku w decyzji. Tymczasem, po wprowadzeniu możliwości prowadzenia remediacji innej niż oczyszczanie gleby, niezbędne jest opracowanie planu remediacji przez podmiot korzystający ze środowiska, ponieważ to podmiot dysponuje danymi niezbędnymi do jego sporządzenia. W celu ujednoczenia wymagań analogiczne zmiany wprowadzono w art. 101m ustawy Poś. Ponadto zmiana art. 15 ust. 1 poprzez dodanie możliwości nałożenia obowiązku przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych na władającego powierzchnią ziemi, wynika ze zmiany art. 12.</p> <p>W art. 15 ust. 2 pkt 3 lit. a tiret 4 użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).</p>
---	---

	<p>– sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;</p> <p>4) termin wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;</p> <p>5) sposób potwierdzenia osiągnięcia założonego efektu ekologicznego.</p> <p>3. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 13 ust. 4, 5 i 6.</p> <p>4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 362 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”;</p>	
Art. 9 pkt 10 (Art.16)	<p>w art. 16 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) z uwagi na zagrożenie dla zdrowia ludzi lub możliwość zaistnienia nieodwracalnych szkód w środowisku jest konieczne niezwłoczne podjęcie tych działań.”;</p>	<p>W proponowanym brzmieniu art. 16 pkt 2 zastąpiono słowo „natychmiastowe” słowem „niezwłoczne”. Z uwagi na konieczność przeprowadzenia, zgodnie z art. 17 ustawy, postępowania administracyjnego w celu wydania decyzji określającej zakres udostępniania powierzchni ziemi przez władającego powierzchnią ziemi oraz zakres i sposób przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz termin ich rozpoczęcia i zakończenia, podjęcie „natychmiastowych działań” przewidzianych w dotychczasowym brzmieniu art. 16 ustawy szkodowej nie było możliwe do zrealizowania. W art. 16 pkt 2 użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi” (z pominięciem słowa „życie”). Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).</p>
Art. 9 pkt 11 (Art. 16, dodanie art. 16a)	<p>po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu: „Art. 16a. 1. Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustala harmonogram swoich zadań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które zostały zgłoszone, na podstawie art. 11 ust. 1 lub art. 24 ust. 1, oraz co najmniej raz na rok dokonuje jego aktualizacji. 2. Harmonogram obejmuje:</p>	<p>Nowy przepis art. 16a ma na celu ułatwienie regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska planowanie i wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na prowadzenie działań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Harmonogram oparty jest na priorytetyzacji podejmowania działań przy braniu pod uwagę zarówno zagrożenia dla zdrowia lub życia ludzi i środowiska</p>

	<p>1) gromadzenie danych i badań w celu oceny, czy bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku rzeczywiście występuje oraz oceny zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska;</p> <p>2) opracowywanie projektu działań zapobiegawczych lub naprawczych;</p> <p>3) przeprowadzenie działań zapobiegawczych lub naprawczych.</p> <p>3. Ustalając i aktualizując harmonogram uwzględnia się potrzebę podjęcia w pierwszej kolejności działań w odniesieniu do bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które stanowią największe zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska oraz możliwość finansowania zadań w kolejnych latach.</p> <p>4. W trakcie opracowywania lub aktualizacji harmonogramu regionalny dyrektor ochrony środowiska zasięga opinii Zarządu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz zarządu właściwego wojewódzkiego funduszu ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie możliwości wspomagania ze środków tych funduszy zadań objętych harmonogramem.</p> <p>5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska opracowuje i przekazuje Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, co 5 lat, sprawozdanie z realizacji zadań ujętych w harmonogramie.”;</p>	<p>oraz możliwości finansowania działań w tym zakresie. Jest to analogiczny przepis do proponowanego przepisu art. 101j, dotyczącego harmonogramu remediacji.</p> <p>W art. 16a użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).</p>
<p>Art. 9 pkt 12 (Art. 17)</p>	<p>w art. 17:</p> <p>b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 2, dotyczy szkody w środowisku w powierzchni ziemi organ ochrony środowiska, ustala, z uwzględnieniem przepisów art. 217d ust. 3-5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w tej decyzji, plan remediacji:</p> <p>1) zawierający informacje o:</p> <p>a) aktualnym i planowanym sposobie użytkowania zanieczyszczonego terenu,</p> <p>b) właściwościach gleby oraz rodzaju pokrycia terenu, w tym roślinności</p>	<p>Zmiana art. 17 również wynika z zastąpienia obowiązku prowadzenia rekultywacji gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości obowiązkiem przeprowadzenia remediacji. Również rdoś prowadząc działania naprawcze we własnym zakresie będzie musiał sporządzać bardziej szczegółowy plan remediacji, aby udowodnić, że podjęte działania naprawcze gwarantują wyeliminowanie zagrożenia dla zdrowia ludzi i stanu środowiska, zwłaszcza w sytuacji potrzeby uzasadnienia ograniczenia remediacji.</p> <p>W art. 17 ust. 2a pkt 1 lit. d użyto frazy „zagrożenie dla</p>

	<p>i zabudowy,</p> <p>c) nazwach substancji powodujących ryzyko wraz z wynikami badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,</p> <p>d) ocenie występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska,</p> <p>e) budowie geologicznej i warunkach hydrogeologicznych, jeżeli jest to niezbędne do dokonania oceny, o której mowa w lit. d;</p> <p>2) określający:</p> <p>a) teren wymagający przeprowadzenia remediacji, poprzez wskazanie adresu i numerów działek ewidencyjnych oraz jego powierzchni,</p> <p>b) zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, do jakiego doprowadzi remediacja,</p> <p>c) sposób przeprowadzenia remediacji,</p> <p>d) termin rozpoczęcia i zakończenia remediacji,</p> <p>e) sposób potwierdzenia przeprowadzenia remediacji termin przedłożenia dokumentacji z jej przeprowadzenia, w tym wyników badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,</p> <p>c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Przy wydawaniu decyzji, o której mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 13 ust. 4, 5 i 6.”;</p>	<p>zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).</p>
<p>Art. 9 pkt 13 (Art. 17a)</p>	<p>w art. 17a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W trakcie realizacji działań naprawczych dla szkody w środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach właściwy organ ochrony środowiska może podjąć decyzję o ich zaniechaniu, jeżeli:”;</p>	<p>Zmiana brzmienia art. 17a jest zmianą redakcyjną wynikającą z wprowadzenia nowego art. 17b, który odnosić się będzie do szkód w środowisku w powierzchni ziemi. Nowy art. 17b wprowadza analogiczne przepisy jak przepisy wprowadzane dla historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi w ustawie Poś (patrz uzasadnienie art. 101p). Artykuł ten łagodzi dotychczasowe przepisy i wprowadza doprecyzowanie, w jakich sytuacjach regionalny dyrektor ochrony środowiska</p>

		może nie przeprowadzić działań naprawczych (gdy sam je ma wykonać) albo zwolnić podmiot korzystający ze środowiska z obowiązku przeprowadzenia działań naprawczych.
Art. 9 pkt 14 (Art. 17b)	<p>po art. 17a dodaje się art. 17b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 17b. 1. Dla szkód w środowisku w powierzchni ziemi dokonując oceny występowania znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, o której mowa w art. 13 ust. 2a pkt 6, lub w art. 15 ust. 2 pkt 3 lit. a tiret czwarte lub w art. 17 ust. 2a pkt 1 lit. d, uwzględnia się w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) postać chemiczną, w jakiej występuje zanieczyszczenie i jego biodostępność; 2) możliwość rozprzestrzeniania się zanieczyszczenia; 3) potencjalne drogi narażenia z uwzględnieniem rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w zależności od właściwości gleby, ukształtowania, budowy geologicznej i warunków hydrogeologicznych, a także pokrycia terenu; 4) środowisko oraz ludzi, którzy mogliby ucierpieć w wyniku zanieczyszczenia; 5) występowanie na terenie zanieczyszczonym i w jego okolicy zwłaszcza gruntów uprawnych, ogrodów, parków, placów zabaw, terenów sportowych, budynków mieszkalnych i użytkowych, form ochrony przyrody, zasobów wody pitnej i ujęć wody. <p>2. Przy dokonywaniu oceny uwzględnia się przepisy, wydawane na podstawie art. 101p ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli zostały wydane.</p> <p>3. Jeżeli ocena wykaże, że nie występuje znaczące zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, regionalny dyrektor ochrony środowiska może odpowiednio zwolnić, w drodze decyzji, podmiot korzystający ze środowiska z obowiązku przeprowadzenia działań naprawczych albo nie przeprowadzać działań, o których mowa w art. 16.”;</p>	<p>W art. 17b użyto frazy „zagrożenie dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska”. Szczegółowe uzasadnienie tego sformułowania zawarto w uzasadnieniu do definicji remediacji (art. 3 pkt 31b Poś).</p>
Art. 9 pkt 15 (Art. 20)	<p>art. 20 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 20. 1. Na obszarze, na którym występuje bezpośrednie zagrożenie</p>	<p>Zmianę brzmienia art. 20 ust. 1 zaproponowano w celu umożliwienia organowi ochrony środowiska nakładania</p>

<p>szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska prowadzący działalność stwarzającą ryzyko szkody w środowisku lub inną działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, która jest przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, obowiązek wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiarów zawartości substancji w wodzie, w tym pobierania próbek, lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej.</p> <p>2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przechowywać wyniki badań, wyniki pomiarów oraz dane z monitoringu przez okres 5 lat od zakończenia roku kalendarzowego, którego dotyczą, oraz przedkładać je organowi ochrony środowiska na jego żądanie.</p> <p>3. W decyzji, o której mowa w ust. 1, organ ochrony środowiska określa:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres badań, pomiarów lub monitoringu; 2) metodykę prowadzenia badań, pomiarów lub monitoringu; 3) termin i formę przedkładania wyników badań, pomiarów lub monitoringu; 4) w przypadku gdy bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku zostały spowodowane przez działalność więcej niż jednego podmiotu korzystającego ze środowiska – podział obowiązków między tymi podmiotami. <p>4. Podmiot korzystający ze środowiska zapewnia wykonanie badań lub pomiarów, o których mowa w ust. 1, przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.</p> <p>5. W przypadku innym niż wskazany w ust. 1, w celu potwierdzenia występowania bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku regionalny dyrektor ochrony środowiska może wykonywać badania zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiary</p>	<p>obowiązku prowadzenia monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej również na podmioty prowadzące inną działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy szkodowej (w przypadku bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody środowisku w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych). W artykule dokonano również zmian redakcyjnych związanych z wprowadzeniem w ustawie Poś definicji badań zanieczyszczenia gleby i ziemi. W art. 20 ust. 5 dodano również możliwość wykonywania badań, pomiarów i monitoringu przez rdoś, z tym, że wskazano, iż rdoś może je wykonywać jedynie gdy nie ma możliwości nałożenia tego obowiązku na sprawcę szkody w środowisku. Rozwiązanie takie jest zgodne z zasadą „zanieczyszczający płaci”. Wskazano także, że rdoś może zlecić wykonanie badań, pomiarów lub monitoringu w drodze zamówienia publicznego na jednorazowe ich wykonanie lub w zależności od potrzeb wybrać stałego ich wykonawcę. Art. 20 w nowym brzmieniu (ust. 7-9) eliminuje problemy związane z wykonaniem badań związanych z oceną zanieczyszczenia gleby i ziemi przez rdoś lub upoważnioną przez niego osobę (np. pracownika laboratorium) na terenie władającego powierzchnią ziemi, na którym występuje zanieczyszczenie gleby lub ziemi. Stąd też zobowiązuje się władającego powierzchnią ziemi do umożliwienia przeprowadzenia badań na terenie będącym w jego władaniu. Przepis jest analogiczny do art. 101g ust. 4, 101l ust. 6 oraz art. 101m ust. 7.</p>
---	---

	<p>zawartości substancji w wodzie, w tym pobieranie próbek lub monitoring przyrodniczy różnorodności biologicznej i krajobrazowej.</p> <p>6. Zamówienie publiczne na wykonywanie badań, pomiarów lub monitoringu, o których mowa w ust. 5, obejmuje jednorazowe badania, pomiary lub monitoring lub dokonywanie we wskazanym okresie czasu wszystkich potrzebnych regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska badań, pomiarów lub monitoringu.</p> <p>7. Regionalny dyrektor ochrony środowiska lub upoważniona przez niego osoba, są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu wykonywania badań zanieczyszczenia gleby i ziemi lub pomiarów zawartości substancji w wodzie, w tym pobierania próbek, lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej i krajobrazowej.</p> <p>8. Podmiot korzystający ze środowiska lub upoważniona przez niego osoba, są uprawnieni do wstępu na teren władającego powierzchnią ziemi w celu realizacji decyzji nakładającej obowiązek, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>9. W przypadkach, o których mowa w ust. 7 i 8, władający powierzchnią ziemi jest obowiązany umożliwić prowadzenie badań, pomiarów lub monitoringu na terenie będącym w jego władaniu.”;</p>	
<p>Art. 9 pkt 16 (Art. 23 ust. 1)</p>	<p>w art. 23 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. W przypadku gdy decyzja, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2, stanie się ostateczna organ ochrony środowiska żąda od podmiotu korzystającego ze środowiska albo, w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 2, od podmiotu korzystającego ze środowiska lub władającego powierzchnią ziemi – zwrotu poniesionych przez siebie kosztów, o których mowa w art. 21 pkt 1 i 2.”;</p>	<p>Zmiana art. 23 umożliwi organowi ochrony środowiska odzyskiwanie od podmiotu korzystającego ze środowiska poniesionych przez siebie kosztów gromadzenia danych i oceny bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku. Należy zwrócić uwagę, że organ ochrony środowiska będzie mógł ubiegać się o zwrot poniesionych przez siebie kosztów jedynie w sytuacji, gdy zagrożenie szkodą lub szkoda w środowisku zostaną potwierdzone decyzją ostateczną (uzasadnione koszty). Przedmiotowa zmiana przyczyni się do ograniczenia wydatków budżetu państwa i wypełnienia zasady „zanieczyszczający płaci”.</p>

<p>Art. 9 pkt 17 (Art. 24)</p>	<p>w art. 24:</p> <p>a) uchyla się ust. 2, b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:</p> <p>„3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu zgłaszającego bezpośrednio zagrożenie szkodą w środowisku lub szkodę w środowisku, jego adres zamieszkania albo adres siedziby; 2) wskazanie miejsca bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, w miarę możliwości poprzez podanie adresu lub numeru działki ewidencyjnej, na której stwierdzono ich wystąpienie; 3) informacje na temat czasu wystąpienia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, w miarę możliwości poprzez wskazanie daty ich wystąpienia; 4) opis stwierdzonej sytuacji wskazującej na występowanie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, w tym w miarę możliwości, określenie ich rodzaju. <p>4. Zgłoszenie powinno, w miarę możliwości, zawierać dokumentację potwierdzającą wystąpienie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku i wskazanie odpowiedzialnego podmiotu korzystającego ze środowiska, a w przypadku zgłoszenia dotyczącego szkody w powierzchni ziemi – nazwy substancji powodujących ryzyko oraz wyniki badań zanieczyszczenia gleby i ziemi tymi substancjami, wykonanych przez laboratorium, o którym mowa w art. 147a ust. 1 pkt 1 lub ust. 1a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,</p> <p>c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Do zgłoszenia w formie elektronicznej należy dołączyć zeskanowaną dokumentację, o której mowa w ust. 4.”,</p> <p>d) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie: „5. Organ ochrony środowiska, uznając za uzasadnione zgłoszenie,</p>	<p>W art. 24 ustawy szkodowej dotyczącej zgłaszania bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku zaproponowano uchylenie ust. 2. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy szkodowej „każdy” może zgłosić szkodę w środowisku lub zagrożenie wystąpieniem takiej szkody i organ ochrony środowiska ma obowiązek to zgłoszenie przyjąć. Dotyczy to więc także organów administracji publicznej i organizacji ekologicznych. Przedmiotowy przepis stanowi transpozycję art. 12 dyrektywy 2004/35/WE. Zgodnie z tym przepisem wszystkie zainteresowane strony mają prawo do zgłoszenia do organu ochrony środowiska faktu wystąpienia zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku oraz potrzeby zobligowania podmiotu korzystającego ze środowiska do podjęcia działań zapobiegawczych lub naprawczych. Ustęp 2 art. 24 ustawy szkodowej nie wprowadza więc praktycznie żadnych dodatkowych uprawnień ani ograniczeń – jest więc zbędny. Jego obecność i niejednoznaczne sformułowanie dotyczące „szkód w środowisku dotyczących środowiska jako dobra wspólnego” mogą jedynie budzić wątpliwości interpretacyjne i domniemania, że być może organom administracji publicznej i organizacjom ekologicznym przysługuje prawo zgłaszania lub uczestniczenia na prawach strony wyłącznie w odniesieniu do niektórych szkód (nie do końca wiadomo jakich). W związku z uchyleniem ust. 2 ww. artykułu konieczne było dokonanie stosownych zmian w ust. 3-6. Ponadto w art. 24 ustawy szkodowej proponuje się dodanie po ust. 4 ust. 4a, który umożliwi dołączanie do zgłoszenia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku całości dokumentacji potwierdzającej wystąpienie bezpośredniego zagrożenia szkodą lub szkody w środowisku w postaci elektronicznej.</p>
---------------------------------------	---	--

	<p>o którym mowa w ust. 1, postanawia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2, albo w przypadkach, o których mowa w art. 16, podejmuje działania zapobiegawcze lub naprawcze. Przepisy art. 17 stosuje się odpowiednio.</p> <p>6. Organizacja ekologiczna dokonująca zgłoszenia, na podstawie którego wszczęto postępowanie, ma prawo uczestniczyć w tym postępowaniu na prawach strony.";</p>	<p>W art. 24 ustawy szkodowej proponuje się także zmianę brzmienia ust. 6. Dopuszczenie organu administracji publicznej do udziału w postępowaniu na prawach strony budzi wątpliwości. Organ ochrony środowiska, który jest też organem administracji publicznej, ma obowiązek zgłoszenie przyjąć i ma obowiązek podejmować działania w ramach swoich kompetencji. Powinien on przeprowadzić postępowanie i wydać stosowną decyzję kończącą je w danej instancji. Udział organu administracji publicznej w postępowaniu na prawach strony byłby zasadny, gdyby organ ochrony środowiska i dokonujący zgłoszenia organ administracji publicznej miały sprzeczne interesy (taka sytuacja występuje, gdy np. rada gminy zaskarża do sądu administracyjnego rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność uchwały). Dlatego też proponuje się aby jedynie organizacja ekologiczna, która dokonała zgłoszenia, uczestniczyła w postępowaniu na prawach strony.</p>
<p>Art. 9 pkt 18 (art. 24 a)</p>	<p>po art. 24 dodaje się art. 24a w brzmieniu: „Art. 24a 1. Organ ochrony środowiska zawiesza postępowanie wszczęte na podstawie art. 24 ust. 5 do czasu usunięcia odpadów z miejsc nieprzeznaczonych do ich składowania lub magazynowania. 2. Organ ochrony środowiska podejmuje postępowanie z urzędu w terminie do dwóch miesięcy od dnia powzięcia informacji o usunięciu odpadów, o którym mowa w ust. 1.”;</p>	<p>Kolejną zmianą jest wprowadzenie po art. 24 ustawy szkodowej nowego art. 24a dotyczącego zawieszenia postępowania wszczętego na podstawie art. 24 ust. 5 ustawy szkodowej w sytuacji gdy magazynowane są odpady w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych. W wielu przypadkach składowania czy magazynowania odpadów w miejscach na ten cel nieprzeznaczonych, nie jest możliwe ustalenie czy doszło do szkody w środowisku bez wcześniejszego usunięcia tych odpadów. Podobnie nie jest możliwe przeprowadzenie działań naprawczych np. przywrócenie standardów jakości gleby lub ziemi, gdy na powierzchni ziemi składowane są odpady. Równocześnie przepisy ustawy o odpadach (art. 34) nie budzą wątpliwości, co do właściwości organu i trybu postępowania w tym zakresie. W takiej sytuacji, biorąc pod</p>

		uwagę brak możliwości ustalenia stanu faktycznego bez usunięcia odpadów, proponuje się wprowadzenie procedury zawieszenia postępowania celem uniknięcia bezczynności organu właściwego w zakresie szkód w środowisku.
Art. 9 pkt 19 (Art. 25 ust.1)	w art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organ ochrony środowiska wprowadza niezwłocznie do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1, dane ze zgłoszenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1, oraz uzasadnionego zgłoszenia, o którym mowa w art. 24 ust. 1.”;	Aby zapewnić sprawny przepływ danych do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, w art. 25 ust. 1 ustawy szkodowej zdecydowano, że dane ze zgłoszenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 oraz uzasadnionego zgłoszenia, o którym mowa w art. 24 ust. 1 będą wprowadzane do ww. rejestru na poziomie regionalnym przez rdoś. GDOŚ będzie jedynie posiadał uprawnienia do modyfikacji danych w rejestrze gdy stwierdzi błędy (art. 26a ust. 6). Dodatkowo w związku z propozycją uchylecia w art. 24 ustawy szkodowej ust. 2 konieczne jest wykreślenie z art. 25 ust. 1 tej ustawy słowa „i 2” występującego po sformułowaniu „lub art. 24 ust. 1”
Art. 9 pkt 20 (Art. 26)	w art. 26: a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Po otrzymaniu od podmiotu korzystającego ze środowiska informacji o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, o której mowa w art. 19, albo po zakończeniu prowadzonych przez organ ochrony środowiska działań zapobiegawczych lub naprawczych organ ochrony środowiska wprowadza do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1, następujące dane: 1) określenie rodzaju, opis, wskazanie miejsca i datę wystąpienia lub wykrycia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku; 2) imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo adres siedziby oraz określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), podmiotu korzystającego ze środowiska, którego działalność była przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w	Zmiana art. 26 ust. 1 ustawy szkodowej ma również na celu zapewnienie sprawnego przepływu danych do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Proponuje się aby dane uzyskane na podstawie informacji o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, o której mowa w art. 19 oraz po zakończeniu prowadzonych przez organ ochrony środowiska działań zapobiegawczych lub naprawczych były wprowadzane do ww. rejestru na poziomie regionalnym przez rdoś. Ponadto w ust. 1 i 2 przedmiotowego artykułu wskazano zakres danych wprowadzanych przez rdoś do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku.

	<p>środowisku, jeżeli został on zidentyfikowany;</p> <p>3) datę wszczęcia postępowania w sprawie;</p> <p>4) zeskanowane decyzje wydane w sprawie;</p> <p>5) informacje o odwołaniach od decyzji, o których mowa w pkt 4, wskazanie podmiotu odwołującego się od decyzji, organu, do którego wniesiono odwołanie, przyczyn odwołania, treści i daty wydania decyzji przez organ odwoławczy;</p> <p>6) datę zakończenia działań zapobiegawczych lub naprawczych;</p> <p>7) opis przeprowadzonych działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz osiągniętego efektu ekologicznego.</p> <p>2. Organ ochrony środowiska, wprowadza również do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1, następujące dane, o ile je posiada:</p> <p>1) wskazanie źródła finansowania kosztów działań zapobiegawczych lub naprawczych;</p> <p>2) informację o bezpośrednim pokryciu kosztów przez obowiązane do ich ponoszenia;</p> <p>3) informację o pełnym albo częściowym odzyskaniu kosztów od obowiązane do ich ponoszenia w wyniku postępowania egzekucyjnego;</p> <p>4) informację o pełnym albo częściowym odzyskaniu kosztów ze środków zabezpieczenia finansowego podmiotu korzystającego ze środowiska;</p> <p>5) informację o przyczynie nieodzyskania całości albo części kosztów.”,</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. W przypadku gdy w chwili zakończenia działań zapobiegawczych lub naprawczych trwa postępowanie egzekucyjne w celu odzyskania kosztów od obowiązane do ich ponoszenia, informacja o wynikach tego postępowania powinna zostać przekazana do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska po jego zakończeniu.”;</p>	
<p>Art.9 pkt 21 (Art. 26-</p>	<p>po art. 26 dodaje się art. 26a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 26a. 1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska prowadzi, przy</p>	<p>Również w związku z przeniesieniem z GIOŚ na GDOŚ kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich</p>

<p>dodanie art.. 26 a)</p>	<p>użyciu systemu teleinformatycznego, rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które wystąpiły na terenie kraju.</p> <p>2. W rejestrze gromadzi się informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zgłoszonych bezpośrednich zagrożeniach szkodą w środowisku oraz szkodach w środowisku, w tym rodzaju, charakterystyce, miejscu i czasie wystąpienia bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku; 2) podejmowanych w związku z wystąpieniem bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku działaniach zapobiegawczych i naprawczych oraz osiągniętych w ich wyniku efektach ekologicznych; 3) imię, nazwisko albo nazwę i określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), podmiotu korzystającego ze środowiska, którego działalność była przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby; 4) inne istotne informacje o bezpośrednich zagrożeniach szkodą w środowisku oraz szkodach w środowisku, w szczególności o postępowaniach administracyjnych i sądowno administracyjnych w sprawach bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku. <p>3. Organ ochrony środowiska wprowadza i aktualizuje informacje w rejestrze, o którym mowa w ust. 1, na każdym etapie postępowania administracyjnego i sądowno-administracyjnego.</p> <p>4. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska może dokonywać zmian w rejestrze, jeżeli stwierdzi niezgodność zawartych w nim danych z posiadanymi informacjami, w szczególności wynikającymi z prowadzonych postępowań administracyjnych</p>	<p>zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku po art. 26 dodano nowy art. 26a, który stanowi odpowiednik dotychczasowych, a obecnie uchylanych przepisów art. 28a ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska. W art. 26a ust. 2 określono podstawowy zakres informacji gromadzonych w rejestrze bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Szczegółowy zakres danych, które mają być zawarte w rejestrze zostanie określony w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 26a ust. 7 ustawy szkodowej.</p>
--	---	---

	<p>i sądowno-administracyjnych w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku oraz szkód w środowisku.</p> <p>5. Bezpośredni dostęp do wszystkich danych zawartych w rejestrze posiadają, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, organy ochrony środowiska oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska.</p> <p>6. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie do końca lutego każdego roku, zbiorczą informację na temat zawartości rejestru, o którym mowa w ust. 1, za rok poprzedni.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę zakres informacji wymagany do sporządzenia raportów dla Komisji Europejskiej dotyczących doświadczeń nabytych podczas stosowania przepisów w zakresie odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku, użyteczność i zapewnienie sprawnego funkcjonowania rejestru oraz potrzebę zapewnienia dostępu do informacji o środowisku, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, które są gromadzone w rejestrze.”;</p>	
<p>Art. 9 pkt 22 (Art. 26a)</p>	<p>w rozdziale 5 po art. 26a dodaje się art. 26b – 26d w brzmieniu:</p> <p>„Art. 26b. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszone przez organ ochrony środowiska bezpośrednie zagrożenie szkodą w środowisku lub szkoda w środowisku mogą mieć skutki na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy organ państwa, na którego terytorium skutki te mogą wystąpić.</p> <p>Art. 26c. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska po uzyskaniu informacji o bezpośrednim zagrożeniu szkodą w środowisku lub o szkodzie w środowisku, które zostały spowodowane na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a których skutki mogą oddziaływać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy organ ochrony środowiska.</p>	<p>W związku z przeniesieniem z GIOŚ na GDOŚ kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku po art. 26 dodano również nowe art. 26b-26d, które stanowią odpowiednik dotychczasowych, a obecnie uchylanych przepisów art. 28b-28d ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska.</p>

	Art. 26d. Przepisów art. 26b i art. 26c nie stosuje się do poważnych awarii przemysłowych w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”;	
Art. 9 pkt 23 (Art. 29)	w art. 29 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu: „3. Tej samej karze podlega, kto będąc obowiązany na podstawie art. 19, nie informuje o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych. 4. Tej samej karze podlega, kto nie prowadzi badań, pomiarów lub monitoringu będąc do tego obowiązany decyzją wydaną na podstawie art. 20 ust. 1 lub nie zapewnia wykonania badań i pomiarów zgodnie z art. 20 ust. 4 lub nie przechowuje wyników badań w wymaganym okresie wbrew art. 20 ust. 2.”;	W art. 29 ustawy szkodowej zaproponowano dodanie ust. 3 i 4 mających na celu uzupełnienie przepisów karnych w związku z potrzebą egzekwowania obowiązku informowania o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, a także obowiązku prowadzenia badań, pomiarów lub monitoringu, o których mowa w art. 20.
Art. 9 pkt 24 (Art. 29)	po art. 29 dodaje się art. 29a w brzmieniu: „Art.29a. Orzekanie w sprawach o czyny określone w art. 28 i art. 29 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”;	W projekcie ustawy zaproponowano również dodanie po art. 29 ustawy szkodowej nowego przepisu (art. 29 a). Należy wskazać, że przedmiotowy przepis ma jedynie charakter porządkujący i wskazuje, że w sprawach o wykroczenia wymienione w art. 28 - 29 ustawy zastosowanie będą miały przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848 z późn. zm.). Gdyby tego przepisu nie zamieszczono w ustawie, to i tak zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 1 kodeksu postępowania w sprawach wykroczenia, postępowanie w tych sprawach prowadzone byłoby na zasadach określonych w tym akcie.
Art. 9 pkt 25	uchyla się art. 35.	Proponuje się uchylenie art. 35, pomimo, że jest to przepis przejściowy, w celu uporządkowania i usunięcia problemów ze stosowaniem przepisów w zakresie „szkod w środowisku”, które nie są objęte ustawą „szkodową” z uwagi na czas ich wystąpienia. Zmiana ta wynika przede wszystkim z wprowadzenia całkowicie nowych przepisów w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Dotychczasowe brzmienie art. 35 ustawy szkodowej było

		<p>skutkiem przepisów dyrektywy ELD. Dyrektywa ELD nie ma zastosowania do przypadków, które miały miejsce przed 30 kwietnia 2007 r. oraz do przypadków, od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (art. 17 dyrektywy ELD). Podczas transpozycji tej dyrektywy do polskiego systemu prawnego w ustawie „szkodowej” zdecydowano utrzymać w mocy dotychczasowe krajowe przepisy dotyczące ochrony powierzchni ziemi w odniesieniu do szkód nie objętych ustawą „szkodową”. Zatem mimo, że pojęcie „historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi” dotychczas nie było nazwane ani zdefiniowane, funkcjonuje już w obiegu jako szkoda w środowisku w powierzchni ziemi wyrządzona przed dniem 30 kwietnia 2007 r., do której nie znajdują zastosowania przepisy ustawy „szkodowej” (art. 35 ustawy „szkodowej”).</p> <p>Konsekwencją uchylecia art. 35 jest zmiana brzmienia art. 4 ust. 1, który precyzuje, że ustawa „szkodowa” nie znajduje zastosowania do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku sprzed 30 kwietnia 2007 r., a także takiego, od którego/której upłynęło więcej niż 30 lat. Po ponownym przeanalizowaniu dyrektywy ELD i tekstu ustawy „szkodowej” dostrzeżono, że wyłączając w dotychczasowym brzmieniu art. 4 pkt 1 ustawy „szkodowej” stosowanie tej ustawy do „przedawnionych” szkód w środowisku, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r., ale od których wystąpienia upłynęło więcej niż 30 lat (pierwsza taka sytuacja może nastąpić w 2037 r.) nie wskazano przepisów, które znajdą zastosowanie do tego rodzaju przypadków.</p> <p>Wprowadzenie definicji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi charakteryzowanej przez podanie daty granicznej, która już funkcjonuje w obowiązującym systemie</p>
--	--	---

		<p>prawnym (30 kwietnia 2007 r.) oraz przyjęte wyłączenia stosowania ustawy „szkodowej” do szkód w środowisku, które nie zostały wykryte przez 30 lat od ich wystąpienia, pozwoli w prostszy sposób rozróżnić zanieczyszczenia powierzchni ziemi i stosować właściwą podstawę prawną przy podejmowaniu remediacji.</p> <p>Należy wyjaśnić, iż dotychczasowe brzmienie art. 35 odsyłało:</p> <ul style="list-style-type: none">• w ust. 1 – w zakresie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, które zaistniały przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynikały z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r. – do przepisów dotychczasowych, które nie zostały precyzyjnie wskazane,• w ust. 2 – w zakresie szkód w środowisku w powierzchni ziemi, które zaistniały przed dniem 30 kwietnia 2007 r. lub wynikały z działalności, która została zakończona przed dniem 30 kwietnia 2007 r. – do uchylonych przepisów o ochronie powierzchni ziemi ustawy Poś (które zostały tym samym utrzymane czasowo w mocy dla takich przypadków). <p>Rozwiązanie zastosowane w art. 35 ust. 2 okazało się bardzo niewygodne w stosowaniu i rodziło liczne wątpliwości interpretacyjne. Dlatego też opracowano projekt przepisów o historycznych zanieczyszczeniach powierzchni ziemi, które obecnie będą miały zastosowanie do spraw uprzednio objętych art. 35 ustawy „szkodowej”.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że powyżej opisane zmiany w ustawie szkodowej pociągają za sobą konieczność zmiany rozporządzeń:</p> <ul style="list-style-type: none">• z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny
--	--	---

		<p>wystąpienia szkody w środowisku (Dz. U. Nr 82, poz. 501) – w zakresie zmiany kryteriów odnośnie ochrony powierzchni ziemi ze standardów jakości gleby i ziemi na dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi,</p> <ul style="list-style-type: none"> • z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (Dz.U. Nr 103, poz. 664) - w zakresie wskazania sposobu prowadzenia działań naprawczych w odniesieniu do powierzchni ziemi, <p>z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku (wydane na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska) – zmiana podstawy prawnej.</p>
<p>Art. 10 pkt 1 (Art. 21 ust.2)</p>	<p>w art. 21 w ust. 2:</p> <p>a) w art. 21 ust. 2 w pkt 23:</p> <ol style="list-style-type: none"> i. w lit. a uchyla się tiret pierwsze, ii. uchyla się lit. b, <p>– po lit. e dodaje się lit. ea i eb w brzmieniu: „ea) harmonogramach zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, eb) rejestrze historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi,”</p> <p>– lit. f otrzymuje brzmienie: „f) wnioskach o wydanie decyzji i o decyzjach ustalających plan remediacji historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi,”</p> <p>b) pkt 29 otrzymuje brzmienie: „29) z zakresu ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686) – o rejestrach poważnych awarii;”,</p> <p>c) w pkt 35 dodaje się lit. c i d w brzmieniu: „c) harmonogramach zadań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, o których mowa w art. 16a tej ustawy, d) rejestrze bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód</p>	<p>Zmiany w art. 21 przedmiotowej ustawy są konsekwencją zmiany rozdziału o ochronie powierzchni ziemi ustawy Poś oraz przeniesienia z GIOŚ na GDOŚ kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, a treść art. 25 ust. 1 pkt 2 lit. c zapewnia jednocześnie transpozycję art. 24 ust. 3 lit. a Dyrektywy IED. Zmiany w pkt. 23 lit a i b są konsekwencją zmian art. od 13 do 16 ustawy Poś czyli zniesienia obowiązku przygotowania polityki ekologicznej państwa jako osobnego dokumentu,</p> <p>Zmiany pkt 35 są konsekwencją zmian w ustawie szkodowej, w tym dodania obowiązku opracowywania harmonogramów w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku oraz przeniesienia z GIOŚ na GDOŚ kompetencji w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku.</p>

	w środowisku, o którym mowa w art. 26a ust. 1 tej ustawy;”;	
Art 10 pkt 2 (Art.25 ust.1)	<p>w art. 25 w ust. 1:</p> <p>a) w pkt 1 uchyla się lit. a,</p> <p>b) w pkt 4 w lit. a dodaje się tiret siódme w brzmieniu: „– decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 tej ustawy;”,</p> <p>c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu: „5a) przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska – decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;”;</p> <p>d) w pkt 7 w lit. a dodaje się tiret czwarte w brzmieniu: „– decyzje udzielające lub zmieniające pozwolenia zintegrowane, o których mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 tej ustawy;”.</p>	<p>Zmiany w pkt. 25 są konsekwencją zmian art. od 13 do 16 ustawy Poś czyli zniesienia obowiązku przygotowania polityki ekologicznej państwa jako osobnego dokumentu, Pozostałe zmiany wynikają z transpozycji IED.</p>
Art 11 (Art. 11)	<p>art. 11 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 11. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych z zakresu ochrony środowiska:</p> <p>1) roczne inwentaryzacje emisji:</p> <p>a) gazów cieplarnianych, zgodnie z wytycznymi do Konwencji Klimatycznej,</p> <p>b) substancji określonych w Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, sporządzonej w Genewie dnia 13 listopada 1979 r. (Dz. U. z 1985 r. Nr 60, poz. 311 oraz z 1988 r. Nr 40, poz. 313),</p> <p>c) substancji, dla których poziomy emisji lub stężeń zostały określone w przepisach prawa Unii Europejskiej;</p> <p>2) informacje i dane, które mają być przekazane Komisji Europejskiej, dotyczące źródeł spalania paliw, o których mowa w art. 157a ust. 1 pkt 8 i ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”.</p>	<p>W celu realizacji obowiązków sprawozdawczych nałożonych w art. 72 Dyrektywy IED w zakresie emisji ze źródeł spalania paliw niezbędne było wprowadzenie przepisów ustanawiających mechanizm przepływu danych od operatora do Ministra Środowiska. W celu uniknięcia zbędnych obciążeń administracyjnych związanych z kolejnym obowiązkiem sprawozdawczym nałożonym na prowadzących instalacje zdecydowano się wykorzystać istniejący mechanizm sprawozdawczy ustanowiony w ustawie o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji na jej potrzeby.</p> <p>W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie zmian w art. 11 ww. ustawy, rozszerzających zakres danych przygotowywanych i przekazywanych przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami do ministra właściwego do spraw środowiska, o informacje i dane dotyczące źródeł spalania paliw, które będą sprawozdawane do Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 72 Dyrektywy IED.</p>

<p>Art. 12 pkt 2 (Art.34)</p>	<p>w art. 34 uchyla się ust. 2;</p>	<p>Zmiana jest konsekwencją zmian art. od 13 do 16 ustawy Poś czyli zniesienia obowiązku przygotowania polityki ekologicznej państwa jako osobnego dokumentu,</p>
<p>Art. 13</p>	<p>1. Programy ochrony środowiska uchwalone, w celu realizacji Polityki ekologicznej państwa na lata 2009–2012 z perspektywą do roku 2016, przed wejściem w życie niniejszej ustawy zachowują ważność na czas, na jaki zostały uchwalone, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2016 r. 2. Organ wykonawczy województwa, powiatu i gminy może uznać, że program ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 1, wymaga aktualizacji. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, odpowiednio sejmik województwa, rada powiatu albo rada gminy uchwała nowy program ochrony środowiska uwzględniający cele zawarte w strategiach i programach, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2013 r. poz. 714).</p>	<p>Art. przejściowy dodany w związku ze zmianami dotyczącymi Polityki Ekologicznej Państwa</p>
<p>Art. 14</p>	<p>Do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, za dopuszczalne zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko, o których mowa w art. 101a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, uważa się standardy jakości gleby oraz standardy jakości ziemi określone w przepisach dotychczasowych.</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie. Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), badania i pomiary wykonywane w trakcie eksploatacji instalacji, których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 (transpozycja art. 14 lit. e dyrektywy IED) oraz raport końcowy, którym mowa w art. 217b ust. 1 (transpozycja art. 22 ust. 3 dyrektywy IED) muszą zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko. Definicja „substancji powodującej ryzyko” jest zgodna z art. 3 pkt 18 Dyrektywy IED. Jednak, aby ułatwić jej stosowanie w polskich warunkach prawnych wprowadzono doprecyzowanie – wskazanie konkretnych list substancji, które uważa się za</p>

		<p>powodujące ryzyko dla gleby, ziemi i wód podziemnych czyli:</p> <ul style="list-style-type: none"> - załącznik do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz.U. Nr 165, poz. 1359), które najpóźniej 2 lata po wejściu w życie proponowanej ustawy zostanie zastąpione przez rozporządzenie w sprawie oceny wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi wydane na podstawie art. 101a ust. 5, zawierające uaktualnioną listę substancji.
<p>Art. 15</p>	<p>W terminie 2 lat od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, dopuszcza się wykonywanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przez laboratorium posiadające akredytację w zakresie wykonywania w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 105 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy.</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie.</p> <p>Raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy Poś (transpozycja art. 22 ust. 2 dyrektywy IED), badania i pomiary wykonywany w trakcie eksploatacji instalacji, których mowa w art. 211 ust. 6 pkt 4 (transpozycja art. 14 lit. e dyrektywy IED) oraz raport końcowy, którym mowa w art. 217b ust. 1 (transpozycja art. 22 ust. 3 dyrektywy IED) muszą zawierać informacje dotyczące stanu zanieczyszczenia gleby, ziemi i wód gruntowych substancjami powodującymi ryzyko.</p> <p>Art. 15 wprowadzono aby zapewnić czas na dostosowanie się laboratoriów posiadających akredytację w zakresie wykonywania w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji wymienionych w dotychczasowym rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi, do wymogów nowego rozporządzenia w sprawie oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi. Okres 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia, w którym dopuszczać się będzie wykonywanie badań zanieczyszczenia gleby i ziemi przez laboratorium akredytowane na starych zasadach, wynika z dotychczasowych</p>

		doświadczeń w zakresie przygotowania laboratoriów do uzyskania akredytacji (m.in. zakup sprzętu, materiałów odniesienia, wdrożenie odpowiednich metodyk, przeprowadzenia walidacji oraz udział w badaniach porównawczych), jak również obowiązujących procedur Polskiego Centrum Akredytacji.
Art 16	Starosta przekaze regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska wykaz potencjalnych historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi w 25 miesiącu od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1.	Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie. Patrz uzasadnienie do art 1 pkt 10 (art. 101c i art. 101d ustawy Poś). Określony w art. 16 czas przeznaczony na przekazanie wykazu terenów zdegradowanych przez starostę do rdoś ma na celu możliwie szybkie zebranie danych. Czas ten powinien być możliwy do spełnienia, ze względu na fakt, że starostowie prowadząc okresowe badania gleby i ziemi powinni dysponować odpowiednimi danymi już obecnie. Z drugiej strony zasadne jest aby zbieranie danych było oparte o rozporządzenie, które jest projektowane do wydania na podstawie art. 101a ust. 7. Do czasu opracowania wykazu starosty GDOŚ powinien już przygotować elektroniczną bazę do prowadzenia rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi – jak to zostało określone w art. 17.
Art 17	Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska uruchomi system teleinformatyczny do prowadzenia rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, nie później jednak niż w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.	Do czasu opracowania wykazu starosty GDOŚ powinien już przygotować elektroniczną bazę do prowadzenia rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi – jak to zostało określone w art. 17.
Art 18	1. W stosunku do podmiotu posiadającego decyzję w sprawie rekultywacji zanieczyszczonej gleby lub ziemi, wydaną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie wydaje się decyzji w sprawie remediacji, o której mowa w ustawie zmienianej w art. 1.	Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód

	<p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 19 ust. 1.</p>	<p>gruntowych. Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” w ustawie Poś i ustawy „szkodowej”. Art. 18 ust. 1 przewiduje, że podmiot posiadający dotychczas wydaną decyzję w sprawie rekultywacji zanieczyszczonej gleby i ziemi na danym terenie nie ma obowiązku uzyskania wymaganej w myśl nowych przepisów decyzji ustalającej plan remediacji dla tego samego terenu. Wyjaśnić należy, że pomimo zastosowania nowego nazewnictwa pojęcie rekultywacji w rozumieniu dotychczasowych przepisów ustawy Poś mieści się w szerszym pojęciu remediacji wprowadzanym niniejszą ustawą. Nie zachodzą w tym przypadku przesłanki wskazujące na konieczność unieważnienia dotychczasowych decyzji w sprawach rekultywacji zanieczyszczonej gleby i ziemi, a zastosowanie znajdzie ogólna zasada trwałości decyzji administracyjnych. Art. 18 ust. 2 wskazuje wyjątek od wyżej opisanej generalnej zasady. Obowiązek remediacji wprowadzany niniejszą ustawą jest mniej restrykcyjny niż dotychczasowy obowiązek rekultywacji zanieczyszczonej gleby lub ziemi. Bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanego przepisu – w uzasadnieniu do projektu ustawy.</p>
<p>Art 19</p>	<p>Na wniosek obowiązanego do przeprowadzenia rekultywacji lub na wniosek obowiązanego do przeprowadzenia działań naprawczych dotyczących szkody w środowisku w powierzchni ziemi, złożony do regionalnego dyrektora ochrony środowiska, uchyla się decyzje wydane na podstawie:</p> <p>1) art. 106 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych. Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” w ustawie Poś i ustawy „szkodowej”.</p>

	<p>2) art. 362 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>3) art. 13 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>4) art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9 w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy</p> <p>– i wydaje odpowiednio, dla historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi – decyzję ustalającą plan remediacji, na podstawie art. 1011 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, a dla szkody w środowisku w powierzchni ziemi – decyzję o uzgodnieniu warunków przeprowadzenia działań naprawczych, która ustala plan remediacji, na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 1011 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 i art. 13 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 9.</p>	<p>W projektowanym art. 19 ust. 1 wprowadzono możliwość uchylecia na wniosek obowiązanych dotychczas wydanych decyzji w sprawach rekultywacji/działań naprawczych, z tym, że zgodnie z art. 19 ust. 2 wniosek o uchylenie decyzji powinien zawierać wniosek o wydanie decyzji w sprawie ustalenia planu remediacji, w tym projekt planu remediacji spełniający wymagania określone w ustawie. Jedynie przedstawienie odpowiedniego projektu planu remediacji pozwala bowiem na podjęcie przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska decyzji o ustaleniu planu remediacji, w tym wskazanie innego niż usuwanie zanieczyszczenia przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodującej ryzyko (tożsamego z obowiązkiem wskazanym w dotychczasowej decyzji w sprawie uzgodnienia warunków rekultywacji/działań naprawczych) sposobu przeprowadzenia remediacji.</p>
<p>Art 20</p>	<p>1. W sprawach:</p> <p>1) nałożenia obowiązku poniesienia kosztów rekultywacji, o których mowa w art. 102 ust. 8 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy;</p> <p>2) uzgodnienia warunków rekultywacji, o których mowa w art. 106 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>3) nałożenia obowiązku prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi, o których mowa w art. 107 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia 2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy decyzją ostateczną w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>4) rekultywacji dokonywanej przez organ, o których mowa w art. 108 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1 w brzmieniu przed dniem 30 kwietnia</p>	<p>Zmiany przepisów w zakresie ochrony powierzchni ziemi nie stanowią wprost transpozycji prawa UE, natomiast znacząco wpływają na jego stosowanie – w przypadku tego przepisu zwłaszcza na realizację obowiązku zawartego w art. 22 ust. 3 i 4 - obowiązek remediacji zanieczyszczeń gleby i wód gruntowych.</p> <p>Przedmiotowe przepisy są konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” w ustawie Poś i ustawy „szkodowej”.</p> <p>Art. 20 zakłada rozpatrywanie na podstawie nowych przepisów postępowań wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną w zakresie rekultywacji/działań naprawczych. Jeżeli w danej sprawie nie została jeszcze wydana ostateczna decyzja zasadne jest umożliwienie określenia zakresu koniecznych prac w oparciu o nowe, w wielu wypadkach mniej restrykcyjne przepisy. Istotne jest jednak zachowanie ciągłości</p>

<p>2007 r. w związku z art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>5) nałożenia obowiązku rekultywacji, o których mowa w art. 362 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>6) uzgodnienia warunków prowadzenia działań naprawczych, o których mowa w art. 13 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>7) nałożenia obowiązku przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>8) zakresu udostępniania powierzchni ziemi przez władającego powierzchnią ziemi oraz zakresu i sposobu przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 17 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>9) nałożenia obowiązku prowadzenia pomiarów zawartości substancji w glebie lub ziemi lub wodzie lub monitoringu przyrodniczego różnorodności biologicznej krajobrazowej, o których mowa w art. 20 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy,</p> <p>10) nałożenia obowiązku poniesienia kosztów działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 23 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy</p> <p>– postępowania, wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się postępowaniami, wszczętymi odpowiednio z urzędu lub na wniosek, na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 oraz w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>2. W sprawach o uzgodnienie:</p> <p>1) warunków przeprowadzenia rekultywacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2,</p> <p>2) warunków prowadzenia działań naprawczych dla szkody w środowisku</p>	<p>prowadzonych postępowań administracyjnych w tym zakresie, aby nie utracić dowodów zgromadzonych przed wejściem w życie niniejszej ustawy. Konieczne jest także uzupełnienie dokumentacji o projekt planu remediacji, który w dotychczasowych przepisach nie był wymagany.</p>
---	--

	<p>w powierzchni ziemi, o których mowa w ust. 1 pkt 6</p> <p>– organ wzywa do przedłożenia odpowiednio wniosku, o którym mowa w art. 101 1 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 albo wniosku o uzgodnienie przeprowadzenia działań naprawczych, o którym mowa w art. 13 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 9, i wyznacza termin jego przedłożenia, nie krótszy niż 3 miesiące.</p> <p>3. Jeżeli nie uczyniono zadość wezwaniu, o którym mowa w ust. 2, organ stosuje odpowiednio art. 101 m ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 1 albo art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 9.</p>	
Art. 21	Dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 135 ust. 2 albo ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 135 ust. 2 albo ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, i mogą być zmieniane.	Art. 21 zachowuje czasowo w mocy akty prawa miejscowego wydane przed wejściem w życie ustawy zmieniającej, w związku z nowelizacją art. 135 ust. 5 oraz 208 ust. 7. dotyczących obszarów ograniczonego użytkowania.
Art 25	Do zgłoszeń, o których mowa w art. 152 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, dokonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przy wnoszeniu sprzeciwu, stosuje się przepisy dotychczasowe.	Art. 25 reguluje kwestie dotyczące zgłoszeń instalacji, które w dniu wejścia w życie tej ustawy znajdują się w trzydziestodniowym okresie ewentualnego wniesienia sprzeciwu przez organ.
Art 26	Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają decyzje wydane dotychczas na podstawie art. 189 i 190 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, które nie wywołały skutków prawnych w związku z niezyskaniem tytułu prawnego do instalacji lub jej oznaczonej części	Art. 26 reguluje kwestie dotyczące wydanych decyzji o przeniesieniu praw i obowiązków ,wydane dotychczas na podstawie art. 189 i art. 190.
Art 30	<p>1. W przypadku konkluzji BAT opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:</p> <p>1) analizy, o której mowa w art. 215 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, dokonuje się nie później niż w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;</p> <p>2) w informacji, o której mowa w art. 215 ust. 4 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1, wskazuje się czas nie dłuższy niż 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;</p> <p>3) w decyzji, o której mowa w art. 215 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1,</p>	Art. 30 odnosi się do sytuacji, w których konkluzje BAT zostały opublikowane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

	określa się termin nie dłuższy niż 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.	
Art 31	Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekaze, w formie elektronicznej bazy danych oraz wydruku, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, niezwłocznie po wejściu w życie niniejszej ustawy, rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, prowadzony na podstawie art. 28a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 2.	Art. 31 reguluje czas i sposób przekazania z GIOŚ do GDOŚ rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, w związku z proponowaną zmianą ustawy szkodowej (art. 26a-26d) i ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska (uchylenie przepisów dot. rejestru).
Art 32	Główny Inspektor Ochrony Środowiska przekaze, na podstawie spisu zdawczo – odbiorczego, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska niezwłocznie po wejściu w życie niniejszej ustawy otrzymane zgodnie z: 1) art. 25 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy – kopie zgłoszeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 24 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy, 2) art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu przed wejściem w życie niniejszej ustawy – informacje i zgłoszenia o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych.	Z kolei art. 32 również wynika ze zmiany kompetencji w zakresie prowadzenia ww. rejestru i reguluje kwestię otrzymanych przez GIOŚ na podstawie dotychczasowych, a obecnie zmienianych przepisów, zgłoszeń bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku lub szkód w środowisku, a także informacji i zgłoszeń o zakończeniu działań zapobiegawczych i naprawczych, które są wprowadzane do rejestru.
Art 33	1. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska uruchomi system teleinformatyczny do prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, o którym mowa w art. 26a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, nie później niż w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. 2. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska wprowadzi do rejestru, o którym mowa w art. 26a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, dane z rejestru, zgłoszeń i informacji otrzymanych na podstawie art. 31 i art. 32, w terminie 6 miesięcy od dnia uruchomienia systemu teleinformatycznego. 3. Regionalny dyrektor ochrony środowiska wprowadzi do rejestru dane z otrzymanych, przed uruchomieniem systemu teleinformatycznego: 1) zgłoszeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9, 2) uzasadnionych zgłoszeń, o których mowa w art. 24 ust. 1 ustawy	Art. 33 wskazuje termin uruchomienia systemu teleinformatycznego koniecznego do prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Reguluje także kwestię wprowadzenia do nowego systemu danych z rejestru prowadzonego dotychczas przez GIOŚ (a także otrzymywanych przez niego w związku z tym obowiązkiem zgłoszeń i informacji), a także danych otrzymanych przez rdoś przed uruchomieniem systemu teleinformatycznego.

	<p>zmienianej w art. 9 w brzmieniu po wejściu w życie niniejszej ustawy,</p> <p>3) informacji, o których mowa w art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 9 w brzmieniu po wejściu w życie niniejszej ustawy – w terminie 6 miesięcy od dnia jego uruchomienia.</p> <p>4. Regionalny dyrektor ochrony środowiska wprowadza do rejestru dane o zakończeniu prowadzonych przez siebie, przed uruchomieniem systemu teleinformatycznego, działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz dane, o których mowa w 26 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 6 miesięcy od dnia jego uruchomienia.</p>	
Art 34	<p>Regionalny dyrektor ochrony środowiska ustali pierwszy harmonogram zadań w zakresie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi oraz pierwszy harmonogram zadań w zakresie bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	<p>Przedmiotowy przepis jest konsekwencją zmiany rozdziału „Ochrona powierzchni ziemi” w ustawie Poś Patrz uzasadnienie do art 1 pkt 10 (art. 101j Poś). Czas przeznaczony na opracowanie harmonogramu remediacji określony w art. 34 powinien doprowadzić do szybkiego zracjonalizowania prowadzonej przez rdoś polityki remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi.</p>
Art 35	<p>1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:</p> <p>1) art. 105, art. 201 ust. 2 i art. 210 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 101a ust. 5, art. 201 ust. 2 i art. 210 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1,</p> <p>2) art. 145 ust. 1 pkt 1 i art. 146 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,</p> <p>3) art. 148 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, zachowuje moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą</p> <p>– jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	<p>W art. 35 pkt 1 proponuje się, aby dotychczasowe przepisy wykonawcze:</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz.U. Nr 165, poz.1359) – wydane na podstawie art. 105 ust.1 ustawy Poś, • rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz.U. Nr 95, poz. 558) – wydane na podstawie art. 145 ust. 1 pkt 1, oraz art. 146 ust. 2 i ust. 4 ustawy Poś, • rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz.U. Nr 206, poz.1291) - wydane na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy Poś,

	<p>2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 153 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 153 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</p> <p>3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1:</p> <p>1) w zakresie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w preparatach do odnawiania pojazdów – zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych w tym zakresie na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy;</p> <p>2) w zakresie szczegółowych wymagań dla niektórych produktów ze względu na ich negatywne oddziaływanie na środowisko – zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych w tym zakresie na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, i mogą być zmieniane.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz.U. Nr 122, poz. 1055) – wydane na podstawie art. 201 ust. 2, • rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2002 r. w sprawie wysokości opłat rejestracyjnych (Dz.U. Nr 190, poz. 1591), wydane na podstawie art. 210 ust. 4 <p>zachowały moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 101a ust. 7 oraz art. 145 ust. 1 pkt 1, art. 146 ust. 2 i ust. 4 ust. 1, art. 201 ust. 2 i art. 201 ust. 4 w nowym brzmieniu, lecz nie dłużej niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy. Zachowanie w mocy ww. rozporządzeń zapewni funkcjonowanie przepisów dotyczących m.in. opracowania raportów początkowych oraz monitoringu gleby i ziemi na terenie istniejących instalacji również przed opracowaniem nowego rozporządzenia, co jest istotne ze względu na termin wejścia w życie Dyrektywy IED, a także zgłaszania instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne. W pozostałych przypadkach zachowanie w mocy ma charakter formalny, gdyż rozporządzenia stanowią część pakietu związanego z transpozycją Dyrektywy IED i powinny wejść w życie razem z niniejszą ustawą.</p> <p>W ust. 2 proponuje się, aby dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 153 ust. 1 ustawy Poś, tj. rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. Nr 130, poz. 880) zachowały bezterminowo moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 153 ust. 1 tej ustawy w nowym brzmieniu.</p> <p>Przepis ust. 3 reguluje kwestie obowiązywania po dniu wejścia</p>
--	--	---

		<p>w życie ustawy dwóch rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy – Poś. W tym zakresie proponuje się, aby rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. Nr 11, poz.72 z późn. zm.) zachowało moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 169 ust. 1 tej ustawy w nowym brzmieniu, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Natomiast wydane na podstawie tego samego przepisu rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 23 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla niektórych produktów ze względu na ich negatywnie oddziaływanie na środowisko (Dz. U. Nr 179, poz.1846 z późn. zm.) zachowa moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych w tym zakresie na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, i może być zmieniane.</p>
Art 36	<p>Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 28a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 2, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 26a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	<p>Art. 36 zachowuje przejściowo w mocy rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku - wydane na podstawie art. 28a ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, dla którego planowana jest zmiana podstawy prawnej na art. 26a ust. 3 ustawy szkodowej.</p>
Art. 37	<p>Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 10 ustawy zmienianej w art. 9, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10 ustawy zmienianej w art. 9, 	<p>Art. 37 zachowuje przejściowo w mocy rozporządzenia Ministra Środowiska:</p> <ul style="list-style-type: none"> • z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku– wydane na podstawie

	<p>2) art. 14 ustawy zmienianej w art. 9, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą</p> <p>– jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej</p>	<p>art. 10 ustawy szkodowej, którego brzmienie nie jest zmieniane przedmiotową nowelizacją, jednakże zmieniają się inne przepisy ustawy szkodowej mające wpływ na jego treść w odniesieniu do szkód w środowisku w powierzchni ziemi,</p> <ul style="list-style-type: none"> • z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia - wydane na podstawie art. 14 ustawy szkodowej, do którego zmieniono treść upoważnienia.
<p>Art. 38</p>	<p>Art. 38. 1. W latach 2014 – 2023 maksymalny limit wydatków Inspekcji Ochrony Środowiska będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 2014 r. – 0 zł; 2) 2015 r. – 40 tys. zł; 3) 2016 r. – 40 tys. zł; 4) 2017 r. – 40 tys. zł; 5) 2018 r. – 40 tys. zł; 6) 2019 r. – 40 tys. zł; 7) 2020 r. – 40 tys. zł; 8) 2021 r. – 40 tys. zł; 9) 2022 r. – 40 tys. zł. 10) 2023 r. – 40 tys. zł. <p>2. W latach 2014 – 2023 maksymalny limit wydatków Inspekcji Handlowej będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 2014 r. – 0 zł; 2) 2015 r. – 40 tys. zł; 3) 2016 r. – 40 tys. zł; 4) 2017 r. – 40 tys. zł; 5) 2018 r. – 40 tys. zł; 6) 2019 r. – 40 tys. zł; 	

<p>7) 2020 r. – 40 tys. zł; 8) 2021 r. – 40 tys. zł; 9) 2022 r. – 40 tys. zł. 10) 2023 r. – 40 tys. zł.</p> <p>3. W latach 2014 – 2023 maksymalny limit wydatków nadzoru budowlanego będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:</p> <p>1) 2014 r. – 0 zł; 2) 2015 r. – 40 tys. zł; 3) 2016 r. – 40 tys. zł; 4) 2017 r. – 40 tys. zł; 5) 2018 r. – 40 tys. zł; 6) 2019 r. – 40 tys. zł; 7) 2020 r. – 40 tys. zł; 8) 2021 r. – 40 tys. zł; 9) 2022 r. – 40 tys. zł. 10) 2023 r. – 40 tys. zł.</p> <p>4. W latach 2014 – 2023 maksymalny limit wydatków Urzędu Regulacji Energetyki będący skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi w:</p> <p>1) 2014 r. – 0 zł; 2) 2015 r. – 40 tys. zł; 3) 2016 r. – 40 tys. zł; 4) 2017 r. – 40 tys. zł; 5) 2018 r. – 40 tys. zł; 6) 2019 r. – 40 tys. zł; 7) 2020 r. – 40 tys. zł; 8) 2021 r. – 40 tys. zł; 9) 2022 r. – 40 tys. zł. 10) 2023 r. – 40 tys. zł.</p>	
---	--

	<p>5. Organem monitorującym wykorzystanie limitu wydatków, określonego w ust. 1 – 4, jest odpowiednio minister właściwy do spraw środowiska, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, minister właściwy do spraw budownictwa oraz minister właściwy do spraw gospodarki.</p> <p>6. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy limitu wydatków, określonego w ust. 1 – 4, stosuje się mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji wydatków.</p>	
Art. 39	Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	

Warszawa, dnia 27 grudnia 2013 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.906.2013 / 8 /dk

DPUE - 920 - 917 - 12/dk/6

dot.: RM-10-126-13 z 23.12.2013 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie zwracam uwagę na konieczność pilnego przyjęcia ustawy. Przeciwko Polsce toczy się postępowanie o naruszenie prawa UE w przedmiocie braku transpozycji do polskiego porządku prawnego *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych* (termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 7 stycznia 2013 r.). W uzasadnionej opinii w przedmiotowej sprawie z dnia 17 października 2013 r. Komisja Europejska poinformowała o możliwości nałożenia na Polskę przez Trybunał Sprawiedliwości UE kar finansowych na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

*Podsekretarz Stanu
Artur Nowak-Far*

Do wiadomości:

Pan Maciej Grabowski
Minister Środowiska